DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

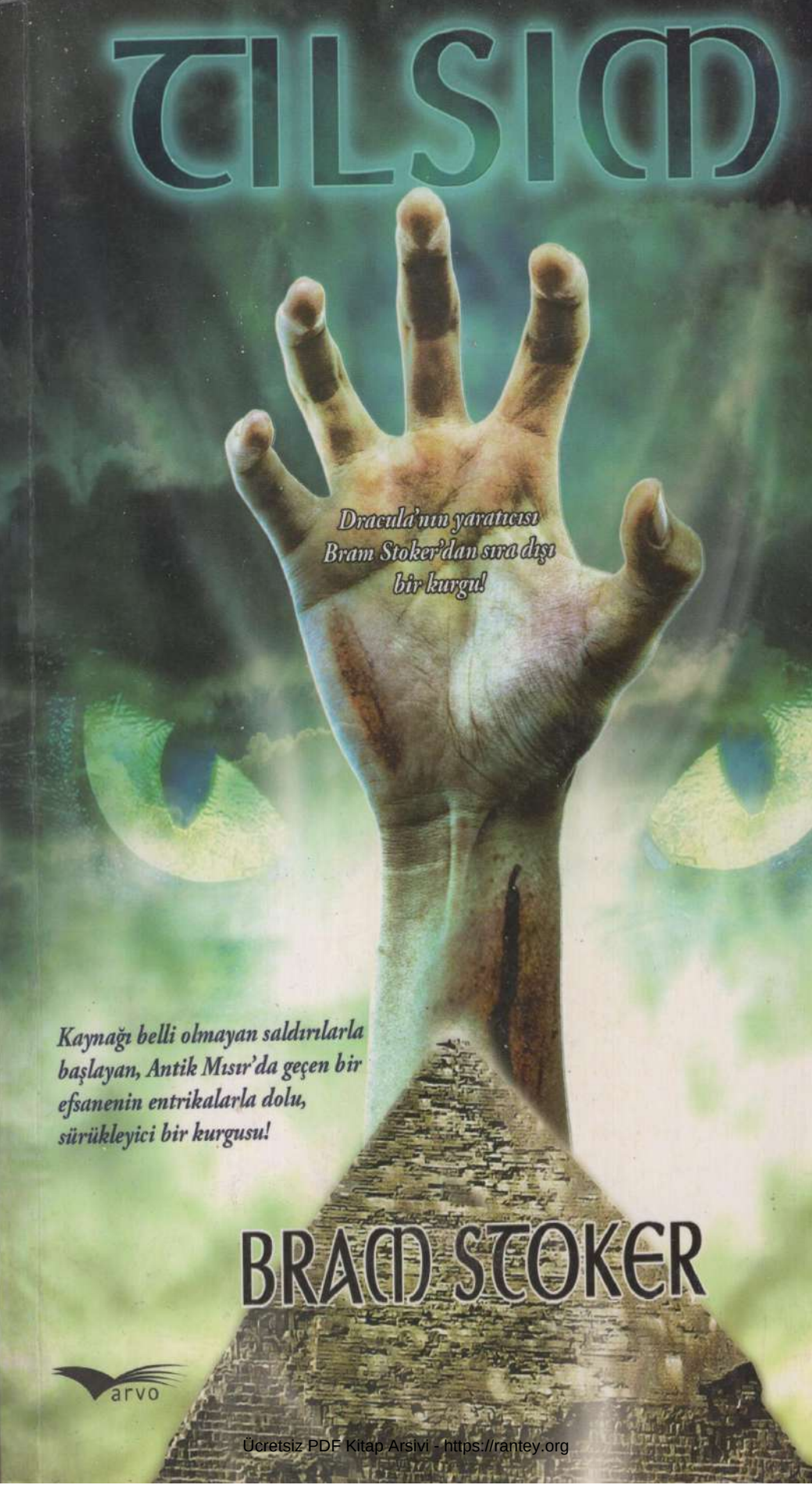
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

TILSIM

Dracula'nın yaratıcısı Bram Stoker'dan sıra dışı bir kurgu!

Kaynağı belli olmayan saldırılarla başlayan, Antik Mısır'da geçen bir efsanenin entrikalarla dolu, sürükleyici bir kurgusu!

BRAM STOKER

arvo

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TILSIM

Kaynağı belli olmayan saldırılarla başlayan, Antik Mısır'da geçen bir efsanenin entrikalarla dolu, sürükleyici bir kurgusu!

Mısır mezarlarından toplanmış kutsal yıllıklarla dolu bir oda ve bu odaya yapılan kanlı gece yarısı saldırısı, baygın ve kolu kesik bir halde bulunan bir adam... Tanrılar tarafından lanetlenmiş, eski Mısır kraliçesinin mumyası...

İntikam içinyeniden dirilen mumyaların tarihiyle ilgilenenleri akıl almaz bir gerilime sürüklemesi. Ayrıca bu lanet dolu intikamın içinde yer alan iki karakterin bu olaydaki amansız mücadelelerinin, gizem ve korku dolu serüvende yeni boyutlar kazanması.

Asıl amaç, beş bin yıl önce gerçekleştirilen büyük deneyin anahtarına ulaşmaktır. Bunun için de kullanılacak tek silah, bir mezarın ötesinden gelen büyü.

ISBN 978-605-4537-02-0
arvo yayıncılık
9 786054 537020
www.kitapduragi.com

16 ₺

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TILSIM

BRAM STOKER

arvo
basım yayın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TILSIM

BRAM STOKER

Orjinal Adı: The Jevel of Seven Stars
Genel Yayın Yönetmeni: Atilla ERLETEN
Editör: Hülya DAYAN
Çeviren: Tuğba ATEŞ
Kapak Tasarım: Atilla ERLETEN

ISBN: 978 - 605 - 4537 - 02 - 0
Yayınevi Sertifika No: 21101

ARVO YAYINLARI
1717 sokak No: 147/A
Karşıyaka – İZMİR
Tel: 0 232 323 41 88
www.arvobasimyayin.com

Baskı: Arvo Basım Yayın
Meriç Mah. 5646 Sk. No: 2/2
Çamdibi – İZMİR

İnternetten Satış: www.kitapduragi.com
® arvo yayınları
2. Baskı Ocak 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Arvo Basım Yayıncılık Ltd. Şti. aittir.
İzinsiz çoğaltılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TILSIM

BRAM STOKER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GECE GELEN MEKTUP

Her şey o kadar gerçekçiydi ki bunların daha önce yaşanmış olabileceğine inanmakta büyük zorluk çektim; kaldı ki olaylar, art arda gelişmişti. Belleğin tercihini iyiden yana mı yoksa kötüden yana mı kulanacağı, zevk mi acı mı, mutluluk mu keder mi getireceği, işte böyle zamanlarda belli olurdu. Hayatı acısıyla tatlısıyla yaşanabilecek bir yer kılan ve yapılmış olan şeyleri ölümsüzleştiren de zaten budur.

Kürekler inip kalktıkça sakin suyun üstünde ok gibi hızlı gitmekte olan hafif yelkenli, hızını bir kez daha, kesti ve kızgın temmuz güneşinin yakıcı ışınları altından söğüt ağacının koca dallarının serin gölgesine kaydı... Ben yavaşça sallanmakta olan teknede ayakta duruyordum, o ise hareketsiz oturuyor ve kendisini başıboş sallanan ince dallardan ve suyun yüzeyinde hareket eden ağaç dallarının tekneye çarpması sonucu oluşacak sarsıntılardan becerikli parmakları ile koruyordu. Bir kez daha, su, yarı şeffaf yeşil bir örtünün altında altın-kahve bir renk alıyor ve çimenlik kıyı zümrüt rengine bürünüyordu. Ve bir kez daha, doğanın içinde olan veya olmayan sayısız sesi, şu kocaman dünyanın tüm huzur bozucu sorunlarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve daha da huzur bozucu eğlencelerinin içinde mükemmel şekilde unutulduğu o durağan mırıltıya karışırken, gölgeliğin altındaki serinlikte oturduk. Bir kez daha, insana huzur veren o yalnızlığın ortasında genç kız, aşırı resmi yetiştirilme tarzının dar kalıplarından kurtularak, yeni yaşamının getirdiği derin yalnızlığı rüya gibi bir dille anlattı bana. Sesinde belli belirsiz bir hüzünle, babasının ve kendisinin kişisel mükemmeliyeti nedeniyle, o devasa evde yaşayan herkesin nasıl terk edildiğini, güvenin ve iyi niyetin o evden nasıl silindiğini ve nasıl olup da babasının yüzünün bile o eski kırsal yaşam gibi inatlaştığını hissetmemi sağladı. Bir kez daha, yetişkinliğimin bilgeliği ve geride bıraktığım yılların verdiği tecrübe, kendisini o kızın ayaklarının altına serivermişti işte. Görünüşe göre bu, onların seçimiydi; çünkü insan olarak "ben"im bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu, sadece uyulması zorunlu emirleri yerine getiriyordum ve bunun sonucunda bir kez daha, uçup giden saniyeler kendilerini sonsuza dek katladılar. Çünkü varlıkların birleşmesi ve kendilerini yenilemesi rüyaların karmaşasının ta kendisindeydi, değişmeleri ve buna rağmen aynı kalabilmeleri...Tıpkı flütünü çalan bir müzisyenin eşsiz ruhu gibi. Böylelikle bellek, uyku sırasında tekrar tekrar bayılıyordu.

Öyle anlaşılıyordu ki dinlenme diye bir şey asla mümkün değil. Cennet'teki yılan bile başını Bilgi Ağacı'nın sık dalları arasından çıkarmıyor mu zaten? Rüyasız geçen gecenin sessizliği, düşen bir çığın gümbürtüsüyle bozuluyor; aniden bastıran gerginlik ve rüzgarın ıslığıyla, uyuyan bir Amerikan kentinden geçmekte olduğunu müjdelercesine öten bir lokomotifin düdük sesiyle, uzak bir vapurun çarklarının denizde çıkardığı şapırtıyla, her nasılsa, aniden Cennet'imin büyüsü bozuluyor. Üzerimizdeki, pırlantayı andıran ışıklarla bezenmiş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeşil kanepe, çarkların durmak bilmeyen şapırtısıyla titriyor ve asla yorulmayan çanlar hiç susmayacakmış gibi çınlıyor...

Sonuç olarak, Uykunun kapılarının ardına dek açılması ve kulaklarımın huzursuzluk veren bu sesleri yakalaması işten değil. Kaldı ki, gürültünün kaynağı yeterince net... Sokak kapısına vuran ve zili çalan biri var.

Jermyn Sokağındaki evimin çevresinden gelen seslere oldukça alışkındım; ne kadar gürültülü olursa olsun, ne uyurken ne de uyanıkken komşularımın yaptığı işlerle genelde pek ilgilenmezdim; ancak bu ses umursanmaya yer vermeyecek ölçüde devamlı, ısrarlı ve amiraneydi. Bu aralıksız sesin ardında çırpınan bir bilinç, o bilincin ardında da bir çeşit gerginlik ya da gereksinim olduğu belliydi. Bencil biri olmamam ve birisinin yardıma muhtaç düşüncesi, başka bir şey düşünmeksizin yataktan fırlamam için yeterli olmuştu. İçgüdüsel olarak saatime baktım. Saat gecenin tam üçüydü, odamı karartan yeşil perdenin çevresi belli belirsiz ağarıyordu. Bu vuruşların ve zil sesinin bizim evin kapısından geldiği açıktı. Ortalıkta bu seslere cevap verecek uyanık hiç kimsenin bulunmadığı da başka bir gerçekti. Sabahlığımı sırtıma alıp, terliklerimi ayağıma geçirdim ve hole açılan kapının oraya indim. Kapıyı açtığımda, bir eliyle hiç durmadan zile basarken diğeriyle de sürekli olarak tokmakla kapıyı tangırdatan şık bir uşak buldum karşımda. Beni görür görmez gürültüyü kesti, bir eli içgüdüsel olarak şapkasının kenarına gitti, diğeriyle ise cebinden bir mektup çıkardı. Üstü kapalı, temiz bir at arabası kapının karşısında duruyordu, arabaya bağlı olan atlar sanki büyük bir hızla gelmişler gibi nefes nefeseydi. Gece feneri halen kemerinde yanmakta olan bir polis, gürültünün kaynağını merak edip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapıya yanaşmıştı.

"Af edersiniz bayım, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim; ama aldığım emirler son derece kesin ve netti. Bir dakika bile kaybetmemem, birisi açana dek kapıya vurup zili çalmam gerekiyordu. Söyler misiniz efendim, acaba Bay Malcolm Ross burada mı yaşıyor?"

"Bay Malcolm Ross benim."

"Öyleyse bu mektup size, efendim, bu broam da, efendim."

Bana uzattığı mektubu alırken, içimde tuhaf bir merak uyanmıştı. Bir avukat olmamdan dolayı ara sıra başıma, ani talepleri de içeren garip şeyler gelirdi; ancak böyle bir şeyle ilk kez karşılaşıyordum. Kapıyı tam anlamıyla kapanmayacak, aralık kalacak şekilde iterek hole geri döndüm; sonra elektrik düğmesine bastım. Mektup bir kadından geliyordu. "Sayın bayım" veya buna benzer herhangi bir hitapla başlamaksızın doğrudan konuya girmişti.

"İhtiyacım olduğunda bana yardım etmekten mutluluk duyacağınızı belirtmiştiniz, bunu tüm kalbinizle söylemiş olduğunuza fazlasıyla eminim. Vakit tahmin ettiğimden de çabuk geldi. Başımda korkunç bir bela var ve ben ne yapacağımı, kime danışacağımı bilmiyorum. Korkarım ki babamı öldürmek üzere bir girişimde bulunuldu; ama Tanrıya şükür hâlâ bayatta. Ancak kendinde değil. Doktorlar ve polis çağrıldı, yine de burada güvenebileceğim kimse yok. Mümkünse bir an önce gelin ve lütfen beni bağışlayın. Sizden böylesi bir istekte bulunmakla ne yapmış olduğumun sanırım daha sonra farkına varacağım; ama şu an bunu düşünemiyorum bile. Gelin! Hemen gelin!

MARGARET TRELAWNY."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mektubu okurken zihnim acı bir gururla çalkalanıyordu; ama ağır basan tek fikir, onun bir sorunla karşı karşıya bulunduğu ve benden yardım istediğiydi. Benden! Demek ki sürekli onun hayalini kurmam boşuna değildi. Uşağa seslendim:

"Bekle! Bir dakika sonra yanındayım!" Sonra hızla üst kata çıktım.

Yıkanıp, giyinmem için birkaç dakika yetmişti, kısa bir süre sonra, atların yapabildiği en fazla hızla sokaklardan geçiyorduk. O sabah pazar olduğundan, Piccadilly'e çıktığımızda batıdan sonsuzmuş gibi görünen bir araba konvoyunun geldiğini gördük; ama yolun geri kalanı ferahtı ve bu sayede hızla ilerledik. Olan biteni yol boyunca bana anlatabilmesi için uşağa arabanın içinde benimle birlikte yolculuk etmesini söylemiştim. Şapkası dizlerinin üstünde, iğreti bir şekilde oturmuş halde anlatmaya başladı.

"Bayan Trelawny, efendim, birini yollayıp bir an önce bir arabayı yolculuğa hazır hale getirmemi söyledi, arabayı hazırladığımızda ise kendisi aniden gelip mektubu bana verdi ve Morgan'a -yani arabacıya, efendim- uçarcasına gitmesini tembihledi. Bir saniye bile kaybetmemem gerektiğini, birisi açana dek kapıya vurmamı istedi."

"Evet evet, biliyorum. Bunu söylemiştin zaten! Benim asıl bilmek istediğim, neden beni çağırttığı. Evde neler oldu?"

"Ben de aslına bakarsanız pek bilmiyorum, efendim, bildiğim tek şey, efendimizin odasında başında bir yarayla ve kana bulanmış çarşafların içinde şuursuz bir halde bulunmuş olduğu. Nedense uyandırılamadı. Onu o halde ilk bulan da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bayan Trelawny'miş."

"Nasıl olmuş da o saatte durumun farkına varıp onu bulabilmiş? Sanırım gece geç vakit bulunmuştu, değil mi?"

"Bilmiyorum, efendim, bu detaylarla ilgili hiçbir şey duymadım.

Bana anlatacak daha fazla bir şeyi kalmadığını anlayınca, ön tarafa geçmesi için arabayı kısa süreliğine durdurttum, sonra da yalnız başıma oturup bu mesele üzerinde kafa yormaya koyuldum. Uşağa sorabileceğim daha pek çok soru vardı; bu yüzden, o gittikten hemen sonra hazır fırsat yakalamışken bunları sormadığım için kendi kendime kızdım. Yine de, bir kez daha düşündükten sonra, bunun böyle olduğuna sevindim. Zira bilmek istediğim şeyleri uşakları yerine Bayan Trelavvny'nin kendisinden öğrenmek daha uygun olacaktı kanımca.

Knightsbridge Köprüsünden hızla geçerken, iyi hazırlanmış aracımızın hafif sesi, sabah rüzgârının buğulu sesine karışıyordu. Kensington Sarayı Yoluna saptık ve kısa bir süre sonra yolun solunda ve tahminime göre caddenin Kensington'dan çok Notting Hill kısmına yakın olan bir noktasındaki büyük bir evin karşısında durduk. Gerçekten çok şahane bir evdi ve böyle olmasında boyutları kadar mimarisinin de payı vardı. Sabahın erken saatlerinde ortalığa hakim olan ve nesneleri olduklarından küçük gösteren o kasvetli loşlukta bile büyüklüğünü koruyordu.

Bayan Trelawny beni holde karşıladı Hiç de utangaç bir hali yoktu. Oldukça sıkıntılı olması ve teninin kar kadar soluk görünmesi gözönüne alındığında daha da belirginleşen,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etrafındaki her şeye iyi yetişmiş olmanın verdiği havayla hükmeden bir görünüme sahipti Konağın büyük salonunda birçok hizmetçi vardı, erkekler holün kapısının yanına, kadınlarsa uzak köşelere ve kapı önlerine kümelenmişlerdi. Üst düzey bir polis memuru Bayan Trelavvny ile görüşme yapıyordu, üniformalı iki kişi ve sade giyimli bir sivil de onun yanında duruyordu. Kız hiç düşünmeksizin elimi sıktığında gözlerinde bir rahatlama ifadesi belirmiş ve ferahladığını belli edecek şekilde iç geçirmişti. Beni selamlamak için söylediği ilk sözler açık ve oldukça sıradandı. "Geleceğinizi biliyordum!"

Özel bir şey kastedilmemiş olsa bile, tokalaşan bir elin kavrayışı çok şey ifade edebilir Bayan Trelawny'in eli de benimkinin içinde eriyip gitmişti sanki Bu, elinin küçük oluşundan değildi, aksine, uzun ve nazik parmaklan olan, esnek bir eli vardı. Nadide bir güzelliğe sahip olan bu el, verdiği his kendini kaybedercesine teslim edişindendi. Ben ise, vücudumu saran heyecan dalgasının kaynağını, o an için olmasa bile, daha sonra anlayacaktım

Kız döndü ve polis yetkilisine şöyle dedi:

"Bu, Bay Malcolm Ross." Polis memuru beni selamlarken bir yandan da cevap verdi:

"Bay Malcolm Ross'u tanıyorum, küçük hanım. Belki o da, Brixton Kalpazanlığı davasında onunla birlikte çalışma onurunu taşımış olduğumu hatırlar." Bütün dikkatimi Bayan Trelavvny'ye odaklamış olduğumdan, bu kişinin kim olduğunu ilk bakışta çıkaramamıştım.

"Tabii ya, Müfettiş Dolan, sizi çok iyi hatırlıyorum!" dedim adamla tokalaşırken. Bu tanışıklığın Bayan Trelawny'yi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rahatlattığı da gözümden kaçmamıştı. Dikkatimi çeken şey ise belli belirsiz bir huzursuzluk vardı kızın üzerinde, içgüdülerim bana, benimle yalnız konuşmasının onun için daha az rahatsız edici olacağını söylüyordu. Bu yüzden Müfettişe dönüp, "Belki de Bayan Trelavvny ile birkaç dakika baş başa görüşsem daha iyi olacak," dedim. "Size tüm bildiklerini anlatmıştır her halde, ben de birkaç soru sorarsam ne olup bittiğini daha iyi anlayabilirim. Ondan sonra bu meseleyi sizinle daha iyi ele alabiliriz."

"Bir yardımım dokunursa çok mutlu olurum, efendim," diye yanıtladı içtenlikle.

Bayan Trelawny'nin peşi sıra, hole açılan ve binanın arkasındaki bahçeye bakan zarif bir odaya geçtim. İçeri girip kapıyı kapattığımda "Bu zor anımda beni kırmayıp geldiğiniz için size daha sonra teşekkür edeceğim," dedi, "Ama bana gerçekten yardımınızın dokunması için önce size tüm olup biteni anlatmam gerek."

"Devam edin," dedim. "Bildiğiniz her şeyi bana anlatın ve şu an size ne kadar saçma ve önemsiz görünse de hiçbir ayrıntıyı atlamayın."Bunun üzerine kız hemen anlatmaya koyuldu:

"Ne olduğunu anlamadığım bir sesle uykumdan uyandım. Tek bildiğim, o sesin ben uyurken gelmiş olduğu; çünkü kalbim çılgınca çarparak ve babamın odasından gelecek bir sese endişeyle kulak kabartarak, aniden uyanıvermiştim. Odam babamınkinin yanındaydı ve çoğu kereler uyumadan önce onun hareketlerini duyarım. Gece geç saatlere kadar çalışır, bazen çok geç saatlere kadar, öyle ki erken kalktığım bazı sabahlar veya şafak sökerken, onun hâlâ odasında dolaştığını duyarım. Bir keresinde böyle geç yattığı için onu uyarma, bunun sağlığına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zararlı olduğunu belirtmeyi denemek cahiliğinde bulundum; ama bir daha böyle bir riske girmeyi göze alamadım. İstedi mi ne kadar sert ve soğuk olabileceğini biliyorsun. En azından sana onun hakkında söylediklerimi hatırlıyor olmalısın, bir de buna kibar tavrı eklenince korkunç olur. Kızgın halini tercih ederim doğrusu; ama ağır ve düşünceli olduğunda ve ağzının kenarı dişlerini gösterecek şekilde yukarı kalktığında, şey hissediyorum. Ah neyse bilmiyorum işte! Dün gece yatağımdan usulca kalktım ve kapıya yöneldim; çünkü onu rahatsız etmekten gerçekten çok korkuyordum. Hareket edildiğine dair herhangi bir gürültü veya çığlık duyulmuyordu, sadece tuhaf bir sürüklenme sesi ve yavaş, ağır bir soluk alıp verme. Ah! Tahmin edemezsiniz bu çok korkunçtu, orada, karanlığın ve sessizliğin ortasında öylece beklemek ve... Ne olduğunu halen bilmediğim bir şeyden korkmak!

"Sonunda bir defa daha cesaretimi topladım ve kulpunu elimden geldiğince yavaş çevirerek kapıyı hafifçe araladım İçerisi oldukça karanlıktı, sadece pencerelerin hatlarını seçebiliyordum; ama karanlığın içinde gittikçe daha belirginleşen o soluk alıp verme sesi gerçekten dehşet vericiydi. Ben dinledikçe bu ses duyulmaya devam etti, odada başka hiçbir ses yoktu. Birden kapıyı ardına dek açtım. Onu yavaşça açmaya korkmuştum, ardında üzerime atılmaya hazır korkunç bir şey varmış gibi bir hisse kapılmıştım. Sonra elektrik düğmesini açtım ve odanın içine yürüdüm. İlk önce yatağa baktım. Çarşaflar kırışmıştı, demek ki babam bir ara yatağa uzanmıştı; ama yatağın orta yerinde, kenarlardan birine doğru yayılan ve korkudan neredeyse kalbimi durduran koyu kırmızı renkte büyük bir leke vardı. Ben o lekeye bakarken şu korkunç soluk sesi tekrar odayı doldurdu ve gözlerim bu sesin kaynağını ara-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı. Babam oradaydı, sağ yanına doğru yatmış ve diğer kolu da altında kalmış olan cansız bedeni, oraya fırlatılmış bir yığındı sanki. Kan izleri odayı boydan boya geçip yatağın üstüne dek uzanıyordu. İncelemek üzere ona doğru eğildiğimde, vücudunun etrafını korkunç kırmızı bir renkle parıldayan bir gölcüğün kaplamış olduğunu gördüm. Bu ne kadar dehşet verici olduğunu tahmin edemezsiniz. Yattığı yer, büyük sandığın hemen önüydü. Üzerindeki pijamanın sol yeni babamın çıplak kolunu ortaya çıkaracak şekilde yırtılmıştı ve parçalanmış kol sandığa doğru uzanıyordu. O kadar, ah o kadar korkunç bir görüntüydü ki, tümüyle kana bulanmıştı ve bileğindeki altın renkli zincir bileziğin etrafındaki et parçalanmış ve kesilmişti. Böyle bir şey taktığını bilmiyordum ve bu da beni şok eden bir diğer noktaydı."

Bir an için sustu ve ben de bu fırsattan yararlanıp onu kısa süreliğine bu düşüncelerden kurtarmak amacıyla şunları söyledim

"Ah, bu sizi şaşırtmasın. Hiç ummadığınız adamların bilezik taktığı olur bazen. Adamcağızın birini ölüm cezasına çarptıran bir yargıç görmüştüm, onun da bileğinin tekinde altın bir bilezik vardı." Sözlerimi pek önemsememiş gibiydi, yine de bu mola onu rahatlatmış olsa gerek ki konuşmasını daha sakin bir sesle sürdürdü:

"Yardım çağırmakta bir an bile gecikmedim; çünkü kan kaybından ölmesinden korkmuştum. Zili çaldım ve sonra dışarı çıkıp olabildiğince yüksek sesle bağırarak yardım istedim. Çok kısa bir süre içinde bana çok uzunmuş gibi gelse de uşaklardan bazıları koşup geldiler, sonra da diğerleri; ta ki oda etrafı inceleyen gözler, darmadağın saçlar ve her çeşit gece el-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bisesiyle doluymuş gibi görünene dek.

"Babamı kaldırıp bir kanepeye yerleştirdik, bu sırada, metanetini hepimizden daha fazla korumuş gibi görünen kâhya kadın, Bayan Crant, kanın nereden kaynaklandığını kontrol etti. Birkaç saniye içinde, kanın çıplak olan koldan aktığı anlaşıldı. Orada oldukça derin bir yara vardı. Bir bıçakla kesilmiş gibi düzgün değildi, daha çok, parçalanmışa benziyordu. Yırtıklar bileğe yakındı ve toplardamarı yarmışa benziyordu. Bayan Grant kesiğin üzerini bir mendille sardı ve gümüş bir mektup açacağıyla sıkıladı, bu, kanın akışını kesmişe benziyordu. Bu sırada ben de kendimi toparlamıştım. Ne kadar toparlanabilirse artık. Doktor ile polisi çağırmaları için birer adam yolladım. Adamlar gidince, evde yapayalnız olduğumu, ne babam ne de başka bir şey hakkında hiçbir şey bilmediğimi hissettim ve yanımda bana yardım edebilecek birinin bulunması için Tanrı'ya dua ettim. Sonra aklıma siz ve söğüt ağacının altında, o teknede bana sunmuş olduğunuz içten teklif geldi, bunun üzerine, hiç düşünmeksizin, adamlara hemen bir araba hazırlamalarını söyledim ve bir not karalayıp size yolladım."

Durdu. O anki düşüncelerimi ona söylemek istememiştim. Sadece baktım ona; ama bu, anlamasına yetmişti sanırım; çünkü gözlerini kaldırıp bir an için benimkilerle buluşturmuş ve yanakları şakayık gülleri gibi kızarırken tekrar indirmişti. Söze tekrar başlamak için gözden kaçmayacak bir çaba göstermişti:

"Doktor inanılmayacak kadar kısa bir süre içinde gelmişti olay yerine. Yolladığım uşak onu elinde anahtar evinin kapısını açarken bulmuştu ve bir koşu buraya gelmişlerdi. Zavallı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

babamın kolu için uygun bir sargı hazırlamış ve sonra bir takım aletler almak üzere evine dönmüştü. Hemen döneceğinden emindim. Sonra bir polis geldi, olup bitene şöyle bir baktıktan sonra karakola haber yolladı ve biraz sonra Müfettiş buradaydı. Ardından da zaten siz geldiniz."

Uzun bir sessizlik oldu ve ben, bir an için elini tutma cesaretini gösterdim. Daha fazla konuşmaksızın kapıyı açtık ve salona, Müfettişin yanına gittik. O da bizi görünce bir yandan konuşarak hızla yaklaşmaya başlamıştı:

"Her şeyi bizzat inceliyorum, Scotland Yarda da mesaj yolladım. Anlıyorsunuz ya, Bay Ross, bu olayla ilgili o kadar çok soru işareti var ki Soruşturma Bürosunun en iyi elemanlarını çağırmamızın daha uygun olacağını düşündüm. Bu yüzden Çavuş Daw'ı bir an önce yollamalarını istedim mesajımda. Onu hatırlarsınız ya, efendim, hani şu Hoxton'daki Amerikan zehirlenme davasından."

"Ah! evet," dedim, "Onu çok iyi hatırlıyorum, hem o davadan hem de başkalarından; çünkü onun yeteneklerinden ve pratik zekasından pek çok kez faydalanmıştım. Şimdiye dek aklı onunki gibi çalışan birini görmediğimi söyleyebilirim. Ben elimdeki adamın masum olduğunu savunuyorken ne mutlu ki Daw karşımda yer almış ve aksini ispatlamıştı!"

"Bu bana gurur verdi, efendim!" dedi Müfettiş memnuniyetle. "Seçimimi onaylamanız, onu çağırmamı uygun bulmanız beni çok sevindirdi."

Ona içtenlikle karşılık verdim:

"Daha iyi bir seçim yapamazdınız. Siz ikiniz işbaşında olduktan sonra bu işi çözeceğimize, esrar perdesini kaldıracağı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mıza hiç kuşkum yok!"

Bay Trelawny'nin odasına çıktık, her şey tam kızın tarif ettiği gibiydi.

O sırada evin zili çaldı ve bir dakika sonra odadan içeri bir adam girdi. Kartal gagasına benzeyen bir burnu, keskin bakışlı gri gözleri ve bir filozofunki gibi çıkık, geniş bir alnı olan genç biriydi bu. Elinde, odaya girer girmez açtığı siyah bir çanta vardı. Bayan Trelavvny bizi tanıştırdı: "Doktor Winchester, Bay Ross, Müfettiş Dolan." Karşılıklı selamlaşmalardan sonra doktor bir an bile kaybetmeksizin çalışmaya başladı. Yarayı sarışını izleyerek sabırsızlıkla bekledik. Çalışırken ara sıra Müfettişe sesleniyor ve ona yaranın çeşitli noktalarını gösteriyordu, Dolan da bu hususları anında not defterine kaydediyordu.

"Bakın! Birbirine paralel kesik ve yırtıklar bileğin solundan başlıyor ve bazı yerlerde kolun dal kemiğindeki atardamarı tehdit ediyor.

"Burada görülen şu küçük yaralar kesici bir aletle yapılmışa benziyor; çünkü sadece onun açabileceği bir derinlikte yaralar. Şuradaki yara ise keskin bir kamanın eseri sanki, etrafındaki et, yandan gelen bir basınçla parçalanmış gibi."

Bayan Trelawny'ye dönerek sordu:

"Bu bileziği çıkarmamız sizce şart mı? Bence buna pek gerek yok, gerçi bileğe doğru kayıp aşağı sarkabilir; ama sonraları hastanın rahatlamasını sağlayacaktır." Zavallı kız alçak sesle cevap verirken kızarmıştı:

"Bilmem ki. Ben... Ben babamın yanına geleli çok olmadı, onun yaşamı veya fikirleri hakkında çok az şey biliyorum,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

böylesi bir konuda karar vermem zor." Doktor ona keskin bir bakış attıktan sonra oldukça kibar bir tavırla, "Affedin beni!" dedi "Bunu bilmiyordum Yine de üzmeyin kendinizi. Şu an bileziği çıkarmamız için bir sebep yok. Buna gerek olsaydı ben sorumluluğu üzerime alıp çoktan çıkarırdım zaten. Daha sonra çıkarmamız gerekirse de, bir eğe yardımıyla halledebiliriz bu işi. Babanızın onu takmasının bir nedeni olsa gerek. Bakın, bileziğin yanında ufak bir anahtar var..." Konuşurken aniden durdu ve ışığı bileziğin üstüne gelene dek alçaltmış olduğum şamdanı elimden alarak daha yakından bakmak için eğildi. Sonra şamdanı aynı hizada tutmamı işaret etti ve cebinden bir büyüteç çıkarıp yakından incelemeye başladı. Sonra doğruldu ve büyüteci Dolana vererek, "Siz de bir baksanız iyi olacak," dedi. "Bu, sıradan bir bilezik değil. Altın, üç kat halindeki çelik bağların üzerine işlenmiş, şu zedelenen yere bir bakın. Hafifçe çekilmediği çok açık, bunu yapmak için normal bir eğeden fazlası gerek"

Müfettiş koca gövdesini eğdi; ama doktorun yaptığı kadar diz çökmedi kanepenin yanında. Hiçbir yanını gözden kaçırmamak için yavaşça çevirerek bileziği özenle inceledi. Sonra ayağa kalktı ve büyüteci bana uzattı. "İnceledikten sonra bayana verin, belki o da bakmak ister," dedi ve not defterine uzun uzadıya bir şeyler yazmaya koyuldu.

Önerisinde basit bir değişiklik yaptım. Büyüteci Bayan Trelawny'ye uzatıp, "Önce siz bir göz atsanız daha iyi olmaz mı?" dedim Elini ret anlamında hafifçe kaldırıp gerileyerek, "Ah, hayır!" dedi. "Görmemi isteseydi babam onu bana zaten gösterirdi. Onun izni olmadan bakmak istemem." Hiç şüphesiz, bu ince davranışının bizi zor durumda bırakacağından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

korkarak, hemen ekledi:

"Sizin bakmanızın bir sakıncası yok tabii Her şeyi incelemek ve değerlendirmek zorundasınız, ayrıca şunu bilmenizi isterim ki, size gerçekten; ama gerçekten çok minnettarım..."

Arkasını dönüp uzaklaşırken sessizce ağladığını gördüm. Kendi babası hakkında çok az şey biliyor olmasının verdiği sıkıntının, bunca zorluk ve üzüntünün ortasında bile onu için için kemirdiğini fark etmek benim için pek de güç olmamıştı. Bu durumun böyle bir zamanda ve yabancıların önünde açığa çıkmış olması da işin başka bir boyutuydu. Anladığım kadarıyla, çevresindeki herkesin erkek olması ona belli bir rahatlık sağlasa da, utancını azaltamıyordu. İçinden geçenleri okumaya çalışırken, o an hiçbir kadının gözleri üzerinde olmadığı için memnun olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Beni öncekilerin aynısı olan sonuçlara ulaştıran incelememi bitirdiğimde, Doktor yatağın yanındaki yerini aldı ve kendi incelemelerini sürdürdü. Müfettiş Dolan ise fısıldayan bir sesle bana, "Bence böyle bir doktorumuz olduğu için çok şanslıyız," dedi. Bu sözü başımla onayladım, tam bu görüşü destekleyen bir şey ekleyecektim ki kapıda hafif bir tıkırtı duyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TUHAF EMİRLER

Müfettiş Dolan kapıya doğru sessizce ilerledi, içgüdüsel olarak, kendisini odada olup bitenin her şeyin sorumlusu ilan etmişti. Biz ise öylece bekledik. Kapıyı bir parça araladı, sonra hareketlerinde belirgin bir rahatlamayla ardına dek açtı ve içeri genç bir adam girdi. Traşlı yüzlü, uzun boylu ve ince yapılı, yırtıcı bir kuşu andıran bir ifadesi ve etrafındaki her şeyi bir bakışta kavrıyorsa benzeyen pırıl pırıl, canlı gözleri olan biriydi. O, içeri girerken Müfettiş elini uzattı ve iki adam samimiyetle tokalaştılar.

"Mesajınızı alır almaz olabildiğince hızlı geldim, efendim. Güveninize hâlâ sahip olduğunu bilmek bana mutluluk veriyor" "Her zaman sahip olacaksın," dedi Müfettiş içten bir sesle. "Bow Sokağında geçirdiğimiz o eski günleri unutmadım ve asla da unutmayacağım!" Sonra, herhangi bir girişe gerek görmeden, konuyla ilgili meydana gelmiş bilgisi dahilindeki, her şeyi yeni gelen genç adama anlattı. Çavuş Daw çok az soru sordu, hem de çok az... Bu sorular sadece gerekli koşullar veya ilgili durumla alakalı kişileri daha iyi anlaması gerektiğinde sorulan sorulardı. Dolan ise, ilk defa olarak her tür şüpheyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ortadan kaldıracak şekilde, bilinmesi gereken tüm bilgi ve ayrıntıları açıkladı. Çavuş Daw ara sıra etrafına hızlı bakışlar fırlatıyor, bazen içimizden birine, bazen odaya veya odanın belli bir bölümüne, bazense kendinden geçmiş şekilde kanepede uzanmakta olan yaralı adama bakıyordu.

Müfettiş anlatmayı bitirince çavuş bana döndü ve "Beni hatırlayacağınızı umarım, efendim," dedi. "Şu Hoxton davasında sizinle beraber çalışmıştım."

"Sizi çok iyi hatırlıyorum," dedim elimi uzatırken. Müfettiş tekrar söz aldı:

"Anlıyorsunuz ya, Çavuş Daw bu davayla ilgili olarak tam yetki sahibi olan sizsiniz."

"Sizin emriniz altında olacağım; umarım, efendim," diye araya girdi Çavuş. Diğeri başını olumsuz yönde salladı ve gülümseyerek "Bana öyle geliyor ki bu, insanın bütün zamanını alıcak ve beynini meşgul edecek bir dava," dedi "Oysa benim yapacak başka işlerim var, yine de ihtiyacınız olursa yardımcı olmaktan mutluluk duyacağımı bilin!"

"Pekala, efendim," diyen Daw bu davanın sorumluluğunu üzerine aldığını bir çeşit selamla kabul etti ve hiç vakit kaybetmeden soruşturmasına başladı.

Önce Doktorun yanına geldi ve adı ile adresini çoktan öğrenmiş olduğu bu kişiden ileride kullanabileceği ve gerekirse amirlerine sunabileceği eksiksiz bir rapor yazmasını istedi. Doktor Winchester, başını sallayarak ciddi bir tavırla raporu hazırlayacağını söyledi. Ardından, çavuş bana doğru yaklaştı ve alçak sesle, "Doktorunuzu tuttum," dedi. "Sanırım birlikte çalışabiliriz!" Sonra da Bayan Trelawny'ye dönerek ekledi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lütfen babanız hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatmayı ihmal etmeyin, yaşam tarzı, geçmişi her ne olursa olsun ilgilendiği, bildiği her şeyi." Kızın babasıyla ilgili konulardaki bilgisizliği hakkında az önce söylemiş olduğu şeyleri ona belirtmek üzere tam araya giriyordum ki kız beni uyarırcasına elini kaldırıp açıklamayı kendisi yaptı:

"Çok yazık! Yok sayılabilecek kadar az şey biliyorum. Müfettiş Dolan ve Bay Ross'a bildiğim her şeyi anlattım zaten."

"O halde, bakalım bizim elimizden ne gelecek," dedi polis memuru, sempatik bir tavırla. "Önemsiz bir soruyla başlayacağım. Sesi duyduğunuzda odanın dışında olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

"O garip sesi duyduğumda kendi odamdaydım. Aslına bakarsanız, o ses beni uyandıran şeyin ilk aşaması olsa gerek; çünkü odamdan hızlı adımlarla çıktım. Babamın kapısı kapalıydı ve merdivenin sahanlığı ile üst kısmını bütünüyle görebiliyordum. Eğer sorunuzla kastettiğiniz buysa, hiç kimse bana görünmeden o kapıdan çıkamazdı!"

"Kastettiğim tam da buydu, genç bayan. Eğer herkes bildiği şeyleri bu açıklıkla söyleyebilirse, meseleyi umduğumuzdan da önce çözebiliriz sanırım."

Böyle dedikten sonra çavuş yatağa doğru yürüdü ve dikkatle bakındıktan sonra sordu:

"Yatağa dokunan oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Bayan Trelavvny "Ama kesin bir cevap verebilmek için önce Bayan Grant'e ve kâhya kadına sormalıyım," diye ekleyerek çanı çaldı. Bayan Grant

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sese bizzat kendisi cevap verdi. "İçeri gel," dedi Bayan Trelawny "Bayan Grant, bu beyler olaydan bu yana yatağa dokunan olup olmadığını merak ediyor."

"Ben dokunmadım, bayan."

"Öyleyse," dedi Bayan Trelawny, Çavuş Dolan'a dönerek, "Dokunulmamış demektir." Bayan Grant ya da ben hep buradaydık, çığlığıma koşup gelen uşaklardan herhangi birinin yatağa yanaşmış olduğunu ise hiç sanmıyorum. Biliyorsunuz ya, babam büyük kasanın önünde yerde yatıyordu ve herkes onun başına toplanmıştı. Onları kısa süre içinde odadan çıkardık zaten. "Daw, yatak takımının her bir parçasını kontrol ettikten sonra eski haline getirip bırakmaya özen göstererek, elinde bir büyüteçle yatağı incelerken, bir el hareketiyle bize odanın öbür yanında durmamızı işaret etmişti. Sonra yine büyüteciyle yatağın yanındaki kapıyı inceledi, bir cins kırmızı odundan yapılmış ve özenle yontulmuş olan ağır yatağın yanındaki kandamlalarına daha da büyük bir dikkat göstermişti. Dizlerinin üstüne çöküp, yerdeki lekelere dokunmaktan özelikle kaçınarak, kan izlerini, büyük kasanın dibinde sonlandıkları ve cesedin yatar halde bulunmuş olduğu noktaya gelinceye dek santim santim izledi. Bu noktanın çevresini bir yarıçap halinde kolaçan etti; ama herhangi bir ipucuna rastlayamadı. Sonra, kasanın ön yüzüne doğru yöneldi, kilidin çevresini ve kasanın ikiz kapılarının altını, üstünü, özellikle de öne bakan taraflarını yakından dikkatlice inceledi.

Sonra, panjurları aşağı çekilip sıktıkça kenetlenmiş olan pencerelere doğru yürüdü.

"Siz odaya geldiğinizde bu panjurlar kapalı mıydı?" diye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sordu Bayan Trelawny'e, olumsuz cevap verileceğini biliyormuş gibi bir tavırla.

Tüm bunlar olup biterken Doktor Winchester hastasıyla meşguldü, bilekteki yarayı sarıyor, hastanın başını, boğazını ve kalbini ince bir tetkikten geçiriyordu. Birkaç kere burnunu şuursuz şekilde yatmakta olan adamın ağzına yanaştırmış ve koklamıştı. Bunu her yapışından sonra, sanki bir şey arar gibi, düşünceli gözlerle odayı tarıyordu.

Sonra birden, dedektifin derinden gelen, gür sesini duyduk:

"Çıkarabildiğim kadarıyla, amaç o anahtarı kasanın kilidine yaklaştırmakmış. Polis teşkilatına katılmadan önce bir yıl boyunca Chubb's'ta çalışmış olmama rağmen, tahmin etmekte zorlandığım bir sır var bu kasanın mekanizmasında. Yedi harfin bileşiminden oluşan bir kilit bu; ama bu kombinasyonun kendisi de bir şekilde kilitleniyor gibi. Bu kasa Chatwood's firmasının ürünü, onların dükkânına gidip bir şeyler öğrenmeye çalışacağım." Ardından, sanki görevi o an için sona ermiş gibi, doktora dönerek "Şu an bana söylemek istediğiniz, raporunuzdaki ifadelerle çelişmeyecek bir şey var mı, Doktor?" diye sordu. "Eğer hâlâ kuşkularınız varsa, bekleyebilirim; ama kesin bir bilgiyi ne kadar çabuk elde edersem o kadar iyi." Doktor Winchester hemen yanıtladı:

"Kanımca, beklemeye gerek yok. Kapsamlı bir rapor hazırlayacağım hemen; ama onu yazmadan önce, her ne kadar pek fazla olmasalar da, bildiklerimi ve henüz net olmuş olsalar da, aklımdan geçenleri size söyleyeceğim. Hastanın kafasında, geçirmekte olduğu bu baygınlığa sebebiyet verecek hiçbir yara yok. Bu durumda, ilaçla uyuşturulduğunu veya bir çeşit

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hipnozun etkisi altında bulunduğunu varsaymak zorundayım. Bence, ilaçla uyuşturulma gibi bir durum sözkonusu değil. En azından bilgim dahilinde olan ilaçların hiç biriyle değil. Bu odaya öyle ağır bir mumya kokusu sinmiş ki, herhangi bir kokunun kaynağını tam olarak saptamak haliyle çok güç. Mısır'a özgü tüm şu kokuları karasakızı sümbülü, kokulu sakızı, çeşitli baharat aromalarını ve daha birçoklarını fark edip, fark etmediğinizi sormam gereksiz sanırım. Bu odanın içinde bir yerlerde, daha güçlü kokular tarafından bastırıldığı için fark edemediğimiz, malum etkiyi doğurabilecek bir çeşit madde veya sıvı olabilir Hastanın bir miktar uyuşturucu almış ve elinde olmadan kendini yaralamış olması da tabi ki mümkün. Ben böyle olduğunu pek sanmıyorum, şu ana dek bulmuş olduklarım dışında, zaman içinde ortaya çıkacak başka bulgular bunun aksini kanıtlayabilir; ama şimdilik, aksi ispatlanana dek, bunun böyle olduğunu kabul etmek zorundayız." Tam bu noktada Çavuş Daw araya girdi:

"Diyelim ki öyle, yani hasta ilaç aldı ve yarı baygınken kendini yaraladı; ama eğer öyleyse, bileği yaralayan aleti bulmuş olmamız gerekmez miydi? Hem bir yerlerde kan izi kalmış olmalıydı."

"Tastamam!" dedi Doktor, bir tartışmaya hazırlanırcasına gözlüklerini düzelterek. "Ama hasta garip bir ilaç kullanmışsa, bu, etkisini hemen göstermeyen bir ilaç da olabilir. Varsayımımızın doğru olduğunu kabul edersek, bu ilacın potansiyel etkilerini bilmediğimiz ve kendimizi her ihtimale karşı hazırlamamız gerektiği anlamına gelir."

Bu sefer araya giren, Bayan Trelawny olmuştu:

"Bu doğru olabilir; ancak teorinizin ikinci kısmına bakacak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olursak, yaranın hastanın kendisi tarafından meydana getirilmesi de mümkün, hem de ilaç etkisini gösterdikten sonra,"

Dedektif ve doktor aynı zamanda, "Doğru!" dediler. Kız devam etti.

"Diğer yandan, doktor, tahmininizin tüm diğer ihtimalleri çürüttüğü söylenemez, aynı kökten türeyecek başka fikirlerin de doğru olabileceğini aklımızdan çıkarmamalıyız. Şu halde, bu varsayımdan hareketle, ilk iş olarak babamın bileğini yaralayan silahı bulmaya çalışmalıyız."

"Belki de kendini kaybetmeden önce silahı kasaya koymuştur," dedim yarım yamalak bir fikri dile getirme ahmaklığında bulunarak.

"Bu mümkün değil," dedi doktor çabucak. "Mümkün olsa bile çok zor bir ihtimal bu bence," diye özenle ekledi, beni hafifçe selamlayarak. "Gördünüz ya, sol el kana bulanmıştı, oysa kasada en ufak kan izi yok."

"Haklısınız!" dedim ve bunu uzun bir sessizlik izledi.

Sessizliği ilk bozan doktor oldu

"Buraya bir an önce bir hemşire getirtmeliyiz, ben çok uygun birini tanıyorum. Hemen gidip onu getirebilir miyim bir bakayım. Ben gelene kadar bazılarınızın hastanın başından ayrılmamasını istemek durumundayım Daha sonra onu başka bir odaya taşımamız gerekebilir; ama şimdilik burada kalsa daha iyi. Bayan Trelawny, sizin veya Bayan Grant'in ben dönene kadar burada kalmanızı, odanın içinde olmasa da hastanın yakınında durup ona göz kulak olmanızı rica edebilir miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız cevap olarak başını hafifçe eğdi ve kanepenin yanına bir koltuk çekip oturdu. Doktor, kendisi daha dönmeden hastanın ayılması halinde ne yapması gerektiğine dair bazı direktifler verdi kıza.

Harekete geçme sırası Müfettiş Dolan'daydı. Çavuş Daw'a yanaşarak, "Merkeze dönsem iyi olacak, tabii biraz daha kalmamı istemiyorsanız," dedi.

Daw, bir soruyla cevapladı onu: "Johnny Wright hâlâ sizin bölümde mi?"

"Evet! Sana eşlik etmesini ister miydin?" Diğeri başıyla onayladı. "O halde, gerekli işlemleri yapıp onu hemen buraya yollayacağım Sonra istediğin kadar yanında tutabilirsin onu. Yalnız senden emir alacağını ona söylerim."

Çavuş onu kapıya kadar geçirirken, "Teşekkür ederim, efendim," dedi. "Yanınızda çalışan kişilere karşı hep böyle düşünceli davranmışsınızdır. Tekrar sizinle beraber çalışma fırsatı bulmak benim için onurdur. Scotland Yarda gidip şefime rapor vereceğim. Sonra da şu Chatwood's'dakilere bir uğrayıp elimden geldiğince çabuk buraya döneceğim. Sanırım bir iki günlüğüne burada kalabilirim, değil mi, genç bayan? Bu esrar perdesi aralanana dek yakınlarda bulunmamın yardımı dokunabilir, hem sizin de kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaktır."

"Size minnettar olurum." Yeniden konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye için hevesli gözlerle baktı kıza.

"Gitmeden önce izninizle babanızın çalışma masasına ve koltuğuna bakabilir miyim? Belki bir ipucu bulabiliriz." Kızın cevabı, adamı şaşırtacak derecede samimiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu zor anımızda bize yardım etmenizi, babamın başına gelen şeyin ne olduğunu ve ileride onu nelerin koruyabileceğini çözmenizi sağlayacak herhangi bir şeyi yapmak için mümkün olan en geniş izne sahipsiniz!"

Çavuş, hiç vakit yitirmeden, içinde elbiselerin olduğu gardrobu, ardından da çalışma masasını sistematik bir şekilde incelemeye koyuldu. Çekmecelerin birinde mühürlenmiş bir mektup bulunca hemen odayı arşınlayıp mektubu Bayan Trelawny'e iletti.

"Bir mektup bana yazılmış, hem de babamın eliyle!" dedi kız, bir yandan büyük bir şevkle mektubu açarken. Okumaya başladığında, onun gözlerini izliyordum; ama Çavuş Daw'ın, mektubu okudukça kızın yüzünde beliren en ufak ifadeyi dahi kaçırmadan onu süzdüğünü fark edince, ben de bakışlarımı çavuşa yönelttim. Bayan Trelavvny mektubu okurken, ben de, o an için açıklamamayı, içime atmayı daha uygun bulduğum bir şeyin farkına varmıştım: Dedektifin aklını kurcalayan pek çok kuşkunun arasında, kesin olmaktan çok potansiyel olduğunu sandığım, Bayan Trelawny'nin bizzat kendisine duyulan bir kuşku da vardı.

Bayan Trelawny, gözlerini yere çevirmiş halde, mektubu birkaç dakika boyunca elinde tutup düşündü. Sonra bir kez daha dikkatlice okudu, okudukça yüz ifadesinde meydana gelen değişim o denli açıktı ki, kolayca izleyebileceğimi düşündüm. Bu ikinci okumayı da, yine ufak bir duraklama izlemişti. Ardından, mektubu gönülsüzce dedektife uzattı. Mektubu büyük bir hevesle; ama yüz ifadesi hiç değişmeden okuyan dedektif, ikinci kez okuduktan sonra, başıyla hafif bir selam vererek kâğıdı kıza geri uzattı. Kız bir süre daha duraksadıktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra mektubu bu kez bana verdi. Bunu yaparken, başını kaldırıp bir an için yalvaran gözlerle gözlerimin içine bakmış, solgun yanaklarına ve alnına aniden bir pembelik yayılmıştı.

Mektubu alırken içimde karmaşık duygular belirmişti; ama ne yalan söyleyeyim, mutluydum. Mektubu dedektife verirken hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermemişti. Karşısında kim olursa olsun göstermeyecekti belki. Ama bana verirken, bunun üzerinde daha fazla düşünmekten kaçındım ve Bayan Trelawny ile dedektifin gözlerinin üzerime kilitlendiğinin bilincinde olarak, mektubu okudum.

"Sevgili kızım, bu mektubu bir emir olarak kabul etmeni istiyorum. Hiçbir hataya yer vermeyen, kesin ve mecburi bir emir... Senin açından ya da başkaları açısından beklenmedik, kötü bir şeyin başıma gelmesi halinde okunmak üzere bırakıyorum. Eğer hastalık, kaza veya bir saldırı sonucu başıma ani ve esrarengiz bir şey gelirse, bu emirleri eksiksiz şekilde yerine getirmelisin. Eğer sen beni yukarıda saydığım durumlardan herhangi birinde bulduğunda yatak odamda değilsem, bir an önce oraya götürülmem gerektiğini bil. Ölmüş olsam bile, bedenim yatak odama taşınmalı. O andan itibaren, kendime gelip aklı başında emirler verene veya gömülene dek, asla bir saniye bile yalnız bırakılmamam gerek. Gün batımından şafağa kadar en az iki kişi odada kalıp başımda beklemeli. Usta bir hemşirenin zaman zaman odamda bulunması ve dikkatini çeken, sürekli veya değişken tüm belirtileri kaydetmesi yerinde olacaktır 27B Lincoln's Inn adresinde bulunan avukatlarım, Marvin & Jetvkes, ölümüm halinde yerine getirilmesini istediğim hususlarla ilgili tam bilgiye sahiptir ve Bay Marvin, bu arzularımın yerine getirilmesini sağlamayı şahsen üstlenmiştir. Benden başka ak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

raban olmadığına göre, gelişmeler karşısında hızlı bir iletişim sağlanması için evde kalacak veya geceleri gelip başımda bekleme işinde yer alacak veya gelmese bile gerektiğinde yardım etmek üzere hazır bekleyecek güvenilir bir dostunu yanına çağırmanı öğütlerim, sevgili kızım. Bu dostun erkek ya da bayan olabilir, asıl önemlisi, gece nöbeti sırasında ona karşı cinsten birinin eşlik etmesi gerektiği. Bu kişilerin, ayık ve kendini görevine vermiş erkek ve kadınlar olmasına dikkat et. Dikkatle gözlemenin ve ne kadar garip olursa olsunlar birtakım sonuçlara varmanın gereğini bir kez daha vurgulamama izin ver, sevgili Margaret'im. Hastalanacak veya yaralanacak olursam, bil ki bu olağan bir durum olmayacaktır, bu yüzden, önlemlerini alıp kendini daha iyi koruyabilmen için seni uyarmak isterim. Hangi sebeple olursa olsun odamdaki hiçbir şey şüpheli şeyleri kastediyorum yerinden oynatılmamalı. Her birini bulunduğu yere koymamın özel bir sebebi olduğunu ve yerlerini değiştirmenin planlarımı alt üst edeceğini aklınızdan çıkarmayın. Paraya veya nasihate ihtiyacın olursa, Bay Marvin bu isteklerini yerine getirecektir, bu konuyla ilgili tüm talimatlar tarafımdan ona verilmiştir.

ABEL TRELAWNY"

Konuşmaya başlamadan önce mektubu bir kez daha okudum; çünkü yanlış anlamaktan korkmuştum. Şu arkadaş seçimi meselesi benim için son derece önemli bir nokta olabilirdi. Bu sorunla karşılaşır karşılaşmaz benden yardım istemiş olması içimde bir umut doğurmuştu zaten, ama aşk söz konusu olunca, beraberinde şüphe ve korkuyu da getirir, tıpkı benim o an hissettiğim gibi. Düşünceler zihnimde öylesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük bir hızla çalkalanıyordu ki bir sonuca varmam sadece birkaç saniye sürmüştü. Babasının, gece nöbetinde kendisine eşlik etmek üzere kızına seçmesini öğütlediği arkadaş olmak için gönüllü olmamalıydım; fakat az önceki o bir anlık bakış da inkar edemeyeceğim bir ima içeriyordu. Hem başı belaya girdiğinde, benden yani dans partisindeki bir karşılaşma ve bir öğleden sonra nehirde yapılan kısa bir gezinti haricinde ona yabancı olan birinden yardım isteyen o değil miydi? Onu ikinci kez sormaya zorlamak bana yakışır mıydı? Bu onu utandırmaz mıydı? Hayır! Ona bunu hiçbir koşul altında yapamazdım! Böylece, ona mektubu geri verirken, "Fazla ileri gidiyorsam özür dilerim, Bayan Trelawny," dedim, "Ama gece nöbetinde size yardım etmemi kabul ederseniz gurur duyacağım. Her ne kadar gerekçesi üzüntü verici olsa da, bu ayrıcalığı bana tanırsanız fazlasıyla mutlu olacağım."

Kendini kontrol etmek için gösterdiği gözle görülür ve zorlu çaba, yüzü ile boynuna yayılan kızarıklığı engelleyememişti. Gözleri bile, bu kızarıklığın çekilmesi sonucu yeniden solgunlaşan yanaklarıyla tezat oluşturacak şekilde dolmuştu. Alçak sesle yanıtladı:

"Bu yardımınızdan dolayı size müteşekkir olacağım!" Bir an düşündükten sonra ekledi:

"Ama bu durumun beni bencilleştirmesine izin vermemelisiniz! Yerine getirmeniz gereken daha başka pek çok göreviniz olduğunu biliyorum ve yardımınız benim için çok hem de çok değerli olsa da, zamanınızı işgal etmem doğru olmaz."

"Eğer sorun buysa," diye atıldım, "Bütün vaktim sizindir. Hemen bugün işlerimi ayarlar ve öğleden sonra gelip sabaha kadar sizinle kalırım. Sonrasında ise, eğer şartlar hâlâ gerekli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kılıyor olursa, işlerimi daha fazla zaman elde edecek şekilde ayarlarım.

Sözlerim onu derinden etkilemişti. Belki de gözlerinde toplanan yaşları göreceğimden korktuğu için, başını çevirdi. Bu arada dedektif söze girmişti:

"Burada bulunacak olmanıza çok sevindim, Bay Ross. Scotland Yard'daki amirlerimden izin alabilirsem, Bayan Trelawny'nin izniyle ben de bu evde olacağım. Olayın üzerindeki sır perdesi eskisinden daha yoğun hale gelmiş olsa da, bu mektup, her şeyi yeni bir çehreye büründürdü Burada bir iki saat bekleyebilirseniz, ben o süre içinde önce karargâha, sonra da şu kasa imalatçılarına uğrayacağım. Sonra döneceğim, o zaman siz de gönül rahatlığıyla ayrılabilirsiniz."

O gidince, ikimiz, Bayan Trelawny ve ben, sessizlik içinde beklemeyi sürdürdük. Sonunda, gözlerini kaldırıp bir an bana baktı, o andan sonra, bir kralla bile yer değiştirmezdim. Bir süre için, babasının dağılımı yatağının başında oyalandı. Sonra, o dönene kadar gözlerimi babasının üstünden bir an bile ayırmamamı söyleyerek, aceleyle odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra, demirden yapılmış hafif bir yatağın iskeletini ve yatak takımlarını taşıyan Bayan Grant, iki hizmetçi kız ve birkaç adam da yanında olduğu halde geri döndü. Hiç vakit kaybetmeden yatağın parçalarını birleştirmeye koyuldular. Yatak hazırlanıp hizmetçiler odadan çekildiğinde, bana döndü ve şöyle dedi:

"Doktor döndüğünde her şeyi hazır bulsa daha iyi olur. Babamın yatağa aktarılmasını isteyeceği kesin, kaldı ki düzgün bir yatak, kanepeden çok daha iyidir." Sonra babasının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başucuna bir sandalye çekip oturdu ve onu izlemeye başladı.

Bense, gördüğüm her şeyi aklıma not ederek, odada gezindim ve gerçekten de, koşullar garip olsun olmasın etrafta bir insanın şüphesini çekecek çok fazla eşya olduğunu fark ettim. Özenle döşenmiş bir yatak odasında bulunması gereken mobilyaları saymayacak olursak, bütün mekan, başta Mısır olmak üzere çeşitli ülkelerden getirilmiş muhteşem sanat eserleriyle doluydu. Bu haliyle bile dopdolu görünmesine rağmen, oda bayağı büyük olduğu için, hâlâ çok sayıda eşyayı sığdırabilecek yer vardı.

Ben odadaki gezintimi sürdürürken, evin dışındaki taşlıkta tekerlek sesleri duyuldu. Holün kapısı çalındı ve birkaç dakika sonra, bulunduğumuz odanın kapısının hafifçe tıklatılıp, "İçeri gelin!" cevabının alınmasıyla beraber, peşinde koyu renk hemşire elbisesi içindeki genç bir bayanla, Doktor Winchester içeri girdi.

"Şansım yaver gitti!" dedi Doktor, içeri girerken. "Onu bulmam zor olmadı, şansımıza bu aralar meşgul de değilmiş. Bayan Trelawny, bu, Hemşire Kennedy!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GÖZCÜLER

Genç kadınların birbirine nasıl baktığını görünce oldukça şaşırdım. Sanırım tanıkların kişiliklerini zihnimde tartmayı ve farkında olmadan yaptıkları hareketlere ve kendilerini ifade etme şekillerine dayanarak onlar hakkında hüküm vermeyi feci şekilde alışkanlık edinmiştim, öyle ki, bu huy, o evin dışındaki hayatımda ve hatta mahkeme salonlarında bile yakamı bırakmıyordu. Hayatımın bu döneminde, Bayan Trelavvny'i ilgilendiren her şey beni de ilgilendiriyordu, bu yüzden, yeni gelen hemşirenin görüntüsü onu şaşkına çevirince ben de içgüdüsel olarak sersemlemiştim. İkisini karşılaştırınca, Bayan Trelawny hakkında yeni şeyler öğrenme fırsatı bulmuştum her nasılsa. Bu iki bayanın tam bir tezat teşkil ettiği su götürmez bir gerçekti. Bayan Trelawny hoş bir kadındı; esmer ve uzunca boylu. Esrarengiz bir derinliği olan, iri, kadife gibi siyah ve yumuşak, eşsiz güzellikte gözleri vardı. Onların içine bakmak, Doktor Dee'nin sihirbazlık oyunlarındaki siyah aynaya dalıp gitmek gibiydi. Piknikte karşılaştığım, doğudaki ülkelerde gezilmedik yer bırakmamış yaşlı bir centilmenin, onun gözlerinin doğurduğu etkiyi, "Geceleyin kapı aralığından çok uzaklar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daki caminin ışıklarına bakmaya benzettiğini duymuştum. Kızın tipik, kendine has kaşları vardı Çizdikleri zarif kavis ve uzun kıvırcık tüyleriyle, o derin, mükemmel gözlere yakışan bir mimari çevreydiler sanki. İpek kadar güzel olan saçı da siyahtı. Siyah saç, genelde, fiziksel gücün göstergelerinden biri olarak kabul edilse de, söz konusu durumda böyle bir şey düşünülemezdi. Saflık ve asiliğin tezat uyumu vardı onda, zayıflıktan söz edilemezdi; ama ondaki güç, fiziksel olmaktan çok ruhsaldı. Tüm varlığı, kusursuz bir ahenk içindeydi. Tavırları, bedeni, saçı, gözleri, kırmızı dudakları ve bembeyaz dişleriyle, yüzün alt kısmın aydınlatıyormuş gibi görünenki aynı etkiyi üst kısım için gözler yaratıyordu. O biçimli ağzı, çeneden kulağa dek uzanan geniş çene kemiği, uzun, zarif parmakları, bilekten ayrı, sanki kendi hisleri varmışcasına hareket eden elleri. Tüm bu mükemmellikler, asaleti, tatlılığı, güzelliği ve bazen de cazibesiyle hakimiyet kuran bir kişiliğin unsurlarıydı

Öte yandan, Hemşire Kennedy, ortalama kadın boyunun üstünde olmak şöyle dursun, altındaydı. Kalın kolları ve geniş, güçlü, yetenekli elleri olan, dayanıklı ve sağlam yapılı bir kadındı. Teninin rengi, sonbaharda dökülmüş sarı yapraklar gibiydi. Saçları kumral, kalın ve uzundu, altın-kahve karışımı bir renge sahip olan gözleri ise, çillerle kaplı yanık teninin ortasında pırıldıyordu. Pembe yanakları, insana kızarmış izlenimi veriyordu. Kırmızı dudakları ve beyaz dişleri, bu renk ahengini bozmuyor, aksine daha da kuvvetlendiriyordu. Hiç şüphe yok ki, kısa ve ucu kalkık bir burna sahipti, bu tip burunların genelinde görüldüğü gibi, onun burnu da, bir cömertlik, yorulmak nedir bilmezlik ve iyi niyet sembolüydü. Çillerin daha seyrek hale geldiği geniş beyaz alnının içinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güçlü bir düşünme yetisinin ve sağduyunun bulunduğu kesindi.

Hastaneden dönüş yolunda Doktor Winchester ona gerekli tüm ayrıntıları aktarmış olduğundan, hemşire tek kelime etmeden hastayla ilgilenmeye başladı. Yeni yapılmış olan yatağı kontrol edip yastıkların ne derece olduğunu eliyle ölçtükten sonra doktora bir şeyler söyledi; bunun sonucunda, doktorun emri üzerine dördümüz el ele verip hastayı kanepeden kaldırdık ve yatağa yatırdık.

Çavuş Daw öğleden sonra dönünce, Jermy Sokağındaki evime haber yollayıp önümüzdeki birkaç gün boyunca beni idare etmeye yetecek kadar elbise, kitap ve kâğıt yollamalarını istedim. Ardından, yasal işlerimi halletmek üzere evden ayrıldım. Önemli bir dava görüşüldüğü için, mahkeme o gün geç saatlere kadar devam etmişti; arabayla Kensington Sarayı Yolunun kapısından içeri girdiğimde saat altıyı gösteriyordu. Kendimi hasta odasının yanındaki geniş bir odada buldum.

O gece, izleme nöbetine yönelik henüz düzgün bir örgütleme yapmamış olduğumuz için, gecenin ilk saatleri düzensiz bir eşleşmeyle geçirildi. Gün boyu görevinin başından ayrılmayan Hemşire Kennedy, gece on ikide dönmek üzere birkaç saatliğine uzanmıştı. Doktor Winchester ise akşam yemeğinin hazır olduğu bildirilene kadar odadan ayrılmamış ve yemeği biter bitmez geri gelmişti. Yemek süresince Bayan Grant odada kalmış, odadaki ve odanın yakınındaki her şeyi titiz bir araştırmadan geçirmek isteyen Çavuş Daw da ona eşlik etmişti. Sabah saat dokuzda Bayan Trelawny ve ben, nöbetimizi Doktora devrettik. Kız, o geceki nöbet öncesi biraz güç depolamak için öğleden sonra birkaç saat uyudu. En

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

azından oturup gözlemeyi başarabilmek için böyle yaptığını söylemişti bana. Onu vazgeçirmeye çalışmadım; çünkü karar vermişti bir kere. Bu arada ben de kararımı vermiştim, nöbetinde ona ben eşlik edecektim. Tabii buna itiraz etmediğini görürsem. Ona o an için bu niyetimden hiç bahsetmedim. Parmaklarımızın ucuna basa basa, öylesine sessizce girmiştik ki odaya, yatağa doğru eğilmiş olan ve ilk anda bizi duymayan Doktor, aniden başını kaldırıp ona baktığımızı görünce irkildi. Onun bu hali karşısında, artık birer parçası haline geldiğimiz bu olaydaki esrarengizliğin, pek çoklarımıza yaptığı gibi, onun sinirlerini de yıprattığını hissettim. Bana öyle gelmişti ki, bu denli ürktüğü için kendi kendine biraz kızmış ve bu sıkıntısını gözümüzden kaçırmak ister gibi aceleyle konuşmaya başlamıştı:

"Bu bilinç kaybının sebebini anlama konusunda, mevcut bilgi ve birikimlerimi tam anlamıyla tüketmiş bulunuyorum. Mümkün olan en ayrıntılı incelemeyi bir kez daha yaptım tabii bildiğim kadarıyla ve şunu söyleyebilirim ki beyin zarar görmemiş, en azından herhangi bir dış zarar yok. Aslına bakarsanız, hayati organlarının hepsi sapasağlam görünüyor. Bildiğiniz gibi ona birkaç kez yemek verdim ve bu, onda gözle görülür bir iyileşmeye neden oldu. Soluk alıp verişi derin ve düzenli, kalp atışları ise bu sabahkinden daha yavaş ve daha güçlü. Bilinen hiçbir uyuşturucu ilacın izine rastlamadım ve ondaki bu şuursuzluk, Paris'teki Charcot Hastanesinde gördüğüm hipnotik uyku vakalarının hiçbirine benzemiyor." Konuşmasını sürdürürken, yorganın dışında duran sargılar içindeki bileğe parmağıyla nazikçe dokunmuştu. "Bu yaralara gelince, onlara nasıl bir anlam yüklemek gerektiğini bilmiyorum. Bir yün tarama makinesi bunu yapmış olabilir; ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açıkçası bu da pek olası değil. Keskin pençeleri olan vahşi bir hayvanın eseri olmaları da mümkün, ama kanımca, bu seçenek de imkânsız. Hazır söz açılmışken, bu evde hiç evcil hayvanınız var mı; hani şöyle sıra dışı bir hayvan, yaban kedisi gibi falan?" Bayan Trelawny, cevap verirken, içimi burkan hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi:

"Ah, hayır! Babam evde hayvan bulunmasından hoşlanmazdı, ölü ya da mumyalanmış olanların dışında tabii." Bu sözlerde, tam olarak çıkaramadığım acı bir ima vardı. Belki de kıskançlık. "Benim zavallı yavru kedimin bu evde kalması bile güç bela kabul edilmişti ve dünyanın en tatlı, en uysal kediciği olmasına karşın, bugün bu odaya girmesi bile yasak."

O, konuşurken, kapının kulpunda hafif bir tıkırtı duyuldu. Biraz sonra, Bayan Trelawny'nin yüzü aydınlanıvermişti. Ayağa kalktı ve bir yandan konuşarak, kapıya doğru yürüdü:

"İşte geldi! Benim küçük Silvio'm bu. Bir odaya girmek istediğinde hep böyle arka ayakları üstünde durup kapının kulpunu tıkırdatır." Kapıyı açtı, bir yandan da kediyle sanki karşısındaki bir bebekmiş gibi konuşuyordu: "Aman da mamasını mı istiyormuş? Gel öyleyse; ama o zaman seni sevimli şey kucağımda kalmak zorundasın!" Kediyi kolları arasına alıp yanımıza geldi. Gerçekten de çok güzel bir hayvandı. Uzun, ipek gibi tüyleri olan kurşuni renkte bir İran kedisiydi; narinliği bir yana, her hareketinden asalet fışkıran ve kocaman patileri olan, mağrur bir hayvandı. Kız onu sevgiyle okşamaktan başka bir şey yapmamış olmasına karşın, kedi, aniden bir yılan balığı gibi kıvrılarak onun kollarından kurtulmuştu. Odayı bir nefeste geçtikten sonra, üzerinde bir hayvan mumyası olan alçak bir masanın önünde durmuş ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tehditkâr bir sesle miyavlayıp hırlamaya başlamıştı. Bayan Trelawny hemen peşi sıra koşmuş ve onu kucağına almıştı, kedi ise debeleniyor ve kızın kolları arasından kurtulmaya çabalıyordu; fakat bu sırada sevgili sahibesini ısırmamaya ve tırmalamamaya özen gösterdiği de açıktı. Kedi, kucağa alınır alınmaz yaygarayı kesmiş, kız ise fısıldayan bir sesle onu uyarmıştı:

"Ah seni yaramaz Silvio! Annene verdiğin sözü tutmayıp kaçtığın için şimdi bu beyefendilere iyi geceler dileyecek ve annenin odasına gideceksin! Duydun mu beni yaramaz?" Böyle söylerken bir yandan da tokalaşmamız için kedinin patisini bana doğru uzatıyordu. Bu patiyi hafifçe sıkarken, iriliğine ve güzelliğine hayran kalmadan edemedim. "Vay canına," dedim, "Patisi, içinde keskin bir pençe saklı olan küçük bir boks eldivenine benziyor." Bunun üzerine kız gülümsedi:

"Tabii ya! Görmüyor musun, Silvio'mun başparmakları bile var, bak!" diyerek patiyi gerdi, işte o zaman, kedinin gerçekten de her biri narin, güzel ve kabuğumsu birer tabakayla kaplı yedi tırnağı olduğunu gördüm. Kedinin arka ayaklarından birini nazikçe kaşırken tırnakları belirdi; kedinin sinirleri artık yatışmış ve hayvan keyifle mırlamaya başlamıştı, elime battı. Elimi geri çekerken içgüdüsel olarak şöyle haykırmıştım:

"Üff, pençeleri ustura gibi keskin seni yaramaz!"

Başını eğmiş, kedinin pençelerini incelemekte olan Doktor Winchester, bu sözlerim üzerine kısa; ama keskin bir tepki göstermişti:

"Ne!" Bunu söylerken, nefesini tuttuğunu duyar gibi olmuştum. Ben artık sakinleşmiş olan kediyi okşarken, dok-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tor çalışma masasına gidip mürekkep kurutmaya yarayan kâğıtlardan bir parça koparmış ve yanıma geri gelmişti. Kâğıdı avucuna serdi ve Bayan Trelavvny'e basit bir "Pardon" çekerek kedinin patilerinden birini alıp kağıdın üzerine bastırdı. Mağrur kedi, bu duruma tahammül edemeyerek patisini çekmeye çalışmıştı. Doktorun istediği de tam buydu zaten; çünkü patisini çekmeye çalışan kedi ister istemez pençesini açmış ve yumuşak kâğıdın üstünde bazı çizik izleri bırakmıştı. Ardından, Bayan Trelawny kediciğini alıp odadan çıktı. Birkaç dakika sonra tekrar odaya girdiğinde şöyle diyordu:

"Gidip de şu mumyaya hırlaması çok garip doğrusu! Silvio bu odaya ilk girdiğinde onu babama göstermek için sokınuştum buraya aynen böyle davranmıştı. O küçük masanın üzerine zıplamış ve mumyayı tırmalayıp ısırmaya yeltenmişti. Babamı çok kızdıran ve zavallı Silvio'ya yasak getirmesine neden olan da bu olaydı zaten. Bu odaya girip aynı şeyi tekrarlamayacağına dair verdiğim söz onu bu evde tutabilmişti sadece."

Kız kediyi götürmek üzere odadan ayrıldığında, Doktor Winchester hastanın bileğindeki sargıyı çıkarmıştı. Yara temizlendiğinden, deri üzerindeki birbirinden ayrı çizikler, keskin kırmızıçizgiler halinde gözler önüne serilmişti. Doktor, kurutma kâğıdının kedinin pençesi tarafından çizilmiş ve delinmiş olan kısmını büküp yaraya yanaştırdı ve zafer kazanmış bir edayla başını kaldırıp yanına gelmemizi işaret etti.

Kâğıttaki çizikler, bilekteki yarayla birebir uyuşuyordu! Herhangi bir açıklamaya gerek olmadığından, doktor şöyle demekle yetindi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Silvio Efendi sözünde dursaymış çok daha iyi olurmuş!" Bir süre için ortalığa sessizlik hâkim oldu. Sonra birden Bayan Trelawny'in sesi duyuldu:

"Ama Silvio geçen gece burada değildi ki!" "Emin misiniz? Gerekirse bunu kanıtlayabilir misiniz?" Kız, cevap vermeden önce bir an tereddüt etti:

"Bundan eminim; ama korkarım kanıtlamam zor olacak. Silvio benim odamdaki bir sepetin içinde uyur. O gece onu kendim yatırmıştım, küçük battaniyesini üzerine örttüğümü ve onu yatağına yerleştirdiğimi çok iyi hatırlıyorum. Bu sabah da, onu sepetinden yine kendim çıkardım. Bu odaya girmiş olduğunu hiç sanmıyorum; ama bu pek bir şey ifade etmez tabii, çünkü zavallı babamın durumu aklımı o kadar meşgul ediyordu ki, Silvio'yu bile hatırlayacak durumda değildim."

Doktor başını sallayıp hüzünlü bir sesle ekledi: "Neyse, şu an bir şey kanıtlamaya çalışmak yersiz olur zaten. Dünya üzerindeki her kedi patilerindeki kan izlerini tabii eğer varsa kısacık bir süre içinde yalayıp ortadan kaldırabilir.

Bir kez daha uzun bir sessizliğin içine gömüldük ve bir kez daha bu sessizliği bozan Bayan Trelavvny oldu:

"Düşünüyorum da, babamı yaralamış olan şey, küçük Silviom olamaz. O sesi ilk duyduğumda kapım kapalıydı ve babamın kapısının önüne gidip kulak kabarttığımda o da kapalıydı. İçeri girdiğimde ise yaralama olayı çoktan olup bitmişti, yani Silvio odaya girmiş olsaydı bile, bu, olayın sonrasında olurdu." Bu açıklama övgüye değerdi, özellikle benim gibi bir avukat için; çünkü herhangi bir jüriyi tatmin etmeye fazlasıyla yeterdi. Silvio'nun suçsuzluğunun kanıtlanması beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oldukça rahatlatmıştı. Bayan Trelawny'nin kedisi olduğundan ve kız onu çok sevdiğinden olsa gerek. Ne mutlu o kediye! Şu sözlerim Silvio'nun sahibesini çok memnun etmişti:

"Karar: Suçsuz!" Kısa bir duraklamadan sonra Doktor Winchester söze girdi:

"Bu durumda, efendi Silvio'dan özür dilemek zorundayım; ama şu mumyaya karşı takındığı vahşi tavır hâlâ aklımı kurcalıyor. Evdeki diğer mumyalara karşı da aynı şekilde mi hareket ediyor? Bu evde daha bir sürü mumya var, sanırım. Giriş holünde üç tane görmüştüm."

"Pek çok mumya var," diye yanıtladı kız. "Bazen bir evde miyim, yoksa British Museum'da mıyım, ben bile şaşırıyorum. Ama Silvio o mumya haricindekilerle hiç ilgilenmez. Erkek ya da kadın değil, hayvan mumyası olduğu için herhalde."

"Belki de bir kedinindir!" dedi Doktor, mumyaya daha yakından bakabilmek için ansızın harekete geçip odayı arşınlarken. "Evet," diye devam etti, "Gerçekten de bir kedi mumyası bu, hem de çok güzel. Çok özel birinin çok ayrıcalıklı bir gözdesi olmasaydı böylesi bir onuru haketmezdi. Bakın, gördünüz mü? Boyanmış bir cam kafes ve obsidyan taşından yapılmış gözler. Bu gerçekten muhteşem, aynı bir insan mumyası gibi. Bu çok sıra dışı bir şey. Burada ölü bir kedi var, hepsi bu, muhtemelen dört-beş bin yaşında ve başka bir neslin kedisi ise, o sanki ölü değilmiş gibi, onun üstüne atılmaya hazır. Sakıncası yoksa bu kediyi biraz incelemek isterim, Bayan Trelawny." Kız, cevaplamadan önce biraz tereddüt etmişti:

"Tabii, gerekli gördüğünüz her şeyi yapabilirsiniz; ama umarım yapacaklarınız zavallı Silvio'mun canını yakacak ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya onu üzecek şeyler değildir."

"Siz Silvio'yu merak etmeyin, benim ilgilendiğim şu diğer kedi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Efendi Silvio saldıracak, diğeri ise acı çekecek."

"Acı çekmek mi?" dedi kız, endişeli bir sesle. Bunun üzerine doktor gülümsedi:

"Ah, bu sizi endişelendirmesin lütfen. Diğer kedi, bildiğimiz anlamda acı çekmeyecek, o kılıfın içinde bulunduğu sürece tabii."

"Ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum doğrusu."

"Söylemek istediğim şey şu, genç bayan, sorunumuzun kaynağı bu mumya kedi olabilir. Müze Sokağı'nda bunun gibi pekçokları var yanılmıyorsam. Bir tanesini alıp bununla yer değiştireceğim. Böyle geçici bir değişimin babanızın talimatlarına aykırı olduğunu düşünmezsiniz umarım. Sonra, Silvio bütün mumyalanmış kedileri mi hedef alıyor, yoksa sadece bunu mu, anlayacağız."

"Bilmem ki," dedi kız kuşkuyla. "Babamın emirleri çok kesin gibi." Bir anlık duraksamadan sonra devam etti: "Ama bu koşullar altında onun iyiliği için olan hiçbir şeyden kaçınılmaması gerek sanırım. Bir kedi mumyasının emirleri çiğneyici bir yanı olacağını sanmıyorum.

Doktor Winchester ise hiçbir şey söylemeden, dimdik oturuyordu. Yüzünde öyle ciddi bir ifade vardı ki, bu ciddiyetin birazı sanki bana geçti ve zihnimde yarattığı heyecanın ışığında, kendimi bütünüyle içinde bulmuş olduğum bu ola-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yın garipliğini o ana dek hiç olmadığı kadar iyi anlamaya başladım. Bu düşünceye bir defa kapıldım mı, durdurmak artık mümkün değildi. Düşünce içimde büyüyor, çiçek açıyor ve kendisini binlerce farklı şekilde çoğaltıyordu. O oda ve içindeki her şey, insanın içinde tuhaf düşünceler uyanmasına neden oluyordu. Etrafta eski çağlardan kalma o kadar çok eşya vardı ki insan farkında olmadan kendini garip diyarlarda, garip zamanlarda buluyordu. Bu tuhaf bir histi. Her taraf, üzerlerinden hiç çıkmayacakmış gibi duran sakız ve baharat kokuları Nard ve Circassia'nın şifalı kokuları içindeki mumyalar ve mumyalarla ilgili maddelerle kaplıydı. İnsanın böyle bir yerde geçmişi unutması mümkün değildi. Haliyle, odada çok az ışık vardı ve perdeler bu loş ortamı sağlayacak şekilde öyle ayarlanmıştı ki, insanın gözünün kamaşması imkânsızdı. Gücü ve varlığıyla insana eşlik eden o bildik ışıktan eser yoktu etrafta. Oda oldukça büyük, tavan da fazlaca yüksekti. Bu boyutla, genelde yatak odalarında pek rastlanmayan birçok şeyin burada bulunmasına olanak sağlamıştı. Odanın uzak köşelerinde acayip şekilli, tekin olmayan gölgeler vardı. Birden çok defa, odadaki bu ölüm ve eskilik havasının, etrafta garip biri veya bir etki varmışçasına korkuyla sağıma soluma bakınmama neden olacak kadar beni kapladığını düşündüm. Böylesi anlarda, Doktor Wincht ve Bayan Trelawny'nin varlığı bile beni tam anlamıyla yatıştıramıyordu. Odada yeni birini, Hemşire Kennedy'i görüne rahatlayabilmişim. Bu ciddi, özgüvene sahip, yetenekli; fakat iğrenç kadın, artık kız gelmiş olduğuna göre, oda tekrar o eski, içler acısı hale bürünmüş, tekrardan bir hasta odasına dönüşmüş, gölgelerse korkunçluğunu yitirmişti. Tümüyle ortadan kaldırılamayan tek şey, odaya sinmiş olan, Mısır'a özgü şu garip aynı zamanda da mistik kokuydu. Bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mumyayı cam bir kafesin içine koyabilir ve çürümemesi için içeri hava girmeyecek şekilde lehimleyebilirsiniz; ama yine de kokusunu koruyacak ve etrafa yayacaktır. Dört veya beş bin yılın herhangi bir şeyin kokusunu alıp götüreceğini hepimiz düşünebiliriz; ancak edinilen tecrübeler, bu kokuların kaybolmama özeliğini çözememiş olduğumuz pek çok sır taşıdıklarını gösteriyor. Hemen ayağa kalktım. Beni çevreleyen bir hayal içinde kaybolduğumu, dalıp gittiğimi hissetmiştim. Odadaki kokular sinirlerime nüfuz ediyordu sanki... Belleğime...Tüm irademe...

O an zihnimde taze bir fikir belirdi, ani bir ilham gelmişti sanki. Eğer bu koku beni bu denli etkileyebiliyorsa yaşamının yarısını, hatta fazlasını böylesi bir atmosferde geçirmiş olan bu hasta adamın içine işlemiş olamaz mıydı?

Kendimi kaybettiğimi, yeniden hayal dünyasına dalmak üzere olduğumu fark ettim. Bu böyle gidemezdi. Uyanık kalmamı ve beni uyuşturan bu etkiden kurtulmamı sağlayacak önlemler almak zorundaydım. Önceki gece çok az uyuyabilmiştim, bu gece ise ayık kalmam gerekiyordu. Bayan Trelawny'nin huzurunu daha fazla bozmamak için bu niyetimi ona açmadan, zemin kata inip evden ayrıldım. Kısa bir süre sonra kimyager dükkanı buldum ve oradan respiratör alıp eve geri döndüm. Döndüğümde saat ondu ve Doktor, geceyi geçirmek üzere evine gitmeye hazırlanıyordu. Hemşire onunla hasta odasının kapsına kadar gelirken, bir yandan da son emirleri alıyordu. Bayan Trelawny yatağın yanında sessizce oturuyor, tam doktor çıktığında odaya gelmiş olan Çavuş Daw ise biraz ötede duruyordu.

Hemşire Kennedy de bize katılınca, onun gece ikiye kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nöbet tutmasına o saatte Bayan Trelawny'nin nöbeti devralmasına karar verdik. Böylelikle, Bay Trelawny'nin emirleri gereğince odada sürekli bir adam ve bir kadın bulunmuş olacaktı; nöbetleri devrederken, olan biteni tabii herhangi bir şey birimize anlatmayı da ihmal etmeyecektik. Uşaklardan birine beni saat onikiden az önce uyandırmasını tembihleyerek, kendi odamdaki bir kanepenin üzerine uzandım. Az sonra uykuya dalmıştım.

Uyandırıldığımda, aklımı başıma toplayıp nerede bulunduğumu hatırlamam birkaç saniye almıştı. Yine de, bu kısa uyku çok iyi gelmişti, çevremdeki tuhaf olaylara gecenin ilk saatlerinde olduğundan daha berrak bir zihinle bakabiliyordum. Yüzümü yıkadıktan sonra iyice kendime gelmiş halde hasta odasının yolunu tuttum. Oldukça yavaş ve sessiz hareket etmiştim. Hemşire, tetikte bir şekilde yatağın yanında, Dedektif ise odanın diğer kesiminde gölgeler içindeki bir sandalyede oturuyordu. Odaya girdiğimde hiç kımıldamamış; ancak ona iyice yaklaştığımda, donuk bir fısıltıyla şöyle demişti:

"Her şey yolunda, uyumadım!" Ne kadar gereksiz bir laf diye düşündüm. Yalan olmadığı sürece. Ona nöbet süresinin dolduğunu ve yatağma gidip ben saat altıda çağırana dek uyuyabileceğin söylediğimde, rahatlamış göründü ve büyük bir şevkle uzaklaştı. Kapıya varınca döndü ve yeniden yanıma gelerek fısıldadı:

"Benim uykum hafiftir ve uyurken tabancalarımı yanımdan ayırmam. Bu mumya kokusundan kurtulunca başıma çökmüş olan ağırlığın kaybolacağına eminim."

Demek ki o da benim yaşadığım bu garip uyuşukluğun aynısını yaşamıştı!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hemşire'ye bir ihtiyacı olup olmadığını sorduğum sırada kucağında bir koklama şişesi bulunduğunu fark ettim. Hiç şüphe yok ki o da, daha önce beni etkisi altına almış olan şu dalgınlığı hissetmişti. O an için bir gereksinimi bulunmadığını, bir şeye ihtiyacı olursa bana hemen bildireceğini söyledi. Respiratörümü* fark etmesini istemediğim için, onun arkasına düşen, gölgelik kısımdaki sandalyeye yöneldim. Orada respiratörümü rahatça taktım ve sandalyeye yerleştim.

Bana çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca, oturdum ve düşündüm. Aklımdan bin bir türlü düşünce geçiyordu, önceki gün ve gece süresince yaşadıklarım göz önüne alınacak olursa bu çok doğaldı. Aklım yine Mısır kaynaklı şu kokulara takıldı ve onların etkisini eskiden olduğu gibi hissetmediğim için büyük bir rahatlık ve huzur duyduğumu fark ettim. Respiratör işe yarıyordu Bu rahatsız edici fikirlere tekrar dalmak bilinçaltımı etkilediğinden olsa gerek, uyuyor muydum yoksa yeni mi uyanmıştım gerçekten hatırlayamıyorum; ama bir kabus daha doğrusu, bir düş gördüm. Hangisi olduğundan şu an bile emin değilim.

Hâlâ odada, sandalyenin üstündeydim. Respiratörüm takılıydı ve rahatça nefes alabildiğimi hissediyordum. Hemşire de sırtı bana dönük halde sandalyesinde oturuyordu. Hem de son derece sessiz ve hareketsiz bir şekilde. Hasta adam ise bir ölü kadar hareketsiz, uzanmaktaydı. Bu, gerçeklikten çok bir resmi andırıyordu her şey hareketsiz ve sessizdi ve bu durağanlık ve sessizlik sürekliydi. Dışarıda, kentin seslerini duyabiliyordum, dönen tekerleklerin çıkardığı o her zamanki gürültü, cümbüşten yen, çıkmış bir sarhoşun naraları, trenlerin gümbürtüsü ve uzaktan duyulan düdük sesleri. Işık çok ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok hafifti, yeşil tenteli lambanın altından gelen zayıf yansıması, karanlığı aydınlatmaktan çok uzaktı. Lambanın yeşil ipek püskülünün, ay ışığı altındaki bir zümrütün rengini taşıdığını söylemek oldukça güçtü. Karanlığa gömülmüş olan odanın her yanında gölgeler oynaşıyordu. Kafamın içinde dolaşan ve bir türlü gitmeyen düşünceler, tüm gerçek şeylerin birer gölgeye dönüştüğü izlenimine kapılmama neden oluyordu Hem de hareket eden gölgelere, çünkü uzun pencerelerin donuk hatlarının önünden geçtiklerini görür gibi oluyordum. Duygulara hislere sahipti sanki bu gölgeler. Bir ses duyduğumu bile düşündüm, kedi miyavlamasın, andıran belli belirsiz bir ses... Kumaş hışırtısı ve madenin madene hafifçe temas etmesinden doğan metalik bir diğer ses daha.Trans halindeki biri gibi çakılı kalmıştım oturduğum sandalyeye. Sonunda, bana kabus gibi gelen bir hisle uyumakta olduğumun ve bu uyku süresince tüm irademi yitirdiğimin farkına vardım.

Tüm duyularım bir anda harekete geçti. Bir çığlık kulaklarımda çınladı. Oda ani bir ışık dalgasıyla aydınlandı. Silah ses. duydum bir el, iki el ateş edilmişti. Sonra odayı beyaz bir duman bulutu kapladı. Uyku halinden kurtulan gözlerim tam anlamıyla açılınca, gördüğüm şey karcısında korkuyla haykırmam işten bile değildi.

İKİNCİ DENEME

Gözlerimin önündeki sahne, rüya içinde görülen bir rüyanın dehşetine sahipti, gerçekliğin getirdiği kesinlik de o kadar netti ki; oda, son gördüğümdeki gibiydi, tek farkla, o gölgeli ortam, sayısız ışığın yarattığı aydınlığın etkisiyle yok olmuş, her bir eşya tüm gerçekliğiyle ortaya çıkmıştı.

Artık boşalmış olan yatağın yanında, aynı onu son gördüğümdeki gibi, yatağın yanı başındaki sandalyenin üstünde dimdik vaziyette, Hemşire Kennedy oturuyordu. Dik oturabilmek için sırtına bir yastık dayamıştı; fakat boynu da, kataleptik bir trans halindeymiş gibi, kaskatıydı. Tek kelimeyle, taşa dönmüştü. Yüzünde sıra dışı bir ifade yoktu. Ne dehşet ne de korku, böylesi bir durumdaki birinden beklenecek hiçbir şey yoktu. Açık gözlerinde ne şaşkınlık ne de merak okunuyordu. Varlığı silik bir siluete bürünmüştü, vücudu sıcak, soluk alıp verişi normal ve genel anlamda sakin görünmesine rağmen çevresinde olup bitenden tamamen habersizdi. Yatak örtüsünün şekli, sanki hasta örtü kaldırılmadan altından çekip çıkarılmış gibi düzensizdi. Yorganın bir köşesi yeri süpürüyor, onun hemen yanında da Doktorun yaralı bileği sarmada

kullandığı bandajlardan biri duruyordu. Bir diğer bandaj ve bir diğeri daha, hastanın şu an yatmakta olduğu yeri işaret edercesine birbirinin peşi sıra yere serilmişti. Son buldukları nokta, önceki gece hastanın ilk görülmüş olduğu yerdi, yani tam büyük kasanın önü. Bu kez de, sol kol kasaya doğru uzanmıştı. Fakat bu sefer dehşet verici yeni bir durum söz konusuydu, kol, küçük anahtarın bağlı olduğu zincirin hemen yakınından parçalanmaya çalışılmıştı. Ağır bir kukri bıçağı; Gurkalar'ın ve diğer Hint dağ kabilelerinin büyük bir ustalıkla kullandığı, yaprak şekilli bıçaklardan biri, duvarda asılı olduğu yerden alınmış ve kolu kesme girişiminde kullanılmıştı. Bıçağın kenarının değil, sadece ucunun ete saplanmış olması, olaya tam darbe anında müdahale edildiğini gösteriyordu. Diğer yandan, kolun dış yüzü kemiğe dek kesilmişti ve buradan kan fışkırıyordu. Dahası, kolun ön yüzündeki, önceden meydana gelmiş olan yara bir kez daha feci şekilde parçalanmıştı ve bu yarıkların birinden de, sanki her kalp atışında pompalanıyormuş gibi kan fışkırıyordu. Bayan Trelawny babasının yanı başına çöktü, beyaz geceliğine kan bulaşmıştı. Çavuş Daw ise, üzerinde gömleği, pantolonu ve çoraplarıyla odanın ortasında dikilmiş, delicesine bir serilikle tabancasına yeni mermiler dolduruyordu. Gözleri kanlı ve yorgundu, etrafında olup biteni tam kavrayamamış, yarı uyanık bir hali vardı. Ellerinde çeşitli lambalar olan birkaç uşak kapının önüne yığılmıştı.

Sandalyemden kalkıp ona doğru yürüdüğümde, Bayan Trelawny bakışlarını bana çevirdi. Beni görünce bir çığlık attı ve eliyle beni işaret ederek çabucak ayağa kalktı. Bu tuhaf manzarayı ömrüm boyunca unutamayacağım, içine oturmuş olduğu göletten kalkarken, kana bulanmış olan beyaz

geceliğinden çıplak ayaklarına doğru kan boşanıyordu. Daha yeni uykuya dalmış olduğumu ve bu yüzden, Bay Trelawny'yi ve Hemşire Kennedy'yi ve de kısmen Çavuş Daw'ı etkisi altına almış olan şeyden kurtulduğumu düşündüm. Bütün korkunçluğuyla gözlerimin önüne serilmiş olan bu trajediyi önleyememiş olsa da, etkilenmeyişim de respiratörün de payı vardı mutlaka. Yaşadığı bu son olayın üstüne bir de benim görüntüm eklenince, Bayan Trelawny'nin duyduğu korkuyu o gün nasıl anlayabildiysem, şimdi de anlayabiliyorum. Ağzımı ve burnumu kaplayan respiratör hâlâ yüzümdeydi ve saçım da uyurken darmadağın olmuştu. Üstüm başım bu vaziyetteyken, onca lambanın ışığı altında, korku içindeki o kalabalığın ortasında belirince, oldukça sıra dışı ve korku verici bir görünümüm olmuştu sanırım. Neyse ki; bu durumu yeni bir felaketi önleyecek kadar erken fark edebilmiştim, çünkü yarı çılgın haldeki dedektif mekanik hareketlerle şarjörünü doldurmuş ve bana ateş etmek üzere tabancasını kaldırmıştı ki, tam o sırada respiratörü çıkarmayı ve bağırarak onu uyarmayı başarmıştım; ama mekanik şekilde davranmaktan kurtulamamıştı, yarı uyanık, kıpkırmızı gözlerinde en ufak bir bilinç belirtisi yoktu. Yine de, tehlike atlatılmıştı. Ne tuhaftır ki, durumun açıklığa kavuşması ve herkesin rahatlaması, oldukça basit bir şekilde gerçekleşmişti. Genç efendisinin üzerinde sadece gecelik olduğunu gören Bayan Grant, bir robdöşambrı kaptığı gibi onun sırtına geçirivermişti. Bu basit hareket, hepimizi kendimize getirmiş, gerçeklerle yüzleşmemizi sağlamıştı. Bir an sonra, herkes kendini önümüzdeki en önemli işe, yaralının kolundan akan kanı durdurmaya vermişti. Bu durumun farkına varır varmaz sevinmiştim; çünkü kanın akışı, Bay Trelawny'nin yaşadığına delildi.

Önceki gece aldığımız dersi unutmamıştık. Odadakilerin çoğu, bunun gibi acil bir durumda ne yapılması gerektiğini biliyordu, o yüzden, sargı hazırlığına başlanması; ancak birkaç saniye aldı. Adamlardan biri, doktoru çağırmak üzere hiç vakit yitirmeden yola çıkmış, hizmetçilerden bazıları ise mahremiyeti bozmamak için, saygı gereği odadan ayrılmıştı. Bay Trelawny'yi önceki gün uzanmış olduğu kanepeye taşıdık ve o an için elimizden gelen her şeyi yaptıktan sonra, dikkatimizi hemşireye yönelttik. Hemşire, tüm bu kargaşa sırasında yerinden kımıldamamış, yüzünde sakin bir tebessümle, doğal bir şekilde ve ağır ağır nefes alarak, sandalyesinde dimdik oturmayı sürdürmüştü. Doktor gelene kadar ona bir yararımız olmayacağını bildiğimizden, onu kendi haline bırakıp genel durum üzerinde biraz düşünmeyi daha uygun gördük.

Bu sırada Bayan Grant sahibesini odadan uzaklaştırmış ve kızın üzerindeki elbiseleri değiştirmişti, az sonra, robdöşambrını ve terliklerini giymiş ve ellerindeki kan lekelerini yıkamış olan Bayan Trelawny, odaya döndü. Vücudu üzüntüyle titremesine ve yüzü bir ölününki gibi bembeyaz kesilmiş olmasına rağmen, çok daha sakin görünüyordu. Ben sargtyı tutarken, önce babasının koluna bakmış, sonra da her birimizi sırayla süzerek gözlerini odada gezdirmiş; ama içi yine de rahatlamamıştı. Söze nereden başlayacağını ve kime güveneceğini bilmediği o kadar açıktı ki, onu temin etmek için, "Artık iyiyim," dedim, "Uyuyakalmışım sadece." Yutkunarak, alçak sesle cevap verdi:

"Uyuyordun demek çok güzel! Sen! Hem de babam tehlikedeyken! Nöbet başında olduğunu sanıyordum!" Bu serzenişteki ima içime bir iğne gibi batmasına rağmen, ona ger-

çekten yardım etmek istediğim için devam ettim:

"Sadece uyuyordum. Bu bile yeterince kötü biliyorum; ama burada, bu odada "Gerçekliğin ötesinde bazı şeyler dönüyor, önlem almamış olsaydım, hemşireyle aynı durumda olacaktım." Gözlerini, boyalı bir heykel gibi dimdik oturmakta olan o garip şekle doğru hızla çevirdi ve sonra yüz ifadesi yumuşadı. Alışkanlık haline gelmiş bir nezaketle, "Lütfen beni affedin!" dedi. "Kinci olmak istememiştim; ama o kadar büyük bir keder ve dehşet içindeyim ki, ne söylediğimin farkında bile değilim. Ah, ne kadar korkunç! Her an yeni bir sorun ve gizemle karşı karşıya kalmanın korkusunu yaşıyorum!" Bu sözler kalbiini parçalamış ve bütün içtenliğimle şöyle demiştim:

"Beni düşünmenize gerek yok! Bunu hak etmiyorum! Görev başında olmam gerekirken uyuyakaldım. Söyleyebileceğim tek şey, bunu kasten yapmamış olduğum ve bundan kaçınmaya çalıştığım; ama daha farkına varmadan etkisi altına aldı beni bu uyku. Ne var ki, olan oldu artık ve bunun geriye dönüşü de yok. Belki bir gün tüm bu olanları anlayabileceğiz; ancak şimdi, şu son yaşananları çözmeye bakalım. Bana hatırlayabildiğiniz her şeyi anlatın!" Olayı toparlamaya yönelik bu çabam onu etkilemişti sanırım, konuştukça daha da sakinleşerek, anlatmaya başladı:

"Uyuyordum, sonra birden, babamın büyük bir tehlikeyle burun buruna olduğu hissiyle uyandım. Ayağa fırlayıp, başka hiçbir şey düşünmeden bu odaya koştum. Etraf zifiri karanlıktı; ama kapıyı açınca, odanın içinin, aynı o ilk korkunç gecede olduğu gibi, kasanın önünde uzanan babamın gece elbisesini fark etmeme yetecek kadar aydınlık olduğunu gördüm. Sonra, bir an için, çıldırdığımı düşündüm." Konuşmayı kesti

ve korkuyla titredi. O sırada gözlerim, elindeki tabancayla hâlâ sinirli sinirli oynamakta ve amaçsızca etrafına bakınmakta olan Çavuş Daw'a takıldı. Yarayı özenle sarmayı sürdürerek, sakince, "Söyleyin bana, Çavuş Daw, tam olarak neye ateş ettiniz?" dedim. Sorumu duyunca, alışkanlık gereği kendine çeki düzen veren polis, odada kalmış olan hizmetçilere şöyle bir baktı ve bana bir yasa uygulayıcısının yabancıların önünde takındığı tavır gibi gelen ciddi bir edayla, "Hizmetçilerin gitmesine izin versek sizce de daha iyi olmaz mı, efendim?" dedi. "Yalnızken konuyu daha sağlıklı tartışabiliriz." Başımla onayladım ve durumu kavrayan hizmetçiler, biraz gönülsüzce de olsa, kapıyı arkalarından kapatarak çekildiler Bunun üzerine dedektif devam etti:

"Neler yaptığımı tekrarlamaktansa, size gördüklerimi aktarsam daha iyi olacak sanırım, efendim. Tabii hatırlayabildiğim kadarıyla." içine düşmüş olduğu rezil durumdan ötürü olacak ki, tavır ve hareketlerinde bir mahcupluk seziliyordu. "Yarı giyinik vaziyette, aynı şu anki halimle uyumaya çekilmiştim, tabancam da yastığımın altındaydı. Hatırlayabildiğim son şey bu. Ne kadar uzun süre uyudum, bilmiyorum. Elektrik lambasını kapatmış olduğumdan, etraf oldukça karanlıktı. Sonra, bir çığlık duyar gibi oldum, ama emin değildim; çünkü başıma bir ağırlık çökmüştü, çok uzun süre çalışmış olan birinin doğru dürüst dinlenemeden tekrar iş başına çağrıldığında hissettiği gibi. Aynı şey olduğu söylenemez tabii. Her nasılsa, aklım yastığımın altındaki tabancaya gitti. Onu alıp merdiven sahanlığına doğru koştum. Sonra bir çeşit haykırış, ya da daha doğrusu, bir yardım çığlığı duydum ve bu odaya daldım. Oda karanlıktı, çünkü Hemşirenin yanı başında bulunan lamba sönmüştü ve odayı aydınlatabilen

tek ışık, merdivenin olduğu taraftan gelip açık kapıdan içeri vurandı Bayan Trelawny babasının yanına yere çökmüştü, ve çığlıklar atıyordu. Pencereyle aramda bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldum ve bunun üzerine, hiç düşünmeden, o yarı şaşkın ve yarı uyanık halimle, ona ateş ettim. Sağa doğru biraz daha ilerledi, bense silahımı bir kez daha ateşledim. Sonra, büyük sandalyenin olduğu taraftan, yüzünüzdeki o aletle siz çıkageldiniz. Dediğim gibi, yarı uyanık ve yarı şaşkın haldeydim ki bunu hesaba katacağınıza eminim ve ateş ettiğim şeyin kaçmış olduğu yönden yaklaştığınız için sizi o zannettim. Bu yüzden tekrar ateş edecektim ki yüzünüzdeki o şeyi çıkarttınız." Bu noktada araya girdim, en iyi bildiğim şeyi yapıyor, ona şaşırtmacalı sorular soruyordum:

"Beni ateş ettiğiniz o şey sandığınızı söylediniz. Peki o 'şey' de ne?" Adam, cevap yerine kafasını kaşımakla yetinmişti.

"Haydi, memur bey," dedim, "Nasıl bir şeydi bu, neye benziyordu?" Bu sefer alçak sesle yanıtladı:

"Bilmiyorum, efendim. Evet, orada bir şey olduğunu sandım; ama ne olduğu veya neye benzediği hakkında en ufak fikrim yok Uykuya dalmadan önce tabancayı düşündüğüm ve odaya daldığımda uyku halinki ileride bunu hep hatırlayacağınızı umuyorum tam olarak üzerimden atamamış olduğumdan dolayı sanırım." Tek umudu olan o hafifletici hususa takılıp kalmıştı. Oysa benim ona zıtlık yaratmak gibi bir niyetim yoktu, aksine, bizimle çalışmaya devam etmesini istiyordum. Bunun yanı sıra, ben kendi hatamın gölgesini henüz üzerimden atamamıştım, bu yüzden, elimden geldiğince içten bir şekilde ona şöyle dedim:

"Tamamen haklısınız, çavuş! Refleksiniz çok yerindeydi,

içinde bulunduğunuz yarı uykulu durumda ve benim uyumama neden olup hemşireyi o kataleptik transa sokanla aynı şeyin, bu şey her ne ise kısmen etkisi altında kalmışken, durup da durumu gözden geçirmeniz beklenemezdi zaten. Ama şimdi, hazır olaylar tazeyken, tam olarak nerede durduğunuza ve benim de nerede oturduğuma bakalım isterseniz. Böylelikle, attığınız mermilerin ne yöne gittiğini anlayabiliriz." Harekete geçmemiz ve mesleki alışkanlıklarının uygulamaya konulmuş olması onu hemen sarmışa benziyordu, öyle ki, işe koyulurken bambaşka biri oluvermişti. Bayan Grant'a sargıyı tutmasını söyleyerek, Daw'ın yanına gidip durdum ve onun işaret ettiği yöne doğru, karanlığın içine baktım. Odaya girince durmuş olduğu yeri ve tabancasını hangi noktada çekip ne tarafa doğrulttuğunu, mecburen uygulamalı olarak bana gösterirken, bu adamın aklının ne derece kusursuz bir serilikle işlediğinin farkına varmadan edemedim. Oturmuş olduğum sandalye hâlâ aynı yerde duruyordu. Sonra, kurşunun izini bizzat takip etmek istediğimden, ondan sadece eliyle işaret etmesini istedim.

Sandalyemin tam arkasına düşen kısımda, biraz geride, bronz ve altın süslemeli, yüksekçe bir çekmeceli dolap vardı. Dolabın cam kapısı tuz buz olmuştu. Sordum.

"İlk atışınızı mı yoksa ikinciyi mi bu yana yapmıştınız?" Cevap hiç gecikmedi:

"İkinciyi, ilki şu yana gitmişti!"

Biraz sağa, büyük kasanın durduğu duvara doğru dönüp eliyle işaret etti. Parmaklarını takip edince, üzerinde, diğer tuhaf eşyaların yanı sıra Silvio'nun öfkesini uyandıran kedi mumyasının da bulunduğu alçak masayı gördüm. Bir şamdan

alıp merminin meydana getirdiği izi rahatça buldum. Ufak cam bir vazoyu ve üzerinde, oyuklarının içi donuk yeşil renkte bir çamurla doldurulmuş ve tümüyle parlatılmış hiyeroglifler bulunan, siyah bazalttan yapılmış süslü bir bardağı kırmıştı. Duvara çarpıp düzleşen mermi, masanın üzerine düşmüştü.

Sonra, tekrar dolaba yöneldim. Tam bir değerli eşya deposu olduğu açıktı; çünkü içinde altından ve akik, yeşil yeşim, mor yakut, opal, granit ve mavi yeşil çin taşı gibi pek çok değerli madenden yapılma büyük skarablar vardı. Şans eseri, mermi bunların hiçbirine zarar vermemiş, dolabın arkasını delip geçmiş, fakat camın kırılması dışında başka bir hasara yol açmamıştı. Dolabın rafındaki eşyaların dizilişindeki gariplik gözümden kaçmamıştı. Bütün skarablar, yüzükler, madalyonlar vs, tam anlamıyla düzgün olmayan bir oval oluşturarak, kafasında disk ve tüylerden oluşan bir tac bulunan şahin başlı bir Tanrının özenle işlenmiş altın minyatürü etrafına dizilmişlerdi. O an için bunun üzerinde daha fazla durmaya gerek duymadım; çünkü yapılacak daha önemli işler vardı; ancak zamanım olduğunda daha ayrıntılı bir inceleme yapmayı kafama koymuştum. Odadaki garip Mısır kokusunun kısmen bu dolaptaki eşyalardan kaynaklandığı ortadaydı, kırılan camın içinden, odadaki tüm diğer kokuları bastıran bir baharat, sakız ve karasakız kokusu yayılıyordu.

Tüm bunlar, birkaç dakika içinde olup bitmişti. Gözlerim, yeni söken şafağın karanlık panjurların arasındaki boşluklardan sızan ilk ışıklarıyla karşılaşınca şaşırmıştım. Kanepeye dönüp sargıyı Bayan Grant'ten aldığımda, kadın gidip panjurları kaldırdı.

Hangi manzara insanın içini, odanın o zayıf gri ışıkların

ortaya çıkardığı görünümünden daha çok ürpertebilir, merak ediyorum. Pencereler kuzeye baktığı için, odaya vuran ışık, doğudan yükselen güneşin o ilk ışınlarının muhtemel kızıllığından yoksun, gri bir aydınlıktan ibaret kalıyordu. Donuk olmasına rağmen yine de etrafı aydınlatan elektrik ışığı, gölgelerin keskin görünmesine neden oluyordu Odada, ne sabahın erken saatlerine özgü o tazelikten, ne de gecenin sükunetinden eser vardı. Her şey sert, soğuk ve tarif edilemez şekilde kasvetliydi. Hissiz şekilde kanepede uzanmakta olan adamın yüzü, korkunç derecede sararmış, hemşirenin yüzü ise, yanı başındaki lambanın tentesinden dolayı yeşil bir renk almıştı. Sadece Bayan Trelavvny'nin yüzü beyaz görünüyordu ve ondaki bu solgunluk içimi burkuyordu. Dünyadaki hiçbir şey ona yaşamın ve mutluluğun rengini geri getiremeyecekti sanki. Bu oldukça acı verici bir manazaraydı.

Doktor Winchester'nin koşmaktan nefes nefese kalmış halde içeri girişi, hepimizi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Doktor tek soru sordu:

"Bu yaranın nasıl meydana geldiği hakkında bana bir şey söyleyebilecek olan var mı?" Olumsuz yönde başımızı salladığımızı görünce, başka bir şey demeden hastayla ilgilenmeye koyuldu. Bir an için başını kaldırıp hareketsiz halde oturmakta olan hemşire'ye baktı, ama hemen sonra, kaşlarını çatarak önündeki işe döndü. Damarları bağlayıp yarayı tümüyle sarana dek konuşmadı, tabii, bu işlemleri yapmasına yardımcı olacak şeyleri istemesi sayılmazsa. Bay Trelawny'nin yaraları adamakıllı tedavi edilince, Bayan Trelawny'ye dönerek, "Hemşire Kennedy'nin nesi var?" diye sordu. Kız hemen yanıtladı:

"Gerçekten bilmiyorum. Gece saat iki buçukta odaya girdiğimde onu aynen böyle, şu anki gibi otururken buldum. Onu hiç hareket ettirmedik, yerinden oynatmadık. O zamandan beri de uyanmadı. Çavuş Davv'ın silah sesleri bile onu kendine getiremedi."

"Silah sesleri mi? Öyleyse bu yeni saldırının kaynağını keşfettiniz!" Kimsenin ağzını açmadığını görünce, ben cevapladım:

"Maalesef hiçbir şey keşfetmedik. Olay sırasında hemşireyle beraber odada nöbet tutuyordum. Gecenin erken saatlerinde, odadaki mumya kokularının beni uyuşturduğunu fark ettiğimden, dışarı çıkıp kendime bir respıratör almıştım. Nöbetim başlayınca bu aleti taktım, ama yine de uyumama engel olamadı. Uyandığımda ise oda insanlarla dolmuştu, Bayan Trelawny, Çavuş Daw ve uşaklarla. Hemşire, aynı onu son gördüğümdeki gibi, sandalyesinde oturmayı sürdürüyordu. Uykusundan fırladığı gibi odaya gelen ve hepimizi etkisi altına alan o koku veya havanın yarattığı sersemliği henüz üzerinden atamamış olan Çavuş Daw ise, odanın gölgeli karanlığı içinde bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu ve iki el ateş etti. Hatta yüzümde respiratörle sandalyemden kalktığımda, beni sorunun kaynağı bile zannetti. Doğal bir refleksle tekrar ateş etmek üzereydi ki, respiratörü çıkarıp kendimi ona tanıtacak zamanı bulma şansım oldu. Bay Trelawny, aynı geçen geceki gibi, kasanın yanında yerde yatıyordu ve bileğinde açılmış olan yeni yaradan dolayı çok kan kaybediyordu. Onu kaldırıp kanepeye yatırdık ve kanamayı geçici olarak durduracak bir sargı hazırladık, işte, tüm bildiklerimizi size harfi harfine ve eksiksiz olarak anlattım. Yerdeki dehşet verici kan gölünün

hemen yanında görmüş olduğunuz bıçağa da dokunmadık." O yana doğru yürüyüp bıçağı kaldırırken, "Bakın!" dedim. "Bıçağın ucunda kurumuş kan izi var."

Doktor Winchester, konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sessizce düşündü:

"Desenize bu gece yaşananlar da geçen gecekiler kadar esrarengiz!"

"Tastamam!" diye cevapladım. Başka bir şey demeden Bayan Trelawny'e dönüp, "Hemşire Kennedy'i başka bir odaya taşısak daha iyi, sanırım sizce de bir sakıncası yoktur?" diye sordu.

"Tabi ki yok. Bayan Grant, Hemşire Kennedy'nin odasını hazırlatın ve adamlardan ikisine onu alıp odasına taşımalarını söyleyin lütfen." Bayan Grant hiç zaman kaybetmeden dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra dönüp, "Oda hazır sayılır ve adamlar da burada," dedi. Onun direktifiyle iki uşak içeri girdi ve hemşirenin kaskatı vücudunu Doktorun gözetiminde kaldırıp odadan çıkardılar. Bayan Grant doktorla beraber hemşirenin odasına giderken, Bayan Trelawny hasta odasında benimle kalmıştı.

Odada yalnız kaldığımızda Bayan Trelawny bana doğru geldi ve her iki elimi ellerinin arasına alarak şöyle dedi:

"Söylediklerimi unutmuşsunuzdur umarım. Öyle söylemek istememiştim, ağzımdan çıkan lafların farkında değildim." Yanıt vermek yerine, ellerini kavradım ve öptüm. Bir bayanın elini öpmenin pek çok farklı yolu vardır. Bu öpüş ise, sadakat ve saygı ile sunulmuş ve Bayan Trelawny'nin davranışlarında hiç eksik olmayan o asalet ve ağırbaşlılıkla

kabul edilmişti. Kanepenin yanına gittim ve eğilip, baygın biçimde uzanmakta olan adama baktım. Sökmek üzere olan şafağın ilk ışınları, günün berraklığını taşıyordu. Bu solgun ışığın altında bir heykel beyazlığına bürünmüş olan o sert, soğuk ve hareketsiz surata bakarken, son yirmialtı saat içinde yaşanan her şeyin ardında derin bir esrar bulunduğunu düşünmeden edemedim. Bu sarkık kaşlar büyük bir planı perdeliyor, bu uzun ve geniş alın, geniş çene ile kocaman ağzın eyleme geçirmeye hazır olduğu tamamlanmış bir uslamlama silsilesi içeriyordu. Orada durmuş düşünürken, önceki gece beni etkisi altına almış olan uyku, yeniden kendini göstermeye başladı. Ona direndim ve kendimi kaybedip hayale dalmamak için büyük çaba sarf ettim. Yanıma gelen Bayan Trelawny başını omzuma yaslayıp, usulca ağlamaya başlayınca, bunu başarmak daha da kolaylaşmıştı. Sonra, içimdeki erkeklik duygusu uyandı ve bunun nedenini anlamak hiç de güç değildi. Konuşmaya çalışmak faydasızdı; çünkü sözcükler, düşünceleri dile getirmeye yetmezdi. Ama birbirimizi anlıyorduk, kolumu, çok önceleri, çocuksu sorunlarına çare bulmak için ağabeyine sığınan küçük kız kardeşime yaptığım gibi koruyucu bir şekilde onun omzunun etrafına sardığımda, kendini çekmedi. Bu koruyucu davranış, amacıma daha sıkı sarılmamı ve zihnimi o uyuşturucu düşüncelerden arındırmamı sağlamıştı. Tam o anda, doktorun ayak seslerini kapının hemen dışında duyunca, daha da büyük bir koruma içgüdüsüyle kolumu çektim.

İçeri giren Doktor Winchester, konuşmaya başlamadan önce hastaya dikkatli bir bakış fırlattı. Kaşlarını çatmış, dudakları ise ince, sert bir çizgi halini almıştı. Vakit geçirmeden söze girdi:

"Babanızın uykusu ve Hemşire Kennedy'ninki arasında büyük benzerlik var. Buna her ne sebep olduysa, her iki vakada da büyük olasılıkla aynı şekilde işlemiş. Kennedy'nin durumunda, koma etkisi daha az hissediliyor. Nasıl bilmiyorum ama, onunla, bu hastayla yapabileceğimizden daha büyük ve daha çabuk bir ilerleme kaydedebileceğimizi sanıyorum, çünkü hemşireyle ilgili elimizi kolumuzu bağlayacak bir unsur yok. Onu ayrı bir odaya yerleştirdim ve daha şimdiden, her ne kadar zayıf olsalar da, kendine geldiğine dair bazı belirtiler göstermeye başladı. Bedenindeki sertlik azalmaya başladı, tenine gelince, acıya karşı daha duyarlı görünüyor yoksa daha az hissiz mi demeliyim?"

"O halde," diye sordum, "Bay Trelawny neden hâlâ böyle şuursuz davranıyor, hem de, bildiğimiz kadarıyla bedeninde hiçbir sertleşme yokken?"

"Ne yazık ki bunu yanıtlayamam. Sorun, birkaç saat içinde çözebileceğimiz bir şey de olabilir, birkaç günümüzü de alabilir. Ama hepimiz için ve belki de bizden çok çok sonrakiler için yararlı bir teşhis koyma dersi oldu bu, kim bilir?" diye ekledi, samimi bir hevesle.

Bütün sabah, her iki hastayı da göz hapsinde bulundurarak, iki oda arasında durmaksızın koşuşturdu. Bayan Crant'ı hemşirenin yanında bırakmıştı, Bayan Trelawny ve ben genellikle beraberce, yaralının başında nöbet tutuyorduk. Nasıl olduysa, ikimiz de banyo yapmaya ve üstümüzü değiştirmeye zaman bulabilmiştik, kahvaltımızı ederken de, Bayan Grant Bay Trelawny'in başını beklemişti.

Çavuş Daw, gece olup bitenleri rapor etmek üzere Scotland Yarda gitmiş ve sonra da, Müfettiş Dolan'la kararlaştırdıkları

gibi, yardımcısı Wright'ın gelişini ayarlamak için yerel tren istayonunun yolunu tutmuştu. Geri döndüğünde, bir hasta odasında etrafa ateş açtığı ya da sırf sebepsiz yere ateş etmiş olduğu için azar yediğini düşünmeden edemedim. Söyledikleri, durumu hemen anlamama yetmişti:

"Bazıları ne derse desin, efendim, insanın karakteri iyi olduktan sonra bakın! Tabanca taşıma iznim hâlâ var."

O gün, uzun ve endişe verici bir gün oldu. Akşama doğru, Hemşire Kennedy'nin bedenindeki katılık tamamen çözüldü. Sakin ve düzenli bir şekilde soluk almayı sürdürüyordu, yüzündeki donuk ifade ise, yerini, düşen göz kapaklarına ve uykunun o vurdumduymaz görüntüsüne bırakmıştı. Akşamleyin, Doktor Winchester, biri Hemşire Kennedy'nin başında beklemek diğeri de nöbet tutmakta direnen Bayan Trelawny'ye gözetleme sırasında eşlik etmek üzere iki hemşire daha getirdi. Öyle ki, Bayan Trelawny, bu göreve hazırlanmak için öğleden sonra birkaç saat uyumuştu bile. Bir araya gelerek, Bay Trelawny'nin odasında tutulacak olan nöbetlerin sıralamasını yaptık. Bayan Grant saat on ikiye kadar hastanın yanında kalacak, sonra nöbetini Bayan Trelawny'ye devredecekti. Yeni gelen hemşire, Bayan Trelawny'nin odasında oturacak ve her onbeş dakikada bir hasta odasını ziyaret edecekti. Doktor da gece onikiye dek bekleyecek, sonra nöbeti bana devredecekti. Dedektiflerden biri ya da diğeri, gece boyunca odanın hemen yakınında bekleyecek ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek üzere düzenli olarak odaya uğrayacaktı. Böylelikle, gözetleyiciler de gözetlenmiş olacak ve her iki nöbetçinin de uykuya yenik düştüğü, geçen gecekine benzer olayların tekrar yaşanma olasılığı ortadan kaldırılacaktı.

Güneş batınca, hepimizin üstüne garip ve sinir bozucu bir hava çöktü ve her birimiz, bizi bekleyen gece nöbetine kendi yöntemlerimizle, hazırlanmaya koyulduk. Doktor Winchester benim respiratöre kafayı takmış olacak ki, dışarı çıkıp kendisi için de bir tane alacağını söyledi. Öyle ki, nöbet sırası geldiğinde takması için Bayan Trelawny'ye de bir tane almamız fikrine canı-gönülden katıldı ve kızı bu konuda ikna etmemi rica etti.

Böylece, gece gelip çatmıştı.

BİRKAÇ TUHAF EMİR DAHA

Saat on bir buçukta, odamdan çıkıp hasta odasına geldiğimde, her şeyin yolunda gittiğini gördüm. Ciddi ve düzenli birine benzeyen yeni hemşire, geçen gece Hemşire Kennedy'nin oturmuş olduğu yerde, yatağın başucundaki sandalyede pürdikkat oturuyordu. Her ne kadar uyanık ve tetikte olsa da, ağzını burnunu kaplamış olan respiratör yüzünden tuhaf ve biraz da komik görünen Doktor Winchester ise, biraz ötede, yatak ile kasanın arasında yerini almıştı. Kapının önünde durmuş onlara bakarken hafif bir ses duydum ve başımı sesin geldiği yöne çevirince yeni dedektifi gördüm. Adam başını olumlu yönde sallarken parmağıyla susmamı işaret etti ve odadan çıktı. Anlaşılan, o ana dek nöbetçilerden hiçbiri uykuya yenik düşmemişti.

Kapının hemen dışına bir sandalye çekip oturdum. Geçen geceki o anlaşılması güç etkiye bir kez daha yakalanma riskine girmemin gereği yoktu henüz. Doğal olarak, düşüncelerim, önceki gün ve gece boyunca yaşanan olaylar etrafında dönüyor ve garip çıkarımlara, kuşkulara, tahminlere ulaşıyordum;

ama yine de, geçen geceki gibi kendimi kaybetmiyor, dalıp gitmiyordum. Bilincimi sürekli yerinde tutmaya özen gösteriyor ve kendimi, tıpkı nöbet tutan bir asker gibi hissediyordum. Düşünmek yavaş işleyen bir süreç değildir ve kendinizi bir kere verdiniz mi, zamanın nasıl geçtiğini anlamazsınız bile. Genelde aralık bırakılan kapı ardına dek açılıp eşikte bir yandan respiratörünü çıkarmakta olan Doktor Winchester görüldüğünde, oraya oturalı çok az bir süre geçmiş gibi gelmişti bana Çıkarınca yaptığı hareket zekasının da bir göstergesiydi. Aletin dış yüzünü kendine doğru çevirip dikkatle koklamıştı.

"Şimdi gidiyorum," dedi "Sabah erkenden geleceğim, tabii daha önce çağrılmazsam. Ama bu gece her şey yolunda görünüyor.

Sahneye çıkan bir sonraki kişi, sessiz bir şekilde odaya girip doktordan boşalan koltuğa oturan Çavuş Daw oldu. Bense halen dışarıda oturuyor; ama dakka başı içeriye göz atmayı ihmal etmiyordum. Bunun pek faydası olmuyordu aslında, çünkü oda o kadar karanlıktı ki, hafifçe aydınlatılmış olan koridordan gelirken bile karanlığın içinde birşeyler seçebilmek oldukça güçtü.

Saat onikiyi vurmadan az önce Bayan Trelawny odasından çıkageldi. Babasının odasına girmeden önce, Hemşire Kennedy'nin bulunduğu odaya girmişti. Birkaç dakika sonra, yüzünde çok daha mutlu bir ifadeyle odadan çıktı. Respiratörü elindeydi; ama onu takmadan önce bana, o uyurken olağandışı herhangi bir şey olup olmadığını sordu Fısıldayarak o gece evde yüksek sesle konuşmaya izin yoktu herşeyin yolunda olduğu cevabını verdim Bunun üzerine respiratörünü taktı ve ben de benimkini, sonra beraberce odaya girdik. Bizi görünce,

dedektif ve hemşire ayağa kalktılar ve biz de onların yerini aldık. Biz yerleşirken kapıyı ardından kapatarak odayı son terkeden Çavuş Daw olmuştu.

Bir süre için, kalbim gürn gürn atarak, sessizce oturdum Ortalık korkunç derecede karanlıktı. Odadaki tek ışık, yatağın başındaki lambanın, tavanda beyaz bir çember oluşturan ve yeşil tentenin altından zümrüt gibi bir renk yayarak hafifçe dışarı sızan ışığıydı. Işık gölgelerin karanlığını daha da belirginleştirir gibiydi. Bu gölgeler, aynı bir önceki gece olduğu gibi, oldukça canlıymış gibi görünmeye başlıyordu. Bende en ufak bir uyku emaresi yoktu ve yavaşça yanına yaklaşıp hastaya her baktığımda ki bunu her on dakikada bir yapıyordum Bayan Trelawny'nin tüm duyularıyla tetikte olduğunu görüyordum Her çeyrek saatte bir polislerden biri kapıyı hafifçe aralayıp içeriyi kolaçan ediyor ve her seferinde, Bayan Trelawny ve ben respiratörlerin boğduğu bir sesle her şey yolunda diyorduk, bunun üzerine kapı tekrar kapanıyordu.

Zaman geçtikçe, sessizlik ve karanlık da artıyordu sanki. Tavandaki ışık huzmesi hâlâ oradaydı; ama başlangıçtaki parlaklığını kaybetmişe benziyordu. Lamba tentesinin yeşili de artık zümrütten çok Maori taşının yeşilini yansıtıyordu. Gecenin evin dışından gelen sesleri ve ayın pancurların köşelerinden içeri sızan solgun ışığı içerideki kara örtüyü daha da kasvetli ve esrarengiz hale getiriyordu.

Koridordaki saatin gümüş çanının saat ikiyi çaldığını duyduğumda garip bir hisse kapıldım. Bayan Trelawny'nin hareketlerinden ve sağa sola bakışından, onun da yeni bir heyecana kapıldığını görebiliyordum. Yeni dedektif kapıdan içeri bakalı çok olmamıştı ve diğer bir çeyrek saat için odada

şuursuz hastamızdan başka sadece ikimiz bulunacaktık.

Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Üzerimde anlaşılmaz bir korku vardı. Bu korku benden kaynaklanmıyordu, dışımda bir şeydi bu. Sanki odaya yeni biri girmişti ve çok yakınımda güçlü bir varlık vardı. Bir şey bacağıma sürtündü. Elimi hızla aşağı indirdim ve Silvio'nun tüylü bedenine dokundum. Çok güç duyulan bir homurtu çıkararak döndü ve bir pençe attı. Elimin kanadığını hissettim. Yavaşça doğrulup yatağın yanına geldim. Bayan Trelawny de ayağa kalkmıştı ve yakınlarda bir şey varmış gibi arkasına doğru bakıyordu. Gözlerinde çılgın bir ifade vardı, göğsü zorlukla nefes alır gibi hızla inip kalkıyordu. Ona dokunduğumda beni hissetmemişti sanki, bir şeyi uzaklaştırmaya çalışır gibi ellerini havada gezdiriyordu.

Kaybedecek tek bir saniyesi yoktu. Onu kollarıma aldım ve hızla kapıya yöneldim, kapıyı açtım ve yüksek sesle bağırarak koridora çıktım:

"İmdat! Yardım edin!"

İki dedektif, Bayan Grant ve hemşire, bir anda ortaya çıktılar. Onların hemen ardından da, kadın ve erkek bazı hizmetçiler koşup geldi. Bayan Trelawny'yi hemen yanımıza gelmiş olan Bayan Grant'in kolları arasına bırakıp odaya geri koştum ve elimden geldiğince hızlı hareket ederek elektrik düğmesine bastım. Çavuş Daw ve yeni hemşire de hemen ardımdaydı.

Tam zamanında yetişmiştik Bundan önceki her iki gecede olduğu gibi, Bay Trelawny, bandajlar haricinde çıplak olan sol kolu kasaya doğru uzanmış halde, büyük kasanın hemen altında yatıyordu. Daha önce, camı kırılan dolabın rafındaki eşyalar arasında gördüğümüz yaprak şekilli Mısır kaması da

yerde, adamın hemen yakınındaydı. Bıçağın ucu kan lekeli halının kaldırılması sonucu ortaya çıkmış olan parkeye saplanmıştı.

Etrafta bir karışıklık yaşandığına dair hiçbir belirti yoktu, olağandışı hiçbir kişi veya unsur göze çarpmıyordu. Hemşire ve uşaklardan ikisi yaralıyı kaldırıp yatağa geri taşırken polislerle birlikte odayı didik didik aradık, ama hiçbir işaret ya da ipucuna rastlayamadık. Bayan Trelawny, çok kısa bir süre içinde odaya dönmüştü. Solgun ama kendini az da olsa toparlamış görünüyordu. Bana yaklaşıp alçak sesle şöyle dedi:

"Zayıf düştüğümü hissettim, neden bilmiyorum; ama çok korkmuştum!"

Babasının ne durumda olduğuna bakmak için elimi yatağa koyup eğildiğimde Bayan Trelawny öyle bir çığlık attı ki, ikinci bir şok daha yaşadım:

"Ama siz yaralanmışsınız! Bakın! Eliniz kanıyor! Kan çarşaflara da bulaştı!" Gerçekten de, heyecandan, Silvio'nun elimi kanattığını unutmuştum. Olayı ancak elime bakınca hatırlayabildim, ama ona tek kelime etmeye fırsat bulamadan kız elimi tutup kaldırdı. Birbirine paralel pençe izlerini görünce yeniden bağırdı:

"Babamdaki yaranın aynısı!" Sonra elimi nazik ama çabuk bir şekilde bıraktı ve Çavuş Daw ile bana dönerek, "Odama gelin!" dedi. "Silvio orada, sepetinin içinde." Peşisıra odasına gittik ve Silvio'yu sepetin içinde patilerini yalarken bulduk. Dedektif, "işte burada, ama niye patilerini yalıyor?" diye sordu.

Margaret Bayan Trelawny hafif bir inilti eşliğinde eğilip kedinin patilerinden birini eline aldı, fakat bundan pek

hoşlanmadığı anlaşılan kedi hırladı. O sırada Bayan Grant girdi içeri. Kediye baktığımızı görünce şöyle dedi:

"Hemşire, Silvio'nun, siz babanızın odasına gittiğinizden beri Hemşire Kennedy'nin yatağının üstünde uyuduğunu söyledi.

Siz hasta odasına gittikten hemen sonra gelmiş oraya. Yeni hemşire, Hemşire Kennedy'nin, uykusunda sanki kabus görüyormuş gibi inleyip mırıldandığını söylüyor. Doktor Winchester'i çağırsak iyi olacak bence bu yarayı görmesi gerek sanırım "

"Hemen çağır öyleyse, lütfen!" dedi Bayan Trelawny ve hasta odasına geri döndük.

Bayan Trelawny bir süre için durup endişeli bir ifadeyle babasını seyretti. Sonra, bir şeye karar vermiş gibi bana dönerek, "Sizce de babamın durumunu başka birilerine danışmamızın vakti gelmedi mi artık?" dedi "Yanlış anlamayın, Doktor Winchester'e güvenim tabii ki tam, son derece zeki bir gence benziyor Ama sonuçta o genç biri, oysa kendilerini tümüyle bu bilime adamış kişiler olmalı. Öyle birinin çok daha fazla bilgisi ve tecrübesi olacaktır, o bilgi ve tecrübe ise, babamın başına gelenlere pekala ışık tutabilir. Kaldı ki, Doktor Winchester bu olayı aydınlatmaktan çok uzak. Ah! Ne yapacağımı bilemiyorum. Her şey o kadar korkunç ki!" Bu noktada sinirleri daha fazla dayanamadı ve ağlamaya başladı, bense onu teselli etmeye çalıştım.

Doktor Winchester çabucak gelmişti. İlk işi hastasıyla ilgilenmek oldu, ama adamın yeni bir yarasının bulunmadığını anlayınca Hemşire Kennedy'nin yanına gitti. Kadını görünce

doktorun gözlerinde bir umut ışığı belirdi. Bir ucunu soğuk suya batırdığı bir havluyla hemşirenin yüzünü sildi. Teni biraz renklenir gibi olan kadın hafifçe kımıldamıştı da. Doktor, yeni hemşireye ki ona Hemşire Doris diye hitap ediyordu dönüp alçak sesle, "Durumu iyi," dedi. "Birkaç saat içinde uyanacaktır. Başlangıçta kendisini biraz sersemlemiş hissedebilir, hatta isterik davranışlarda bulunabilir. Öyle bir durum olursa, sen ne yapacağını biliyorsun."

"Evet, efendim!" diye ciddiyetle cevapladı Hemşire Doris, bunun üzerine Bay Trelawny'nin odasına döndük. Biz içeri girer girmez, Bayan Grant ve diğer hemşire odadan ayrılıp Bayan Trelawny, doktor ve beni baş başa bıraktılar. Kapı kapanınca, Doktor Winchester benden olup biteni anlatmamı istedi Hiçbir ayrıntıyı atlamamaya özen göstererek, yaşananları ona aktardım.

Bu, pek de uzun olmayan açıklamam süresince, olay anında odada kimlerin bulunduğu ve sonradan gelenlerin odaya hangi sırayla girdiğine ilişkin sorular sormayı sürdürdü. Başka şeyler de sordu, önemsiz şeyler, ama yine de tüm bunlar dikkatimi çekmiş ve aklımın bir köşesine yazılmıştı. Konuşmamız bittiğinde Bayan Trelawny'e dönerek oldukça kararlı bir sesle, "Bayan Trelawny, bu konuyu gerçek bir uzmana danışmamız çok daha yerinde bir davranış olacak sanırım," dedi. Kızın hemen atılması onu biraz şaşırtmışa benziyordu:

"Böyle düşündüğünüze sevindim. Tamamen katılıyorum. Kimi önerirsiniz?"

"Sizin aklınızda biri var mı?" diye sordu adam. "Babanızı tanıyan biri, örneğin. Bu gibi şeyleri danıştığı biri var mıydı?"

"Bilmiyorum. Ama sizin bu iş için en iyi kimseyi seçeceğinizden eminim. Babacığıma mümkün olan her tür yardımı sunmalıyız, yapacağınız seçimden dolayı size minnettar kalacağım. Bunun gibi vakalar söz konusu olduğunda Londra'da veya herhangi bir yerde en çok adı geçen, en usta kişi kimdir?"

"Gerçek anlamda uzman sayılabilecek birkaç kişi var, ama onlar da dünyanın çeşitli yerlerine dağılmış durumdalar. Her ne kadar uzmanlaşmak için çok fazla çalışmak gerekse de, beyin uzmanı sonradan değil, doğuştan olunuyor. Bu insanların yetiştiği belli bir ülke yok. Bu konuda şimdiye dek görülmüş en cesur araştırmacı bir Japon, Chiuni, ama onun asıl uzmanlık alanı da cerrahi. Diğer isimler arasında Upsala'lı Zammerfest, Paris Üniversitesi'nden Fenelon ve Napoli'li Morfessi sayılabilir. Bir de bizimkiler var tabii, Aberdeen'li Morrison ve Birmingham'lı Richardson. Ama King's College'den Frere kanımca hepsinden önce gelir. Saydığım tüm bu isimler içinde teori ve pratiği en iyi birleştireni odur. En ufak bir amatörce davranışı görülmemiştir, tecrübesi ise rakipsizdir. Böylesine sağlam sinirlerin ve ehil ellerin zamana boyun eğmek zorunda oluşuna kimse onu tanıyan ve takdir eden bizler kadar üzülemez. Ben, kendi adıma, Frere'yi kime olursa tercih ederim."

"O halde," dedi Bayan Trelawny kesin bir dille, "hiç zaman kaybetmeden Doktor Frere'yi buraya getirelim ki sabah erkenden bize katılabilsin, bu arada, ona Doktor mu, yoksa Bay mı demeliyim?"

Doktor Winchester'in üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi, sesindeki rahatlık ve nezaket o ana dek hiç bu seviyede hissedilmemişti:

"O, Sir James Frere'dir. Bizzat kendim, ona mümkün olduğunca çabuk ulaşacağım ve bir an önce buraya gelmesini rica edeceğim Sonra bana dönüp, "İzin verin de önce şu elinizi bakıyım onu sarmam gerek" dedi.

"Önemli bir şey değil."

"Yine de bir göz atmamda fayda var. Böyle bir kesik, hangi hayvan tarafından yapılmış olursa olsun, tehlikeli sonuçlar doğurabilir, temkinli olmak her zaman iyidir." Onayımı alınca, derhal elimi sarmaya koyuldu. Elimdeki paralel çizikleri bir büyüteçle kontrol etti ve onları, cebindeki not defterinin arasından çıkardığı, üzerinde Silvio'nun pençe izlerinin bulunduğu kurutma kağıdındakilerle karşılaştırdı. Kağıdı yerine geri koyarken, "Silvio'nun tam da ortalıkta gezinmemesi gereken zamanlarda böyle çaktırmadan içeri girip çıkması ne garip," diye belirtti.

Sonunda sabah olmuştu. Saat ona kadar, Hemşire Kennedy'nin durumu o kadar düzelmişti ki, yattığı yerde doğrulup oturabiliyor ve anlaşılır şekilde konuşabiliyordu. Ama aklı hâlâ biraz bulanıktı, hastanın başucunda oturmuş olduğu o geceyle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordu. Bilmemesi ya da hatırlamaması bir yana, yaşananları umursamıyordu bile.

Doktor Winchester, yanında Sir James Frere olduğu halde eve döndüğünde, saatler on biri gösteriyordu. Merdivenin sahanlığından aşağı, hole bakarken, kalbimin burkulduğunu hissettim, çünkü biliyordum ki, Bayan Trelawny, babasının yaşamıyla ilgili konulardaki cehaletini bir yabancının önünde daha itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Sir James Frere ilginç olduğu kadar saygıdeğer biriydi

de. Ne istediğini o kadar iyi biliyordu ki, kendine onun kadar güveni olmayan kişilerin istek ve fikirlerini bir anda bir kenara atıveriyordu insanın içine işleyen gözlerindeki sade parıltı, dudaklarının eşsiz görünümü ve kaşlarının eğimi, bu adamın isteklerine büyük bir azimle itaat ediyordu sanki. Hepimizle tanışıp bizden biri olduktan sonra, çevremizi saran esrar perdesi dağılmaya başlamıştı bir şekilde. Onun Doktor Winchester'le beraber hasta odasına girdiğini görünce içime umut dolmuştu.

Odada kaldıkları uzun süre boyunca yalnız bir kere adı Doris olan şu yem hemşireyi çağırmışlar, ama o da fazla geçmeden odadan ayrılmıştı. Sonra yine ikisi birlikte Hemşire Kennedy'nin odasına geçmişler ve oradaki hemşireyi dışarı çıkarmışlardı Daha sonra, Doktor Winchester bana, Hemşire Kennedy'nin, yaşanan son olaylar hakkında bir şey bilmemesine rağmen, Doktor Frere'nin, hastasının o şuurunu yitirene kadar geçen süredeki durumuyla ilgili sorularına eksiksiz ve tatmin edici cevaplar verdiğini söyledi. İki doktor, daha sonra çalışma odasına geçmiş ve orada uzunca bir süre kalmışlardı, seslerinin yükselmesinden fikir ayrılığı yaşadıkları ve hararetli bir tartışma içine girdikleri anlaşılıyordu, bu durumsa beni huzursuz etmişti. Bayan Trelawny'ye gelince, onun da sinirleri iflas etmek üzereydi. Zavallı kız! O kadar üzücü ve yıpratıcı anlar yaşamıştı ki, artık dayanacak gücü kalmamıştı.

Sonunda odanın kapısı açıldı, ilk çıkan, yüzünde bir asık bir ifadeyle Sir James oldu. Doktor Winchester de hemen ardındaydı, yüzü bembeyazdı, ama bu, tepki göstermekten ileri gelen bir solgunluktu. Bana öyle geliyordu ki bu yüz kıpkırmızı kesileli çok olmamıştı. Sir James, Bayan Trelawny'nin,

çalışma odasına gelmesini istedi. Benim de gelmem gerektiğini söyledi. İçeri girdiğimizde, Sir James bana dönerek şöyle dedi:

"Doktor Winchester'den Bayan Trelawny'in dostu olduğunuzu ve bu olay hakkında daha şimdiden oldukça fazla bilgiye sahip bulunduğunuzu öğrendim. Sanırım bizimle birlikte olmanız fayda sağlayacak. Bugüne kadar sizinle tanışma şerefine erişememiş olsam da, ne kadar zeki bir avukat olduğunuz hakkında bilgim var, Bay Ross. Doktor Winchester bana, bu olayın dışında da, kendisinin ve başkalarının aklını kurcalayan ve sizin özel olarak ilgileneceğinizi sandığı bazı şeyler bulunduğunu söyledi, bu yüzden olayla ilgili tüm ayrıntıları bilmeniz, kanımızca yerinde olacaktır. Kendi adıma bir kaç şey söylemem gerekirse, ben işin bilimsel olmayan yani esrarengiz yanıyla pek ilgilenmem, kaldı ki, bu olayın bir cinayet veya hırsızlık teşebbüsü olma ihtimalinden bahsediliyorsa şunu söyleyebilirim ki, eğer bu işi katiller yaptıysa bir sonraki işlerine kalkışmadan önce temel bir anatomi dersi alsalar çok iyi olur, çünkü bu alanda tamamen cahil oldukları ortada. Diğer yandan, amaçları hırsızlık idiyse rezil bir iş çıkardıkları söylenebilir. Ancak bunları yorumlamak benim bileceğim iş değil tabii." Derin bir nefes aldıktan sonra Bayan Trelawny'ye döndü ve devam etti: "Hastaya gelince hastalığına sebep olan şeyi saymazsak, şu an için söyleyebileceğimiz tek şey bir katalepsi nöbetine tutulmuş olduğu. Daha fazla güç kaybetmesini önlemek dışında, şimdilik yapılacak bir şey yok. Doktor Winchester alınması gereken tüm önlemleri almış, bundan sonra meydana gelecek en ufak bir değişiklik halinde de duruma yine hakim olacağına kuşkum yok. Çok ama çok ilginç bir vaka bu; yeni veya anormal bir gelişme olursa beni hemen haberdar

edin, buraya gelmekten mutluluk duyacağım. Dikkatinizi çekmek istediğim tek bir husus var ve bunu özellikle size söylüyorum, Bayan Trelavvny, çünkü sizin sorumluluğunuz altında. Doktor Winchester bana, sizin de bu olayla ilgili konularda serbestçe hareket edemediğinizi, zira babanızın böylesi olayların yaşanması halinde geçerli olacağını duyurduğu birtakım talimatlar yüzünden elinizin kolunuzun bağlı olduğunu bildirdi. Hastanın başka bir odaya nakledilmesini şiddetle tavsiye ediyorum, eğer bunu uygun bulmuyorsanız, o zaman şu mumyaların ve benzeri şeylerin odadan çıkarılması yerinde olacaktır. Çevresini bunca korkunç nesne sarmış olan ve onların yaydığı havayı teneffüs eden bir adamın böyle sıradışı bir duruma düşmesi pek güç olmasa gerek. Bu tür zehirli kokuların ne gibi etkiler yaratabildiğine hepiniz tanık oldunuz. Şu hemşire Kennedy'di, değil mi Doktor? henüz katalepsiden tam anlamıyla kurtulmuş değil, size gelince, Bay Ross, sizin de benzer bir etki altında kaldığınızı duydum." Bu sırada, kaşları her zamankinden daha çok çatılmış ve yüz hatları sertleşmişti. "Eğer yetkili kişi ben olsaydım, hastanın hiç vakit geçirilmeden faklı bir atmosfere kavuşturulması hususunda ısrar eder, daha da olmazsa görevi bırakırdım. Bana ancak bu şartlar sağlandıktan sonra tekrar başvurabileceğinizi Doktor Winchester'a söyledim. Diğer taraftan, sizin iyi bir evlat gibi hareket edeceğinize ve ister eski korkulardan, isterse beş para etmez esrarengiz şeylerden kaynaklansınlar, babanızın kaprislerinden çok onun sağlığı ve ruhi durumu ile ilgileneceğinize inanıyorum. British Museum ile St.Thomas Hastanesi'nin normal işlevlerini aralarında değiş tokuş yapacakları günün henüz çok uzaklarda olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Size iyi günler dilerim, Bayan Trelawny. Ba-

banızı en yakın zamanda iyileşmiş görmeyi bütün kalbimle umuyorum. Siz az önce bahsettiğim temel koşulu sağlar sağlamaz gece gündüz hizmetinizde olacağımı unutmayın lütfen. Size de iyi günler, Bay Ross. Umarım bana raporunuzu çok yakında iletebilirsiniz, Doktor Winchester."

O gidince, arabasının tekerlerinin tıkırtısı dinene dek konuşmadan bekledik. Söze ilk giren Doktor Winchester oldu:

"Olaya tamamen bir hekim gözüyle baktığımda şunu söyleyebilirim ki, adam haklı. Bunu işi bırakmaya yol açacak bir koşul olarak ortaya attığında ona karşı çıkabilirdim, ama o konuda da pek haksız sayılmaz doğrusu. Bu olayda garip bir şeylerin döndüğünü bir türlü kabul edemiyor, Bay Trelawny'in talimatlarının hepimizi bağladığını ise asla anlayamayacak. Tabii..." Bu noktada Bayan Trelawny araya girdi:

"Doktor Winchester, siz de mi görevinizi bırakmak istiyorsunuz, yoksa malum koşullar altında çalışmayı sürdürecek misiniz?"

"Bırakmak mı! Aksine, hiç bu denli büyük bir şevk duymamıştım. Bayan Trelawny, hastamız veya içimizden biri hayatta olduğu sürece görevimin başındayım!" Bunun üzerine kız hiçbir şey söylemedi ve elini uzattı, adam da o eli içtenlikle tuttu.

"Şimdi," dedi kız, "Eğer Sir James Frere bu tür uzmanların idolüyse, uzmanlar benden uzak dursun daha iyi. Öncelikle, babamın durumu hakkında sizin bildiğinizden fazlasını bilmiyor gibi görünüyordu. Hem konuya sizin gösterdiğinizin yüzde biri kadar ilgi göstermiş olsaydı, böyle inat etmez-

di. Zavallı Babamın durumu yüzünden biraz fazla hassas davrandığım doğru, Sir James Frere'nin öne sürdüğü koşullan sağlayabilecek olsam, inanın bir dakka bile durmam. Bugün Bay Marvin'den buraya gelmesini ve bana babamın arzularının sınırlarını iyice çizmesini isteyeceğim. Eğer sorumluluğu üzerime alıp istediğim gibi hareket edebileceğimi söylerse, böyle yapmakta tereddüt etmeyeceğim."

Daha sonra, Bayan Trelavvny oturdu ve Bay Marvin'e, son durumu anlatan ve olaya ışık tutabilecek herhangi bir belge varsa onu da yanına alıp buraya gelmesini isteyen bir mektup yazdı. Mektup, geri dönerken avukatı da beraberinde getirecek olan bir arabayla yola çıkarken, biz büyük bir sabırsızlıkla bekledik.

Kensington Palace Gardens'tan Lincoln's Inn Fields'e yapılan bir yolculuğun süresi insana pek uzun gelmezdi, ama bir başkasının aynı yolu kat etmesini beklerken zaman inanılmaz derecede yavaş ilerliyordu. Yine de, hiçbir şey zamana karşı duramazdı, aradan bir saat geçmemişti ki Bay Marvin bize katıldı.

Bayan Trelawny'nin sabırsızlığını fark etmiş ve hastanın durumuyla ilgili yeterli bilgi edinince ona şöyle demişti:

"Siz kendinizi daha iyi ve hazır his etiğiniz anda babanızın istekleriyle ilgili ayrıntıları görüşmeye hazırım."

"Hazır hissetmek mi?" dedi kız, adamın ne kastettiğini anlayamamış olduğu açıktı. "Neden hemen başlamıyoruz?" Marvin, bir meslektaştan anlayış bekleyen bir yüz ifadesiyle bana baktı ve kekeleyen bir sesle, "Yalnız değiliz," dedi.

"Bay Ross'un burada bulunmasını ben istedim," diye yanıt-

ladı kız. "O her şeyi biliyor zaten, daha da fazlasını öğrenmesinin bir sakıncası olmaz." Avukat, onu sadece mahkemelerde görmüş olanları şaşırtacak şekilde, biraz kararsız görünüyordu. Yine de, çok geçmeden, anlık bir tereddütün ardından cevap verdi:

"İyi ama, leydim, ya babanızın emirleri? Babayla evlat arasındaki güven."

Kız, solgun yanakları hafifçe kızararak, onun sözünü kesti:

"O bahsettiklerinizin içinde bulunduğumuz koşullarda geçerli olacağını gerçekten düşünüyor musunuz, Bay Marvin? Babam kendiişlerinden bana hiç bahsetmedi; şimdi ise, direncimin sınırına geldiğim şu anda, onun isteklerini, hiç tanımadığım ve babamın bana ancak başka seçenek kalmadığında gösterilmek üzere yazmış olduğu mektubu alana dek adını bile duymadığım bir bey vasıtasıyla öğreniyorum. Bay Ross'la olan dostluğumuz çok eskilere dayanmıyor, ama ona güvenim tam ve onun da burada, yanımızda olmasını istiyorum. Bu durum da babam tarafından yasaklanmamışsa tabii," diye ekledi. "Ah! Sizi kırdıysam beni affedin lütfen, Bay Marvin, ama son günlerde o kadar büyük sıkıntı ve üzüntülerle karşılaştım ki, kendimi kontrol etmekte zorluk çekiyorum." Birkaç saniye için, eliyle yüzünü kapadı, biz iki avukat ise, hareket etmekten kaçınarak, birbirimize bakakaldık. Çok geçmeden, biraz daha toparlanmış olarak, konuşmasına devam etti:

"Lütfen! Lütfen buraya olabildiğince hızlı gelme inceliğinde bulunmuş olduğunuz halde size nankörlük ettiğimi düşünmeyin, evet size gerçekten minnettarım ve yargılarınızın doğruluğuna da güvenim sonsuz. Eğer böyle istiyor ve en iyi

seçeneğin bu olduğunu düşünüyorsanız, sizinle yalnız görüşmeyi kabul ediyorum." Ben tam ayağa kalkıyorken, Bay Marvin eliyle oturmamı işaret etti. Kızın bu son davranışı onu memnun etmiş olacak ki, sesi ve tavrında belirgin bir nezaketle şöyle dedi:

"Önemli değil canım, önemli değil! Babanızdan kaynaklanan bir sınırlama yok, ben de, kendi adıma, dostunuzun da aramızda bulunmasını tercih ederim. Hem belki böylesi daha iyidir. Bay Trelawny'nin hastalığı ve yaşanan şu diğer olaylar hakkında anlattıklarınıza bakılacak olursa, herhangi bir ciddi gelişmenin yaşanması halinde, koşulların babanızın kendi mutlak talimatlarına göre hazırlanmış olması daha doğru olacaktır. Çünkü, lütfen beni anlamaya çalışın, onun talimatları birer emirdir, mecburi birer emir. Hem de öyle mecburi ki, bana bu konuda vekaletname verdi ve beni yazılı arzularının aynen yerine getirilmesini sağlamakla yükümlü kıldı. Lütfen bir kez olsun inanın, o mektuptaki her cümle size hitaben yazılmıştır. Hayatta olduğu sürece odasından çıkarılmayacak ve ne olursa olsun, odadaki eşyalardan hiçbirinin yeri değiştirilmeyecek. Öyle ki, dokunulmaması gereken eşyaların bir listesini bile hazırlamış."

Bayan Trelawny sessizce onu dinliyordu. Biraz huzursuz görünüyordu ve bunun nedenini tahmin ederek Bay Marvin'e sordum:

"Listeyi görmemiz mümkün mü?" Bayan Trelawny'in yüzü bir anda aydınlanmış; ama avukatın çoktan hazır olduğu anlaşılan cevabı karşısında yine asılmıştı.

"Vekaletname bana bu konuda yetki verene kadar değil. O belgeyi de yanımda getirdim." Kağıdı bana uzatırken,

"İçerdiği kelimelerin ne kadar net olduğunu ve kaleme alan kişinin, isteklerini hiçbir boşluğa yer vermeyecek bir açıklıkla belirttiğini hemen fark edeceksiniz, Bay Ross," demişti, profesyonelliğinden ileri gelen mesleki bir inandırıcılıkla. "Belli yasal formaliteler dışında, tümü kendi el yazısı ve sizi temin ederim, bundakinden daha güçlü ifadelerle yazılmış bir belge görmedim desem yeridir. Benim bile, verdiğim sözü çiğneyerek bu talimatlarda ufak da olsa gevşemeye gitmeye cesaretim yok. Kaldı ki bunun imkansız olduğunu size söylemem de gerekmiyor." Bu son sözleri, kişisel itibarını güvene almak için söylediği açıktı. Yine de, sözlerini biraz fazla sert bulmuş olacak ki, bir ekleme yapma ihtiyacı duydu:

"Sizi bu sıkıntıdan kurtarmak için, elimden gelen her şeyi, gücümün elverdiği ölçüde ve isteyerek hem de samimi bir şekilde isteyerek yapacağımdan şüpheniz olmadığını umuyorum, Bayan Trelawny. Ancak babanızın yaptığı her işin ardında mantıklı birer sebep olduğunu ve bunları benimle paylaşmadığını da unutmamalı. Görebildiğim kadarıyla, bu emirler içinde, üzerinde düşünülmeden yazılmış tek bir kelime dahi yok. Aklındaki fikir her neydiyse, onu her fırsatta uygulamaya çalıştığı ve onu korumak için her daim hazırlıklı olduğu kesin.

"Korkarım sizi biraz üzdüm, eğer öyleyse özürlerimi kabul edin; çünkü görüyorum ki şu an bile başınızda gereğinden çok hem de pekçok sıkıntı var. Ama başka seçeneğim yoktu.

"Herhangi bir konuda bana danışma ihtiyacı duyarsanız, bilin ki, gece gündüz demeden, bir dakika bile gecikmeden yardımınıza koşacağım. İşte ev adresim," derken, bir yandan da not defterine bir şeyler karalıyordu, "onun altına da kulübü-

mün adresini yazıyorum, akşamları genellikle orada olurum da." Sayfayı koparıp ona verdi. Kız teşekkür etti. Adam, önce kızla, sonra da benimle el sıkıştı ve evden ayrıldı.

Dış kapı Bay Marvin'in ardından kapanır kapanmaz, Bayan Grant bulunduğumuz odanın kapısını tıklattı ve içeri girdi. Yüzünde öyle huzursuz bir ifade vardı ki, beti benzi atmış şekilde ayağa fırlayan Bayan Trelavvny ona şu soruyu sordu:

"Ne oldu, Bayan Grant? Sorun nedir? Yeni bir problem mi?"

"Üzülerek söylüyorum ki, hanımım, ikisi hariç hizmetçilerin tümü hemen bugün evden ayrılmak istediklerini bildirdiler. Konuyu kendi aralarında konuşup anlaşmışlar, hepsinin adına konuşan ahçıbaşı kararı bana açıkladı. Maaşlarından vazgeçmeye ve hatta bu hareketin doğuracağı yasal yükümlülüklere katlanmaya bile hazırlarmış, yeter ki bir an önce evden hemen ayrılabilsinler."

"Bu karara neyin sebep olduğunu da belirttiler mi?"

"Hayır, hanımım, hiçbir sebep göstermediler. Çok üzgün olduklarından başka söyleyecek bir şeyleri yokmuş. Diğer hizmetçilerin etrafta olmadığı bir anda, onlara katılmayan ve evde kalmayı tercih eden yardımcım Jane'e sordum, hanımım; bana, hepsinin evin lanetli olduğuna ilişkin zırva sapan fikirlere kapılmış olduğunu söyledi!"

Normal şartlar altında bu lafa kahkalarla gülmemiz gerekirdi, ama gülmedik. O an, Bayan Trelawny'nin yüzüne bakıp da gülebilmek imkansızdı zaten. Yüzündeki acı ve korku dolu ifade, ani bir nöbetin değil, kabullenmenin göstergesiydi. Bana gelince, beynimin içinde bir ses çınlıyordu sanki; ama

bu seste bir eksiklik vardı, ardında, daha karanlık ve daha derin başka düşünceler yatıyor gibiydi, henüz sesini duyuramamış olan birinin düşünceleri..

DERİN ŞÜPHELER

Kendini ilk toparlayan Bayan Trelawny olmuştu. Asil bir edayla şöyle dedi:

"Pekala, Bayan Grant, bırakın gitsinler! Bugüne kadarki alacaklarını ödeyin ve fazladan birer aylık maaş daha verin. Bize şimdiye dek çok iyi hizmet ettiler, ayrılmalarına sebep olan şey ise sıradan bir durum değil. Korkuya kapılmış birinden bu denli büyük sadakat beklemek yanlış olur. Evde kalmayı yeğleyenlere bundan sonra çifte maaş ödenecek ve lütfen ben çağırır çağırmaz onları yanıma yollamayı unutmayın." Bayan Grant'in yüzü, bastırmaya çalıştığı öfkesi yüzünden turp gibi olmuş, işten ayrılma kararı alan hizmetçilere karşı gösterilen bu cömertlik, içindeki mesleki gururu dışa vurmasına yol açmıştı:

"Bunu hak etmiyorlar, hanımım, onlara bu evde gösterilen onca yakınlık ve saygıdan sonra bu şekilde davranamaya cesaret edebildiklerine göre. Hayatımın hiçbir döneminde, bu kadar iyi davranılan hizmetçiler ve yanında çalışanlara sizin kadar iyi ve sıcak davranan bir ev sahibi görmedim. Bir kralın yanında yaşasalar, ancak bu kadar rahat bir ortam bulurlardı.

Şimdi ise, bir sorunla karşılaşıldı diye, bu şekilde davranıp kaçmak. Kabul edilemez bir şey bu, tam bir ahlaksızlık!"

Bayan Trelawny ona son derece nazik davranmış ve onu bir nebze de olsa yatıştırmayı başarmıştı, bu sayede, Bayan Grant, istifa eden hizmetçilere karşı eskisine oranla daha az düşmanlık hissederek odadan çıktı; fakat az sonra, aklında tamamen farklı bir düşünceyle, hanımına, yeni bir hizmetçi kadrosu isteyip istemediğini sormak ya da en azından sormayı denemek için geri döndü. "Çünkü, siz de biliyorsunuz ki, madam," diye devam etti, "Korku, hizmetçi odasına ve içine bir kere düştü mü, bir daha sökülüp atılması neredeyse imkansızdır. Yeni hizmetçiler gelebilir, ama geldikleri kadar çabuk da giderler. Onları tutmak mümkün değildir. Burada kalmayacaklardır, kalsalar bile öyle kötü çalışırlar ki, onları burada tuttuğunuz için her an kendinize kızarsınız. Kadın hizmetçiler zaten yeterince kötü ve sürtükler, ama erkekler onlardan da beter!" Yanıt verirken, Bayan Trelawny'nin sesinde ve hareketlerinde ne öfke, ne de telaş vardı:

"Bence, Bayan Grant, elimizdekilerle yetinmeye çalışsak daha iyi. Babam hasta olduğuna göre eve başkasını almamak en doğrusu ve bu durumda evde onunla ilgilenecek yalnız üç kişi var. Eğer bizimle kalmayı tercih eden hizmetçiler yükü kaldıramazsa, onlara bu işte yardım etmeye yetecek kadar eleman alabilirim belki. Birkaç hizmetçi bayan daha getirsek fena olmaz sanırım, sizin tanıdığınız birileri vardır mutlaka. Ayrıca, yeni elemanları bu işe uygun kişiler arasından seçmenizin yanı sıra, şu an evde kalmış bulunan uşaklarla aynı ücreti alacaklarını da aklınızdan çıkarmayın Bir de, Bayan Grant, sakın sizi diğerleriyle aynı kefeye koyduğumu düşünmeyin, ama

çifte maaş kuralı sizin için de geçerli." Konuşurken o uzun, biçimli elini uzattı, kâhya kadın da bu eli tutup ağzına götürdü ve olgun biri kendisinden daha genç olan birinin karşısında yapacağı gibi teklifsizce, içtenlikle öptü. Bu kızın emrindeki hizmetçilere karşı gösterdiği cömertliği gerçekten takdir ediyordum. Bayan Grant'in odadan çıkarken alçak sesle söylemiş olduğu sözcükleri içimden, onayladım:

"Bu evin bir kral evine benzemesine şaşmamalı, evin hanımı böyle gerçek bir prenses olduktan sonra!"

"Bir prenses!" Tek kelimeyle öyleydi. Bu fikir sanki zihnimi tatmin etmiş ve onu Belgrave Square'de ilk gördüğüm anı gözlerimin önüne getirivermişti. Bir kraliçeyi andırıyordu, uzun ve zarif fiziği, bir nilüfer çiçeği gibi eğiliyor, doğruluyor, hafifçe dalgalanıyordu. Üzeri altın işlemeli, ince siyah bir elbise giyinişti. Saçına süs olarak eski bir Mısır mücevheri takmıştı: Lacivert taşından oyulmuş palmiyelerin arasında ufak bir kristal disk. Bileğinde ise, antika olduğu anlaşılan ve üzerinde, tüyleri renkli taşlarla süslenmiş, altından bir çift kanat olan geniş bir zincir veya bilezik vardı. Bana karşı son derece cana yakın davranmış olmasına karşın, ev sahibemiz bizi tanıştırdığında ondan korkmuştum. Ondaki tatlılığın ve kibarlığın farkına; ancak daha sonra, nehir kenarındaki piknik sırasında varabilmiştim ve korkum yerini başka bir şeye bırakmıştı.

Bir süre için oturup bazı notlar aldık ve yapılacak işlerin listesini çıkardık. Sonra, onları bir kenara koydu ve kendisine sadık kalmış olan hizmetçileri yanına çağırdı. Bu görüşmeyi yalnız yapmasının daha iyi olacağını düşündüğümden onun yanından ayrıldım. Geri döndüğümde, gözlerinin daha yeni

ağlamış gibi sulu olduğunu gördüm.

Bundan sonra olanlar daha da oldukça rahatsız edici ve çok daha acı vericiydi. Öğleden sonra Çavuş Daw, çalışma odasına, yanıma geldi. Kapıyı dikkatle kapayıp yalnız olduğumuzdan emin olmak için odayı gözleriyle taradıktan sonra bana yaklaştı.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Görüyorum ki benimle özel konuşmak istiyorsunuz."

"Doğru söylüyorsunuz efendim! Konuşacaklarımızın aramızda kalacağı hususunda size güvenebilirim, değil mi?"

"Pek tabi. Bayan Trelawny'nin ve tabi Bay Trelawny'nin de yararına olacak her konuda rahatça konuşabilirsin. Sanırım her ikimiz de onların iyiliği için elimizden geleni yapıyoruz." Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti:

"Burada bir görev nedeniyle bulunduğumu biliyorsunuz ve beni görevimi yerine getireceğimden emin olacak kadar da iyi tanıyorsunuz. Ben bir polisim, bir dedektif ve sorumluluğum altındaki konuyla ilgi tüm verileri, hiç kimseden korkmadan veya hiç kimseye yaranmaya çalışmadan bulup çıkarmak da benim görevim. Sizinle baş başa, konuşacaklarımız aramızda sır kalacak şekilde, benim Scotland Yarda olan sorumluluğum dışında hiçbir yetki bağıyla kısıtlanmadan konuşmak isterim."

"Tabi! Tabi!" diye aceleyle yanıtladım, bilmediğim bir nedenden dolayı kalbimin sıkıştığını hissediyordum. "Lütfen samimi konuşun. Sizi temin ederim ki bu aramızda kalacak "

"Teşekkür ederim, efendim. Söyleyeceklerim aramızda kalacağına başka kimsenin kulağına gitmeyeceğine inanıyorum. Bayan Trelawny'ye, hatta iyileştikten sonra Bay Trelawny'ye

bile."

"Kesinlikle, eğer böyle istiyorsanız!" dedim, biraz daha sertçe. Adam sesimdeki ve halimdeki değişimi sezmiş olacak ki af dilercesine şöyle dedi;

"Af edersiniz, efendim, ama bu konuyu size açınakla görevimi ihlal etmiş olacağımı bilin. Yine de sizi eskiden beri tanıyorum ve güvenebileceğimi hissediyorum. Sözünüzün eri olduğunuz kesin zaten, bana asıl güven veren aklınız ve dikkatiniz!"

Bu iltifatlar üzerine, başımla onu hafifçe selamladım. "Devam edin," dedim. Hemen başladı:

"Bu olay üzerinde o kadar çok kafa yordum ki, efendim, neredeyse beynim sulanacak, ama yine de akla yatan bir çözüm bulamadım. Her iki deneme sırasında da eve dışarıdan kimse girmemiş gibi görünüyor, kimsenin dışarı çıkmadığı da kesin. Bu size ne düşündürüyor?"

"O kimsenin ya da şeyin zaten evde olduğunu," diye yanıtladım, kendimi gülümsemeye zorlayarak.

"Benim düşündüğüm de tam bu işte," dedi gizlemeye gerek görmediği rahat bir nefes alarak. "Burası tamam. Peki o kişi kim olabilir?"

'"Kişi ya da şey' demiştim," diye hatırlattım.

"Yapmayın, Bay Ross! Tırmalamış veya ısırmış olabilir, ama o kedinin yaşlı adamı yataktan aşağı çektiğini ve kolundaki anahtarlı zinciri çıkarmaya çalıştığını hiç sanmıyorum. Bu tür şeyler sizin şu olayları daha gerçekleşmeden çözen ve teoriye döken amatör dedektiflerinizin maceralarını anlatan kitap-

larda olabilir, ama biz, Scotland Yard'da, bir suç işlendiğinde veya o suça teşebbüs edildiğinde, işin altında bir şeyin değil, mutlaka birisinin olduğunu anlar ve bunu kanıtlarız, kaldı ki bütün Scotland Yard'ın aptal olduğu da söylenemez ."

"Pekala, 'birileri' diyelim o halde, çavuş."

"Biz tek "kişi'den bahsediyorduk, efendim."

"Doğru. Birisi, diyoruz o zaman!"

"Saldırıda bulunulduğu veya saldırıya teşebbüs edildiği sırada her üç denemede de orada bulunan ve ilk alarmı veren kişinin hep aynı zat olduğu sizin de dikkatinizi çekmedi mi?"

"Dur bakayım! Sanırım ilk olayda alarmı Bayan Trelawny vermişti. Uykuya yenik düşmüş olsam da, ikinci denemede ben de oradaydım, bir de Hemşire Kennedy vardı Uyandığımda ise oda insanlarla dolup taşıyordu ve siz de içlerindeydiniz. Anladığım kadarıyla o olayda da Bayan Trelawny olay yerinde sizden önce bulunmuş. Son denemeye gelince, Bayan Trelawny bayıldığı sırada ben oradaydım. Onu dışarı bizzat kendim taşımış ve hemen sonra odaya dönmüştüm. Döndüğünde odaya ilk giren ben olmuştum ve sanırım siz de hemen ardımdaydınız." Çavuş Daw cevap vermeden önce bir an düşündü: "Her şeyden önce, o her seferinde odadaydı ve sadece ilk iki denemede hasta zarar gördü!"

Bir avukat olarak, adamın varmak istediği noktayı anlamamam imkansızdı. Yapılacak en iyi şeyin bu imaya yarı yarıya katılmak olacağını düşündüm. Bir çıkarıma şekil vermenin en iyi yolunu onu rapor haline getirmekte bulmuşumdur hep

"Yani," dedim, "gerçek anlamda zararla sonuçlanan denemelerin hepsinde durumu ilk fark edenin Bayan Trelawny

olması, saldırıyı onun gerçekleştirdiğinin, ya da en azından, olayın keşfiyle olduğu kadar meydana getirilişi ile de ilgisi olduğunun göstergesidir mi demek istiyorsunuz?"

"Bu kadar açık dile getirmek istemezdim cüretini mazur görün, ama şüphelerimin beni getirdiği nokta bu." Çavuş Davv cesur bir adamdı, çıkarsamalardan geri adım atmıyordu.

Bir süre için ikimiz de ağzımızı açmadık. Zihnimde birtakım korkular uyanmaya başlamıştı. Bayan Trelawny'nin şahsına veya onun herhangi bir şey yapmış olabileceğine dair kuşkular değildi bunlar, kızın yaptığı bazı şeylerin yanlış anlaşılabileceği ihtimalinden kaynaklanan korkulardı sadece. Bu olayda esrarengiz bir şeyler döndüğü açıktı ve mantıklı bir sonuca ulaşılamazsa, şüpheler birinin üzerinde yoğunlaşacaktı muhakkak. Bu tür durumlarda, çoğunluğun tahminleri, en az direncin olduğu yere yönelir, eğer olaylar Bay Trelawny'nin ölümünün herhangi bir kişiye kazanç sağladığının kanıtlanması yönünde gelişirse, o kişinin suçsuzluğunu ispat etmesi oldukça güç olacaktır. Bense, bu dava çözümlenene kadar savunma tarafında olma görevini içgüdüsel olarak üstlenmiş bulunuyordum. O aşamada, bir dedektifin kuramlarına karşı çıkmak işime gelmezdi. Bayan Trelawny'ye yapabileceğim en büyük yardım, onu dinlemek ve anlamaya çalışmak olurdu ancak. O an gelip de söz konusu teorilerin dağıtılması ve iddiaların asılsız çıkarılması gerektiğinde, bütün mücadele ateşimi ve elimin altındaki tüm silahları seferber ederek onlarla kapışacaktım nasıl olsa.

"Görevinizi yapacağınızdan tabii ki eminim," dedim, "Hem de hiç korkmadan. Nasıl bir yol izlemeyi düşünüyorsunuz?"

"Şimdilik ben de bilmiyorum, efendim. Aslına bakarsanız

şu ana dek benim de bu tarz kuşkularım yoktu. Birisi bana o tatlı genç bayanın bu işte parmağı olduğunu söylese, bunu söyleyenin bir tam ahmak olduğunu düşünürdüm, diğer yandan, kendi çıkarımlarımın da arkasında durmak zorundayım. Bütün bir mahkemenin gerçekleri bilen savunma makamı ve sonucu beklemekle yetinen yargıç hariç aksini iddia ettiği durumlarda bile, pek çok suçsuz insanın hüküm giydiğini gördüğüm olmuştur. Böylesi özelliklere sahip genç bir bayandan şüphelenmek bana göre değil, özellikle de bunca ağır ve ızdırap verici yükü omuzlamışken. Başka birinin bu gibi bir suçlamada bulunmasını da asla teşvik etmeyeceğimi bilin işte bu yüzden sizinle özel olarak görüşmek istedim, erkek erkeğe. Sizin kanıt göstermeye yeteneğiniz var, uzmanlık alanınız ne de olsa. Benimkilerse şüpheden öteye geçemiyor ve yalnız bir tarafın menfaatine olacak kanıtlarla sınırlı kalıyor. Siz Bayan Trelavvny'yi benden daha iyi tanıyorsunuz, ben hasta odasını sürekli göz hapsinde tutmama ve evin içinde veya dışında istediğim gibi dolaşabilmeme rağmen, o bayanı, onun yaşamına ilişkin şeyleri veya yaptığı işlerle ilgili bana ipucu verebilecek herhangi bir şeyi öğrenebilme olanağım sizinki kadar değil Kendisinden öğrenmeye kalksam, ağzını arasam, benden hemen kuşkulanır ve gerçekten suçlu olsa bile kanıta ulaşma imkanımız tümüyle kaybolmuş olur; çünkü bu arayışı boşa çıkartacak bir yolu kolaylıkla bulacaktır. Diğer yandan, masumsa ki umarım öyledir onu böyle suçlamak çok onur kırıcı bir davranış olur. Size açılmaya karar vermeden önce bu konu üzerinde enine boyuna düşündüm, eğer bir küstahlık ettiysem özür dilerim, efendim."

"Rica ederim böyle söylemeyin, Daw," dedim içtenlikle, çünkü adamın cesareti, dürüstlüğü ve dikkati saygıyı hak edi-

yordu. "Benimle böyle samimi ve açık bir şekilde konuştuğunuz için çok memnun oldum. İkimiz de gerçeğin ortaya çıkmasını istiyoruz ve bu olayda o kadar çok -hatta şimdiye dek görülmedik ölçüde- esrarengiz yan var ki, uzun vadede bir şeyleri açıklığa kavuşturabilmek için tek şansımız, gerçeğin ta kendisini bulmaya çalışmak kişisel görüşlerimiz veya sonuçta ulaşmak istediğimiz hedef her ne olursa olsun!" Çavuş hoşnut bir şekilde devam etti:

"Peki aklınızdan bunu bir başkasının yapmış olabileceği fikri bir kez olsun geçtiyse, aşama aşama kanıt toplama veya kendinizi lehte veya aleyhte inandırma yoluna giderdiniz sanırım. Sonra iyi kötü bir sonuca ulaşırdık veya diğer olasılıkları öyle çürütürdük ki, geriye kalan en mantıklı seçenek, kanıta ya da en güçlü kuşkuya en yakın seçenek olurdu aynı zamanda. Ondan sonra da..."

Tam o anda odanın kapısı açıldı ve Bayan Trelawny içeri girdi. Bizi görür görmez, "Ah! Özür dilerim!" dedi. "Burada olduğunuzu ve meşgul olduğunuzu bilmiyordum "O, aceleyle odadan çıkmaya yeltenirken, ben de ayağa kalkmıştım.

"İçeri buyurun," dedim, "Çavuş Daw ve ben olayları gözden geçiriyorduk sadece."

Kız tekrar içeri girip girmemekte tereddüt ededursun, Bayan Grant göründü ve "Doktor Winchester geldi, hanımımı ve sizi görmek istiyor," dedi

Bayan Trelawny'nin bakışlarındaki rica üzerine ona katıldım ve odadan beraberce çıktık.

Doktor incelemesini bitirdiğinde, bize hastanın durumunda herhangi bir değişiklik olmadığını söyledi. Bununla beraber,

o gece evde kalmaya çalışacağını da ekledi. Buna sevinmişe benzeyen Bayan Trelawny, Bayan Crant'e doktor için bir oda hazırlanması emrini verdi. Günün ilerleyen saatlerinde, onunla başbaşa kaldığımız bir anda, doktor aniden şöyle dedi:

"Bu gece burada kalışımın asıl nedeni sizinle konuşmak isteyişim. Bu görüşmenin özel olmasını istiyorum, sanırım en az şüphe çekecek yol, gece geç saatte, Bayan Trelawny babasının başında nöbet tutarken birlikte birer puro içmemiz olacaktır." Gece boyunca hastanın başında ya benim ya da kızın nöbet tutmasını öngören planımız, halen geçerliydi. Birlikte nöbet tutmaya ancak sabahın erken saatlerinde başlayacaktık. Bu durum beni içten içe endişelendiriyordu, çünkü dedektif, kararlaştırdığımız gibi gizlice bizi izleyecek, tetikte bekleyecekti.

Gün olaysız geçti. Öğleden sonra biraz uyuyup güç depolayan Bayan Trelawny, akşam yemeğinden sonra nöbeti hemşireden devralmaya gitti. Bayan Grant onun yanında kalmış, Çavuş Daw ise koridorda beklemeye koyulmuştu. Doktor Winchester ve ben, kahvelerimizi içmek üzere kütüphaneye gitmiştik. Kahveler bitince birer puro yaktık ve sonra sessizce, "Artık sadece ikimiz olduğumuza göre sizinle önemli bir konuyu görüşmek istiyorum," dedi. "Konuşacaklarımızın aramızda sır olarak kalacağını söylemeye gerek yok herhalde?"

"Tabi ki!" dedim, Çavuş Daw'la o sabah yapmış olduğum konuşmanın beynimde bıraktığı rahatsızlık ve acı verici şüpheleri aklıma geldikçe, kalbim sıkışıyordu. Doktor devam etti:

"Bu olay, ona bulaşmış olan hepimizin akli sınırlarını zorluyor. Üzerinde ne kadar çok düşünürsem, delirmeye o kadar

çok yaklaşıyorum sanki ve her ikisi de giderek güçlenen şu iki çizgi, karşıt kutuplara doğru hızla ilerliyorlar."

"Hangi iki çizgi?" Cevap vermeden önce bir an için keskin bir bakış fırlattı bana. Bu gibi durumlarda doktorun yüzüne yerleşen o bakış, insanın sinirini rahatlıkla bozabilecek cinstendi. Bayan Trelawny'ye olan ilgim haricinde bu meselede kişisel bir payım olsaydı, hiç kuşkusuz beni de huzursuz ederdi. Yine de, sükunetimi bozmamayı başarmıştım. Ben artık bu olayda avukat rolü üstlenmiştim, bir çeşit savunma avukatı. Bu akıllı adamın aklında, ayrı yönlere giden, birbirinden güçlü iki çizginin oluşu fikri bile, heyecanımı yatıştırmaya yetiyordu. Konuşmaya başlayınca, doktorun yüzüne anlaşılmaz, esrarengiz bir gülümseme yerleşmiş, ancak konuştukça bu ifade yerini sert ve ciddi bir anlama bırakmıştı:

"İki çizgi: Gerçek ve... Hayal! İlkinde, tüm bu yaşananlar var: Saldırılar, hırsızlık ve cinayet teşebbüsleri, şaşırtmacalar, suç amaçlı hipnoz ve düşünce okumadan kaynaklanan veya bizim toksikolojimizce henüz tanımlanmamış basit bir zehirleme şeklinden ibaret olan organize bir katalepsi. Diğerinde ise, bilgim dahilindeki hiçbir kitapta -romantik olanları kastetmiyorum tabii- yer almayan, aktive edilmiş bir etki söz konusu. Hamlet'in şu sözlerinin doğruluğunu, hayatımın hiçbir anında bu denli güçlü hissetmemiştim

"Sizin felsefenizin hayal ettiğinden çok daha fazlası

Cennette ve dünyada zaten bulunmaktadır"

"İsterseniz önce işin, gerçek kısmını ele alalım. Bu açıdan bakacak olursak, elimizde, kendi evinde yaşayan ve etrafı çeşitli sınıflardan gelme hizmetkarlarla çevrili olan bir adam var, bu

durum, hizmetçilerin organize bir saldırı planı yapmış olma ihtimalini ortadan kaldırıyor. Adamımız varlıklı, iyi eğitimli ve zeki biri. Psiognomisinden', demir gibi bir iradeye sahip, kararlı biri olduğu anlaşılıyor. Kızı, yani, capcanlı ve zeki bir genç kız olan tek çocuğu adamın odasının hemen bitişiğindeki odada uyuyor. Ortada herhangi bir saldırıyı veya teşebbüsü gerektirecek hiçbir sebep olmadığı gibi, dışarıdan birinin eve girip de bu işe kalkışma fırsatı bulması da pek mümkün görünmüyor. Yine de saldırı gerçekleşiyor, gecenin bir yarısında yapılmış vahşi ve amansız bir saldırı. Durum hemen fark ediliyor, hem de, bu tür adli vakalarda tesadüfen değil, önceden tasarlanmış olduğu fikrini yerleştirecek bir hızla. Saldırgan veya saldırganların, nihai amaçları ne olursa olsun, işlerini tamamlayamadan çekilmek zorunda kaldıkları açık. Ancak kaçışlarına dair hiçbir iz bulunamıyor, ne bir ipucu, ne çevreye verdikleri bir zarar, ne açık bırakılmış bir kapı veya pencere, ne de herhangi bir ses. Bu işi kimin yaptığına, hatta herhangi bir işin yapılıp yapılmadığına ilişkin hiçbir şey yok ortada, kurban ve olayın tesadüfi sonuçları hariç!

"Sonraki gece, ev tetikte bekleyen insanlarla dolu olmasına rağmen, benzer bir deneme daha yapılıyor, oysa bir dedektif, deneyimli bir hemşire, samimi bir dost ve adamın kendi kızı odanın içinde ve çevresinde nöbet tutuyordu. Hemşire bir çeşit katalepsiye yakalanıyor ve gözetleme nöbetindeki diğer kişi bir respiratör tarafından korunmasına karşın derin bir uykuya dalıyor. Dedektif bile bu uyuşukluğun o kadar etkisi altına giriyor ki, hasta odasının içinde tabancasını ateşliyor ve ateş ettiği şeyin ne olduğunu kendisi de bilmiyor. Şu sizin respiratör, olayın 'gerçek' yönüyle ilgili olan tek şey sanırım. Diğerleri gibi şuurunuzu yitirmediğinizi gösteriyor. Bu gibi durumlar-

da, söz konusu etkinin her bir kişinin odada bulunma süresine olan oranına bakılır ve bu da, sersemletici etkinin büyük ihtimalle hipnotik olmadığını gösteriyor. Yalnız, bu noktada da karşımıza çelişkili bir durum çıkıyor. Olağan nöbetinin dışında sürekli içeri girip çıkmasından dolayı odada hepinizden fazla kalan Bayan Trelawny, hiç etkilenmemişe benziyor. Bu durum, malum uyuşukluğun genel bir etki doğurmadığını gösterir, tabii etkilenmeyen kişi buna bir şekilde alışık değilse. Bu etkinin kaynağının, Mısır'dan gelmiş olan şu garip eşyaların bazılarından yayılan bir koku olduğu ortaya çıkarsa, bu alışıklık ve etkilenmeyiş açıklanabilir, ancak, o zaman da, odada herkesten fazla zaman geçiren aslına bakılırsa, hayatının yarıdan fazlasını orada geçiren Bay Trelawny'nin, bu kokudan en çok etkilenen kişi olduğu gerçeğiyle karşılaşırız. Birbirinden farklı ve çatışma halindeki tüm bu etkileşimlere neden olan şey ne olabilir? Yo, hayır! Bu çıkmaz üzerine kafa yordukça, daha da şaşkına dönüyorum! Karşılaştığımız şaşırtmacalar o denli garip ki, Bay Trelawny'yi hedefleyen saldırının, yani fiziksel saldırının evin içinde yaşayan ve bu sayede şüphe çekmeyen biri tarafından yapıldığını farzetsek bile, bu düğümü çözmekten hâlâ çok uzağız. Bir kişiyi katalepsiye sokmak hiç de kolay bir iş değildir. Gerçekten de, bilimin açıklayabildiği kadarıyla, insan iradesi böyle bir şeyi başaramaz. Bu bilmecenin odak noktasında, diğer kişilerin aksine hiçbir etki altında kalmayan Bayan Trelawny bulunuyor. Son seferinde geçirdiği şu yarı baygınlık sayılmazsa, olaylardan yok denecek kadar az zararla çıkıyor ve bu da, son derece tuhaf bir durum!"

Onu dinlerken kalbime sancılar giriyordu. Tavırlarında rahatsız edici bir yan yoktu, beni asıl huzursuz eden, ortaya koyduğu gerçeklerdi. Bu kuşkular, hedefe dedektifinkiler ka-

dar net yönelmiyor, ama Bayan Trelawny'i diğer herkesten ayırmakla onu tek şüpheli konumuna sürüklüyorlardı. O an için herhangi bir görüş bildirmemeye karar vermiştim. Bu tür durumlarda sükut gerçekten de altındır, o an bir şey söylemezseniz ileride savunmak, açıklamak ya da geri almak zorunda kalacağınız çok daha az şey olur. Bu yüzden, argümanlarında en azından o an için cevap vermemi gerektirecek herhangi bir öğe bulunmadığına içten içe sevindim. Doktor Winchester benden yanıt beklemiyor gibiydi. Bu durum, bilmediğim bir sebebten dolayı beni rahatlatmıştı. Bir süre için sustu ve elini çenesine dayayıp, gözlerinde boş bakışlar ve çatılmış kaşlarla öylece oturdu. Onu unutmuş olacak ki, purosu, parmaklarının arasından kayıp neredeyse aşağı düşecekti. Sanki bıraktığı yerden devam ediyormuş gibi, aynı ses tonuyla yeniden anlatmaya koyuldu:

"Bu açmazın diğer ucu, tümüyle farklı bir boyut, o boyuta gireceksek, bilimle ve yaşanmış tecrübelerle ilgili her şeyi ardımızda bırakmak zorundayız. Her yeni düşüncede, aniden kendime gelmeme ve gerçeklerle yüzleşmeme neden olan tuhaf bir havaya bürünsem de, bunun beni çok heyecanlandırdığını itiraf etmeliyim. Bazen, hasta odasındaki şu esrarengiz kokunun, diğerlerine örneğin dedektife yaptığı gibi, beni de etkisi altına alıp almadığını düşünüyorum. Eğer kimyasal bir maddeyse, gaz halindeki bir çeşit uyuşturucuysa mesela, yarattığı etkiler gittikçe artıyor olabilir. Peki, nedir bu etkiyi yaratan şey? Bildiğim kadarıyla odada yoğun bir mumya kokusu var, her yan aralarında Silvio'nun saldırdığı şu hayvan mumyası da olmak üzere onca mezar çıktısı şeyle doluyken buna hiç şaşmamalı. Söz açılmışken, onu yarın test edeceğim, birkaç gündür aradığım kedi mumyası yarın sabah elimde olacak.

O mumyayı buraya getirdiğimde, irsi içgüdülerin aradan birkaç bin yıl geçmesine rağmen korunup korunamayacağını göreceğiz. Neyse, konumuza dönelim Bu mumya kokuları, kendi dönemlerinin en önde gelen bilim adamları olan Mısırlı rahipler tarafından, yüzyılların birikmiş tecrübesi kullanılarak, zamana meydan okuyabilecek ve bozulmayacak şekilde oluşturulmuş olan maddelerden veya madde bileşimlerinden kaynaklanıyor. Böyle bir şeyi gerçekleştirmek için çok güçlü maddeler kullanılması gerekir, içinde bulunduğumuz bu sıkıcı çağda anlaşılmayacak özellik ve güçlere sahip, nadir görülen bir madde veya bileşimden bahsediyor olmamız da mümkün. Bay Trelawny'nin bu konuya ilişkin bir bilgisi veya şüphesi var mıydı, merak ediyorum Emin olduğum bir nokta varsa, o da bir hasta odası için daha kötü bir atmosfer düşünülemeyeceğidir, bu yüzden, Sir James Frere'in bu koşullar altında çalışmayı reddetmekle gösterdiği cesareti takdir ediyorum. Bay Trelawny'nin kızına yönelttiği talimatlar ve sizin bana söylediklerinizi, yani arzularına aynen uyulmasını avukatı vasıtasıyla garanti altına almakta gösterdiği özen, bir şeylerden kuşkulandığına işaret. Gerçekten de, bir şeyin gerçekleşmesini beklediği neredeyse kesin böyle olup olmadığını öğrenebilecek miyiz acaba? Tuttuğu notlara bakarak bazı şeyleri açıklığa kavuşturabilir, varsayımlar ortaya çıkarabiliriz belki. Bu zor bir iş olacak, ama yapılması şart. Bu durum sonsuza dek süremez ve yeni gelişmeler olur da hastayı kaybedersek, tahkikat yapılması gerekir. Öylesi bir durumda, her şey baştan aşağı incelenecek ve sizin de tahmin edeceğiniz gibi, polis, ortada birden çok defa tekrarlanan bir cinayet teşebbüsü olduğu sonucuna varacaktır. Elde ipucu da olmayacağından, dikkatler hareket halindekiler üzerine yoğunlaşacaktır."

Sustu. Gittikçe daha da zor duyulan bir sesle ağzından çıkan sözler umutsuzluk içeriyordu. Kesin bir şüphesi olup olmadığını anlamamın zamanının geldiğini düşündüm ve sanki bir emri yerine getirir gibi, sordum:

"Şüphelendiğiniz biri var mı?" Gözlerini bana çevirirken, şaşkın bir halden daha çok, ürkmüş bir hali vardı:

"Birinden şüphelenmek mi? Bir şeyden demek istiyorsunuz herhalde. Az önce bahsettiğim etkinin varlığından kesin olarak eminim, ama şüphelerim şimdilik bununla sınırlı. İleride, şu anki çıkarımlarımla ya da daha doğrusu düşüncelerimle; çünkü çıkarım yapmak için uygun veriler yok elimde aynı doğrultuda sonuçlara ulaşırsak, kuşkularım bir kişi üzerine yoğunlaşabilir, ama halihazırda..."

Konuşmayı birden kesip kapıya doğru baktı. Kapının kulpu, hafif bir ses eşliğinde çevriliyordu. Kalbim duracak gibiydi. Üzerime belli belirsiz, karanlık bir korku çökmüştü. O sabah, dedektifle yaptığım konuşmanın kesilmesi sırasındaki hislerim, büyük bir hızla ve aynen geri gelmişti.

Kapı açıldı ve Bayan Trelavvny odaya girdi.

Bizi görünce, yüzü kızararak, odadan çıkmak üzere geri döndü. Bu gibi durumlarda insana geometrik olarak uzuyormuş izlenimi veren birkaç saniye boyunca durakladı. O konuşmaya başlayınca, doktorla benim üzerimizdeki gerginlik ortadan kalkmış, rahatlamıştık:

"Ah, lütfen beni affedin, meşgul olduğunuzu bilmiyordum. Sizi arıyordum, Doktor Winchester, burada bizimle olduğunuza göre, bu gece güven içinde yatıp yatamayacağımı soracaktım Kendimi o kadar yorgun ve yıpranmış hissediyo-

rum ki nöbetim sırasında dayanamayıp güçsüz düşmekten ve bu geceki görevimi yerine getirememekten korkuyorum." Doktor Winchester içtenlikle cevapladı:

"Tabii, ne demek! Yatağınıza güven içinde gidip iyi bir uyku çekebilirsiniz. Tanrı biliyor ya, bunu fazlasıyla hak ettiniz. Bu teklifin sizden gelmesine çok sevindim, çünkü bu gece sizi ilk gördüğümde bir sonraki hastam olacağınızı düşünmekten kendimi alamamıştım."

Kız rahat bir nefes aldı, yüzündeki o yorgun ifade bir anda silinivermişti sanki. Bana şunları söylerken, o güzel, siyah ceylan gözlerindeki derin, samimi bakışı hiç unutmayacağım:

"Siz de bu gece Doktor Winchester'le beraber babamın başında duracaksınız, değil mi? Onun durumu beni o kadar endişelendiriyor ki her an yeni bir korkunç olayla karşılaşacakmışız gibime geliyor; fakat gerçekten çok yıpranmış bir haldeyim ve bu gece iyi bir uyku çekmezsem çıldırmam işten değil. Odamı bu geceliğine değiştireceğim Korkarım ki babamın odasının yakınında uyuyunca duyduğum her sesi yeni ve dehşetengiz olaylara yoruyorum Ancak, gerekirse beni uyandırmakta tereddüt etmeyin lütfen. Salonun hemen dışındaki küçük süitin yatak odasında olacağım. O odaları babamın yanında yaşamak üzere buraya ilk geldiğimde yaptırmıştım, ne var ki o zamandan bu yana hiç kullanmadım. Orada daha kolay dinlenebilir ve belki de yaşananları birkaç saatliğine unutabilirim. Sabaha kendimi daha dinç hissedeceğimden emin olabilirsiniz. İyi geceler!"

Onu geçirip ardı sıra kapıyı kapattıktan sonra, oturduğumuz ufak masaya döndüğümde, Doktor Winchester şöyle dedi:

"Bu zavallı kızın sinirleri korkunç derecede bozulmuş. Biraz dinlenecek olması beni sevindiriyor. Bu ona hayat verecek ve sabaha bir şeyi kalmayacaktır. Anlaşılan, sinir sistemi iflasın eşiğinde. Ne denli huzursuz olduğunu ve odaya girip de bizi görünce nasıl kızardığını fark ettiniz mi? Kendi evinde, kendi konuklarıyla yaşayacağı böyle olağan bir durumun, normal koşullar altında onu bu derece rahatsız etmemesi gerekirdi!"

Kızı korumak amacıyla, içeri girişinin, günün erken saatlerinde dedektif ile fikir alışverişinde bulunurken bizi yakalamasının tam bir tekrarı olduğunu doktora söyleyecektim ki, o görüşmenin, hakkında yapılacak en ufak bir imanın bile şüphe uyandırmaya yeteceği kadar özel olduğu aklıma geldi. O yüzden, susmayı tercih ettim.

Hasta odasına gitmek üzere ayağa kalktık, ama yarı karanlık koridora çıktığımızda, tam da böyle kritik bir konu üzerinde konuşurken görüşmeyi bir gün içinde iki kez bölmesinin ne kadar garip olduğunu tekrar tekrar hatta çok sonraları bile düşünmeden edemedim.

Ortada, hepimizi tuzağına düşürmüş olan, gerçekten de çok tuhaf bir tesadüfler ağı olduğuna şüphe yoktu.

GİZEMLİ YABANCI

O gece her şey yolunda gitti. Bayan Trelawny'nin nöbet tutmayacağını bildiğimizden, Doktor Winchester ve ben nöbetimiz sırasında iki kat fazla dikkat kesildik. Hemşireler ve Bayan Grant, gözetleme işini sürdürmüşler, dedektifler ise her çeyrek saatte bir odaya uğramayı ihmal etmemişlerdi. Hasta, gece boyunca trans halinde kaldı. Sağlıklı görünüyor, göğsü uyuyan bir çocuğunki gibi huzurla inip kalkıyordu. Bunun dışında hiç kımıldamıyordu, soluk alıp verişi olmasa mermer bir heykelden farkı kalmayacaktı. Taktığımız respiratörler, Doktor Winchester ve beni, dayanılmaz derecede sıcak olan o gece boyunca çok bunaltmıştı. Gece yarısından saat üçe kadar, anlaşılmaz bir endişe duydum, son birkaç gecedir hissetmeye alıştığım o tanıdık ürperti, bir kez daha kendini göstermiş, günün ilk ışıkları pencere panjurlarının kenarlarından içeri sızmaya başlayınca tarif edilmez bir rahatlık duymuştum. Güneş doğmadan az önceki o serin, umut dolu karanlıkta, rahatlıkla nefes alabiliyordum, sakinleşmeyi de beraberinde getiren bu rahatlamayı tüm ev halkı hissediyordu. O sıcak gece süresince, bir ses duyar mıyım diye kulak kabartmaktan ve her duydu-

ğum sese irkilmekten dolayı öylesine yorgun düşmüştüm ki, sabah olduğunda, beynimin, sanki kulaklarımla doğrudan bağlantı halindeymiş gibi zonkladığını hissettim. Hemşirenin aldığı her nefes veya elbisesinin çıkardığı her hışırtı, koridorda turlayan polislerin hafif pıtırtısı gözetlemeyle geçen her an, öncekinden biraz daha zorlaşıyordu. Aynı his tüm eve hakim olmalıydı ki, üst katta koşuşturan ayak seslerini ve alt katta bir pencerenin açılıp kapandığını gece boyunca pek çok kez duydum. Ne var ki, şafağın sökmesiyle tüm bunlar sona ermiş ve ev sanki bir bütün olarak tamamiyle sakinleşmişti. Hemşire Doris, Bayan Grant'ten nöbeti devralmaya gelince, Doktor Winchester evine gitti. Bana öyle geliyordu ki, uyanık kaldığı bu uzun gece boyunca olağandışı hiçbir şeyin yaşanmaması onu biraz hayal kırdığına uğratmış, hatta üzmüştü!

Sabah sekizde Bayan Trelawny de bize katıldı, deliksiz bir uykunun ona ne denli yaradığını görmek, beni sevindirdiği kadar şaşırtmıştı da. Tıpkı piknikteki ilk karşılaşmamızda olduğu gibi, oldukça neşeli bir hali vardı. Yanakları hafifçe renklenmiş gibi görünse de, kara kaşları ve kırmızı dudaklarıyla karşılaştırıldığında endişe yaratacak kadar beyazdı. Yeniden kazandığı bu güç, beraberinde, hasta babasına ilk başlarda göstermiş olduğu ilginin de ötesinde derin bir şefkat aşılamıştı ona. O kadar sevgi dolu hareketlerle babasının yastıklarını düzeltip adamın alnına dökülen saçları tarıyordu ki, içim pır pır etti.

Nöbeti kızın devralması beni rahatlatmıştı, gözlerimi kendini artık iyice hissettirmeye başlayan günışığı altında kırpıştırarak yatağımın yolunu tuttum, zira nöbet başında uykusuz geçen o uzun gecenin getirdiği yorgunluk üzerime çökmüştü.

İyi bir uyku çektim ve öğle yemeğinden sonra, Jermy Sokağı'na doğru yola çıkacaktım ki, holün girişinde, ısrarla bir şeyler dilediğini sandığım bir adam gördüm. Onunla görüşmekte olan uşak, önceden "çatlak" diye anılan, ama hizmetçilerin toptan işi bırakmasının ardından kahya konumuna yükselmiş olan Morris'ti. Yabancı oldukça yüksek bir sesle konuştuğundan, bir şikayette bulunduğu rahatlıkla anlaşılıyordu. Uşak ise, gerek konuşmasında gerekse tavırlarında herhangi bir saygısızlıkta bulunmamaya özen gösteriyor, ancak, yabancıya geçit vermemek için büyük ikiz kapının önünü kapatmaktan da geri kalmıyordu. Yabancının ağzından duyduğum ilk sözler durumu anlamama yetmişti:

"İyi güzel de, Bay Trelawny'yi mutlaka görmem lazım diyorum! Yahu sana mecbur olduğumu söylüyorum, onunla neden görüşemez mişim? Beni oyalayıp duruyor, kapıdan içeri sokmuyorsun! Buraya saat dokuzda geldiğimde, onun henüz uyanmadığını ve kendini pek iyi hissetmediği için rahatsız edilmemesi gerektiğini söyledin Öğlen onikide bir daha geldim, halen uyuyor dedin. Madem öyle, ev ahalisinden biriyle görüştürün beni, dedim, bu sefer de Bayan Trelawny'nin henüz kalkmamış olduğunu söyledin. Şimdi saat üç olmuşken yine geliyorum ve sen adamın hâlâ uyuduğunu, yataktan çıkmadığını söylüyorsun. Peki Bayan Trelawny nerede? Meşgul ve rahatsız edilmek istemiyor!' Vay vay, ama ben de diyorum ki, rahatsız edilmeli! O olmasa bile başka biri. Bay Trelawny'nin özel bir işiyle ilgili görüşmek için buradayım ve uşakların sürekli 'hayır' dediği bir yerden geliyorum. Ama bu seferki, 'hayır' kelimesini duyup da cayacağım bir mesele değil! Kapıların ve çadırların dışında içeri girmeyi bekleyerek tam üç yılımı geçirdim, mezara girmek bile bundan kolaydı,

öyle zamanlarda, içeridekilerin de en az mumyalar kadar ölü olduğunu zannedersin. Ama artık canıma yetti. Şimdi ise, eve dönüyorum ve hizmetinde çalıştığım adamın kapısının, yine o eski bahanelerle bana kapalı olduğunu görüyorum, bu da beni çıldırtıyor. Yoksa Bay Trelawny, geldiğim taktirde beni görmek istemediğine dair emirler mi verdi size?"

Biraz soluklanmak için durdu ve alnını merakla kırıştırdı. Uşak, son derece saygılı bir şekilde cevap verdi:

"Görevimi yerine getirirken size karşı bir kusur işlediysem, çok üzgünüm, efendim. Ama bazı emirler aldım ve siz de kabul edersiniz ki onlara uymak durumundayım. Bir mesajınız varsa, onu Bayan Trelavvny'ye iletmekten mutluluk duyarım, eğer adresinizi de bırakırsanız, istediği an sizinle temasa geçebilir." Yanıt, bu yabancının cana yakın ve adil biri olduğunu gösterir nitelikteydi:

"Bak dostum, senin şahsınla bir sorunum yok ve eğer seni incittiysem, özür dilerim. Her ne kadar tepem atmış olsa da, anlayışlı davranmam gerekiyor sanırım. Ama şu içinde bulunduğum durum, kimi olsa sinirlendirir Zaman hızla akıp geçiyor. Kaybedecek bir saat hatta bir dakika bile yok! Bense burada, zamanın böyle boşa harcandığını duyunca efendinin de sinir küpü olacağını bile bile, olduğum yerde altı saattir tepinip duruyorum. Beni hemen çok geç olmadan görmeyi, en derin uykulardan uyanmaya tercih edecektir! Tanrım! Katlandığım bunca olaydan sonra, kapı önünde şapşal bir uşak tarafından bekletilmek ve bu yüzden elimdeki işi berbat etmek, korkunç bir durum! Bu evde aklı başında, ya da öyle olmasa bile en azından otorite sahibi biri yok mu? Onu efendinin uyandırılması konusunda çabucak ikna edebilirdim...

Yedi Uyuyanlar kadar derin uyuyor olsa bile..."

Adamın söylediklerinde ciddi olduğu ve bahsettiği işin aciliyeti ve önemi büyüktü. Onlara doğru yürüdüm.

"Morris," dedim, "Bayan Trelawny'ye bu beyin kendisiyle özel olarak görüşmek istediğini söylesen iyi olur. Kendisi meşgulse bile, ona iletmesini Bayan Grant'ten rica edebilirsin."

"Nasıl isterseniz, efendim!" dedi rahatlamış bir sesle ve hızla uzaklaştı.

Yabancıyı holün karşısındaki küçük odaya götürdüm. Yolda bana sordu:

"Siz sekreter misiniz?"

"Hayır! Ben Bayan Trelawny'nin bir dostuyum. Adım Ross."

"Bu nezaketinizden dolayı size minnettarım, Bay Ross!" dedi. "İsmim Corbeck. Size kartımı vermek isterdim, ama geldiğim yerde kartvizit kullanılmıyor. Yanımda birkaç tane bulunsaydı bile, sanırım onlar da, dün gecekilerle beraber giderdi..."

Ağzından gereğinden fazla şey kaçırdığını fark etmiş gibi, aniden durdu. Sessiz sedasız bekledik, bu süre zarfında onu inceleme fırsatı buldum. Teni, bir kahve tanesi kadar esmer olan, kısa boylu, sağlam yapılı bir adamdı, fazlasıyla zayıf görünmesine rağmen bende, şişmanlamaya meyilli olduğu kanısı uyanmıştı. Yüzündeki ve boynundaki derin kırışıklıklar, sadece zamanın ve açık havada kalmanın eseri değildi, etin veya yağın çekilmesi sonucu derinin sarktığı yerler pekala görülebiliyordu. Boyun başlı başına bir buruşukluk ve kırı-

şıklık yatağı olup, hiç kuşkusuz, kızgın çöl güneşi altında kavrulmuştu. Uzakdoğu, tropik iklimler ve çöl her biri, insanda, kendine özgü renklerde izler bırakırdı. Ama üçü de birbirinden faklıydı ve onları bir kez tanıyan göz, daha sonra kolaylıkla ayırt edebilirdi Birinde koyu renk bir solgunluk, diğerinde keskin bir kızıl-kahve, üçüncüde ise kalıcı bir renkmiş izlenimi veren, koyu renk deriye kökünden işlemiş bir yanık gözlenirdi. Bay Corbeck'in, üzerinde koyu kızıl-kahve tonunda, kabarık; ama şakaklara doğru kelleşen saçlar bulunan, büyük bir kafası vardı. Alnı enlemesine ve boylamasına genişti, psigonomi terimleri kullanılacak olursa, belirgin bir ön sinüse sahipti. Alnının köşegenliği, muhakeme yetisinin, gözlerinin altındaki şişikler ise konuşma kabiliyetinin göstergesiydi. Tam bir enerji sembolü olan kısa, geniş bir burnu, kalın, dağınık sakallarla bezenmiş kare şeklinde bir çenesi ve yüzüne azim ifadesi veren, irice bir ağzı vardı.

"Bir çöl adamı için hiç de fena değil!" diye düşündüm; ona bakarken.

Bayan Trelawny'nin gelmesi pek uzun sürmemişti. Bay Corbeck onu görünce nedense şaşırmıştı; ama yüzündeki endişe ve heyecan kaybolmamıştı, bu ifade sürpriz gibi ikinci bir dışsal etkiye yer vermeyecek kadar kalıcıydı anlaşılan. Konuşurken gözlerini bir an bile kızdan ayırmadığını görünce, en kısa zamanda bu hayretinin nedenini anlama fırsatı bulmayı kafama koymuştum. Kızın özür şekli adamın kabarık duygularını bir anda yatıştırıvermişti:

"Babam kendini iyi hissetseydi, bu kadar beklemeniz gerekmeyecekti tabi. Gerçekten de, ilk gelişinizde hasta odasında olmasaydım, sizinle hemen görüşürdüm. Şimdi, bu kadar acil

olan mesele neymiş, söyler misiniz lütfen?" Adam bana doğru baktı, varlığımdan dolayı tereddüt ettiği açıktı. Durumu anında kavrayan kız, şu açıklamada bulundu:

"Bana anlatacağınız ve söyleyeceğiniz her şeyi, Bay Ross yanımızdayken de çekinmeden söyleyebilirsiniz. Ona güvenim tam, bu zor anımda bana yardımcı oluyor. Babamın durumunun ne denli ciddi olduğunu anladığınızı sanmıyorum. Üç gündür ne uykusundan uyandı ne de bir ayılma emaresi gösterdi ve bu durum beni çok endişelendiriyor. Ne yazık ki babam ve onun yaşamı hakkında çok az bilgiye sahibim. Onun yanına geleli bir yıl oldu, üzerinde çalıştığı işlerden, meşgalelerinden hiç haberim yoktur. Öyle ki, sizin kim olduğunuzu ve onunla ne gibi bir ilginiz olduğunu dahi bilmiyorum." Cehaletini olabilecek en saf şekilde ifade etmek için, asil ama biraz da yalvaran bir gülümseme eşliğinde söylemişti bunları.

Adam, yaklaşık çeyrek dakika boyunca, hiç kıpırdamadan kıza baktı, sonra güveni yerine gelmiş ve kararını vermiş gibi aniden konuşmaya başladı:

"Adım Eugene Corbeck. Cambridge'den Fen-Edebiyat Masteri, Hukuk Doktorası ve Cerrahi Masteri, Oxford'dan Edebiyat Doktorası, Londra Üniversitesi'nden Bilim ve Dilbilim Doktorası, Berlin'den Felsefe Doktorası, Paris'ten de Doğu Dilleri Doktorası almış biriyim. Kimisi fahri, kimisi değil, başka derecelerim de var; ama başınızı onlarla ağrıtmak istemiyorum. Saymış olduklarım, bir hasta odasına girebilmeme yetecek kadar diplomalarla donanmış olduğumu anlamanıza yetmiştir zaten. Gençlik yıllarımda -ilgi ve zevklerimi tatmin etmek, ama asıl önemlisi cebimi doldurmak amacıyla Ejiptoloji ile uğraşmaya başladım. Hem de ne uğraşmak! Güçlü

bir skarab tarafından ısırılmış olacağım ki, kendimi bu işe feci şekilde kaptırdım. Mezar hırs yani avcılığına başladım, hem geçimimi sağlıyor, hem de kitaplarda bulunamayacak şeyler öğreniyordum. Durumumun pek de iyi olmadığı bir dönemde, kendi finansmanıyla bazı araştırmalar yapmakta olan babanızla tanıştım, işte o zamandan beri, tatmin edilmemiş bir arzum kalmadı! O gerçek bir patrondu, benim gibi çılgın bir ejiptolojistin kendisine bulabileceği en iyi şefi."

Adam bunları büyük bir samimiyetle söylüyorki, Bayan Trelawny'nin, babasına yöneltilen bu övgülerden dolayı gururla kızardığını görmek beni sevindirmişti. Diğer taraftan, Bay Corbeck'in zamanla yarışırcasına hızla konuştuğunu fark ettim. Bunu, konuşurken bir yandan da ortamı tartmasına, iki yabancının güvenini ne ölçüde kazanabileceğini anlamaya çalışmasına bağladım. Anlatmayı sürdürdükçe kendine olan güveninin giderek güçlendiğini fark ettim. Daha sonra, bu konu üzerinde biraz kafa yorup adamın söylediklerini hatırladığımda, vermiş olduğu bilgilerin derecesinin bize duyduğu güveni yansıttığını anladım.

"Pek çok defa babanız adına Mısır'da araştırma gezileri yürüttüm ve onun için çalışmak bana hep zevk verdi. Sahip olduğu hazinelerin ve değerli eşyaların çoğunu ki sizi temin ederim, bazıları oldukça nadir bulunan parçalardır, benim çabalarım, araştırmalarım, mübadelelerim ve şeylerim sonucu her neyse işte, sayemde elde etmiştir. Babanız, Bayan Trelawny, eşsiz bir bilgi birikimine sahiptir. Bazen, varlığından haberdar olduğu hâlâ varsa tabi belli bir parçayı bulmayı aklına koyar ve onu buluncaya kadar gerekirse tüm dünyada izini sürer. Benim şu an üzerinde çalışmakta olduğum iş de

böyle bir şey işte."

Aniden durdu, ağzı düğümlenmişti sanki. Bekledik... söze yeniden başladığında sesinde yeni bir temkinlilik seziliyordu, sorularımızın önüne geçmek ister gibiydi:

"Size görevimden bahsetme serbestliğine sahip değilim,- nerede ve ne amaçla gerçekleşeceğinden, kısacası, onunla ilgili hiçbir şeyden söz edemem. Bu tür meseleler Bay Trelawny ile benim aramda sırdır, tam bir gizlilikle hareket edeceğime dair söz verdim."

Yeniden durdu, yüzüne huzursuz bir ifade yerleşmişti. Sonra aniden, "Babanızın beni bugün göremeyecek kadar kötü olduğuna emin misiniz, Bayan Trelawny?" diye sordu.

Bu soru karşısında bir an için ona hayretle bakan kız, bu şaşkınlığı üzerinden hemen atıp, bir yandan ayağa kalkarken asalet ve cana yakınlığın birleştiği bir ses tonuyla onu davet etti:

"Gelip kendi gözlerinizle görmeye ne dersiniz?" Bunun üzerine kız önde, adam hemen peşinde, ben de en arkada olmak üzere hasta odasının yolunu tuttuk.

Bay Corbeck odayı önceden tanıyormuş gibi dalmıştı içeri. Tanımadıkları yeni mekanlara giren insanlarda, gözden kaçması mümkün olmayan, çekimser bir hal gözlenir. Dostunu görmeyi fazlasıyla arzulamasına rağmen, odaya girince tanıdık bir mekandayınış gibi şöyle bir etrafına bakındı. Sonra tüm dikkati yatağa yöneldi Onu yakından izliyordum, çünkü bu adamda içinde bulunduğumuz esrarengiz ve sır dolu bu durumu aydınlatacak bir şeyler olduğunu sezmiştim her nasılsa.

Ondan kuşkulanıyor değildim. Adamın dürüst biri olduğu

açıktı, beni asıl korkutan da bu özelliği olmuştu zaten. Bana öyle geliyordu ki, bu şaşmaz dürüstlük, bir sır saklaması gerektiğinde bunu sonuna kadar yapacağının teminatıydı. Bizim karşılaştığımız durum ise, sıra dışı bir olay olmasından ötürü, normal koşullarda gösterilecek göreve bağlılık ve gizlilikten biraz olsun taviz verilmesine yol açmalıydı en azından. Bizim için cehalet, çaresizlik demekti. Geçmişle ilgili bir şeyler öğrenebilirsek, saldırı öncesindeki koşullar hakkında şöyle böyle bir fikir yürütebilir ve bu sayede, hastanın kendine gelmesine yardımcı olabilirdik belki. Odadan çıkarılması gereken şu tuhaf eşyalar... Düşünceler yeniden beynimde çalkalanmaya başlamıştı, dikkat kesilip olan biteni izlemeye koyuldum Savunmasız halde uzanmakta olan dostuna bakan bu adamın güneş yanığı, pürüzlü suratında sonsuz bir merhamet okunuyordu. Bay Trelawnyn'in yüzündeki, uyurken bile yumuşamayan sert ve haşin ifade ise, her nasılsa, çaresizliğini daha da belirginleştiriyordu. Bu koşullar altındaki zayıf ve sıradan bir yüzü görmek normalde insana garip gelmezdi; ama bölünmez bir uykunun kıskacında, önümüzde uzanmakta olan bu kuvvetli adamın yüzünde, büyük bir yıkımın tüm acısı okunuyordu. Bu manzara bizim için yeni bir şey değildi, ancak Bayan Trelawny'nin de, benim gibi, bu yabancının huzurunda, durumun ciddiyetinin tekrar farkına vardığını görebiliyordum. Bay Corbeck'in yüzünden merhamet silinmiş, onun yerini, bu çöküşün sebebi her kim ise ona lanetler yağdıran ciddi bir ifade almıştı. Bu bakış, başka bir şeyi daha yansıtıyordu, belli bir amaca ulaşmak için çalışan bir adamın volkanik enerjisini. Gözlerini üzerimizde gezdirdi ve Hemşire Kennedy'i görünce, kaşları çatıldı. Kadın da bu bakışı farketmiş olsa gerek ki, soru soran gözlerle Bayan Trelawny'ye baktı, kız da

bakışlarıyla anında karşılık verdi. Bunun üzerine, hemşire, kapıyı arkasından kapatarak, odayı sessizce terk etti. Bay Corbeck, güçlü bir erkeğin bir kadın yerine başka bir erkekten bilgi edinmeyi yeğleyen doğal güdüsüyle

önce bana, sonra da, nezaket kurallarını hatırlayarak, Bayan Trelawny'e baktı ve şöyle dedi:

"Bana lütfen her şeyi anlatın. Nasıl ve ne zaman başladığını!" Bayan Trelawny'nin yalvaran gözlerle bana baktığını görünce, adama bildiğim her şeyi derhal anlattım. Tüm bu süre zarfında beni hiç hareket etmeden dinlemiş, ama bronzdan yapılmışa benzeyen duygusuz yüzü, gittikçe çelikleşmişti. Ona Bay Marvin'in ziyaretinden ve vekaletnameden bahsedince, yüz hatları biraz olsun gevşeyebildi sonunda. Konuyla ilgilendiğini görünce, daha da çok ayrıntıya girdim ve bitirdiğimde, "Güzeli" dedi "Şimdi bana düşen vazifenin ne olduğunu biliyorum!"

Bu sözleri duyunca içim sızladı. Böylesi bir zamanda sarf edilen böylesi bir cümle, konu hakkında aydınlanma umutlarımın önüne set çekmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum, sorumun çok zayıf kaldığını bile bile.

Yanıtı, korkularımı daha da güçlendirmişti: "Trelawny ne yaptığını biliyor. Tüm bunları, bilinçli bir şekilde, bir hedef doğrultusunda yapmış ve biz de onun planlarını bozacak bir harekette bulunmamalıyız. Bir şeylerin gerçekleşmesini beklediği ve her tür önlemi aldığı açık"

"Her tür önlemi değil!" diye atıldım düşünmeksizin "Bir yerlerde açık bir nokta bırakmış olmalı, aksi halde burada böy-

le yatıyor olmazdı!" Sakinliğini korumuş olması beni bir şekilde şaşırtmıştı. Bu tepkimden dolayı alınmasını bekliyordum, oysa hiçbir karşılık vermemişti, en azından benim umduğum gibi bir karşılık. Bana cevap verirken esmer yüzünde tebessüme benzer bir çizgi oluştu:

"Henüz bitmedi! Trelawny kendini boş yere korumaya almadı. Hiç kuşkusuz, böyle bir şeyin yaşanacağını ya da en azından yaşanma ihtimali olduğunu biliyordu"

"Beklediği şeyin tam olarak ne olduğunu veya nereden kaynaklandığını biliyor musunuz?" Soru, Bayan Trelawny'den gelmişti

Cevap vermede gecikmedi: "Hayır! İkisini de bilmiyorum; ama tahminime göre..." Aniden durdu.

"Nedir tahmininiz?" Kızın sesindeki bastırılmış heyecan, neredeyse kedere dönüşecekti. Adamın esmer yüzüne yeniden o çelik gibi ifade yerleşmiş olmasına rağmen, cevap verirken gerek sesinde gerekse tavrında şefkat ve nezaket hakimdi:

"İnanın bana, sizi bu üzüntüden kurtarmak için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım; ancak bu meselede üstlenmiş olduğum görev her şeyin üzerinde "

"Hangi görev?"

"Bu kadar yeter, susun lütfen!" Bunları söyler söylemez adamın güçlü ağzı çelik bir kapan misali kapanmıştı

Birkaç dakika boyunca kimseden çıt çıkmadı. Böylesi yoğun düşüncelere dalmışken sessizliğin büyük faydası oluyordu ve onu bozan tek şey, evin içinden ve dışından gelen, yaşama dair ufak seslerdi. Sessizliği ilk bozan Bayan Treawny oldu.

Kızın gözlerinde bir fikrin bir umudun pırıltılarını görür gibiydim; ama söze başlamadan önce bu heyecanını dizginlemeyi başarmıştı:

"Babamın durumunun müsait olmadığını öğrendiğiniz halde benimle acilen görüşmek istediğiniz şu konu neydi?" Anlaşılan, o birkaç dakikalık duraklama, kızın düşüncelerine çeki düzen vermesine ve kendini toparlamasına yetmişti.

Bay Corbeck'teki anlık değişim gülünç denecek nitelikteydi. Yüzüne yerleşmiş bulunan o demir sertliğindeki ifadenin, yerini hayrete bırakması, ancak pandomimcilerin becerebileceği türden bir değişimdi. Fakat asıl görevini hatırlamasıyla beraber yeniden takındığı ciddi tavır, tüm bu gülünç unsurları bir anda ortadan kaldırmıştı.

"Tanrım!" dedi, elini kaldırıp oldukça şüphe çekici bir sertlikle sandalyenin kolluğuna indirerek. Sözlerine devam ederken kaşlarını buruşturuyordu: "Nasıl da unutabildim! Ne büyük kayıp! Hem de böyle bir zamanda! Tam da başarmak üzereyken! O burada çaresiz yatıyor, benimse dilim düğümlenmiş, konuşamıyorum! Onun neyi arzuladığını bilmediğim için, eli ayağı bağlanmış durumda!"

"Neden bahsediyorsunuz? Ah, lütfen bize de söyleyin! Babam için çok endişeleniyorum! Yoksa yeni bir sorunla mı karşı karşıyayız? Umarım öyle değildir! Ah, umarım değildir! Başımdaki sorun ve acılar yetiyor zaten bana! Böyle konuştuğunuzu duymak beni daha da telaşlandırıyor! Bu korkunç keder ve belirsizlikten kurtulmama yardımcı olacak bir şey söyleyemez misiniz?"

Adam dimdik ayağa kalktı ve "Yazık!" dedi. "Maalesef size

bir şey söyleyemem, söylememeliyim. Bu babanızın sırrı." Yatağı işaret etti. "Buraya ona danışmak, tavsiye ve yardımlarını almak üzere gelmiştim. Oysa o burada, önümde şuursuzca yatıyor. Zamansa hızla akıp geçiyor! Yakında çok geç olabilir!"

"Ne için çok geç olabilir? Sorun nedir?" diye araya girdi Bayan Trelawny, korku ve telaştan kaynaklanan bir hırsla ve yüzü acı ile gerilerek. "Ah, konuşun lütfen! Bir şeyler söyleyin! Bu acı, bu korku, bu belirsizlik beni öldürecek!" Bay Corbeck sakinleşmek için büyük çaba harcadı.

"Size ayrıntıları veremem mümkün değil; ama çok büyük bir kayba uğradığımı bilin. Üç senelik bir çalışma sonucunda, bana verilen görevi başarıyla tamamladım. Aradığım her şeyi, hatta daha da fazlasını buldum ve evime dönerken onları da güvenli bir şekilde beraberimde getirdim. Zaten paha biçilmez olan; ama istek ve talimatları üzerine onları arayıp bulmuş olduğum kişinin gözünde iki kat değer arz eden hazineler. Londra'ya daha dün gece döndüm ve bu sabah uyandığımda değerli yükümün kaybolduğunu fark ettim. Hem de son derece esrarengiz bir şekilde. Eve döndüğümü Londra'da hiç kimse bilmiyordu. Taşıdığım pejmürde paltonun cebindeki şeyden benden başka kimsenin haberi yoktu. Odamın tek bir kapısı vardı, onu da hem kilitliyor hem de sürgülüyordum. Odam binanın üst katlarından birinde, beşinci kattaydı, bu yüzden pencere yoluyla içeri girmek de imkansızlaşıyordu. Pencereyi kendi ellerimle kapayıp kilitlemiştim, çünkü kendimi ve yanımda taşıdığım parçayı her yönden güven altına almak istiyordum. Bu sabah baktığımda pencere kilidine dokunulmamış olduğunu gördüm...Fakat paltomun cebi

boş-tu. Lambalar gitmişti! Evet, bahsettiğim yük buydu işte! Mısır'a, Bay Trelawny'in Özel olarak istediği bir dizi antika lambayı bulmak| üzere gitmiştim. Büyük çaba harcayıp pek çok tehlike atlattıktan sonra onların izini buldum ve onları kazasız belasız buraya, eve getirdim. Ama şimdi!" Sinirleri alt üst olmuş halde yanımızdan birkaç adım atarak uzaklaştı, o demir gibi iradesi bile bu denli büyük bir kayba uğramış olmanın baskısı altında kırılıyordu.

Bayan Trelawny ona doğru yürüdü ve elini adamın omzuna koydu. Onun bu hareketini hayretle izledim. Onu harekete geçiren hırs ve keder, bir anda azim ve kararlılığa dönüşmüştü sanki. Vücudu dikti, gözleri parlıyordu, bedeninin her bir lif ve sinirinden enerji fışkırıyordu. Sesine bile güç gelmişti. Çok güçlü bir kadın olduğu ve gerektiğinde bu güce başvurabildiği açıktı.

"Bir an önce harekete geçmeliyiz! Eğer imkanlarımız dahilindeyse, babamın arzularını yerine getirmeliyiz. Bay Ross, siz bir avukatsınız. Ayrıca, Londra'daki en iyi dedektiflerden biri de bu evde bizimle, Bir şeyler yapmamamız için hiçbir neden yok. Hemen başlamalıyız!" Kızın bu hevesi, Bay Corbeck'e de yeniden yaşam vermiş gibiydi.

Bütün söylediği, "İşte bu oldukça iyi! Tam da babanızın kızıymışsınız!" olmuştu. Ama kızın enerjisine hayran kaldığı kesindi, bu, onun elini içtenlikle tutuşundan rahatlıkla anlaşılıyordu. Kapıya yöneldim. Çavuş Daw'ı alıp gelmeye karar vermiştim ve bakışlarından, Margaret'in yani Bayan Trelawny'nin bunu onayladığını anladım. Tam kapıya varmıştım ki, Bay Corbeck beni geri çağırdı.

"Bir saniye," dedi, "Bir yabancıyı bu işe katmadan önce

biraz düşünmeliyiz. Onun, sizin şu anda bildiğiniz şeyi, yani lambaların tehlike ve zorluklarla dolu uzun bir araştırma sonucu elde edildiğini öğrenmemesi gerektiği akıldan çıkarılmamalı. Benim ona söyleyeceklerim ya da herhangi bir kaynaktan öğrenebilecekleri, bana ait bir kısım eşyanın çalınmış olduğu bilgisiyle sınırlı kalmalı. Lambaların bazılarını, özellikle de altından yapılmış olan bir tanesini ona tarif etmeliyim, o lambanın tarihi değerinden habersiz olan bu hırsızın, suçunu örtbas etmek amacıyla onu eritmesinden korkuyorum. Onun yok edildiğini görmektense, gerçek değerinin on, yirmi, yüz hatta bin katını ödemeye razıyım. Dedektife sadece gerektiği kadar bilgi vereceğim. O yüzden, lütfen bırakın sorduğu soruları yanıtlayayım, tabii cevabı sizin vermenizi rica etmemişsem." İkimiz de bunu başımızla onayladık. Sonra, aklıma takılan bir noktayı sordum ona:

"Bu arada, meseleyi dışarıya açmamak gerekiyorsa, bunu dedektifin özel olarak ilgileneceği bir konu haline getirmek daha yerinde olacaktır. Eğer Scotland Yard'ın kulağına bir şey giderse, ipin ucunu kaçırırız ve gizliliğin devamını sağlamak imkansız hale gelir. Sizi Çavuş Daw ile tanıştırmadan önce onu size yüksek sesle takdim edeceğim. Eğer bir şey demezsem, bu, görevi kabul etmiş olduğu ve konuyla özel olarak ilgileneceği anlamına gelecektir." Bay Corbeck hemen yanıtladı:

"Gizlilik her şeyden önce gelir. Korktuğum bir şey varsa, o da, lambaların tümünün veya birkaçının kırılması." Bayan Trelawny'nin sakin ve kararlı bir sesle araya girmesi, beni oldukça şaşırtmıştı:

"Zarar görmeyecekler, hem de hiçbiri!" Bay Corbeck de hayretle gülümsedi.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" diye sordu. Kızın cevabı, daha da anlaşılmazdı:

"Nasıl bilmiyorum; ama bundan eminim. Sanki tüm hayatım boyunca benimle birlikte var olagelmiş gibi, ta içimde hissediyorum bunu!"

LAHİTLERİN SIRRI VE LAMBALAR

Çavuş Daw başlangıçta biraz karşı çıkar gibi olduysa da, en sonunda, kendisine önerilecek olan meseleyle kişisel olarak ilgilenmeyi kabul etti. Sorumluluğunun tavsiyede bulunmakla sınırlı olduğunu unutmamam konusunda beni ikaz etmeyide da ihmal etmedi; çünkü eyleme geçilmesi gerekirse, durumu merkeze bildirmek zorunda kalacaktı. Onunla anlaştıktan ve görevi malum şartlar altında kabul ettiğinden emin olduktan sonra, onu çalışma odasında bıraktım ve Bayan Trelawny ile Bay Corbeck'i alıp oraya getirdim. Hemşire Kennedy, biz daha odadan çıkmadan, yatağın yanıbaşındaki yerini almıştı.

Bu gezgin adamın, içinde bulunduğu durumu anlatırken ortaya koyduğu temkinli ve özenli tavra hayran kalmıştım. Hiçbir şeyi saklamıyor, yine de, olaydaki eksik unsurlar hakkında mümkün olan en kısıtlı bilgiyi veriyordu. Olayın esrarengiz yönü üzerinde pek durmuyor, olan biteni sanki sıradan bir otel hırsızlığıymış gibi ele alıyordu. Tek hedefinin, o eşyaları başlarına bir iş gelmeden geri kazanmak olduğunu bildiğimden, sadece gerektiği kadar bilgi verip işin aslını

çaktırmadan saklamakta kullandığı o az bulunur entelektüel yeteneği görebiliyordum. "Gerçekten de," diye geçirdim aklımdan, "Bu adam Doğu ülkelerinin pazar yerlerinde çok şeyler öğrenmiş ve o dersleri Batı akılcılığı ile birleştirip tam bir uzman olmuş!" Dedektif, adamın eksiksiz şekilde aktardığı bilgileri kafasında bir süre tarttıktan sonra, şöyle dedi: "Kap mı terazi mi, işte karşımızdaki soru bul" "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu diğeri, dikkat kesilmişti. "Birmingham'daki hırsızların kullandığı eski bir deyiş. Hırsızlığın had safhaya çıktığı şu günlerde herkesin bunu bileceğini sanıyordum. Eskiden, pek çok küçük maden endüstrisini barındıran Brum'da, altın ve gümüş işleyen ustalar neredeyse her önlerine gelenden maden satın alırlardı. Kaynağı sorulmadığı taktirde, küçük miktarlardaki madenler ucuza alınırdı, sadece tek bir soruyu sormak gelenek haline gelmişti: Müşteri malı erimiş halde mi istiyordu? Eğer öyleyse, satıcı fiyatı ona göre ayarlar ve eritme kabı ateş üstündeki yerini sürekli korurdu. Alıcının isteği, malı eritmeden, ilk haliyle alma yönündeyse, terazide tartılır ve ücret, standart metal fiyatı baz alınarak hesaplanırdı.

"Bu tür alış verişler halen yapılıyor, hem de yalnızca Brum'da değil. Çalınmış saatleri ararken, bunların imal edildiği atölyelere sık sık gideriz ve sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, koca bir yığının içinde belli birer zemberek ve çark bulmak hiç de kolay değildir. Şimdi, şu an itibariyle önemli olan, hırsızın iyi biri olup olmadığı burada 'iyi' derken, işinin ehli olma durumunu kastediyorum tabii. Birinci sınıf bir hırsız, bir eşyanın değerinin, içindeki madenin kıymetiyle sınırlı olup olmadığını hemen anlayacaktır ve böyle bir durumda, onu daha sonra örneğin Amerika veya Fransa'da değerlendirecek birine bırakacaktır. Aklıma gelmişken, lambalarınızı sizden

başka kimsenin tanıyamayacağına emin misiniz?

"Onları sadece ben teşhis edebilirim!"

"Onlara benzeyen başka lambalar da var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok," diye cevapladı Bay Corbeck, "Ama pekçok yönüyle onları andıran başkaları da pekala bulunabilir." Dedektif, yeni bir soru sormadan önce biraz bekledi: "Bu konuda yeteneği olan başka birinin mesela bir British Museum görevlisinin, bir satıcının ya da Bay Trelawny gibi bir koleksiyoncunun bu lambaların değerini gerçek, sanatsal değerini bilmesi mümkün mü?"

"Kesinlikle! Omuzlarının üzerinde bir kafa taşıyan herkes, bu şeylerin değerli olduğunu ilk bakışta sezecektir."

Dedektifin yüzü aydınlandı "Öyleyse bir şansımız var demektir. Kapınız kapalı ve pencereniz de kilitli olduğuna göre, lambalar bir hizmetçi veya oda görevlisi tarafından tesadüfen çalınmış olamaz. Bu işi her kim yaptıysa, özel bir plan dahilinde hareket etmiş ve parasını almadan da vurgunundan ayrılacağını hiç sanmıyorum Tefecilerin bu işten çoktan haberi olmuştur. İşe bir de iyi yönünden bakarsak, ağlayıp sızlamaya gerek olmadığını görürüz. Siz istemediğiniz sürece bu konudan Scotland Yard'a bahsetmemize gerek yok, bu iş üzerinde özel olarak çalışabiliriz. Bana ilk başta söylemiş olduğunuz gibi, meseleyi gizli tutmak istiyorsanız, kendi yolumuzu izleyeceğiz demektir" Kısa bir duraklamadan sonra, Bay Corbeck sakince şöyle dedi:

"Sanırım hırsızlığın nasıl gerçekleştiğine dair bir formül üretemediniz henüz?" Polisin yüzünde, bilgi ve tecrübe içeren bir tebessüm belirdi.

"Bu işin son derece basit bir yöntemle yapıldığına hiç kuşkum yok, efendim. Bu tür esrarengiz suçlar açığa her çıkarıldığında görüldüğü gibi. Suçlu, yaptığı işi ve işin püf noktalarını iyi bilir ve her daim fırsat kollar. Dahası, edindiği tecrübeler, ona bu tür fırsatların sık sık yaşandığını göstermiştir. Diğer kişi ise dikkatli olmakla yetinir, kendisi için hazırlanan tuzaklardan habersizdir ve ufacık bir hatası, tuzağa düşmesi için yeterli olur. Bu meseleyi çözdüğümüzde, hırsızın izlediği yöntemi nasıl olup da çözemediğinize şaşıracaksınız!" Bu son cümle, Bay Corbeck'in canını biraz sıkmış gibiydi, öyle ki, cevap verdiğinde, sesi sinirden titriyordu:

"Bak dostum, bu olayın hiç de öyle basite indirgenecek bir tarafı yok eşyalarımın çalınmış olması gerçeği dışında. Pencere kilitliydi, şöminenin önü ise tuğlalarla örülmüş durumdaydı. Odaya açılan tek bir kapı vardı, onu da hem kilitlemiş hem de sürgülemiştim. Kapı üstü penceresi gibisinden bir şey de yoktu, çünkü bu yolla yapılan hırsızlık olaylarını duymuş ve kapının üstüne travers yaptırmamayı tercih etmiştim. Geceleyin odamı asla terk etmezdim. Gece yatağa girmeden önce ve sabah uyanınca, eşyaları kontrol ederdim Tüm bu verilerden yola çıkarak bunun basit bir hırsızlık olduğu sonucuna varabiliyorsanız, gerçekten çok zeki birisiniz demektir. Hatta o kadar zeki ki, hemen gidip eşyalarımı geri getirebilmelisiniz." Bayan Trelawny adamın telkin edici bir tavırla tuttu ve sakin bir sesle "Kendinizi gereksiz yere üzmeyin," dedi. "Eşyalarınızın bulunacağından eminim." Çavuş Daw o kadar ani bir hareketle kıza dönüp konuşmaya başlamıştı ki, kız hakkındaki, önceden yerleşmiş kuşkuları aklıma gelmişti:

"Bu görüşünüzü neye dayandırdığınızı sorabilir miyim, genç bayan?"

Kızın vereceği yanıt beni korkutuyordu, şüphe içinde kulak kesilmiştim ve duyduklarım, tam da beklediğim gibi, benim için yeni bir acı, yeni bir darbe olmuştu:

"Nasıl, bilemiyorum; ama bundan eminim!" Dedektif, birkaç saniye için sessizce onu süzdükten sonra, bana hızlıca bir bakış fırlattı.

Hemen ardından, Bay Corbeck ile otel ve odaya ilişkin ayrıntıları ve lambaların ayırt edici özelliklerini görüştüler. Hırsızın tehlike kokusu alıp da lambalara bir zarar vermesi ihtimalinin önüne geçmek için gizliliği korumanın şart olduğu konusunda Bay Corbeck'in uyarılarını dinleyen dedektif, daha sonra, soruşturmasını başlatmak üzere evden ayrıldı. Bay Corbeck de, bazı diğer kişisel işleriyle ilgilenmek için evi terk etmeden önce, akşam erkenden döneceğine ve geceyi evde bizimle geçireceğine dair söz verdi.

Bayan Trelawny, iyileştiğinde babasını büyük ölçüde hayal kırıklığına uğratacak bu yeni hırsızlık olayının ortaya çıkmasına rağmen, gün boyunca morali öncekine oranla daha düzgün ve gücü kuvveti yerinde bir tablo çizdi.

Günün büyük kısmını, Bay Trelawny'nin sanat değeri yüksek hazinelerini inceleyerek geçirdik Bay Corbeck'in anlattıklarını dinledikten sonra, Bay Trelawny'nin Mısır araştırmalarına harcadığı paranın ne denli büyük miktarda olduğunun bilincine varmaya başlamıştım ve bu durum çevredeki eşyaların ilgimi daha da uyandırmasına neden olmuştu. Evin içinde gezindikçe ilgim katlanarak artıyor,

içimde kalmayı az da olsa başarmış bulunan kuşkular da yerlerini merak ve hayranlığa bırakıyordu Ev, tam anlamıyla bir antika eşya deposunu andırıyordu. Bay Trelawny'in odasındaki büyük taş lahitten dolapların içindeki her türden çeşitli taşlara kadar büyüklü küçüklü birçok tuhaf eşyanın yanısıra, evin büyük salonu, merdiven sahanlıkları, çalışma odası ve hatta bayanların hususi odası bile, her koleksiyoncunun ağzını sulandıracak antika parçalarla doluydu.

Bayan Trelawny de, ta başından itibaren benimle geldi ve her şeyi giderek kabaran bir ilgiyle gözden geçirdi, içinde ince işlenmiş, enfes madalyonların olduğu bir dolabı inceledikten hemen sonra, son derece saf bir edayla, bana şöyle dedi:

"Bu şeylerin herhangi birine şimdiye dek çok nadir bakmış bulunduğuma inanmayacaksın. Etrafımdaki bunca eşyayla, ancak babam hastalandıktan sonra ilgilenmeye başladım. Şimdi ise, beni gittikçe daha çok çekiyorlar. Acaba damarlarımdaki koleksiyoncu kanı mı kendisini göstermeye başladı, merak ediyorum Eğer gerçekten öyleyse, işin garibi, şu ana dek hiç ortaya çıkmamış olması. Büyükçe olan eşyaların çoğunu biliyorum tabii, onları şöyle böyle incelemiştim, ama onları, sanki hep orada bulunmuşlar, evin birer parçasıymışlar gibi kabulleniyordum. Aynı şeyi aile fotoğraflarımız için de hissetmiştim. Oysa şimdi, siz de bana eşlik ederseniz, onları bir kez daha incelemek isterim!"

Onun böyle konuştuğunu duymak bana mutluluk veriyordu ve şu son teklifi beni gerçekten heyecanlandırmıştı. Evi dolduran muhteşem eşyaların her birini beğeniyle inceleyerek, birçok odayı ve koridoru beraberce dolaştık. Etrafta insanın başını döndürecek kadar çok ve çeşitli nesne vardı, öyle ki,

şöyle bir bakıp geçmekle yetinmek zorunda kalıyor ve onları, daha sonra, her birine bir gün ayırarak, yakından incelemeyi kararlaştırıyorduk. Salonda, üzeri çiçek süslemeli, büyük bir çelik alet vardı, Margaret'in dediğine göre, babası bu aleti lahtin ağır taş kapaklarını kaldırmakta kullanıyormuş. Pek ağır olmadığından, kolayca taşınabilirdi. Bu aletin yardımıyla kapakları sırayla kaldırdık ve pek çoğunun içindeki, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen hiyeroglif resimlere baktık. Bu konularda cahil olduğunu iddia etse de, Margaret bu eşyalar hakkında sandığımdan çok şey biliyordu, o farkında değilmiş gibi görünse de, babasının yanında geçirdiği bir yılın ona çok şey kattığı şüphesizdi. Margaret son derece akıllı ve pratik zekalı bir kızdı, hafızası da şaşılacak derecede kuvvetliydi, bu sayede öyle bir bilgi dağarcığı edinmişti ki, bu alanda çalışan pek çok kişi ona gıptayla bakabilirdi.

Yine de, saf ve bilinçsiz bir yanı vardı, kadınsı ve basit bir yan. Capcanlıydı, sürekli yeni görüş ve fikirler ortaya atıyor, yapmacıklıktan uzak, doğal davranıyordu. Onunla birlikteyken, evde yaşanan tüm sorunları ve çevremizi sarmış olan sır perdesini unutuyor ve kendimi yeniden toy bir delikanlı gibi hissediyordum...

Lahitlerin en ilginç olanları, hiç kuşkusuz Bay Trelawny'nin odasında bulunanlardan üçüydü. Bunlardan ikisi, koyu renkteydi, biri somaki taşından, diğeri bir tür demir filizinden yapılmıştı. Üzerlerinde hiyeroglif yazılar vardı. Üçüncü lahit ise bariz derecede farklıydı. Bunda, büklümlerinin doğallığının daha az belirgin olması dışında, pek çok yönüyle benzeştiği Meksika'ya özgü damarlı akik taşının yeşil-kahve tonları hakimdi. Çeşitli yerlerinde, transparan sayılabilecek

lekeler vardı, yarı şeffaf demek daha doğru olur. Lahitin bütünü, kapak da dahil olmak üzere, yüzlerce, belki de binlerce küçük hiyeroglifle bezenmişti. Arkası, önü, yanları, köşeleri, tabanı hepsi, koyu mavi renklerinden dolayı sarı taşın üzerinde daha da belirginleşen bu zarif resimlerden kendilerine düşen payı almıştı. Oldukça uzun olan bu lahitin boyu üç metreyi buluyordu, genişliği ise bir metre civarındaydı Kenarları sert hatlı değil, dalgalıydı. Köşelerin bile öyle mükemmel bir eğimi vardı ki, insanın gözünü okşuyordu. "Doğrusu," dedim, "bu lahit dev bir adam için yapılmış olmalı!"

"Ya da dev bir kadın için!" dedi Margaret.

Bu lahit, pencerelerden birinin hemen yakınında duruyordu. Bir yönüyle, evdeki diğer tüm lahitlerden farklıydı. Granit, somaki taşı, demir filizi, bazalt, siyah mermer veya tahta hangi maddeden yapılmış olurlarsa olsunlar, ötekilerin şekli basitti. Bazılarının iç yüzeyi düzdü, diğerleri ise kimi baştan aşağı kimi kısmen olmak üzere, hiyerogliflerle kaplıydı; ama hiçbirinde, düz olmayan, şişik bir kısım yoktu. Muhtemelen banyo küveti olarak kullanılmışlardı, gerçekten de pek çok yönden, eskiden gördüğüm, taş ve mermerden yapılma Roma küvetlerini andırıyorlardı. Sözünü ettiğim bu farklı lahitte ise, bir insan bedeninin hatlarına sahip bir çıkıntı göze çarpıyordu. Margaret'e bu konu hakkında bir şey bilip bilmediğini sordum. Şöyle cevap verdi:

"Babam bunun hakkında konuşmaktan kaçınırdı. Bu lahit, onu daha ilk gördüğüm anda dikkatimi çekmişti; ama babama buna ilişkin bir soru sorduğumda yanıtı şöyle oldu: "Günün birinde sana onunla ilgili her şeyi anlatacağım, yavrum tabi o günü görecek kadar yaşarsam! Ama şimdi olmaz! Onun

hikayesini henüz ben de tam olarak bilmiyorum! Bir gün, muhtemelen yakın bir tarihte, her şeyi öğrenince, bildiklerimi sana da aktaracağım ve işte o zaman, başından sonuna dek son derece ilginç bir öyküsü olduğunu sen de göreceksin!' Sonraları, bir keresinde, biraz da çekinerek, ona sordum: "Lahit hakkındaki öykü daha bitmedi mi, baba?' Başını olumsuz yönde salladı ve ciddi bir ifadeyle bana bakıp "Henüz değil, benim küçük kızım; ama yakında tamamlanacak tabii yaşarsam yaşarsam!' dedi. Yaşamıyla ilgili sürekli tekrarladığı bu söz beni oldukça korkutuyordu, o yüzden bir daha ona bu konuda hiç soru sormadım."

Kızın anlattıkları, beni nedense tuhaf bir biçimde heyecanlandırmıştı. Sebebini ben de tam olarak bilemiyorum, ama tünelin ucunda bir ışık görür gibi olmuştum sonunda, insan beyninin bazı şeyleri doğru olarak kabul ettiği anlar vardır sanırım, her ne kadar bu kabullenme, düşüncenin izlediği yoldan veya birden fazla düşünce söz konusuysa düşünceler arasındaki bağdan kaynaklanmasa da. O ana dek Bay Trelawny ve içinde bulunduğu garip duruma ilişkin o kadar az bilgi edinebilmiştik ki, en belirsiz ve siliğinden de olsa, yakalayacağımız bir ipucu, bizi fazlasıyla tatmin edecekti. Bu lahitin incelenmesi, bilmeceyi çözmemize yarayabilecek iki ipucu ortaya koyuyordu ilki, Bay Trelawny'nin, kendi yaşamına dair bir kuşkuyu bu eşya ile bağdaştırmasıydı. ikincisi ise, bu lahitle ilgili, son şeklini almadan kızına bile açmadığı bir planı veya beklentisinin bulunmasıydı. Bu noktada, bu lahiti diğerlerinden farklı hale getiren biçimi, ayrı bir önem kazanıyordu İnsan bedeni şeklindeki o çıkıntı da neyin nesiydi? Bu konu hakkında Bayan Trelavvny'ye bir şey söylemedim; çünkü böyle yaparak, onu korkutabilir ya da onun

içinde geleceğe dair yersiz bir takım umutlar doğurabilirdim. Bu yüzden, ona bir şey sezdirmemeye ve ilk fırsatta kendi başıma daha derin bir inceleme yapmaya karar verdim.

Garip dizaynlı lahitin hemen yanında, üzerinde kan taşını andıran kırmızı damarlar olan yeşil bir taştan oyulmuş alçak bir masa vardı. Masanın ayakları, bir çakalın pençelerine benzer şekilde biçimlendirilmişti ve masanın her bir bacağına, incelikle işlenmiş som altından yapılma, kabarık boyunlu yılanlar dolanmıştı. Masanın üzerinde, kendine has acayip bir şekli olan, taştan yapılma, ilginç olduğu kadar da güzel bir kutucuk duruyordu. Dörtgen şeklinde kesilmeyip belli bir noktaya kadar uzatılmış olan yan kenarları sayılmazsa, minik bir tabuta benzediği söylenebilirdi. Bir tabanı, bir tepesi, tek bir sonu ve her iki yanında ikişer yüzü olmasından ötürü, ona hatları düzensiz bir septahedron" demek en doğrusuydu. Yapımında kullanılan taş, tek parça halinde işlenmiş olup, o ana dek görmediğim bir cinsti. Tabanı, koyu yeşildi. Haliyle parıltısı olmayan bir zümrüt yeşili. Diğer yandan, donuk bir renge sahip olduğunu söylemek haksızlık olurdu. Son derece dayanıklı ve güzel bir yapıya sahipti. Yüzeyi, bir mücevherinkini andırıyordu, rengi ise, fark edilemeyecek ölçüde belirsiz aşamalardan geçerek, kutunun üst kesimine doğru gittikçe daha açık bir tona bürünüyor, koyu bir sarıdan başlayıp neredeyse mandalina çinisinin rengine ulaşıyordu. O ana kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, bildiğim hiçbir taş veya cevherle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Başlı başına, benzersiz bir taş veya değerli bir cevherin filizi olduğu kanısına varmıştım. Birkaç noktası dışında her yanı, lahitte görülen şu mavi yeşil madde veya boya ile aynı rengi taşıyan, nefis hiyerogliflerle kaplıydı. Uzunluğu seksen santim, genişliği

ise bunun yarısı kadar olup, otuz santimlik bir yüksekliğe sahipti. Üzerinde, tepesinden sonuna kadar düzensiz bir dağılım izleyerek uzanan boşluklar vardı. Bu kısımlar, taşın geri kalanından daha az şeffaf gibiydi. Ne derece şeffaf olduklarını görmek amacıyla, kapağı kaldırmayı denedim; ama sımsıkı tutturulmuş olduğunu gördüm. Kapak yerine o kadar düzgün bir şekilde oturtulmuştu ki, kutu sanki içeriden oyulmuş tek parça taştan ibaretti. Kenarlarda ve köşelerde, kutunun her yanında gözlenen o mükemmel ve biliçli ustalıkla işlenmiş garip birtakım çıkıntılar vardı. Bu çıkıntıların üstünde de, her biri birbirinden farklı olan tuhaf biçimli delikler bulunuyordu ve onlar da, geri kalan tüm kısımlar gibi, aynı mavi-yeşil maddeyle doldurulmuş hiyerogliflerle donatılmıştı.

Lahitin öbür yanında, üzeri tanrı figürleri ve on iki burcun sembolleriyle kaplı, su mermerinden yapılma başka bir küçük masa daha vardı. Bu masada da, oyuk kısımları sedef parçacıklarıyla doldurulmuş olan bir tür kırmızı altından yapılma ve üzeri, büyük ihtimalle lahit ve diğer kutuda kullanılan mavi-yeşil rengin aynıyla işlenmiş enfes hiyerogliflerle dolu olan, otuz santim uzunluğunda bir kap vardı. Dikkati çeken bir husus, bu kaptaki işlemeciliğin çağdaş teknikler yansıtıyor olmasıydı.

Ama kap çağdaş olsa bile, içindekinin de öyle olduğu söylenemezdi. İçinde, ipek kadar yumuşak altın bir kumaşla çevrili minik bir yastığın üzerinde duran, matlaşmış altının o kendine has yumuşaklığına sahip, görenleri ürkütecek mükemmellikte bir mumya eli vardı. Bu bir kadın eliydi, parmakları tırnaklara doğru gittikçe incelen ve binlerce yıl önce mumyalayıcıya verildiğindeki kadar mükemmel durumda olan, uzun ve narin

bir el. Mumyalama işlemi, ona o güzelim biçiminden hiçbir şey kaybettirmemişti, bileği bile esnekliğini korumuştu ki, yastığın üstünde kibar bir eğim çiziyordu. Teninin beyazlığı, ancak yoğun kaymak veya eskimiş fildişi rengiyle ifade edilebilecek nitelikte olsa da, ısı izlenimi veren hafif bir esmerlik de yok değildi, ne var ki, hayalden öteye gidemeyen bir ısıydı bu. En belirgin özelliği, iki orta parmağı ve yine iki işaret parmağı olan, yedi parmaklı bir el oluşuydu. Bileğin, sanki kırılmış gibi sivri bir şekle sahip olan yukarı kısmında, kızıl-kahve bir leke göze çarpıyordu. Elin hemen yanında, kumaşın üzerinde, zümrüt işlenerek yapılmış küçük bir skarab vardı.

"Bu da babamın bir diğer sırrı işte. Ona bu eli sorduğumda, bana bunun, biri dışında, elindeki en değerli eşya olduğunu söylemişti. Daha değerli kabul ettiği o şeyin ne olduğunu sorduğumda ise bana cevap vermemiş ve üstüne üstlük, bu konuya ilişkin daha başka soru sormamı da yasaklamıştı. 'Zamanı gelince,' demişti, 'Sana bunun hakkında da her şeyi anlatacağım, tabii yaşarsam!'"

"Yaşarsam!" Yine aynı söz. Dip dibe duran bu üç eşya Lahit, Kutu ve El, tam bir gizem üçlemesi oluşturuyor gibiydi!

Tam o sırada, Bayan Trelawny evle alakalı bir konuyu çözmek üzere çağrıldı. Yalnız kalınca, bir süre için odadaki diğer eşyalara bakmayı sürdürdüm, ama onun yokluğunda hiçbir şey beni eskisi gibi cezb etmiyor, ilgimi çekmiyordu. Günün ilerleyen saatlerinde, Margaret'in Bayan Grant'le beraber Bay Corbeck'in kalacağı odanın hazırlanması işlemlerini görüştüğü hanım odasına çağrıldım. Bay Corbeck için hazırlanacak olan odanın, Bay Trelawny'nin odasına yakın mı yoksa uzak mı olması gerektiğine karar verememişler ve bu

konuda benim görüşlerime başvurmayı uygun bulmuşlardı. Bunun üzerine ben de, çok yakın bir oda ayrılmamasının daha iyi olacağını söyledim, çünkü gerektiği taktirde daha yakın bir yere kolaylıkla taşınabilirdi zaten. Bayan Grant gidince, Bayan Trelawny'ye, içinde bulunduğumuz bu hanım odasındaki mobilyaların nasıl olup da evin geri kalanındakilerden böylesine farklı olabildiğini sordum.

"Babamın öngörüsü!" diye cevapladı. "Ben bu eve ilk geldiğimde, etraftaki mezar çıktısı onca şeyin beni korkutacağını düşünmüş ve bence çok da iyi etmiş. Böylece, bu odayı ve hemen dışında, dün gece uyuduğum, çok şirin bir döşemesi olan küçük süiti yaptırmış...bu kapı, oturma odasına açılıyor. Görüyorsunuz ya, bu oda çok güzel. Örneğin, şu dolap İmparator Napolyon'a aitmiş."

"Öyleyse bu odalarda Mısır'a ait hiçbir şey yok," dedim sırf söylediklerinin ilgimi çektiğini göstermek için, çünkü sorunun cevabı, odanın döşemesinden zaten belliydi. "Ne güzel bir dolap, bakabilir miyim?"

"Tabii ki! Bundan büyük keyif duyarım!" diye yanıtladı, gülümseyerek. "Babamın dediğine göre, içi ve dışı kullanıma tam hazır durumdaymış. "O tarafa yaklaşıp dolaba yakından baktım. Amerika'ya özgü lale ağacından yapılmış olan gövdesinde, yaldızlı pirinçle işlenmiş kakmalar mevcuttu. Nasıl işlendiğini daha rahat görebilmek için, çekmecelerden birini dışarı doğru çektim. Bunu yaparken, içeride bir şey yuvarlandı ve metalin metale çarptığı durumlarda çıkan şıngırtımsı ses duyuldu.

"Vay vay!" dedim. "Bu çekmecede bir şey var. Belki de hiç açmamalıydım."

"Bu konuda bir bilgim yok," diye cevap verdi. "Hizmetçi kızlardan biri bir süreliğine içine bir şey koymuş ve sonra da onu orada unutup gitmiştir belki. Siz yine de açın, bakalım neymiş!"

Çekmeceyi sonuna kadar açtım ve içindekini görünce, Bayan Trelawny ve ben olduğumuz yerde hayretle sıçradık.

Gözlerimizin önünde, son derece garip şekillere sahip, çeşitli boylarda birkaç antika lamba vardı.

Eğilip onları yakından inceledik. Kalbim bir fabrika çekici misali çarpıyordu ve Margaret'in göğsünün de heyecandan ötürü hızla inip kalktığını görebiliyordum.

Biz dokunmaya, hatta düşünmeye bile korkarak lambalara bakarken, ön kapının zili çaldı ve hemen ardından, peşinde Çavuş Daw olduğu halde, Bay Corbeck salona girdi. Hanım odasının kapısı açık olduğundan, Bay Corbeck bizi görmüş ve hemen yanımıza koşmuştu, peşinden de, daha yavaş hareketlerle dedektif geliyordu. Corbeck'in yüzünde ve hareketlerinde dizginlemeye çalıştığı bir sevinç vardı:

"Sevincime ortak olun, sevgili Bayan Trelawny, bavulum az önce geldi ve içindeki eşyaların hiçbirine el sürülmemiş!" Sonra, şunları eklerken yüzündeki sevinç solar gibi oldu: "Lambalar hariç tabii. Geri kalan eşyalardan bin kez daha değerli olan lambalar..." Kızın yüzündeki tebessüm garibine gitmiş olacak ki aniden sustu. Sonra gözleri, kızın ve benim bakışlarımı takip ederek, çekmecedeki lamba grubuna kenetlendi. Eğilip lambalarına dokunurken, bir şaşkınlık ve sevinç çığlığı koy vermişti:

"Lambalarım! Benim güzel lambalarım! Demek kurtuldu-

lar güvendeler güvende! Ama nasıl, Tanrı aşkına tüm Tanrılar aşkına nasıl olup da buraya gelmişler?"

Kimseden ses çıkmadı. Dedektif derin bir nefes aldı Ona baktım, bakışlarımı yakalayınca gözlerini, sırtı kendisine dönük olan Bayan Trelawny'e çevirdi.

Gözlerinde, her saldırı sırasında babasını ilk bulanın o olduğuna dikkatimi çektiğindeki kuşku dolu bakış vardı yine.

GEREKLİ BİLGİLER

Lambaların bulunuşu Bay Corbeck'i neredeyse kendinden geçirmişti. Onları birer birer eline almış ve ancak bir aşıktan beklenebilecek türden bir nezaketle incelemişti. Hissettiği mutluluk ve heyecan o kadar yoğundu ki, soluk alıp verdikçe kedi mırıltısını benzeyen tuhaf sesler çıkarıyordu. Çavuş Daw'ın sesi, melodinin akışını bozan ahenksiz bir nota gibi bölmüştü sessizliği:

"Bunların şu sizin çalınan lambalar olduğuna emin misiniz?" Adamın yanıtı, hiddetli bir tonda gelmişti: "Daha neler! Tabi ki eminim! Bu nasıl bir soru, Dünya'da bu lamba grubunun bir eşi daha bulunamaz!"

"Siz öyle sanıyorsunuz!" derken dedektifin sözleri yeterince açıktı, ama bunu o kadar şiddetli bir tavırla söylemişti ki, devamında ne geleceğini görmek üzere sessizce beklemeye başlamıştım. Kaldı ki, devam etmekte gecikmedi:

"British Museum'da da bunlar gibi lambalar bulunabilir pekala, belki de Bay Trelawny bunları çok önceden almış-

tır. Sizin de bildiğiniz gibi, dünya üzerindeki hiçbir şey yeni değildir, Bay Corbeck, Mısır'dakiler de dahil. Bunlar asıl lambalar, sizdekiler de taklitleri olabilir. Bunların sizinkiler olduğunu kesin olarak söyleyebilecek kadar iyi tanıyor musunuz onları?"

Bay Corbeck bu sefer gerçekten çok kızmıştı. Kendini kaybedip ihtiyatı elden bırakmış ve bu öfkeli anında ağzından, birbiriyle hemen hemen hiç bağlantısı olmayan, ama yine de aydınlatıcı nitelikte, kesik kesik bir sürü cümle çıkıvermişti;

"Tanımak mı! Taklitler mi! British Museum ha! Pöh! Belki de Scotland Yard'da aptal polis memurlarına Ejiptoloji dersi vermek için buna benzer bir lamba seti kullanıyorlardı! Onları tanıyormuymuşum! Ben ki üç koca ay boyunca çölde onları üzerimde taşımışım ve başlarını beklemek için senin sayamıycağın kadar çok geceler boyunca uykusuz kalmışım! Elimde büyüteçle, gözlerim ağrıyana dek, her bir küçük leke ve kesiği bir kaptanın gemisini tanıdığı, ölümlüler dünyasındaki her kalın kafalı gezginin tanıyacağı. kadar aklıma kazıyana dek, saatler boyu onları incelemiş olan ben. Buraya gel, genç adam, şunlara bir bak!" Lambaları dolabın en üst rafına dizmişti "Siz hiç bunlar gibi şekli olan bunlardan herhangi biri gibi şekli olan lamba gördünüz mü? Üzerlerindeki şu şekillere bakın hele! Hiç bu kadar eksiksiz bir lamba takımı gördünüz mü, Scotland Yard'da, hatta Bow Street'te? Bakın! Herbirinde, Hathor'un yedi sembolünden biri var. İşte burada, İki Mısır'ın prensesi Ka görülüyor, Harmochis kuzeyde yükselirken ve bacaklarla desteklenmiş Uykunun Gözü onun huzurunda eğilirken, Ölülerin Kayığı'nda Ra ve Osiris'in arasında duruyor. Bunu British Museum'da veya Bow Street'te bulabilir

misiniz? Belki de Gize Müzesi'nde ya da Fitzwilliam'da, ya da Paris, Leyden veya Berlin'de yaptığınız çalışmalar, size bu sahnenin pek çok hiyeroglifte sergilendiğini ve buradakinin de sadece bir kopya olduğunu gösteriyordur. Hatta bana, etrafına Tet'i sarmış olduğu Papirüs Asası'nı tutmakta olan şu Ptah-Seker-Ausar resminin neyi ifade ettiğini de söyleyebilirsiniz belki! Bunu daha önce görmüş müydünüz, British Museum'da, Gize'de veya Scotland Yard'da?"

Aniden sustu ve konuşmasını oldukça farklı bir tarzda sürdürdü:

"Kusuruma bakmayın lütfen! Burada kalın kafalı bir ahmak varsa o da benden başkası değil sanırım! Kabalığımdan ötürü beni bağışlayın lütfen, dostum. Bu lambaları tanıyıp tanımadığım sorgulanınca, bir an sinirlerime hakim olamadım. Beni affettiniz değil mi?" Dedektif içtenlikle yanıtladı:

"Pek tabii, efendim. Benim tarafımda olsunlar veya olmasınlar, insanlarla olan ilişkilerimi yürütürken onları kızdırmayı severim. Sinirli bir insandan gerçeği öğrenmek çok daha kolaydır. Bense soğukkanlılığımı korurum, bunu taktık haline getirdim artık! Biliyor musunuz, şu son iki dakika içinde, nasıl ayırt edilecekleri konusunda beynimi onca ayrıntıyla doldurduğunuz zamankinden çok daha fazla bilgi edindim sizden."

Bay Corbeck yutkundu, böyle açık vermek pek de hoşuna gitmemişti. Sonra, aniden bana döndü ve doğal ses tonuyla şöyle dedi:

"Şimdi bana onları nasıl geri aldığınızı söyleyecek misiniz?" O kadar şaşırmıştım ki neredeyse hiç düşünmeksizin,

"Biz onları geri almadık ki!" dedim. Bu lafım üzerine gezgin adam bastı kahkahayı.

"Nasıl yani?" diye sordu. "Onları geri almadık da ne demek?"

"İşte burada, gözümüzün önünde duruyorlar! İçeri girdiğimizde onlara bakıyordunuz." O sözlerini bitirinceye kadar, ben üzerimdeki şaşkınlığı atmış ve aklımı başıma toplamıştım.

"Evet, tastamam öyle," dedim. "Biz de onları tam o anda, tesadüfen bulmuştuk!"

Bay Corbeck biraz geri çekildi ve yüzünde sert bir ifadeyle, bakışlarını önce birimizin sonra da diğerimizin üzerinde gezdirerek Bayan Trelawny ile bana şunu sordu:

"Yani, onları buraya hiç kimsenin getirmediğini ve onları çekmecede bulduğunuzu mu söylüyorsunuz bana? Onları kimse geri getirmedi, öyle mi?"

"Kendileri çıkıp da gelemeyeceklerine göre, birisi onları buraya getirmiş olsa gerek. Ama bunu kim, ne zaman ve nasıl yapmıştır, hiçbirimiz bilmiyoruz. Hizmetçileri sorguya çekmeli ve bu konuda bir şey bilip bilmediklerini öğrenmeliyiz."

Bana çok uzunmuş gibi gelen birkaç saniye boyunca sessizce bekledik. İlk konuşan dedektif olmuştu, aklı sanki başka yerdeydi.

"Vay canına, nasıl da düşünemedim! Lütfen beni affedin, bayan!" Bunları söyledikten sonra, ağzı çelik bir tuzak gibi kapanıverdi.

Uşaklar. teker teker odaya davet ederek, hanım odasındaki

bir çekmeceye konmuş eşyalardan haberler, olup olmadığını sorduk, ama hiçbirinden durumu aydınlatacak herhangi bir bilgi elde edemedik. Söz konusu eşyaların ne olduğunu onlara söylemedik, görmelerine de izin vermedik.

Bay Corbeck, pamuktan bir yün yumağına sardığı lambaları, teneke bir kutuya yerleştirmişti. Bu kutu dedektifler için ayrılan odaya taşındı ve onlardan biri de bütün gece elde silah kutunun başında nöbet tuttu. Ertesi gün eve küçük bir kasa getirttik ve lambaları, iki anahtarı olan bu yeni kasanın içine koyduk. Anahtarlardan birini sürekli yanımda taşıyacak, diğerini ise değerli eşyalarımı sakladığım kişisel kasamda tutacaktım. Lambaları bir kez daha kaybetmemeye kesin kararlıydık.

Lambaları bulmamızın üzerinden en fazla bir saat geçmişti ki, Doktor Winchester geldi. Açıldığında içinde bir kedi mumyası olduğu görülen bir paketi de beraberinde getirmişti. Bayan Trelawny'nin izniyle bu mumyayı hanım odasına yerleştirdi, bu arada Silvio da oraya, mumyanın yakınına getirilmişti. Ne var ki, hepimizi tabii Doktor Winchester hariç hayrete düşürecek bir şekilde en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermemiş, yeni gelen mumyanın farkına bile varmamıştı. Onun yerine, mumyanın hemen yanında, masanın üstünde durup yüksek sesle miyavladı. Sonra, Doktor Winchester hepimizi peşine takıp, planı gereğince Silvio'yu Bay Trelawny'nin odasına götürdü. Bu olanlar Doktoru son derece heyecanlandırıyor, Bayan Trelawny'yi ise endişelendiriyordu. Ben de kendimi iyice kaptırmıştım; çünkü Doktorun aklından neler geçtiğini sezer gibiydim. İçimizde soğukkanlılığını en çok koruyan, dedektif olmuştu, Bay Corbeck'in ise içi içine

sığmıyor, olayı büyük bir merakla takip ediyordu.

Doktor Winchester odadan içeri adımını atar atmaz, Silvio sinirli bir şekilde miyavlamaya ve adamın kucağında kıvranmaya başlamış, sonra da, doktorun kolları arasından kurtulup, bir sıçrayışta kedi mumyasının yanına ulaşmış ve onu tırmalamaya başlamıştı. Bayan Trelawny onu oradan koparmak için büyük uğraş vermiş; ancak odadan çıkarılınca, kedi sakinleşmişti. Kız odaya döndüğünde, herkes yorumlarını yağdırmaya başladı.

"Tam da tahmin ettiğim gibi!" diyordu doktor.

"Bu ne anlama geliyor olabilir?" diye soruyordu Bayan Trelawny.

"Amma garip işi," diyerek şaşkınlığını dile getiriyordu Bay Corbeck.

"Tuhaf! Ama yine de bu bir şey kanıtlamaz!" Bu yorum da dedektiften gelmişti.

"Ben şimdilik bir yargıya varmamayı tercih ediyorum!" Ben de böyle söylemeyi uygun bulmuştum.

Sonra, fikir birliğine varmışcasına, bu konuyu bir kenara bıraktık, tabii geçici olarak.

O gece odamda, defterime gün içinde yaşanan olaylarla ilgili notlar düşüyordum ki, kapı hafifçe tıklatıldı. Tahminlerimde haklı çıkmıştım, gelen, Çavuş Daw'dı. Kapıyı ardından dikkatle kapattıktan sonra, "Evet, çavuş," dedim, "Oturun lütfen. Sorun nedir?"

"Sizinle konuşmak istedim efendim, şu lambalar hakkında." Başımla onaylayıp beklemeye koyuldum. O da, sözlerini

sürdürdü: "Siz de fark etmişsinizdir ki, bulundukları oda, dosdoğru Bayan Trelawny'in dün gece uyumuş olduğu odaya açılıyor."

"Evet, öyle."

"Dün gece bir ara, evin o kesimindeki pencerelerden birinin açılıp kapandığını duydum. Bunun üzerine etrafı şöyle bir kolaçan ettim; ama dikkatimi çekecek hiçbir şey göremedim."

"Evet, bunu ben de biliyorum!" dedim, "Bir pencerenin açılıp kapandığını ben de duydum!"

"Bu durum size de biraz garip gelmiyor mu, efendim?"

"Garip mi!" dedim, "Garip de laf mı, şimdiye dek yaşadığım en akıl karıştırıcı, en inanılmaz olay bul öylece oturup düşünerek, bir sonra yaşanacak olan olayları beklemek zaten başlı başına tuhaf bir olay. Peki siz garip demekle ne kastettiniz?"

Dedektif, sözcükleri aklında toparlıyormuş gibi bir an durdu, sonra telaşsız bir şekilde, ağır ağır anlatmaya başladı:

"Büyüye ve benzeri safsatalara inanan biri olmadığımı bilecek kadar tanıyorsunuz beni. Ben daima gerçeklere inanırım ve uzun vadede, her şeyin mantıklı bir sebebi olduğunu görürüm. Yeni gelen bu bey, bu şeylerin otel odasından çalındığını söylüyor Söylemiş olduğu bazı şeylerden, bu lambaların gerçekten Bay Trelawny'ye ait olduğu sonucunu çıkardım. Onun kızı, yani evin hanımı ise, genellikle kullandığı odayı bırakıp, o gece zemin katta bir odada uyuyor. Geceleyin bir pencerenin açılıp kapandığı duyuluyor. Bütün gün hırsızlık olayına dair bir ipucu arayan bizler ise, eve geldiğimizde, çalınan eşyaları, kızın en son yattığı odanın hemen yakınında, o odayla doğrudan bağlantısı olan bir diğer odada bulu-

yoruz!"

Durdu. Daha önceki buna benzer konuşmamızda olduğu gibi, aynı acı ve endişe duygusunun bir kez daha tüm vücudumu kapladığını hissediyordum. Yine de, bu meseleyle yüzleşmem gerekiyordu. O kadınla olan ilişkilerim ve ona karşı duyduğum ve artık çok derin bir aşk ve bağlılık olduğundan emin olduğum hisler beni zorlasa da, buna mecburdum Elimden geldiğince sakin görünmeye çalışarak; çünkü bu işinin piri dedektifin dikkatli gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım sordum:

"Peki çıkardığınız sonuç nedir?"

İnanmış olmanın verdiği cesaret ve kendinden eminlikle cevapladı:

"Çıkardığım sonuç ortada hırsızlık falan olmadığı. Eşyalar bu evdeki biri tarafından alındı ve zemin kattaki bir pencereden içeri sokuldu. Sonra da, bulunmaları için en uygun zaman gelinceye dek beklemek üzere, o dolaba kondular!"

Her nasılsa biraz rahatlamıştım, adamın varsayımı çok canavarcaydı. Yine de, rahatladığımı belli etmemek için, olabildiğince ciddi bir tavırla cevap verdim:

"Peki sizce onları eve kim getirmiş olabilir?"

"Bundan şimdilik emin değilim. Belki Bay Corbeck kendisi getirmiştir, üçüncü bir tarafa güvenmek ona çok riskli gelmiş olabilir."

"Öyleyse çıkarsamanızın doğal sonucu, Bay Corbeck'in bir yalancı, bir sahtekar olduğu ve birisini o lambalar konusunda aldatmak için Bayan Trelawny ile işbirliği yaptığı."

"Bunlar çok sert sözler, Bay Ross. Birisinin üzerine yeni şüpheler çekilmesine neden olacak sözler, aynı zamanda. Ne olursa olsun, ben vardığım sonucun arkasında durmalıyım. İşin içinde Bayan Trelawny dışında üçüncü bir taraf da olabilir. Gerçekten de, bu konu üzerinde kafa yormama ve onun hakkında şüphelere kapılmama neden olan şu diğer mesele olmasaydı, o kızın bu işin içinde olduğunu düşünmek aklımın ucundan geçmezdi. Ancak Corbeck'ten yana bir tereddütüm yok. Başka kim var bilmem; ama onun bu işin içinde olduğu kesin. Lambaların ondan habersiz odadan çıkması mümkün değil, tabii söyledikleri doğruysa. Doğru değilse...eh, adam zaten yalancının biri demektir! Bana ve ortağıma onu gözleme imkanı veriyor olmasa, etrafta bunca değerli eşya varken onun bu evde kalmasına göz yummazdım elbet. Ama size söylüyorum, çok sıkı gözcülük yapacağız. Corbeck şu an benim odamda, lambaların başını bekliyor, ama Johnny Wright da orada. Nöbeti ondan ben devralacağım, böylece muhtemel bir hırsızlığa daha şans tanınmamış olacak. Tabii, Bay Ross, bu konuştuklarımız aramızda kalacak."

"Tabii ki! Bana güvenebilirsiniz!" dedim ve dedektif, ejiptoljisti göz hapsine almak üzere yanından ayrıldı.

Bana öyle geliyordu ki, beni acıya boğan tüm tecrübeler, yine ikiye katlanacak ve önceki gün yaşanan sahne tekrarlanacaktı; çünkü çok geçmeden, hastasının gecelik muayenesini yapmış, evine dönmekte olan Doktor Winchester, bana özel bir ziyarette bulundu. Ona sunduğum sandalyeye oturup hemen söze girdi:

"Bu, tepeden tırnağa tuhaflıklarla dolu bir olay. Az önce, Bayan Trelawny bana, çalınan lambalardan ve vaktiyle Na-

polyon'a ait olan o dolapta nasıl bulunduklarından söz etti. Bu gelişme içinde bulunduğumuz durumu daha da karmaşık hale getiriyor gibi görünebilir, ama yine de beni rahatlattığını söyleyebilirim. Olayın çözümüne ilişkin insani ve doğal tüm olasılıkları tükettim ve insanüstü ve doğaüstü seçenekler üzerinde durmaya başladım. Karşımızdaki olaylar o kadar garip ki, en kısa zamanda bir çözüme ulaşmamız gerekiyor, yoksa çıldırmak işten değil. O daha fazla karışıklık çıkarıp bizi sıkıntıya sokmadan, Bay Corbeck'e bazı sorular sorup yardımına başvursam mı diye düşünüyorum. Mısır ve Mısır'la ilgili her şey hakkında çok fazla bilgiye sahip gibi görünüyor. Belki de, hiyerogliflerin bir kısmını bizim için tercüme etmeyi kabul eder. Bu onun için çocuk oyuncağı olsa gerek Siz ne dersiniz?"

Konu üzerinde birkaç saniye düşündükten sonra cevap verdim. Mümkün olan her tür yardıma ihtiyacımız vardı. Bu adamların her ikisine de güveniyordum, kaldı ki, birbiriyle karşılaştırılabilecek bilgiler ve karşılıklı yardımlaşma faydalı sonuçlar doğurabilirdi. Böylesi bir çalışmadan kimseye zarar gelmezdi.

"Bence, benim bizzat gidip ona sorular sormam daha iyi olur. Ejiptoloji üzerine son derece fazla bilgiye sahip olduğu açık ve bana, hevesli olduğu kadar da iyi biri gibi göründü Hem bilgi toplamak için birisiyle konuşmak gerektiğinde, biraz temkinli davranmakta yarar var."

"Tabii ki!" diye yanıtladı. "Aslına bakarsanız, sizin dışınızda hiç kimseye herhangi bir şey söylemeyi aklımdan bile geçirmesem daha iyi olacak Bay Trelawny'nin kendisine gelince, işlerine burnunu sokmuş olmamızdan hoşlanmayabileceğini

unutmamalıyız."

"Baksanıza," dedim, "Neden bir süre için burada kalmıyorsunuz? Bu arada ben de onu bizimle pipo içmeye çağırabilirim. Sonra, üçümüz durumu tekrar birlikte gözden geçirebiliriz."

Doktorun onayını aldıktan sonra Bay Corbeck'in odasına gittim ve onu alıp geri döndüm. Sanırım dedektifler onun gitmesine sevinmişlerdi. Odama giderken, yolda şöyle dedi:

"Başlarında sadece o adamlar varken, o şeyleri orada bırakmak hoşuma gitmiyor. Polise emanet edilemeyecek kadar değerliler!"

Anladığım kadarıyla bu ima, Çavuş Daw'ı kapsamıyordu.

Birbirlerini şöyle bir süzdükten sonra, Bay Corbeck ve Doktor Winchester çabucak kaynaşmışlardı. Gezgin, elinden gelen her tür yardımı yapmaktan mutluluk duyacağını açıklarken, bu yardımın serbestçe konuşabileceği konularda olması koşulunu eklemeyi de ihmal etmiyordu. Bu pek de ümit verici bir durum değildi; ama Doktor Winchester vakit kaybetmeden konuya girdi:

"Eğer yapabilirseniz, sizden bazı hiyeroglifleri dilimize çevirmenizi istiyorum."

"Hay hay, büyük zevkle; fakat elimden geldiği kadarıyla. Çünkü size söylemeliyim ki, hiyeroglif yazını henüz tam anlamıyla çözülemedi, yine de büyük ölçüde halledebilirim! Tercüme etmemi istediğiniz yazı hangisi?"

"İki metin var," diye cevap verdi doktor. "Birini hemen şimdi buraya getireceğim "

Dışarı çıktı. Döndüğünde, o gece Silvio'ya gösterdiği kedi

mumyası da yanındaydı. Ejiptoloji uzmanı bu mumyayı aldı ve kısa bir incelemeden sonra, şöyle dedi:

"Bunun özel bir yanı yok Bubastis'in karısı Basta adanmış bir yakarış bu, Cennet Bahçelerinde ekmeği ve sütü eksik kalmasın isteniyor. Mumyanın içinde daha başka yazılar bulunabilir, eğer kontrol etmek isterseniz, sargıları açmanıza yardım edebilirim. Yine de, bunu yapmaya değecek özellikte bir şeyler bulabileceğimizi sanmıyorum. Mumyalanmasında uygulanan yönteme bakılırsa, Delta'da yapılmış olduğunu ve bu tür mumyalama işlerinin yaygın ve ucuz olduğu, nispeten sonraki dönemlerden kaldığını söyleyebilirim. Görmemi istediğiniz şu diğer yazı neydi?"

"Bay Trelawny'nin odasındaki kedi mumyasının üzerindeki yazı.

Bay Corbeck'in yüz ifadesi bir anda değişmişti. "Hayır!" dedi. "Bunu yapamam! Her şeyden önce ben, şu an için, Bay Trelawny'in odasındaki eşyalarına gizliliğine bağlı kalma yükümlülüğü altındayım bunun yanı sıra onun emirlerini çiğneyemem."

Doktor Winchester ve ben, kafamızda oluşan yorumlan aynı anda dile getirmiştik Ben sadece, "Şah mat!" demiş ve böylelikle, doktorda, aklından geçenleri ve amaçlarını onun sandığından da iyi görebildiğim izlenimini yaratmıştım. O ise şöyle mırıldanmıştı:

"Gizliliğe bağlı kalmak, ha?"

Bu yorumlarımız karşısında Bay Corbeck, hemen savunmaya geçmişti:

"Beni yanlış anlamayın! Belli bir gizlilik andına değil,

Bay Trelawny'nin bana duyduğu ve çok büyük olduğunu söyleyebileceğim güvene olan saygımdan ötürü, şerefim gereği bağlıyım. Odasındaki eşyaların pek çoğunu, belli bir amaç doğrultusunda orada tutuyordu ve bu amaçlara köstek olmak ne doğru bir davranış olur ne de güvendiği bir dostu ve sırdaşı olan bana yakışır. Sizin de bildiğiniz gibi belki de bilmiyorsunuzdur veya henüz bunu görme imkanı bulamamışsınızdır, Bay Trelawny kendi alanında büyük, çok büyük bir bilim adamıdır. Belli bir sonuca ulaşmak için yıllarca çalışmıştır. Bunu yaparken, hiçbir emeği ve sonsuz özveriyi esirgememiş, hiçbir masraftan kendisini tehlikeye atmaktan veya kişisel fedakarlıkta bulunmaktan kaçınmamıştır. Ne de olsa, ulaşmak istediği sonuç, onu çağının en önde gelen kaşif ve araştırmacıları arasına sokacaktır. Şimdi ise, bu başarıya ulaşması an meselesiyken zayıf düşürüldü!"

Durdu, heyecanına yenik düşmüş gibiydi. Bir süre sonra kendini toparlayıp sözlerine devam etti:

"Beni yanlış anlamamanızı rica edeceğim bir konu daha var. Bay Trelavvny'nin bana büyük güven duyduğunu söyledim; ama bu size onun tüm planlarını ve hedeflerini bildiğimi düşündürmesin sakın. Üzerinde çalıştığı dönemi ve yaşamı ile hakkındaki kayıtları sonsuz bir sabırla bir bir incelediği tarihi kişiliği biliyorum; ancak bilgilerim buraya kadar, bunun ötesinde hiçbir şeyden haberim yok. Yine de, bu bilgileri belli bir amaca ulaşmak için topladığına inanıyorum Bu amacın ne olduğu hakkında bazı tahminlerim var, ama bunları kimseye söylememeliyim. Beyler, bu kısmi gizliliğin devamını sağlamaya bizzat gönüllü olduğumu aklınızdan çıkarmayın lütfen. Ben buna hep saygı duydum ve dostlarımdan da aynı

saygıyı göstermelerini beklerim."

Büyük bir asalet ve gururla konuşmuş ve konuştukça, Doktor Winchester ile benim gözümüzde saygı ve itibar açısından giderek yücelmişti. Söyleyeceklerinin bunlarla sınırlı olmadığını anladıktan sonra, o konuşmasını bitirene dek bekledik:

"İçinizden birinin sözlerimden çıkaracağı ufacık bir imanın bile, Bay Trelawny'nin çalışmalarının başarısını tehlikeye atabileceğini bildiğim halde, size bunca şeyi anlatmaktan çekinmedim. Çünkü ikinizin de ona ve kızına tüm gücünüzle, hiçbir özveriden kaçınmaksızın, gönülden bağlı olduğunuzu ve yardım etmek istediğinizi biliyorum O, çok güçsüz düşmüş durumda ve bunun sebebi de o kadar esrarengiz ki, bu durumun onun kendi çalışmalarının bir sonucu olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kaldı ki, planda bir aksaklık yaşanabileceği ihtimalini de hesaba kattığı ortada. Bu aksaklığın ne olduğunu ancak Tanrı bilir! Ben elimden geleni yapmaya ve tüm bilgilerimi onun yararına seferber etmeye hazırım, İngiltere'ye, Bay Trelawny'nin bana yüklediği misyonu yerine getirmiş olmanın verdiği gurur ve sevinçle gelmiştim. Araştırmasının son aşamasını oluşturduğunu söylediği eşyalar yanımdaydı ve onlar sayesinde, üstü kapalı olarak bana sık sık bahsettiği şu deneyi artık hayata geçireceğinden emindim. Tam da böyle bir zamanda başına böyle bir felaketin gelmiş olması çok korkunç. Doktor Winchester, siz bir hekimsiniz ve eğer kalbiniz de dış görünüşünüz gibiyse, akıllı ve cesur biri olduğunuz kesin. Bu adamı içinde bulunduğu bu doğaüstü uykudan uyandırmak için düşünülebilecek hiçbir yol yok mudur?"

Yanıt, kısa bir duraklamanın ardından, yavaşça ve telaşsız

bir sesle gelmişti:

"Hastamıza uygulanabilecek sıradan bir ilaç bilmiyorum. Sıradışı bir ilaç veya yöntem pekala bulunabilir. Fakat onu bulmaya çalışmak yersiz olacaktır, yine de, çabalamamıza değecek bir durum da söz konusu olabilir yalnız bir şartla!"

"Peki nedir o şart?"

"Bilgi! Mısır'ın dili, yazısı, tarihi, gizemleri, ilaçları, zehirleri, doğaüstü güçleri kısacası, o topraklan esrarengiz kılan her şey hakkında tamamen bilgisizim. Bay Trelawny'yi etkisi altına almış bulunan bu hastalık, bu durum, adına ne denirse artık öyle ya da böyle, bir şekilde Mısır'la ilintili. Ta başından beri aklımda bu yönde bir kuşku vardı ve zaman geçtikçe, ortada herhangi bir kanıt olmamasına karşın, bu kuşku yerini kesinliğe bıraktı. Bu gece söylemiş olduklarınız tahminlerimi haklı çıkardı ve beni bir kanıt bulunması gerektiğine inandırdı, ilk saldırının yapıldığı Bay Trelawny'nin bedeninin yerde yatarken bulunduğu geceden bu yana bu evde yaşanmış olan şeyleri tam olarak bildiğinizi sanmıyorum. Yine de, artık size açılabileceğimizi düşünüyorum. Eğer Bay Ross da kabul ederse, ondan, üzerinde bir süredir görüş alış verişinde bulunduğumuz birtakım şeylerden size bahsetmesini isteyeceğim. Ne de olsa, elde ettiğimiz verileri başkalarının önüne sermekte o benden daha becerikli. Anlatmak istediği şeyleri kısa ve net bir şekilde dile getirir ve bu sefer kendi gördüğü, kendi duyduğu ve olayın katılımcıları veya seyircilerinden, birinci elden öğrendiği şeylerden bahsedeceği için, anlatımı daha da kısa sürecektir. Onu dinleyip her şeyi öğrendiğinizde, umarım Bay Trelawny'ye en iyi nasıl yardım edebileceğinize ve onun arzularını sessiz kalarak mı yoksa konuşarak mı daha iyi ye-

rine getireceğinize karar vermiş olursunuz."

Ben başımı sallayarak kabul ettiğimi belirttim. Bay Corbeck ise ayağa fırladı ve kendine has o tez canlılıkla bize sırayla elini uzattı.

"Anlaştık!" dedi. "Bana gösterdiğiniz anlayış ve duyduğunuz güven için teşekkür ederim, eğer Bay Trelawny'nin bana yüklediği görevin, dudaklarımı onunla ilgili konularda, onun yararına olacak şekilde açmama izin verdiği kanısına varırsam, bildiğim her şeyi olabildiğince açık anlatacağımdan emin olabilirsiniz."

Bu sözlerin ardından, Jermy Sokağındaki evimin kapısının çalınması sonucu uyandığım andan o ana kadar geçen süre içinde yaşanan her şeyi, mümkün olduğunca eksiksiz ve açık bir şekilde ona anlattım. Üzerinde durmayıp geçtiğim veya kendime sakladığım yegane şeyler, Bayan Trelawny'ye karşı olan kişisel duygularım ve asıl konuyla pek bir ilgisi olmayan bazı önemsiz noktalardı, bir de Çavuş Daw ile aramızda geçen ve sır niteliğinde olmalarından dolayı sessiz kalmamı özellikle gerektiren konuşmalar. Ben konuşurken Bay Corbeck soluksuz bir ilgiyle dinledi beni. Bazen ayağa kalkıp kontrol edilemez bir heyecanla odada geziniyor, sonra aniden kendine çeki düzen verip tekrar yerine oturuyordu. Bazense konuşacak gibi oluyor; ama bariz bir çaba göstererek kendini tutmayı başarıyordu Bu konuşmam, olayları daha iyi görmeme ve aklımda daha iyi düzene koymama yardımcı olmuştu sanırım; çünkü konuşurken bile, her şey daha bir aydınlanıyordu. Küçük ve büyük bütün ayrıntılar, ana olayda tuttukları yerin büyüklüğüne ve önemine göre, daha açık ve net bir perspektifte çıkıyordu karşıma. Her zamankinden de

büyük bir gizeme bürünmüş olan sebebi dışında, olayın şu ana kadar yaşanmış olan kısmı tutarlı bir bütün halini almıştı. İşte bu, kolektif anlatım sanatının hüneriydi. Birbirinden kopuk veriler, kuşkular, sallantıdaki kısımlar, tahminler, mantıklı ve akla yatkın bir bütün oluşturuyorlardı.

Anlattıklarımın Bay Corbeck'in aklına yattığı da açıktı. Hiçbir açıklamaya veya kısıtlamaya gerek duymaksızın, bir erkek gibi, korkusuzca, işin özüne değinmişti hemen: "Sanırım bazı şeyleri aklımda şekillendirebildim! Özel olarak ilgilenilmesi gereken, faal haldeki bir güçle karşı karşıyayız. Eğer böyle bilinçsizce, karanlıkta çalışmayı sürdürürsek, birbirimizin yoluna çıkarız ve farklı yönlerde çalıştığımız taktirde içimizden birinin veya her birimizin elde edeceği avantajı kaybetmiş oluruz. Bana öyle geliyor ki, başarmamız gereken ilk iş, Bay Trelawny'yi içinde bulunduğu uyku halinden kurtarmak. Hemşirenin kendine gelişi, onun da pekala uyandırabileceğini gösteriyor, diğer yandan, odada uyuduğu süre zarfında ona fazladan ne gibi bir zarar verilmiş olabileceğini kimse söyleyemez. Yine de, bunu göze almak zorundayız. O, hep orada yattı ve onu etkisi altına alan şey her ne ise, hâlâ orada ve şu da bir gerçek ki, biz o etkiyle mücadele etmek durumundayız. Bir gün fazla veya eksik olmuş, uzun vadede pek fark etmez. Bugün artık geçti, yarınsa taptaze enerjilerimize gereksinim duyacak bir görev olacak önümüzde. Siz, doktor, bir an önce uyuşanız iyi olur; çünkü sanıyorum ki yarın bunun yanı sıra uğraşmanız gereken başka işleriniz de olacak. Size gelince, Bay Ross, bu gece hasta odasında nöbet tutabilmeniz için bir büyüye ihtiyacınız olduğunu görebiliyorum. Size öyle bir kitap vereceğim ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaksınız bile. Kütüphaneye gidip o kitabı bulmaya çalışacağım. Bu eve

son geldiğimde oradaydı, hatta yerini tam olarak hatırlıyorum, o günden beri Bay Trelawny'nin onu kullanmış olduğunu da hiç zannetmiyorum. Kitabın içinde onun dikkatini çekmiş veya çekebilecek bir şeyler varsa bile, çoktan bulup öğrenmiştir onları. Ancak o kitap, size daha sonra açıklayacağım bazı şeyleri anlamanız ya da en azından anlamanıza yardımcı olmak için gerekli. Bu sayede, Doktor Winchester'e işine yarayabilecek her şeyi söyleme fırsatı bulacaksınız. Çünkü yakında, bu araştırmadaki ilerleyişimiz hiç ummadığımız ölçüde hızlanacak sanırım. Hepimizin ayrı birer hedefi olacak ve tüm zamanımızı ve beyin gücümüzü, kendi payımıza düşen bu görevi başarmak için harcayacağız. Tüm kitabı okumanıza gerek yok. Sizi ilgilendirecek kısımlar söz konusu olayla ilgili olanları kastediyorum tabii, çünkü kitap, o dönem itibariyle pek tanınmayan bir ülkede yapılmış bir gezinin kayıtlarını içeriyor, kitabın önsözü ve size göstereceğim iki üç bölümden ibaret."

Gitmek üzere ayağa kalkan Doktor Winchester'le büyük bir samimiyetle el sıkıştılar.

Corbeck de gidince, oturduğum yerde kendi düşüncelerimle başbaşa kaldım. Düşünürken, çevremdeki dünya sonsuz derecede büyümüştü sanki. Bu koca dünya içinde ilgilendiğim tek nokta, arazinin ortasındaki ufacık bir alan gibiydi. Dışında ve çevresinde, karanlık ve bilinmeyen tehlikeler kol geziyor, her yandan bastırıyorlardı. Çölün ortasındaki bir vahayı andıran bu noktanın merkezinde ise, tatlılık ve güzellik emsali biri bulunuyordu. Aşık olunacak, uğruna çalışılacak, uğruna ölünecek biri!

Çok kısa bir süre sonra Bay Corbeck elinde kitapla geri

geldi, kitabı üç yıl önce son gördüğündeki yerde hemencecik bulmuştu. Okumam gereken yerleri işaretlemek için sayfaları arasına kağıt parçaları yerleştirmiş olduğu kitabı bana verirken şöyle dedi:

"Bay Trelawny'yi harekete geçiren, okuduğumda beni de harekete geçiren ve hiç kuşkum yok ki, sonu nasıl biterse bitsin, sizin için de özel bir çalışmanın başlangıç noktası olacak şey, işte burada. Umarım o sonu en az birimiz görebilir."

Odadan çıkmak üzere kapıya vardığında durdu ve ekledi:

"Söylediğim bir şeyi geri almak istiyorum. Şu bizim dedektif gerçekten de iyi biriymiş. Bana onun hakkında anlattıklarınız, ona farklı bir gözle bakmamı sağladı. Bunun en iyi kanıtı, lambalar, ona emanet edip bu gece huzur içinde yatağıma gidecek olmam!"

O gidince, kitabı yanıma aldım, respiratörümü taktım ve nöbet görevimi yerine getirmek üzere hasta odasının yolunu tuttum!

VADİDEKİ BÜYÜCÜ

Kitabı yeşil tenteli lambanın bulunduğu küçük masaya koydum ve lambayı ışığı kitabın üstüne vuracak şekilde yerleştirdim. Böylelikle başımı kaldırdığımda hem yatağı, hem hemşireyi hem de kapıyı görebilecektim. Koşulların pek de öyle elverişli olduğunu veya etkin şekilde çalışmaya imkan tanıdığını söyleyemem. Yine de, kendimi elimden geldiğince işime vermeye çalıştım. Kitap, daha kapağından başlayarak, özel bir dikkatle okunmayı gerektirir cinstendi. 1650 yılında Amsterdam'da Flemenkçe basılmış büyükçe bir kitaptı. Birisi kelimesi kelimesine bir çeviri yapmış ve Flemenkçe kelimelerin altına İngilizce karşılıklarını yazmıştı, bundan dolayı, her iki dilin gramerlerinden kaynaklanan farklılıklar çeviriyi bile zorlukla okunur hale getirmişti. Öyle ki, okurken, sözcükler arasında ileri geri gidip gelmek gerekiyordu. İkinci yüz yıl öncesinden kalma tuhaf bir el yazısını çözmeye çalışmak da cabası. Buna rağmen, kısa süre sonra, resmi ingilizce içinde Hollanda dil yapısının özelliklerini ayırt etmeye başlamıştım ve kitaptaki yazı tarzına alıştıkça, işim giderek kolaylaşmaya

başlamıştı.

İlk zamanlarda odanın durumu ve Bayan Trelawny'nin beklenmedik bir anda çıkagelip beni kitabı okurken yakalayabileceği korkusu, beni huzursuz etmişti. Çünkü, Doktor Winchester evine gitmeden önce, yapacağımız yeni araştırmaya kızı katmama yönünde karar almıştık. Bu tür esrarengiz olayların onun gibi genç bir kız üzerinde şok etkisi yaratabileceğini düşünüyorduk ve dahası, Bay Trelawny'nin kızı olmasından dolayı, babasının arzularının aksine hareket edildiğini bile bile bu işin içinde yer alması halinde, zor bir konuma düşebilirdi. Sonra birden, kızın nöbeti devralma saati olan ikiden önce gelmeyeceğini hatırlayınca, biraz rahatladım. Önümde hâlâ üç saate yakın zaman vardı. Hemşire Kennedy, yatağın başucundaki sandalyesinde, sabırla ve dikkatle oturuyordu. Merdiven sahanlığındaki bir saatin tik tak sesleri duyuluyor, evin çeşitli yerlerindeki diğer saatler ona eşlik ediyor, kentin uzaktan kulağa bir mırıltı gibi gelen sesleri, batıya doğru esen bir meltemle beraber gürleşiyordu. Yine de, ortalığa sessizlik hakimdi. Ne zaman kafamı kaldırsam, kitabıma vuran ışığın ve lambanın tentesinin kenarlarının ipeksi yeşilliğinin, hasta odasının kasvetini arttırdığını görüyordum. Okudukça, bu duygu giderek ağırlaşıyor gibiydi, öyle ki, odayı seyretmeyi bırakıp sayfaya her bakışımda ışık gözlerimi kamaştırıyordu sanki. Tüm bunlara rağmen, kendimi önümdeki işe verdim ve kısa süre içinde konunun beni sardığını hissettim.

Kitap, Hoorn'dan Nicholas van Huyn tarafından yazılmıştı. Önsözde, Merton College'dan John Greaves'in Pyramidographia adlı çalışmasından ilham alarak nasıl olup da Mısır'ı ziyaret ettiğini ve bu ülkenin büyüsüne kapılıp hayatının bir döne-

mini oradaki ilginç yerleri ziyaret etmeye ve pek çok tapınak ve mezar kalıntısını incelemeye adadığını anlatıyordu. Arap tarihçisi İbn Abdülhakim'in kaleme aldığı ve piramitlerin nasıl inşa edildiğini anlatan öykünün parçalarını ele geçirdiğinden ve bunlardan bazılarını kaydettiğinden bahsediyordu. Bunları okumak için vakit harcamadan, işaretli sayfalara geçtim.

Bu sayfaları okumaya başladığımda ise, rahatsız edici, tuhaf bir sis bulutu gibi havanın üzerime çöktüğünü hissettim. Bir iki kere başımı kaldırarak hemşirenin yerinden kıpırdayıp kıpırdamadığına bakma ihtiyacı duydum; çünkü yakınımda birisinin olduğu gibi bir izlenime kapılmıştım. Ama Hemşire Kennedy'nin yerinde her zamanki gibi hazır ve pür dikkat oturduğunu görünce, işaretli sayfaları okumaya devam ettim.

O sayfalarda, araştırmacının, Aswan'ın doğusundaki dağlarda birkaç gün geçirdikten sonra, belli bir yere gelişi anlatılıyordu. Burada, çeviriyi çağdaş İngilizce'ye tercüme ederek, öyküyü yazarın kendi ağzından aktaracağım:

"Akşama doğru, hem doğuya hem de batıya açılan dar ve derin bir vadinin girişine ulaştık. Ben ilerlemek istiyordum; çünkü batmak üzere olan güneşin son ışıkları, tepelerin ardındaki geniş bir açıklığı aydınlatıyordu. Ama beraberimdeki köylüler, biz daha vadinin diğer ucundan çıkamadan gece bastırır korkusuyla, böyle bir saatte vadiye girilmesine kesinlikle karşı çıktılar. Önceleri, bu korkularının kaynağını söylemediler. O ana dek, hangi saatte olursa olsun, istediğim her yere hiçbir sorun çıkarmaksızın gitmişlerdi. Nitekim, biraz üsteleyince, bu yörenin, geceleyin hiç kimsenin girmemesi gereken Büyücünün Vadisi olduğunu öğrendim. Bana bu büyücüden bahsetmelerini istediğimde ise, onun herhangi bir

isminin olmadığını ve bu konuda bir şey bilmediklerini ileri sürerek, bunu reddettiler. Ertesi sabah ise, güneş iyice yükselip tüm vadiyi ışıklarıyla aydınlatıldığında, akşamki korktuğumuz şey nasılsa silinip gitti. Sonra, bir kral veya kraliçe olduğu sanılan büyük bir büyücünün çok eski zamanlarda milyonlarca ve milyonlarca yıl önce terimini kullanmışlardı buraya gömülmüş olduğunu anlattılar bana. Büyücünün ismini veremiyor ve onun bir ismi olmadığı konusunda sonuna kadar ısrar ediyorlardı, onu herhangi bir şekilde adlandıran kişinin varlığının ise Öteki Dünya'da yer alamayacak şekilde ortadan kalkacağını söylüyorlardı. Vadi boyunca, grup halinde ve büyük bir hızla önüm sıra ilerlediler. Kimse arkada kalmak istemiyor gibiydi. Böyle acele etmelerine sebep olarak da, Büyücünün kollarının uzun olmasını gösterdiler, dediklerine göre, sona kalanın durumu tehlikede olurmuş.

Bunları dinledikten sonra, en sona kalma şerefi, beni de biraz huzursuz etmedi değil hani. Güneyde, vadinin en dar kısmında, dimdik yükselen, pürüzsüz bir yüzeye sahip büyük bir kayalık göze çarpıyordu. Üzerine, çeşitli kabalistik semboller ile birçok insan ve hayvan figürü kazınmıştı, balıklar, sürüngenler, kuşlar, güneşler, yıldızlar ve daha başka pek çok tuhaf şekil. Bu tuhaf şekillerden bazıları, tek başına çizilmiş uzuv ve organları andırıyordu: Kollar ve bacaklar, parmaklar, gözler, burunlar, kulaklar ve dudaklar Bunlar, Kıyamet Günü'nde insanların doğru ve yanlışlarını kaydeden meleğin bile aklını karıştıracak nitelikte sembollerdi. Kayalık, tam olarak kuzeye bakıyordu Onda, son derece garip ve daha önce gördüğüm üstü oymalı benzer kayalıklardan çok farklı bir şey vardı, bu yüzden ekibi durdurdum ve tüm günümü bu kayalığı teleskobumun elverdiği ölçüde incelemeye ayırdım. Feci şekilde

korkmuş olan Mısırlı refakatçilerim, beni tekrar yola çıkmaya ikna edebilmek için insan üstü çaba sarf etmişlerdi. Öğleden sonra geç saatlere dek orada kaldım, ama kayanın üzerinde ve etrafında herhangi bir mezar girişine rastlayamadım, çünkü bu yapının o amaca hizmet etmek üzere yapılmış olduğundan kuşkulanıyordum. Bu arada, adamlar giderek tuhaflaşmaya başlamıştı; bu yüzden vadiyi terk etmek zorunda kaldım, aksi halde ekibim dağılacak ve herkes çöle doğru kaçışacaktı. Yine de, buradaki mezarın yerini saptamayı ve daha sonra bir ara gelip onu araştırmayı kafama koymuştum. Bu düşünceyle, dağların iç kısımlarına doğru ilerlemeyi sürdürdüm ve orada benimle beraber çalışmaya istekli olan bir Arap şeyhi ile buluştum. Araplar'da, Mısırlılarda görülen batıl inanç ve korkular pek yoktu, öyle ki, Şeyh Ebu Soma ve adamları, yapacağım araştırmada bana eşlik etmeye can atıyorlardı.

"Bu bedevileri de yanıma alıp vadiye geri döndüğümde, sözünü ettiğim kayalığa tırmanmak istedim, ama yüzeyi inanılmaz derecede düz olduğundan, bunu başaramadım. Kayalığın nüvesini oluşturan ve doğası gereği zaten çok az pürüzü olan taşa, insan eliyle kusursuz bir düzlük kazandırılmıştı Kayanın üstündeki basamaklar, bunu doğruluyordu, gerçekten de, bu garip ülkenin iklimine rağmen aşınmadan kalmayı başarmış olan bu oyukların çevresi, keski, tokmak ve testere izleri ile doluydu.

"Mezara aşağı kısımdan girme çabalarımın böylelikle boşa çıkması ve yanımızda merdiven getirmeyi de unutmuş olmamız, kayanın tepesine çıkmak için çok daha dolambaçlı bir yol izlememe neden oldu. Beni birkaç ip yardımıyla aşağı sarkıtmalarını sağladım ve kayanın, mezar girişini bulacağımı

umduğum yüzünü boydan boya inceledim. Gerçekten de bir giriş bulmayı başardım; ama önü koca bir taş parçasıyla kapatılmıştı. Kayanın üçte ikisi sayılabilecek üç metrelik bir yükseklikte, içe doğru bir oyuk vardı. Kayanın üzerine işlenmiş olan hiyeroglifler ve kabalistik semboller, bu girişi gizleyecek şekilde düzenlenmişti. Bu oyuk kapıyı oluşturan büyük taş bloktan itibaren kayanın içine doğru koridorlar çizerek ilerliyordu. Kaya üzerinde öyle bir yerleşim düzeni oluşturulmuştu ki taş keskileri de dahil yanımdaki hiçbir kesici alet çatlaklardan içeri sızmama yardımcı olamıyordu Yine de, canımı dişime takıp pek çok ağır darbe indirdikten sonra, mezar olduğunu sandığım bu yere girmemi sağlayacak bir yol açmayı başardım Girişi kapayan taş kapıyı içeri doğru yıkıp onun üzerine basarak içeri girdiğim sırada, gözlerim, girişin hemen yakınındaki bir taş destekte asılı duran, halka şeklinde uzun demir bir zincire takıldı.

"Keşfettiğim bu mezarın girişinde, mükemmel tasarlanmış tüm Mısır mezarlarında olduğu gibi, mumyanın konulduğu çukurda son bulan bir koridora açılan ufak bir salon vardı. Mezarda bulunan son derece güzel, taş bir masanın üzeri, vaktiyle bir çeşit kayıt görevi görsün diye kazınmış olduğuna inandığım ve büyük ihtimalle anlamı çoktan unutulmuş harikulade resimlerle kaplıydı.

"Salonun ve mumya odasına giden koridorun duvarlarına daha önce de bahsettiğim o acayip yazılar işlenmişti. Dip odadaki lahit veya tabut olarak adlandırılabilecek devasa şeyin üstü de, yine şahane şekillerle örülüydü. Mezara benimle birlikte girme cesaretini göstermelerinden, bu tür korku verici deneme ve araştırmalara alışık oldukları anlaşılan Arap şef ve iki adamı,

lahitin üstündeki kapağı kırmadan kaldırmayı başarmıştı. Bu duruma kendileri de şaşmıştı, çünkü, dediklerine göre, böyle uğraşlar genelde bu kadar iyi sonuçlar doğurmuyordu. Gerçekten de, pek de öyle özenli hareket ettikleri söylenemezdi, mezardaki çeşitli eşyaları o kadar hoyratça inceliyorlardı ki, tabutu zarar görmekten kurtaran, dayanıklılığı ve kalınlığı olmuştu. Benimse ilgim fazlasıyla uyanmıştı, çünkü tabut, o ana dek hiç görmediğim, nadir bulunan bir çeşit taştan yapılmıştı. Onu taşıyıp oradan çıkaramayacak olmamıza çok yanmıştım. Ancak çöl gezileri ve zaman, böyle bir şeyi olanaksız kılıyor, insan, yanına sadece üzerinde taşıyabileceği kadar eşya alabiliyordu.

"Lahitin içinde, tüm mumyalarda olduğu gibi keten bezlerle sarılmış olmasına rağmen, bir kadına ait olduğu kuşku götürmeyen bir vücut vardı. Üzerindeki bazı süs ve nakışlardan, bu kadının üst sınıfa mensup biri olduğunu çıkarmıştım. Ellerinden biri, sargısız halde, göğsünün üstünde uzanıyordu. Daha önceleri görmüş olduğum bazı mumyalarda, kolların ve ellerin sargı içine konduğunu, kolları ve elleri andıracak şekilde biçimlendirilip boyanmış olan bazı tahta parçalarının ise sarmalanmış vücudun dışında bırakıldığını fark etmiştim.

"Ancak buradaki manzara, gerçekten oldukça tuhaftı; çünkü sargılanmamış halde duran bu el, kadının kendi eliydi ve bezin içinden çıkıp göğse doğru uzanan kol kısmı, mumyalama işlemi sırasında bilhassa mermere benzeyecek şekilde yapılmış gibiydi. Kol ve el, uzun süre açık havada kalmış bir fildişinin kendine has o koyu beyazlığına sahipti. Deri ve tırnaklar o kadar bozulmamış ve muntazamdı ki, gören vücut önceki gün gömülmüş sanırdı. Ele dokunup onu hareket ettirdiğimde,

kolun sanki canlıymış gibi esnek olduğunu fark ettim, yine de, Hint Adalarında rastladığım fakirlerin kollarındakine benzer şekilde, uzun zamandır yerinden oynamamış olmanın verdiği bir sertlik hissediliyordu. Beni şaşırtan bir diğer özelliği ise, bu elin, hepsi aynı uzunluk ve zarafete sahip, benzersiz güzellikte en az yedi parmağı oluşuydu. Doğruyu söylemek gerekirse, binlerce yıldır orada hareketsiz şekilde yattığı halde insana canlıymış izlenimi veren bu ele dokunurken, tüm vücudumu bir ürperti sarmış ve titremiştim.

Elin altında, sanki onun tarafından korunuyormuş gibi, yakuttan yapılmış oldukça büyük bir mücevher vardı, yakutlar genelde küçük taşlar olarak bilindiğinden, bu mücevherin boyutları, şaşkınlık vericiydi. Rengi, parlak bir kan kırmızısıydı. Çok nadir bulunan bir büyüklüğü ve rengi olması bir yana, onu ilginç kılan asıl özellik, ona bu parlaklığı kazandıran ve taşın içine haps edilmiş gibi duran, nokta halindeki yedi küçük yıldızdı. Öyle ki, eli kaldırdığımda, mücevherin parıltısı gözümü kamaştırmış, beni şaşkınlıktan neredeyse felç etmişti. Karşımızdaki, kendisini göreni taşa çeviren ve saçında yılanlar oynaşan Gorgon Medusa'nın kesik başıymış gibi, Araplarla beraber öylece bakakalmıştık. O an, oradan hızla uzaklaşmak için dayanılmaz bir istek uyanmıştı içimde. Yanımdakiler de benimle aynı hisleri taşımış olsalar gerek ki, değerli taşlarla süslenmiş bazı kolyelerin yanı sıra bu eşsiz mücevheri de yanımıza alarak, mezardan hemen ayrıldık. Orada daha uzun süre kalabilir ve mumyanın sargılarını daha yakından inceleyebilirdim; ama bunu yapmaya korktum. Çünkü aniden, titizliklerinden veya meraklarından değil ama sırf çıkarları için yanımda bulunan bazı adamlarla, terk edilmiş bir yerde kısılıp kaldığım hissine kapılmıştım. Ne de olsa, yerin üç met-

re yukarısında ve ölülerin gömülü olduğu bir mağaradaydık, böyle bir yerde başıma kötü bir şey gelse, birileri tarafından bulunmak şöyle dursun, beni burada aramak akıllarına dahi gelmezdi. Ama içimden, yanıma daha güvenilir adamlar alıp buraya yeniden gelmeye karar verdim. Dahası, sargıları incelerken, bu akıl almaz mezar odasında, içlerinde garip bir taştan yapılma ve lahitin içine yerleştirilmiş olmasından dolayı başka mücevherler içerdiğini sandığım tuhaf şekilli ufak bir kutunun da yer aldığı, ilgimi çekecek daha pek çok şey görmüştüm.

Mezarda, boyut ve süslülük bakımından kayda değer olsa da, diğerlerine oranla çok daha basit şekilli başka bir sandık daha vardı. Son derece kalın bir demir filizinden yapılma olup, kapağı, büyük ihtimalle içeri hava girmesini engellemek üzere, zamk veya Paris alçısına benzer bir şeyle hafifçe yapıştırılmıştı. Kalınlığından ötürü içinde hazine bulunduğu kanısına varan Araplar, onu açmamız için bayağı ısrar etmişler, ben de buna razı olmak durumunda kalmıştım. Ancak, umutlan boşa çıkacaktı. Kutunun içinde, üzerleri özenle işlenmiş, dip dibe konmuş dört kavanoz vardı. Bunlardan biri adam, diğeri köpek, bir diğeri çakal ve sonuncusu da atmaca kafası şeklindeydi. Bazı hallerde, mumyalanan ölünün bağırsakları ile diğer organlarının, bunlara benzer kavanozlara konulduğunu duymuştum, ancak, zayıf bir balmumuyla tutturulmuş olan kapaklarını açınca, bu dört kavanozun içinde yalnızca yağ olduğunu gördük. Bu işi yaparken yağın çoğunu yere döküp ziyan eden Bedeviler, dip kısma değerli bir şeyler saklanmış olabileceği düşüncesiyle, parmaklarıyla kavanozların içini dışına çıkarmışlardı; fakat bu çabaları da sonuçsuz kalmıştı, kavanozlarda hazine falan yoktu. Arapların gözlerindeki açgözlü bakışları fark edince, içinde bulunduğum durumun ne denli

tehlikeli olduğunu fark etmiştim. Bunun üzerine, mezardan ayrılmalarını çabuklaştırmak için, bunlar gibi sert adamlarda bile var olduğunu kesinlikle bildiğim batıl inanış ve korkulardan yararlandım. Bedevilerin şefi, mezarın girişinden dışarı sarktı ve yukarıdaki adamlara bizi çekmeleri için işaret verdi, ben de zerre kadar güvenmediğim bu adamlarla birlikte olacağıma aldırmadan çabucak onu izledim. Diğer ikisinin çıkışı biraz gecikince mezarı bir de kendi bildikleri yolla incelemeye karar vermiş olabileceklerinden korktum; ama durumu daha da kötüleştirmemek için bir şey söylemeyip kendimi tutmayı tercih ettim. Sonunda diğerleri de geldi. Yukarı ilk çekilen tam kayanın tepesine adımını atacaktı ki, bastığı yere dikkat etmeyip tökezledi ve aşağı düştü, düşer düşmez de öldü. Diğeri ise sağ salim çıkmayı başardı. Şef onu izledi, son olarak da ben çıktım. Yukarı çekilmeden önce, mezarın girişini kapatan taş bloğu elimden geldiğince eski konumuna getirdim. Bir sonraki ziyaretime kadar mezara başka kimse girmesin istiyordum.

"Sonunda hep beraber kayalığın üzerindeki tepede toplandığımızda, mezarın karanlığı ve esrarengiz havasının ardından, o müthiş parlaklığı ve görkemiyle etrafı yakan güneş gözüme daha bir hoş görünmüştü. Yardan aşağı düşen zavallı Arap'ın cansız bedeninin o kasvetli mağarada değil, güneş ışığının altında uzanıyor olması bile beni sevindiriyordu. Yanımdakilerle beraber aşağı inip ona bir çeşit defin töreni yapmayı isterdim, ama şeyh bu olayı pek önemsememiş olacak ki, biz yolumuza devam ederken, adamlarından ikisini cesedi gömmeye yolladı.

"O gece kamp kurduğumuzda, cesetle ilgilenmek üzere

geride kalan adamlardan yalnızca biri döndü, dediğine göre arkadaşı ile birlikte ölüyü vadinin dışındaki bir kumula gömerek, çakallar ve diğer vahşi hayvanlar her zaman yaptıkları gibi mezarı deşip ölü bedeni yemesinler diye, gömdükleri yerin üzerini pekçok büyük taşla örttükten sonra, bir çöl aslanı çıkagelmiş ve onlara saldırıp arkadaşını öldürmüş.

"Gecenin geç saatlerinde, adamların çevresine oturduğu veya uzandığı kamp ateşinin ışığında, tek başına geri dönen o adamın, arkadaşlarına beyaz bir şey gösterdiğini ve onların bunu büyük bir hayranlık ve beğeni ile incelediğini fark ettim. Bunun üzerine, yavaşça onların yanına sokuldum ve o beyaz nesnenin, büyük lahitin içindeki mücevherin üzerinde duran mumya elinden başka bir şey olmadığını gördüm. Bedevi'nin, onu kayalıktan düşen arkadaşının üstünde bulduğunu anlatışını da dinledim. Bunun aynı el olduğuna şüphe yoktu, çünkü daha önce de fark ettiğim gibi, yedi parmaklıydı. Şefin ve benim dikkatimizin başka yöne kaydığı bir anda, bu adam onu ölünün üstünden araklamış olmalıydı ve etrafındakilerin imrenişinden, bu adamın onu bir çeşit madalyon veya muska niyetine kullanmaya karar verdiği sonucunu çıkardım. Bu el birtakım özel güçlere sahip olsa bile, onu bir ölüden almış olan bu adam o güçlerden faydalanamayacaktı, çünkü hırsızlığı, ölümü de beraberinde getirmişti. Kendine kolye olarak seçtiği bu el, daha şimdiden bir vaftiz ayinine imzasını atmıştı, çünkü bilek kısmında, taze kana batırılmış olmaktan kaynaklanan kırmızı bir leke göze çarpıyordu.

"O gece, bana bir zarar verilebileceği korkusu duymaya başladım; çünkü bu zavallı ölü eli, bir muska olarak bu denli değerliyse, korumak üzere üstüne örtüldüğü o mücevherin

değeri neydi acaba? Bunu sadece şefin biliyor olması korkumu daha da artırıyordu, çünkü akıbetim onun insafına kalmış durumdaydı. Bu yüzden, ilk fırsatta bu gruptan ayrılıp önce Nil kıyısına, sonra da nehir yoluyla İskenderiye'ye gitmeyi, oradan da, yanımda ne gibi ilginç bir yük bulundurduğumdan habersiz başka rehberlerle birlikte eve doğru yola çıkmayı kafama koyarak, kendimi korumak için olabildiğince ayık kalmaya çalıştım.

"Fakat bir süre sonra, karşı koyamadığım bir uyku sis gibi üzerime çöktü kaldı ve kendimi ister istemez buna teslim ettim. Muhtemel bir saldırı olabileceği veya onu başka eşyalarla beraber elbisemin içine koyduğumu görmüş olan Bedevi'nin ben uyurken üstümü arayıp Yıldız Mücevheri'ni bulabileceği korkusuyla, mücevheri kimseye fark ettirmeden cebimden çıkardım ve elime aldım. Mehtapsız bir gece olmasına rağmen mücevher, kamp ateşinin titrek ışığını ve yıldızların parıltısını aynen yansıtıyor gibiydi ve dikkatle bakınca, arkasına mezarda gördüğüm işaretlerin benzerlerinin kazınmış olduğunu fark ettim. Sonra, Yıldız Mücevheri sımsıkı kapadığım avucumun içinde olduğu halde, uykuya yenik düştüm.

"Sabah güneşinin ışınlarının yüzüme vurmasıyla uyandım. Yattığım yerde doğrulup etrafıma bakındım. Ateş sönmüş ve hemen yakınımda yatmakta olan bir vücut dışında, kamp terk edilmişti. Bu, Arap şefiydi, ölmüş halde sırt üstü yatıyordu. Yüzü simsiyah denecek kadar morarmıştı ve gözleri korkunç bir şey görmüş gibi belermiş halde, göğe bakıyordu. Boğulmuş olduğu açıkça belliydi, çünkü biraz daha yakından bakınca, boynunda kırmızı parmak izleri gördüm. O kadar çok iz vardı ki meraklanıp onları sayma gereği duydum ve şefin boynun-

da, sanki tek bir ele aitlermiş gibi, başparmağınki hariç hepsi birbirine paralel olmak üzere, yedi adet parmak izi olduğunu gördüm. Mumya elinde yedi parmak olduğunu hatırlayınca bu durum beni fazlasıyla ürpertti.

"Orada, çölün ortasında bile, büyüler meydana gelebiliyordu demek!

"Hayretler içinde ölünün üzerine eğilirken, içindekini koruma içgüdüsüyle uykumda bile açmadığım sağ elimi, farkında olmadan gevşettim. Ben böyle yapınca, avucumda tuttuğum Yıldız Mücevheri kayıp düştü ve ölü adamın ağzına çarptı. Tam o anda, ölünün ağzından kan fışkırıverdi ve mücevher de bu kana karışıp gözden kayboldu. Mücevheri bulmak için cesedi ters çevirdiğimde, Arapların kemerlerinde taşıdığı türden, ucu ve kenarı keskin büyük bir bıçağı kavramış olan sağ elinin, adam sanki üzerine düşmüş gibi vücudun altında bükülü olduğunu gördüm. Belki de, insan veya Tanrı ya da eski Tanrılar eliyle ölüm ona geldiğinde, şef tam beni öldürmek üzereydi, içinde yatmakta olduğu kan göletinin ortasında bir yıldız gibi parlayan yakutumu bulup aldıktan sonra, oradan hemen uzaklaştığımı söylememe gerek yok sanırım. Ne kadar uzun olduğunu hatırlayamadığım bir zaman boyunca, kızgın çölde tek başıma ilerledim ve sonunda, Tanrının bir lütfü olarak, bir kuyunun başında mola vermiş olan ve bana tuz veren bir Arap kabilesine rastladım. Onların da yardımıyla tekrar yola koyulana dek birlikte kalıp dinlendim

"Mumya eline veya onu çalanlara ne olduğunu bilmiyorum. O elin beraberinde ne gibi bir çekişme, kuşku, felaket ve hırs taşıdığını bilmiyorum; ama ona sahip olanları hiç vakit yitirmeden kaçıp gitmeye şevk ettiğine göre böyle bir etki

doğurduğu şüphesizdi. Vaktiyle, bir çöl kabilesi tarafından kudret sembolü bir tür muska olarak kullanılmış olduğu kesindi.

"Üzerine kazınmış olan şekilleri çözme arzusuyla, Yıldız Yakutu'nu ilk fırsatta incelemeye aldım. Ne anlama geldiğini çözemediğim semboller, şöyleydi..."

İnsanı baştan aşağı saran bu öyküyü okurken, tam iki kere, kitabın sayfaları üzerinde, konunun içeriğinin etkisiyle bir elin gölgesine benzettiğim bir şeyin gezindiğini görür gibi oldum, ilk seferinde, bu sanrıya, lambanın yeşil ipek tentesinin sebep olduğunu düşündüm, ama olay ikinci kez tekrarlanınca, başımı kaldırdım ve odanın karşı kısmındaki, pencere panjurlarının kenarından sızan ay ışığının aydınlattığı mumya elini fark ettim. Onu böylesi bir öyküyle bağdaştırdığıma şaşmamalı, çünkü gözlerim beni yanıltmadıysa, orada, içinde bulunduğum odadaki şey, gezgin Van Huyn'un yazısında bahsettiği mumya elinin ta kendisiydi. Yatağın olduğu yöne doğru baktım, Hemşire'nin halen orada sakin ve uyanık halde oturuyor olduğunu görmek, beni rahatlattı. Böyle bir zamanda ve böylesi eşyalarla çevrili bir ortamda, böylesi bir hikayeyi okurken, yakınımda canlı birinin bulunduğunu bilmek, bana güven veriyordu.

Gözlerim, önümdeki masanın üzerinde duran kitaba kenetlenmiş halde otururken, beynim, birbirinden tuhaf düşüncelerle çalkalanmaya başladı. Karşımdaki bu beyaz parmakların ışıltısı, üzerimde hipnotik bir tür etki yaratıyordu sanki. Sonra birden, beynimdeki düşünce çalkantısı durdu ve bir an için, dünya ve zaman kavramları sanki havada asılı kaldı.

Kitabın üzerinde, gerçek bir el uzanıyordu! Bana böylesine

tesir eden şey ne olabilirdi? Kitabın üzerindeki bu eli tanıdım ve buna çok sevindim. Margaret Trelawny'in elini görmek ve ona dokunmak beni çok sevindirmiş ve bunun da ötesinde, o an için, üzerimde garip bir etki doğurmuştu. Fakat bu anlık bir etkiydi ki, daha kızın sesini duymadan yok olup gitmişti.

"Sorun nedir, sizi huzursuz eden bir şey mi var? Neden bu kitaba öyle bakıp duruyorsunuz? Bir an için yeniden o uyuşukluğa yenik düştüğünüzü sandım!" Bu sözleri duyunca yerimden fırladım.

"Okuyordum," dedim, "kütüphanede bulduğum eski bir kitap " Bu sırada, kitabı kapatıp koltuğumun altına almıştım. "Babanızın her şeyi, özellikle de kitapları yerli yerinde görmek istediğini bildiğimden, şimdi onu yerine geri koyacağım." Bilhassa yanıltıcı sözler seçmiştim, çünkü okuduğum kitabın ne ile ilgili olduğunu kızın bilmesini istemiyordum ve onun şüphesini uyandırmamak için kitabı orta yerde bırakmamanın en iyisi olduğuna karar vermiştim. Odadan çıktım, ama kitabı kütüphaneye değil gündüz uyuduktan sonra ertesi akşam okumaya kaldığım yerden devam etme düşüncesiyle odama götürdüm. Hasta odasına döndüğümde, Hemşire Kennedy yatağına gitmek üzere yanımızdan ayrıldı ve nöbetimde bana eşlik edeceğini söyleyen Bayan Trelawny ile başbaşa kaldık. O yanımdayken kitaba falan ihtiyacım yoktu. Yanyana oturup fısıldayarak konuşurken, zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorduk bile. Öyle ki, perdelerin köşesine vuran ışığın renginin griden açık sarıya dönüştüğünü görünce, şaşırmaktan kendimi alamadım. Nöbet süresi boyunca yaptığımız bu sohbet, kızını ilgilendiren her konunun eninde sonunda babasını da ilgilendireceği gerçeği dışında, hastayla ilgili hiçbir

şey içermemişti. Ne Mısır'dan, ne mumyalardan, ne ölülerden, ne mağaralardan, ne de Bedevi şeflerinden bahsetmiştik. Oda iyice aydınlanınca, Margaret'in elinin yedi değil, beş parmaklı olduğunu açıkça görme imkanı bulmuştum, çünkü eli elimdeydi.

Sabahleyin, uyumaya gitmeden önce yemek odasında oturmuş hafif bir şeyler buna kahvaltı mı demeli, yoksa akşam yemeği mi, ben bile emin değilim atıştırırken, eve gelip hastayı muayene etme işlemini bitirmiş olan Doktor Winchester yanıma uğradı. O sırada Bay Corbeck de içeri girdi ve böylece, önceki gece ara verdiğimiz konuşmamızı kaldığı yerden sürdürme imkanı yakalamış olduk. Bay Corbeck'e, kitabın mezarın bulunuşuyla ilgili olan kısmını okuduğumu söyledim ve bunu Doktor Winchester'in de okuması gerektiğini ekledim. O sabah Ipswich'e bir tren yolculuğu yapmak durumunda olan doktor da, bizce bir sakıncası yoksa, kitabı yanına alıp yolda okuyacağını ve akşam eve döndüğünde teslim edeceğini belirtti. Bunun üzerine, kitabı getirmek için odama çıktım, ama her nasılsa onu hiçbir yerde bulamadım. Nöbet tutmak üzere hasta odasına giden Bayan Trelawny ile ayrıldıktan sonra odama geldiğimde, kitabı yatağımın hemen yanındaki küçük masaya koyduğumu çok net bir şekilde hatırlıyordum. Bu durum oldukça tuhaftı, çünkü söz konusu kitap hizmetçilerin almak isteyeceği türden bir şey değildi. Sonuçta, yemek odasına eli boş dönmek ve diğerlerine kitabı bulamadığımı anlatmak zorunda kaldım.

Doktor Winchester gidince, Hollandalı gezginin yazdıklarını en ince ayrıntısına kadar bildiği anlaşılan Bay Corbeck, benimle kitap üzerine uzun bir sohbete daldı. Ona tam da

mücevherin tanımlandığı bölümü okurken, odadaki nöbet değişimi sonucu okumayı kesmek zorunda kalışımdan bahsettim. Gülümseyerek şöyle dedi:

"Eğer mesele buysa, üzülmenize hiç gerek yok diyebilirim. Ne Van Huyn'un zamanında, ne de ondan sonraki iki yüzyıl boyunca, mücevherin üstüne kazınmış olan şekillerin ne anlama geldiği çözülebildi. Ta ki, bu çalışmayı Young ve Champollion, Birch, Lepsius, Rosellini ve Salvolini, Mariette Bey, Wallis Budge, Flinders Petrie ve dönemin diğer ünlü araştırmacıları ele alıp sürdürene kadar, ancak ondan sonra, önemli aşamalar kaydedilmiş ve bu hiyerogliflerin gerçek anlamı ortaya konabilmiştir.

"Daha sonra, zamanı geldiğinde, eğer Bay Trelawny bunu kendisi yapmayı tercih etmez veya bana bu konuda yasaklamalar koymazsa, o mücevherin üzerindeki şekillerin ne anlama geldiğini size açıklayacağım. Şu an için, Van Huyn'un öyküsünün nasıl sürdüğünü bilmenizde bence yarar var, çünkü taşın tanımlanışı ve son bir yolculuğun ardından Hollanda'ya getirilişi ile hikaye tamamlanıyor Daha doğrusu, kitapta anlatıldığı kadarıyla tamamlanıyor. Bu kitabın en önemli özelliği, kendisini okuyanları düşünmeye ve harekete geçmeye teşvik etmesi. Bu kişiler arasında Bay Trelawny ve ben de varız. Bay Trelawny doğu dilleri konusunda uzman olmakla beraber, kuzey dilleri hakkında pek bilgisi yoktur. Bana gelince, yabancı dil öğrenmeye eğilimim ve yeteneğim var, Leyden'de çalışmalar yürüttüğüm dönemde, oradaki kütüphaneye daha kolay girip çıkabilmek ve kaynaklardan daha iyi faydalanabilmek için Flemenkçe öğrendim. Mısır'la ilgili eşya ve belgelerden oluşan o görkemli koleksiyonunu zenginleştirmeye

uğraşan Bay Trelawny'nin, bir kitapçının katalogunda bu kitabın el yazması çevirisini görüp alması, tam da benim Leyden'de kitabın orijinal Flemenkçe versiyonunu okuduğum ve incelediğim döneme denk geliyor. Sıradan araştırmacılar ulaşamasın diye o denli yükseğe yapılan ve böylelikle ulaşım yolları tamamen kesilen, ama bir yandan da, Van Huyn'un tarif ettiği gibi üzerine büyük bir özenle şekiller işlenmiş kayalığın içindeki o gözlerden uzak mezar odası ikimizi de derinden etkilemişti. Olayın çarpıcı bir yönü daha vardı: Van Huyn'un dönemi ile bizim içinde bulunduğumuz devir arasında geçen yıllarda, Mısır'a ait sanat eserleri ve eski eşyalarla ilgili kayıtlar inanılmaz ölçüde artmış olmasına karşın, böylesi bir yerde yapılan ve yapımı muhtemelen çok pahalıya mal olan böylesi bir mezarda kimin yattığına dair elde tek bir kayıt veya belge yoktu. Dahası, mezarın bulunduğu yerin adı olan 'Büyücünün Vadisi' bile, o bölgeyi, çok eski çağlardan itibaren pek çok maceracı ve araştırmacı için cazip bir çekim merkezi haline getirmeye yetmişti. Çalışmalarında ona yardımcı olabilecek ejiptolojistler araması sayesinde tanışma olanağı bulduk ve diğer pek çok konunun yanı sıra bu mezardan da bahsettik, sonra da sözü edilen bu esrarengiz vadinin yerini bulmaya karar verdik. Yolculuğa başlayacağımız günü beklerken ortaya çıkan boşluktan yararlanarak çünkü Bay Trelawny'nin yanına almakta ısrar ettiği pek çok şeyin temin edilmesi gerekiyordu. Van Huyt'un öyküsünün doğruluğunu onaylatmanın bir yolunu bulurum ümidiyle, Hollanda'ya gittim. Araştırmama doğrudan Hoorn kentinde başladım ve büyük bir sabırla bizim gezginin veya varsa torunlarının evini bulmaya uğraştım. Bu araştırmamın ve keşfimin ayrıntılarıyla sizi sıkmayacağım. Ticari açıdan önemli merkezler arasındaki konumunu yitirmiş

olsa da, Hoorn kenti, Van Huyn'un yaşadığı dönemden beri pek bir değişikliğe uğramamıştır. Özellikle dış semtleri, o zamanki halini korumuştur, zaten böyle uyuşuk ve durağan bir kentte aradan bir iki yüzyıl da geçse pek bir şeyin değişmesini ummak yersiz bir beklenti olsa gerek. Neyse, evi buldum, ama Van Huyn ailesinden hayatta kalan kimse olmadığını öğrendim. Kayıtları dikkatle inceledim; ama karşıma hep aynı sonuç çıktı ölümler ve ailenin tükenmesi. Sonra, adamın elindeki hazinelerin ve değerli eşyaların akıbetini öğrenmek üzere işe koyuldum, ne de olsa onun gibi bir gezginin yüklü miktarda hazinesi olmalıydı. Tespit ettiğim pek çok değerli parçanın izini, Leyden, Utrecht ve Amsterdam'daki müzelere dek sürdüm, bazılarıysa zengin koleksiyoncuların özel arşivlerinde çıktı. En sonunda, yaşlı bir saatçi ve mücevherat ustasının Hoorn'daki dükkanında, en gözde hazinesi olarak nitelediği bir şey buldum: Skarab şekli verilmiş, içinde yedi yıldız ve üzerinde çeşitli hiyeroglifler bulunan, büyük bir yakut mücevher. Bu yaşlı adamın hiyerogliflerin nasıl okunacağından falan haberi yoktu, alışageldiği o hareketsiz dünyasında, son yıllarda dilbil im alanında kaydedilmiş olan gelişmelerden habersiz olarak yaşayıp gidiyordu. Bu isimde bir kişinin vaktiyle yaşamış olduğu ve tüm şehirde iki asırdır büyük bir gezgin olarak anıldığı dışında, Van Huyn hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Mücevhere, kesilirken bir tarafı zedelenmiş olan değerli bir taş gözüyle bakıyordu ve başlangıçta böyle eşsiz bir mücevherden ayrılmaya gönlü razı olmadıysa da, yumuşak başlı davranmasını sağlayıp onu yola getirmekte pek güçlük çekmedim. Tahmin edeceğiniz üzere, bunu içi dolu bir para kesesine borçluyum, ne de olsa, taşı Bay Trelawny adına alıyordum ve sizin de bildiğiniz gibi, kendisinin serveti, hiç de

öyle yabana atdacak cinsten değildir. Ardından Yıldız Yakutu cebimde güvende, içimde sınırsız bir sevinç ve gururla dolup taşarak, hiç vakit geçirmeden Londra' ya doğru yola çıktım.

Van Huyn'un harkulade öyküsünün doğruluğunu böylece kantlamıştık. Mücevher, Bay Trelawny'nin büyük kasasına konmuştu artık içimiz rahatlamış olarak,büyük umutlar beslediğimiz yolculuğumuza çıkabilirdik.

"Bay Trelawny, son anda, çok sevdıgı karısından ayrılırken bayağı zorlanmış; ama kocasın, en az onun kendisini sevdiği kadar seven bu yüce kadın, eşinin bu araştırma gezisine çıkmayı, ne kadar çok istediğini bildiğinden, her iyi yürekli bayanın yapacağı gibi onun durumunda daha da özelleşen tüm kederlerin, içine atarak, kocasını hedefinin peşinden ayrılmaması konusunda yüreklendirmişti."

KRALİÇENİN MİSTİK MEZARI

"Bay Trelawny de en az benim kadar ümitliydi. Benim kadar neşeli, umut ve kederin iniş çıkışlarını benim kadar belirgin yansıtan biri değildi, umudu inanca dönüştüren bir iradesi vardı. Bazen, bu taşlardan iki tane bulunabileceği veya Van Huyn'un maceralarının, İskenderiye veya Kahire'deki, ya da Londra veya Amsterdam'daki sıradan antikalara bakıp türetilmiş hayal ürünü hikayelerden ibaret olduğu gibisinden tuhaf korkulara kapılıyordum. Ancak Bay Trelawny, inandığı şeylerden geri adım atacak biri değildi asla. Oysa karşımızda, zihinlerimizin inanç ve inançsızlık arasında gidip gelmesine neden olacak o kadar çok etken vardı ki! Arap Paşa olayının izleri henüz tam anlamıyla silinmediğinden, Mısır o dönemde yabancı gezginler için güvenli bir yer değildi, özellikle de söz konusu olanlar İngilizse. Ama Bay Trelawny korkusuz bir adamdı, ben de pek öyle korkak biri sayılmam hani. Daha önce yaptığımız çöl gezilerinden tanıdığımız, güvenilir ya da en azından olağanüstü bir güvensizlik duymadığımız adamları biraraya toplayarak, yanımızda Araplardan kurulu bir ekip

oluşturduk. Kendimizi yağmacı çetelerden korumamıza yetecek sayıya ulaştığımız kanısına varınca, yanımıza bol miktarda yolluk da alarak yolculuğumuza başladık. Britanya ile halen dostane ilişkiler içinde olan yetkililerin iznini ve desteğini sağlamayı da ihmal etmemiştik, tabii bu noktada da başlıca rolü Bay Trelawny'nin servetinin oynamış olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Aswan'a vardığımızda, her zamanki yöntemi kullanarak, kentin şeyhinin bize birkaç adam temin etmesini sağladık ve yolculuğumuzu çölün derinliklerine doğru sürdürdük.

"Uzunca bir süre, bitmek tükenmek bilmeyen kum tepeleri arasında bilinçsizce dolandıktan sonra, bir gece, Van Huyn'un kitabında tarif ettiğine benzer bir vadiye ulaştık. Yüksek, sarp dik kayalıklarla çevrili olup merkezine doğru gidildikçe daralan, doğu ve batı kısımlarına gidildikçe genişleyen bir vadiydi burası. Gün ışıyınca o malum tepenin önüne varmış olduğumuzu gördük, kayaların arasındaki açıklığı ve bu açıklığı gizleme amacıyla kayalığa kazınmış olan hiyeroglifleri kolayca seçebiliyorduk.

Ama, Van Huyn'u ve çağdaşlarını hatta daha da sonrakileri şaşkına çevirmiş olan bu şekiller, bizim için sır değildi artık. Beyinlerini ve yaşamlarını bu işe adayan tüm araştırmacılar, Mısır dilinin gizemlerini çözmek için büyük uğraş vermişlerdi. Teb papazlarının kayalığın yüzüne elli yüzyıl önce kazımış olduğu şekilleri çözmek, bu gizemleri çözmüş olan bizler için çocuk oyuncağı olmuştu.

"Kayalığın dış yüzeyindeki şekillerin, birtakım papazlarhem de diğer insanlara karşı düşmanca duygular besleyen papazlar tarafından çizilmiş olduğuna hiç şüphe yoktu. Kayanın

üzerine hiyeroglif yazıyla kazınmış olan mesaj şöyleydi:

"'Burada, Tanrılar hiçbir çağrıya kulak asmaz. Çünkü 'Adı Olmayan,' onları huzursuz etmiştir ve bu yüzden sonsuza dek yalnız kalmaya mahkumdur. Sakın bundan daha ileri gitmeyin, yoksa intikamları sizi yok eder!'

"Bu uyarı, yazıldığı dönemde ve onu izleyen binlerce yıl boyunca, hatta yazımında kullanılan dil bu topraklarda yaşayan insanlar tarafından unutulduğunda bile, mutlak bir korku uyandırmış olmalıydı. Böyle dehşetengiz bir şeyin yaratacağı etki, kendi kaynağından bile uzun ömürlü olur. Taşın üstüne çizilmiş olan semboller bile, yazının içeriğinin ciddiyetini ve önemim vurgular nitelikteydi. 'Sonsuza dek' ibaresi, hiyerogliflere 'milyonlarca yıl' olarak yansıtılmıştı. Bu sembol, üçerli üç grup halinde tam dokuz kez tekrarlanıyor ve bu grupların ardından, sırasıyla Yukarı Dünya, Aşağı Dünya ve Gökyüzü sembolleri geliyordu. Anlaşılan, Tanrıların intikamı, 'Adı Olmayan' denen bu kişinin ruhuna, ne Gün Işığı Dünyası'nda, ne Ölüler Diyarında ne de Tanrıların katında huzur bulma şansı verecekti.

"Ne Bay Trelawny ne de ben, yanımızdaki Araplara bu yazıların anlamını söylemeye cesaret edebilmiştik. Bu lanetin kaynağı olan dine veya intikam tehdidinde bulunan bu Tanrılara inanmamalarına rağmen, batıl inançları o kadar kuvvetliydi ki, yazıların içeriğini öğrendikleri takdirde, her şeyi öylece bırakıp kaçarlardı.

"Neyse ki, onların cehaleti ve bizim tedbirli davranmamız, böyle bir şeye olanak tanımadı. Bahsi geçen şu yazılar devamlı adamların gözünün önünde olmasın diye, aramıza başka bir kayalık alıp görüş alanımızı kısıtlamaya özen göstererek,

mezarın bulunduğu kayanın hemen yakınına kamp kurduk. Çünkü, vadinin geleneksel ismi olan 'Büyücünün Vadisi' bile onları fazlasıyla korkutuyordu zaten tabii bizi de. Yanımızda getirdiğimiz odunları kullanarak kayanın yüzüne tırmanabileceğimiz bir merdiven yaptık. Tepenin üzerinde hazırladığımız bir kirişe de sepetler içinde aşağı sarkmamızı sağlayacak bir makara taktık. Sonra, beceriksizce yerine yerleştirilmiş ve birkaç küçük taş parçasıyla desteklenmiş olan, kapı görevi görüp girişi kapatan o büyük taşı bulduk. O destekler olmadan, kendi ağırlığıyla bile, bu işi rahatlıkla görüyordu, üzerinden atlayıp içeri girebilmek için onu gücümüzün son damlasına dek itmemiz gerekmişti. Kendimizi içeri atar atmaz, Van Huyn'un bahsettiği, kayanın içinde asılı duran o büyük zincir halkayı bulduk. Diğer yandan, büyük taş kapının enkazında, tepesinde ve tabanındaki demir menteşelerin yanı sıra, içeriden kapatılıp sıklaştırılacak şekilde tasarlandığına dair pek çok kanıt gözümüze çarptı.

"Bay Trelawny ve ben, mezar odasına yalnız girdik. Yanımızda çok sayıda meşale getirmiştik ve mezarın içinde ilerledikçe bir yandan da onları yakıp kullanıma hazır hale getiriyorduk. Önce etrafta genel bir göz gezdirecek, sonra da her şeyi ayrıntılı şekilde inceleyecektik. Dip odaya doğru yürüdükçe, içimizdeki merak ve heyecan da giderek artıyordu. Bu kaya mezarı, o güne dek gördüğümüz en muhteşem ve güzel şeydi. Duvarlardaki resimlerin ve oyma işlerinin ustalığı ve inceliğinden mezarın, kullanımına sunulduğu kişi henüz hayattayken inşa edilmiş olduğu anlaşılıyordu. Hiyeroglifler çizimi çok güzel, renklendirmesi ise harikaydı, Nil Nehri'nin rutubetinin etkisinden bile kurtulacak kadar yükseğe yapılmış olan bu mezardaki her şey, ressamlar palet-

lerini indirdiği anki kadar taze ve canlıydı. Gözümüzden kaçmayan bir husus daha vardı. Kayanın dışı rahipler tarafından yontulmuşsa da, tepenin yüzünün düzleştirilmesi, mezarı inşa eden kişinin aklındaki planın bir parçasıydı muhtemelen. Bu fikre kapılmamıza, mezardaki her şeyi kaplamış olan boya ve oymalardaki sembolizm neden olmuştu. Mağaranın giriş kısmı, kısmen doğal, kısmense insan ürünüydü ve mimari açıdan olsa olsa bir bekleme odası olarak nitelenebilirdi. Bu bölmenin sonunda, doğuya bakacak şekilde, kayalar yontularak yapılmış sütunlu bir revak vardı. Bu sütunlar hem çok büyük, hem de yedişer yüzlüydü, böylesini daha önce hiçbir mezarda görmemiştik. Sütunların üzerinde duran taştan kirişteki oymalarda, kafasında tüylerle süslenmiş diskiyle, Ay Kayığı'na binmiş olan inek başlı Hathor ve Kuzey'in tanrısı köpek başlı Hapi görülüyordu. Harpocrotes'in yönlendirmekte olduğu kayık, yönünü Ejder ve Büyükayı takımyıldızları tarafından çevrelenmiş olan Kutup Yıldızı'na göre tayin ederek, kuzeye doğru yol alıyordu. Büyükayı'yı oluşturan, 'saban' diye adlandırdığımız yıldızlar, diğer tüm yıldızlardan daha geniş oyulmak suretiyle resmedilmiş ve bu oyukların içi de, meşalelerin ışığında göz alıcı şekilde parlamalarını sağlayacak şekilde altınla doldurulmuştu. Sütunların arasında gezinirken, bir kaya mezarında bulunması gereken iki mekanı, yani Oda veya Mabet ile Çukuru bulduk, bu bölmelere eski Mısırlılar tarafından verilen isimler onun zamanında bilinmediği için kitabında bunları adlandıramamış olsa da, her şey aynı Van Huyn'un tarif ettiği gibiydi.

"Batı yakasının diplerinde yer alan üzeri kitabeli dikili taş, ya da diğer adıyla kayıt, o kadar dikkat çekiciydi ki, araştırmamızın asıl hedefi olan mumyayı bulmak üzere yolumuza

devam edeceğimiz yere, durup onu uzun uzadıya incelemeye başladık. Kitabe, baştan aşağı minik ve çok güzel hiyerogliflerle bezenmiş, lacivert taşından büyükçe bir kayanın üzerindeydi. Oyulan kısımlar, parlak kırmızı renkte, son derece güzel bir çeşit alçıyla doldurulmuştu. Kitabedeki açıklamalar, şöyle başlıyordu:

"Tera, Tüm Mısır'ın Kraliçesi, Antef'in Kızı, Kuzeyin ve Güneyin Hakimi,' 'Güneş'in Kızı,' 'Bütün Hükümdarların Kraliçesi.

"Bu şatafatlı girişten sonra, kadının yaşamı ve hükümranlığı ile ilgili her şey eksiksiz olarak anlatılıyordu.

"Hükümranlık simgeleri, kadınsı süslerle doluydu. Özellikle, Yukarı ve Aşağı Mısır'ın Taçları nefis bir incelik ve dikkatle işlenmişti. Yukarı ve Aşağı Mısır'ın Beyaz ve kırmızı Taçları olan Hejet ve Desher'i bir kraliçenin mezarındaki kayıtta birarada görmek, ikimiz için de büyük bir sürpriz olmuştu, çünkü eski Mısır'da, her ne kadar tanrıçaların da bunu yapabileceğine inanılsa da, kurallar gereği bu taçlar ancak bir kral tarafından giyilebilirdi. Fakat incelemeyi sürdürünce, birazdan açıklayacağım gibi, bu soruya da yanıt bulduk.

"Böylesi bir kitabe, hangi zamanda ve nerede olursa olsun herkesin ilgisini uyandıracak kadar şaşırtıcı ve heyecan vericiydi, ama bizim üzerimizde yarattığı etki daha da derindi. Onu ilk görenler biz değildik belki, ama o taş blok bundan neredeyse beş bin yıl önce kayadaki girişin önüne yerleştirildiğinden beri bu kayıtlara anlamlarını idrak ederek bakabilen ilk kişiler olduğumuza hiç şüphe yoktu. Ölülerin bıraktığı bu mesajı okumak bize nasip olmuştu. Eski Tanrılara karşı savaşmış ve onların dostluğunu veya düşmanlığını kazanmanın tek yolu-

nun hükümdarlık olduğu bir dönemde bu mücadeleden zaferle ayrılmayı bilmiş olan birinin mesajıydı bu.

"Çukurun yukarı kısmındaki odada ve Lahit'in bulunduğu odada, yine sayısız hiyeroglif göze çarpıyordu. Kitabenin üstündekiler hariç bütün oymalar, mavimsi yeşil bir boyayla doldurulmuştu. Bazen göz ucuyla yakalandıklarında, bu yeşilimsi şekil dizileri rengini yitirmiş eski bir Hint turkuazını andırıyordu.

"Yanımızda getirmiş olduğumuz palanganın yardımıyla çukura inmeyi başardık, ilk inen, Trelawny olmuştu. Boyu iki metreyi aşan, derin bir çukurdu bu, aradan geçen bunca zaman boyunca, içine hiçbir şey dolmamış, tabanı hiç yükselmemişti. Benzerlerine oranla daha uzun olan zemindeki ufak yol Lahit'in bulunduğu odaya çıkıyordu ve etrafına duvar örülmemişti.

"İçende, bir tür sarı taştan yapılmış büyük bir lahit bulduk. Tarif etmeyeceğim; çünkü onu Bay Trelawny'nin odasında gördünüz zaten. Kapak, olması gerektiği gibi lahitin üstünde değil, tıpkı Van Huyn'un tarif ettiği gibi yerdeydi. İçine bakınca ne denli şaşırdığımızı söylemem yersiz olur sanırım. Yine de, belli belirsiz bir hayal kırıklığına da uğramamış değildik. Lahitin içine bakıp da mumya sargılarının üzerinde canlıymışçasına yatan o bembeyaz eli gören Hollandalı gezginin gözleri önüne serilen manzara, çok daha farklı olmalıydı. Gerçekten de, elin koparılıp alınmış olduğu o fildişi beyazlığındaki kolun bir kısmı, halen görülebiliyordu.

"Öte yandan, biz, Van Huyn'un tadamadığı bir heyecanla karşı karşıyaydık.

"Bileğin kesildiği yerde kurumuş kan vardı! Sanki vücut, öldükten sonra kanamış gibi! Parçalanmış bileğin ucu, pıhtılaşmış kanla kaplıydı ve tam da oradan fırlamış olan beyaz kemik, bir opal filizini andırıyordu. Bilekten aşağı akmış olan kan kahverengi sargılara da bulaşmış, kumaşın üstündeki toza karışmıştı. Tüm bunlar, hikayeyi doğruluyordu. Kitapta yazanların doğru olduğunu gösteren bunca kanıta ulaşmışken, Van Huyn'un anlattığı diğer şeylerin örneğin, mumya elindeki kanın ya da boğularak öldürülen Şeyh'in cesedinin boynundaki, yedi parmak tarafından bırakılmış izlerin gerçekliğinden şüphe edemezdik.

"Orada gördüğümüz her şeyi veya bunca bilgiye nasıl ulaştığımızı ayrıntısıyla anlatarak sizi bunaltmayacağım. Bu bilgilerin bir kısmı, bu alanda çalışan tüm araştırmacıların bileceği türden şeylerdir, diğer kısmını ise mezardaki kitabeden ve duvarlara kazınmış şekiller ile boyanmış hiyerogliflerden edindik.

"Kraliçe Tera, İsa'dan önce yirmi dokuzuncu ve yirmi beşinci yüzyıllar arasında Mısır tahtında hüküm sürmüş olan Teb Hanedanı'nın on birinci hükümdarıydı Babası Antef'in tek çocuğu olduğu için, tahta o geçmişti. Sıra dışı bir kişilik ve yeteneğe sahip olsa gerek, çünkü babası öldüğünde henüz gencecik bir kızmış. Gençliği ve cinsel cazibesi, o sıralarda nüfuzlarını bayağı artırmış olan hırslı rahipleri cesaretlendiriyordu. Bu kişiler servetlerini, sayılarını ve bilgilerini kullanarak, daha ziyade Kuzey bölgesinde olmak üzere, tüm Mısır'da hakimiyet kurmuşlardı. Bu sayede uzun zamandır gizliden gizliye tasarladıkları cüretkar planlarını, yani ülkenin yönetim şeklini krallıktan hiyerarşiye çevirme işini uygulamaya

koyma fırsatı da bulmuşlardı. Kral An tef henüz sağken böyle bir şeyden kuşkulanmış ve ordunun kızına karşı olan sadakatini güçlendirerek, onu korumaya yönelik bir önlem almıştı. Diğer yandan, kızına devlet yöneticiliği eğitimi verdiriyor, bununla da yetinmeyip rahiplere özgü bilgileri bile öğrenmesini sağlıyordu. Ülkedeki dini mezhepleri, kralın, yani kendisinin desteğiyle kısa vadeli kazanç ve avantaj sağlayacaklarına, hatta ileride kızından da medet umabileceklerine inandırarak, birbirlerine karşı kullanıyordu Böylece, Prenses'in yetişme çağı, kitap ve yazılar arasında geçmiş ve diğer pek çok alanda olduğu gibi, yazın alanında da ustalaşmış. Bu anlattıklarımın çoğu, mezardaki duvarlara son derece güzel resimler ve hiyeroglif yazılar yoluyla aktarılmış ve biz bu yazılar içinde Prenses'in kendi ürünü olanların pek de öyle azımsanacak sayıda olmadığı kanısına vardık. Kitabe'de ondan 'Sanatların Koruyucusu' diye söz edilmesi boşuna değil herhalde.

"Ancak Kral, daha da ileri giderek, kızına büyücülük dersleri de verdirmiş ve kız, bu sayede Uyku ve İradeyi kontrol etme gücü edinmiş. Burada gerçek büyü den 'kara' büyüden bahsediyoruz, tapınaklarda uygulanan şu zararsız nasıl desem 'beyaz' büyülerden değil, yöneldiği kişi veya şey üzerinde etki doğurmaktan çok, iradesine hükmedip büyücünün onu zorla hizmetine almasını sağlayan büyüleri kastediyorum. Kız bu alandaki eğitiminde de çok istekli ve yatkın bir performans göstermiş ve bir süre sonra öğretmenlerini bile geride bırakacak seviyeye ulaşmış. Sahip olduğu güç ve elindeki kaynaklar, ona büyük imkanlar tanımış ve o da bunları sonuna kadar değerlendirmişti. Doğanın gizlerini öğrenmede çok garip yöntemler kullanıyordu, bir keresinde tıpkı bir mumya gibi sargılanıp bir ay boyunca ölü gibi tabutun içinde yatma

cesaretini bile göstermişti. Rahipler, gerçek Prenses Tera'nın bu deney sırasında öldüğü ve onun yerine başka bir kız geçirildiği izlenimi yaratmak istediyse de kız onların bu yalanlarını yüzlerine vurmayı başarmıştı. Bütün bu anlattıklarım, büyük bir yetenekle resmedilmiş. Chufu'nun hüküm sürdüğü Dördüncü Hanedan döneminde zirveye çıkan sanatsal zenginlik ve ustalığa tekrar ulaşma hamlesi muhtemelen onun zamanında gerçekleştirilmişti.

"Lahit odasında, kızın Uyku'yu yendiğine dair resim ve yazılar bulunuyordu. Aslına bakılırsa, anavatanı sayılacak bir ülkede ve altın çağı olarak kabul edilecek bir dönemde de olsa, sembolizm tüm güzelliğiyle, her yerde hissediliyordu. Bir kraliçe olmasına rağmen, kızın krallara mahsus erkeksi özelliklerin tümüne sahip olduğu gerçeğinin önemle vurgulandığı gözümüzden kaçmamıştı. Resimlerden birinde, başındaki Beyaz ve Kırmızı Taçlarla, erkek elbisesi içinde gösterilmişti. Onun peşi sıra gelen resimde ise üzerinde bir kadın elbisesi vardı ve çıkardığı erkek giysileri ayaklarının dibine yığılmıştı, yine de Yukarı ve Aşağı Mısır'ın taçları hâlâ kafasındaydı. Umudun, iradenin ve yeniden dirilişin vurgulandığı her resimde, Kuzeyin sembolü de mutlaka yer alıyor ve pek çok yerde —geçmişteki, bugünkü veya gelecekteki önemli olaylar canlandırılırken— Saban'ı oluşturan yıldız kümesi kullanılıyordu. Kızın bu takımyıldızı bir şekilde kendisiyle özdeşleştirdiği açıktı.

"Gerek Kitabe'deki gerekse duvarlardaki kayıtlar içinde belki de en dikkat çekici olanı, Kraliçe Tera'nın tanrılarla bile kapışacak güce sahip olduğunu öne sürendi. Bu, Mısır tarihinde hiç görülmemiş bir şey değildi tabii, ama amacı bakımından farklılık gösteriyordu. Kız, skarab şeklinde yontulmuş ve

üzerinde yedişer yıldızlı yedi yıldız bulunan bir yakuta, Yukarı ve Aşağı Dünyalardaki tüm tanrılara meydan okuyacak sözler kazıtmıştı

"Yine bu kayıtta, Tera'nın, rahiplerin ona karşı giderek büyüyen bir nefret beslediğini ve o öldükten sonra ismini hafızalardan silmek için ellerinden geleni yapacaklarını bildiğinden de bahsediliyordu. Bu tür bir isim silme işlemi, Mısır mitolojisinde, en korkunç ve an acı verici intikam yöntemlerinden biri olarak geçer, çünkü adı olmayan biri öldükten sonra tanrılara takdim edilemeyecek ve hiç kimse onun için dua edemeyecektir. Bu yüzden, yeniden doğuşunu, çok uzun bir süre sonra, daha kuzeydeki bir yerde ve doğumunda da ona rehberlik eden yedi yıldızlı takımadanın altında gerçekleştirmeyi tasarladı. Bunu sağlamak için, eli sargılanmayıp dışarıda bırakılacak ve avucuna da Yedi Yıldız Mücevheri konulacaktı, böylelikle, havayla temas eder etmez harekete geçebilecekti, Ka'sı gelse bile! Üzerinde bir süre kafa yorduktan sonra, Bay Trelawny ve ben, bunun, kızın vücudunun alacağı bir komut sonucu uzayda parça parça birleşip yeniden bir bütün oluşturacağı ve istenilen zamanda istenilen yerde bulunabileceği anlamına geldiğine karar verdik. Bir diğer yazıda da, içinde tüm tanrıları ve birtakım sembollerle ifade edilmiş olan İrade ve Uykuyu barındıran bir tür sandık veya kutudan bahsediliyordu. Tarife göre, bu kutunun yedi yüzü vardı. Bay Trelawny'in odasında sizin de görmüş olduğunuz bu küçük kutuyu mumyanın ayaklarının altında bulmak, bizi pek şaşırtmamıştı. Sol ayağın sargılarının alt kısmında, suyun hiyeroglif simgesi, sağ ayağın altında ise, toprağın simgesi görülüyordu ve her ikisi de, Kitabe'de kullanılan o parlak kırmızı rengin aynı kullanılarak boyanmıştı. Bu sembollerin, kızın

ölümsüz olan ve isteğe bağlı olarak hayata döndürülebilen bedeninin, toprak ile suya ve -ilki mumya sargılarının dışında bulunan çakmaktaşı ve demir sayesinde, diğeri ise Mücevherin ışığı sayesinde olmak üzere- hava ile ateşe hükmedebildiğim işaret etmek amacıyla çizilmiş olduğu sonucuna vardık.

"Kutuyu lahitin içinden çıkarırken, kenarlarındaki, sizin de çoktan görmüş olduğunuz şu tümsekleri fark ettik ama o an için buna bir anlam veremedik. Lahitin içinde birkaç kolye vardı, ancak hiçbiri ayırt edici bir değer veya özelliğe sahip değildi. Bu tür özel eşyalar varsa bile, sargıların içinde veya büyük ihtimalle mumyanın ayaklarının altında duran o garip kutuda olmalıydılar. Kaldı ki, o küçük sandığı açamadık. Üzerinde, bir kapağı olduğunu gösteren izler vardı, tepe ve taban kısımlarının ayrı birer parça olduğu belliydi. Tepenin hemen yakınında, kapağın sınırını teşkil eden ince bir çizgi vardı, ama o kadar ince işlenmişti ki zorlukla fark edilebiliyordu. Her neyse, kutunun tepesi hiçbir şekilde yerinden kımıldamıyordu. Bunu, bir şekilde içten tutturulmuş olmasına bağladık. Her şeyi sırasıyla anlatıyorum ki, ileride karşılaşabileceğin şeyleri daha iyi idrak edebilen Bu konu söz konusu olduğunda, hüküm vermeyi bir kenara bırakmalısın. Bu mumya ve onu çevreleyen her şey, o kadar büyük garipliklere gebe ki, her an yeni şeyler öğrenmeye hazır olmalıyız. Yaşam ve bilginin alışılageldik seyri sırasında gerçekleşen olayların aklımıza yatması, bazen neredeyse imkansız oluyor.

"Büyücünün Vadisi çevresinde bir süre kaldık, ta ki duvarlar, tavan ve zemindeki resim ve yazıların neredeyse tümünü kopyalayana kadar. Oymaları parlak kırmızı bir mineyle doldurulmuş olan, lacivert taşına kazınmış o Kitabeyi yanımı-

za aldık. Lahit ve mumyayı, içinde su mermerinden kavanozlar bulunan taş sandığı, kan taşı, su mermeri, kırmızı ve damarlı akikten yapılma masaları, kılıfının üstü altın işlemeli kutsal yılanlarla dolu olan fildişi beyazlığındaki yastığı da unutmadık tabii. Dua bölmesindeki ve mumyanın bulunduğu çukurdaki bütün eşyaları, içinde tayfalar ve ushaptiu figürleri bulunan tahta kayıkları, her biri ayrı bir simge taşıyan kolye ve madalyonları hepsini aldık.

"Dışarı çıktıktan sonra, merdivenleri de aşağı çektik ve onları, daha sonra gerekirse yerlerini kolayca bulabilmek düşüncesiyle, az ötedeki bir tepenin dibine, kuma gömdük. Ardından, yanımızdaki ağır yükle, Nil'e doğru yapacağımız zahmetli dönüş yolculuğuna başladık. İnanın bana, o koca lahiti yüklediğimiz arabayla çölde ilerlemek, hiç de kolay bir iş değildi. Arabamız idare ederdi, onu çekmeye yetecek kadar adamımız da vardı, yine de çok yavaş ilerlediğimiz hissine kapılıyorduk, çünkü beraberimizdeki hazineleri bir an önce güvenli bir yere ulaştırma telaşı içindeydik. Geceleri yağmacı bir çetenin saldırısına uğrama endişesiyle geçiriyorduk. Dahası, yanınızdakilerin bazılarından da çekiniyorduk. Ne de olsa dilenci ruhlu, vicdansız kişilerdi bunlar ve beraberimizdeki eşyalar hiç de öyle yabana atılacak cinsten şeyler değildi. Bu adamlar, ya da nispeten daha tehlikeli olanları, bu eşyaların neden bu kadar değerli olduğunu bilmiyor, onları maddi bir hazine olarak algılıyorlardı. Mumyayı lahitten çıkarmış ve daha rahat taşınabilmesi için ayrı bir sandığa yerleştirmiştik. Daha ilk gece, arabadan eşya çalmak üzere iki deneme yapıldı ve ertesi sabah ekipten iki adam ölü bulundu

"İkinci gece, kuvvetli bir çöl fırtınası, insanın çaresizliğini

yüzüne vuran şu samyellerinden biri patlak verdi. Her yanı kaplayan ve havada uçuşan kuma yenik düşmüştük. Bizim Bedevilerden bazıları, henüz fırtına çıkmadan, sığınacak bir yer bulma ümidiyle kaçıp gitmiş, geri kalanımız ise örtü ve giysilerimize sarınıp sabırla fırtınanın dinmesini beklemeye koyulmuştuk. Sabahleyin, fırtına dindiğinde, bulabildiğimiz tüm eşyaları üzerlerini kaplamış olan kum yığınlarının altından çıkardık. İçine mumyayı koymuş olduğumuz sandığı her yanı kırılmış şekilde bulduk, ama mumyanın kendisi ortalarda görünmüyordu. Her yanı aradık, çevremize kümelenmiş olan kum tepeciklerini delik deşik ettik, fakat hepsi boşunaydı. Trelawny mumyayı eve götürmeyi o kadar kafasına koymuştu ki, ne yapacağımızı bilemedik. Kaçan Bedeviler döner umuduyla tüm gün orada bekledik, onların mumyayı sandıktan çıkarıp yanlarına almış olabileceklerine dair zayıf bir ümit besliyorduk. O gece sabaha doğru, tan ağarmadan hemen önce, Bay Trelawny beni uyandırdı ve kulağıma şöyle fısıldadı:

"Büyücünün Vadisindeki mezara geri dönmeliyiz. Sabah ben emir verince sakın tereddüt gösterme! Nereye gittiğimizi sorman şüphe uyandırabilir ve birtakım engellerle karşılaşmamıza neden olabilir."

"Tamam!" diye yanıtladım. İyi de, oraya neden dönüyoruz ki?' Adam, sesinde beni heyecanlandıran bir ahenkle, şöyle cevap verdi:

"Mumyayı orada bulacağız! Bundan eminim! Sonra, bir kuşkulanma veya itiraz beklediğinden olsa gerek, Bekle, doğru söylediğimi göreceksin!" diye ekledi ve tekrar battaniyesine gömüldü.

"Geldiğimiz yolu aynen geri dönmeye başlamamız, Arap-

ları çok şaşırtmış, bazılarınıysa huzursuz etmişti. Grup içi sürtüşmeler ve kaçış olayları, doğuya doğru yaptığımız bu ikinci yolculuk boyunca mevcudumuzu giderek eritmişti. Başlangıçta, gittiğimiz yer konusundaki kuşkularını açığa vurmayan Şeyh, tekrardan Büyücünün Vadisine yöneldiğimiz kesinleşince sesini yükseltmeye başladı. Bu olumsuz hava, hedefimize yaklaştıkça daha da fazla hissedilir oldu ve sonunda, vadinin girişine vardığımızda, kolun yürüyüşünü durduran Şeyh, daha fazla ilerlemeyi reddetti. Gitmeye kesin kararlıysak, dönüşümüzü bekleyebileceğini söyledi. Bize üç günlük süre tanıyor, bu süre içinde dönmezsek, çekip gideceğini vurguluyordu. Dediğine göre, hiçbir parasal teklif onu bu kararından döndüremezdi. Ondan koparabildiğimiz tek yardım, merdivenleri bulup tepenin yakınına getirmesi olmuştu. Bunu yaptıktan sonra, adamlarını da alıp, bizi beklemek üzere vadinin girişinin yolunu tuttu.

"Bay Trelawny ve ben, yanımıza yeterli miktarda ip ve meşale aldıktan sonra, bir kez daha mezara tırmandık. Bizim yokluğumuzda orayı başka birisinin ziyaret etmiş olduğu açıktı, çünkü kapının önünü kaplayan taş blok dümdüz yere serilmiş ve tepenin zirvesinden aşağı bir ip sarkıtılmıştı. İçeride, Mumya Çukuru'na sarkıtılmış başka bir ip daha vardı. Hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. Kendi ipimizi hazırladıktan sonra, önde Trelawny, hemen ardında da ben olmak üzere aşağı indik. Çukura inip yan yana durduğumuzda, tüm bunların bir tuzak olabileceği ihtimali aklıma takıldı, biri tepedeki ipi kullanarak mezara girebilir ve çukura inmek için kullandığımız ipi keserek bizi buraya canlı canlı gömebilirdi. Bu, dehşet verici bir düşünceydi, ama artık bir şeyler yapmak için çok geçti. O yüzden sesimi çıkarmamak en iyisiydi.

Taşıdığımız meşalelerin ışığında koridor boyunca ilerledik ve lahiti ilk bulduğumuz odaya girdik. Ne var ki, oda gözümüze bomboş görünmüştü. Etrafta halen pek çok muhteşem ziynet eşyası bulunmasına rağmen, lahitin eksikliği, mekana terk edilmiş havası veriyordu, onca yontma eşyanın, içinde su mermerinden kavanozlar olan sandığın, üzerlerinde ölüler için ayrılmış alet ve yemekler duran masaların ve ushaptiu figürlerinin yokluğu da cabası.

"Eskiden büyük lahitin olduğu yerde, yerde uzanmakta olan Kraliçe Tera'nın sargılar içindeki mumyası bile bu terk edilmişlik havasını bozmaya yetmiyordu! Onun hemen yanında, ekibimizden kaçan Araplardan üçünün, ölüm anında garip şekiller almış olan bedenleri yatıyordu. Yüzleri kararmış, elleri ve boyunları ise ağız, burun ve gözlerinden fışkıran kana bulanmıştı.

"Her birinin boğazında yedi parmaklı bir elin bıraktığı, giderek daha siyah bir renge bürünmekte olan izler vardı.

"Önümüzde uzanmakta olan bu bedenleri yakından inceleyince, Trelawny ile benim duyduğumuz hayret ve korku daha da arttı.

"Çünkü, Kraliçe'nin mumyalanmış bedeninin göğüs hizasında, kesik bileğinden kan damlıyorsa benzeyen ve diş diş olmuş kızıl yara haricinde tamamen fildişi beyazlığında, yedi parmaklı bir el yatıyordu.

SANDIKTAKİ BÜYÜ

"İlk andaki, bize hiç geçmeyecekmiş gibi gelen şaşkınlığı üzerimizden atınca, mumyayı koridor boyunca taşıyıp çukurun kenarındaki mil yardımıyla yukarı çıkarmakta hiç vakit kaybetmedik. Onu çekmek üzere ilk ben yukarı tırmanmıştım. Aşağı baktığımda, Bay Trelawny'nin, kesik eli alıp zarar görmesini veya kaybolmasını engellemek için göğsünün içine yerleştirdiğini gördüm. Ölü Arapları ise oldukları yerde bırakmıştık. İplerimiz yardımıyla değerli yükümüzü yavaş yavaş yere indirdik, sonra onu da alıp vadinin girişine, bizi beklemekte olan adamlarımızın yanına gittik ve hayretle gördük ki, tam da oradan ayrılmak üzereymişler. Şeyhe serzenişte bulununca, yazılı anlaşmanın gereklerini yerine getirdiğini ve önceden kararlaştırmış olduğumuz gibi bizi üç gün boyunca beklediğini söyledi. Bizi bırakıp kaçma emelini gizlemek için yalan söylediğini sezdim ve Trelawny ile görüş alışverişinde bulununca, onun da aynı kuşkulara kapılmış olduğunu gördüm. Bu kuşkularımızda haklı olduğumuz, ancak ekip Kahire'ye ulaştıktan sonra anlaşılacaktı. Daha sonraları, Mumya Çukuruna ikinci kez girişimizin tarihi olan 3 Kasım 1884'ü

hatırlamak için çok nedenimiz olacaktı.

"O mezar odasında şaşkın şaşkın gezinerek, tam üç gün kaybetmiştik. O halde, ölü Kraliçe Tera'da ve onunla ilgili her şeyde doğaüstü bir taraf olduğu gibisinden hislere kapılmamız ne derece garipsenebilirdi? Şu an yanımızda oluşuna ve anlam veremediğimiz bir dış güçle bizi serseme çevirmesine şaşmalı mıydı? Peki ya zamanı gelince bizi de yanına alıp mezarına dönmeye kalkarsa ne olacaktı? Tabii, bizim gibi mezar soyguncularının gömüleceği herhangi bir mezar varsa!" Yeniden konuşmaya başlamadan önce, bir dakikayı bulan bir süre için suskun kaldı;

"Kahire'ye sağ salim gelmiş, oradan da İskenderiye'ye ulaşmıştık. Fransız posta servisinin gemisiyle Marsilya'ya gidecek, sonra da ekspres trenle Londra'ya hareket edecektik. Ancak, sizin de bildiğiniz gibi,

"Farelerin ve insanların en kusursuz planları bile, sekteye uğramaya mahkumdur."

İskenderiye'ye gittiğimizde Trelawny, Bayan Trelawny'nin bir kız çocuk dünyaya getirirken öldüğü haberini içeren bir telgrafı, kendisini bekler halde buldu.

"Bunun üzerine mahvolan adam, hemen Doğu Ekspresi ne atlayıp evinin yolunu tuttu, bense hazineleri eve kendi başıma ulaştırmak durumunda kaldım. Londra'ya kazasız belasız ulaştım, hatta diyebilirim ki, yolculuk normalin ötesinde iyi geçti. Bu eve geldiğimde, cenaze töreni biteli çok olmuştu. Bebek, hemşire ve bakıcılara emanet edilmiş, Bay Trelawny ise bu büyük kaybın yarattığı şoktan kurtulmaya çalışarak, artık asla eskisi gibi olmayacak olan işinin ve yaşamının başına

dönmüştü. Bir şok hem de çok feci bir şok geçirdiği, her halinden belliydi. Siyah saçlarına aniden düşmüş olan aklar, bunun en belirgin göstergesiydi, dahası, yüzündeki güçlü ifade, yerini sert ve donuk çizgilere bırakmıştı. İskenderiye'deki liman müdürlüğünde o telgrafı aldığı andan sonra, yüzünün güldüğünü gördüğüm hiç olmadı.

"Bu tür durumlarda, iş, en iyi kurtuluş yoludur," o da, tüm benliğini işine adadı. Aynı anda uğradığı bu trajik kayıp ve kazanç çünkü bebek, annesinin ölümünün hemen ardından doğmuştu. biz Kraliçe Tera'nın mumyasının bulunduğu çukurda trans halindeyken gerçekleşmişti. Bu olay, onun Mısır'la ilgili çalışmalarıyla ve de özellikle Kraliçeye ilişkin gizemlerle, bir şekilde ilintiliydi sanki. Bana kızından çok az bahsetti; ama zihninde kızıyla ilgili iki fikrin çatışmakta olduğu açıktı. Kızını sevdiğini, hatta neredeyse ona taptığını görebiliyordum. Diğer yandan, onun doğumunun annesinin ölümüne yol açtığını aklından hiç çıkaramıyor gibiydi. Ayrıca, bana hiç belli etmemeye çalışsa da, varlığıyla kalbini paralayan bir şey daha söz konusuydu. Bir keresinde, boş bulunup bu konudaki suskunluğunu bozmuş ve ağzından şunları kaçırmıştı:

"'Annesine hiç benzemiyor, hatları ve ten rengiyle, Kraliçe Tera'nın resimleriyle müthiş bir benzerlik gösteriyor.

"Bana, kendisi onunla ilgilenemediğinden, kızını başkalarının yanına yolladığını ve yetişkin bir kadın olana kadar, genç bir kızın tadabileceği tüm güzellikleri yaşamasının onun için en iyisi olacağını söylemişti. Sık sık, onunla kızı hakkında konuşmaya çalışıyordum, ama konuşmayı belli bir noktadan öteye götürmeye yanaşmayacağından adım gibi emindim. Yine, bir keresinde Gereğinden fazla konuşmamamı gerek-

tiren sebepler var,' demişti, 'Günü gelince sen de öğrenecek ve anlayacaksın!' Bu suskunluğunu saygıyla karşılıyordum ve bir yolculuk dönüşünde kızının nasıl olduğunu sorduktan sonra, bir daha asla bu konudan söz açmadım. Öyle ki, geçen gün sizin yanınızda cereyan eden karşılaşmamıza kadar, kızı hiç görmedim bile.

"Neyse, mezardan aldığımız ah keşke almaz olaydık! Hazineler buraya getirildiğinde, onların düzenlenmesi ve evin içine yerleştirilmesiyle Bay Trelawny bizzat ilgilendi. Mumyayı, kopuk el yanında olmaksızın, salondaki demir filizinden yapılma büyük lahite koydurdu. Bu lahit, Teb'in Başpapazı Uni için yapılmış olup üzeri, sizin de farketmiş olduğunuz gibi, eski Mısır tanrılarına ithaf edilmiş son derece güzel dualarla kaplıdır. Mezardan aldığımız diğer eşyaları da, yine görmüş olduğunuz gibi, kendi odasına aldırdı. Sadece kendi bildiği özel bir sebepten ötürü mumya elini de bu diğer eşyalarla beraber yerleştirdi. Sanırım bu parçayı elindeki eşyaların en değerlisi olarak görüyor, bir istisnayla, tabii. 'Yedi Yıldız Mücevheri' diye adlandırdığı ve sizin de bildiğiniz üzere, odasındaki büyük kasada kilitli tutup çeşitli manivelalarla koruduğu şu üzeri oymalı yakuttan bahsettiğimi anlamışsınızdır.

"Bu anlattıklarım sizi bunaltmış olabilir, ama içinde bulunduğumuz duruma nasıl gelindiğini anlamanız açısından bunları açıklamam gerekiyordu. Bay Trelawny bu konuyu bana tekrar açtığında, Kraliçe Tera'nın mumyasıyla beraber gelişimin üzerinden uzun zaman geçmişti. Kimisinde benimle, kimisinde yalnız olmak üzere, Mısır'da defalarca bulunmuştu ve ben de onun hesabına veya kendi işlerim gereği Mısır'a pek

çok gezi yapmıştım. Ama onaltı yılı bulan tüm bu süre boyunca, bazı konular konuşulurken mecburen değinmesi dışında, konuyu hiç açmamıştı.

"Bir sabah erkenden, beni acele yanına çağırttı, o dönemde British Museum'da çalışıyordum ve evim de Hart Street'teydi. Yanına geldiğimde, heyecandan yerinde duramadığını gördüm. Karısının ölüm haberini aldığından beri, onu hiç bu kadar hareketli ve telaşlı görmemiştim. Beni hemen odasına götürdü. Pencereler sıkıca kilitlenmiş, panjurlar örtülmüştü, içeri en ufak bir güneş ışığı sızmıyordu. Odadaki sıradan lambalar kullanılmamış, onların yerine, her biri en az elli mum gücünde birçok elektrik lambası odanın belli bir kısmını aydınlatacak şekilde yakılmıştı. Üzerinde yedi kenarlı sandık duran kantaşından küçük masa, odanın ortasına çekilmişti. Sandık, üzerine vuran lambaların ışığında, enfes derecede güzel görünüyordu. Aslına bakılırsa, sanki içeriden yakılmış gibi parlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Taştaki parıltıdan bahsediyorsun herhalde."

"Elbette," diye cevapladı, ama daha ziyade ışığın belli bir özelliğinden, baki' Konuşurken, bir yandan da odadaki sıradan lambaları yaktı ve özel olanları söndürdü. Bu değişimin taş üzerinde yarattığı etki, gerçekten görülmeye değerdi. Bir saniye içinde tüm parıltısını yitirmişti. Hâlâ, her zaman olduğu gibi çok güzel bir taş, ama sadece bir taştı, o kadar.

"Lambaların dizilişine dikkat ettin mi?" diye sordu.

"Hayır!"

"Saban'ı oluşturan yıldızlarla aynı şekildeler, tıpku yaku-

tun üzerindeki yıldızlar gibi!" Bu sözler, olup bitenin farkına varmamı sağlamıştı. Neden bilmiyorum; ama mumya ve onunla ilgili şeyler, öyle esrarengizliklere gebeydiler ki, bu konuda edindiğim her yeni bilgi, aydınlatıcı oluyordu. Trelawny açıklamalarını sürdürürken, tüm benliğimi ona vererek dinledim hikayeyi:

On altı yıldır, birlikte yaşadığımız o macera üzerine düşünmekten veya başımızdan geçen o esrarengiz olayları aydınlığa kavuşturmaya yarayacak bir ipucu kovalamaktan hiç vazgeçmedim, ama dün geceye kadar hiçbir çözüm bulamamıştım. Bunu rüyamda görmüş olmalıyım sanırım, çünkü konunun bilincine varmaktan kaynaklanan müthiş bir heyecanla uyandım. Ne yapmak istediğimi tam olarak bilmememe rağmen, yataktan büyük bir azimle fırladım. Sonra, bir anda, hedefim zihnimde beliriverdi. Mezarın duvarlarındaki yazılarda, Saban'ın belli bir kısmını oluşturan Büyük Ayıyı şekillendiren yedi yıldıza yönelik ima ve mesajlar vardı ve Kuzey, tekrar tekrar vurgulanıyordu. Aynı semboller, *'Büyülü Kutu'* dediğimiz küçük sandığın üzerinde de görülüyordu. Kutunun yapıldığı taştaki o acayip yarı şeffaf kısımları çoktan fark etmiştik. Mücevherin bir göktaşının içinden çıktığını ve kutunun da aynı taştan kesilerek yapıldığını anlatan hiyeroglif yazıları hatırlıyorsunuzdur sanırım. Söz konusu yedi yıldızdan kaynaklanan ışığın, doğru yönde verildiğinde, kutuda veya onun içindeki bir şeyde etki doğuruyor olabileceğini düşündüm. Panjurları kaldırıp dışarı baktım. Saban yukarıdaydı ve hem onun yıldızları hem de Kutup Yıldızı, tam benim bulunduğum pencereye bakıyordu. Ufak masayı, üstündeki kutuyla beraber, pencerenin önüne, yıldızlardan yansıyan ışığın altına çektim ve şeffaf kısımları izlemeye koyuldum Hemen o anda,

kutu, her ne kadar biraz daha yavaşça olsa da, tıpkı lambaların altındayken gördüğünüz gibi, parlamaya başlamıştı. Beklemeye devam ettim, ama gökyüzü bulutlanmaya başladı ve ışık, bir süre sonra öldü. Bunun üzerine, bazı kablo ve lambalara başvurdum onları deneylerimde ne kadar sık kullandığını bilirsiniz ve bir de elektrik ışığının yaratacağı etkiyi görmek istedim. Lambaları, taşın şeffaf bölümlerini aydınlatacak şekilde, gerektiği gibi yerleştirmem biraz zaman aldı, ama ben doğru açıyı yakalar yakalamaz, tüm kutu sizin de görmüş olduğunuz gibi parıldamaya başladı.

"Yine de, daha fazla gidemedim. Başka bir şeye daha gereksinim olduğu açıktı. Sonra birden, ışık böyle etki doğurabildiğine göre, mezarın içini aydınlatan bir çeşit ışık kaynağı olması gerektiği geldi aklıma, yıldızların ışığı, mağaradaki Mumya Çukuruna vuracak değildi ya. Ardından, her şey açıklığa kavuşur gibi oldu. Büyülü Kutuyu, tepesi kutunun tam olarak oturabileceği şekilde oyulmuş olan bu kan taşından yapılma masanın üstüne koydum ve taşın üzerine büyük bir ustalıkla işlenmiş olan o tuhaf çıkıntıların, takımadanın yıldızlarıyla her nasılsa aynı hizaya geldiğini gördüm. Öyleyse bunlar, ışığı tutmak üzere yapılmışlardı.

"Eureka!" diye bağırdım. Şimdi bize lazım olan tek şey, lambalar. Elektrik lambalarını, çıkıntıların üstüne veya yakınına koymayı düşündüm Fakat böyle yapınca, taşın parlamadığını gördüm. Bu durum, bu amaca yönelik yapılmış özel lambalar olduğu yönündeki inancımı kuvvetlendirdi. Eğer onları bulabilirsek, bu esrarı çözme yolunda önemli bir adım atmış olacaktık.

"Peki ya nerede bu lambalar?" diye sordum ona. "Onları

nerede bulacağız? Bulsak bile onları nasıl tanıyacağız? Nasıl..."

Hemen sözümü kesti:

"Sırayla cevaplayalım" dedi sakince. "İlk sorun, diğerlerini de kapsıyor zaten. Lambalar nerede? Ben sana söyleyeyim: Mezarda!"

"Mezarda!" diye tekrarladım hayretle. "İyi de, siz ve ben mezarı baştan aşağı aradık ve orada lamba falan görmedik. İlk girişimizde hiçbir şey bulamamıştık, ikincideyse sadece Arapların cesetleri vardı karşımızda."

Ben bunları söylerken, o, odasından getirmiş olduğu büyük kağıt rulosunu açtı. Kağıtları büyük masanın üstüne yaydı ve köşelerini, üzerlerine kitaplar ve başka ağırlıklar koyarak sabitledi. Onları daha ilk bakışta tanımıştım, mezardaki yazıtlardan aldığımız kopyaların, sonradan temize çekmiş olduğu halleriydi bunlar. Kendisini hazır hissedince, bana döndü ve sakince ağır ağır konuşmaya başladı:

"İncelediğimiz mezarda, hemen hemen tüm mezarlarda bulunan bir şeyin yokluğunu sonradan hiç fark ettin mi?"

"Evet! Serdab yoktu."

"Serdab nedir diye soracak olursanız," dedi Bay Corbeck bana, mezar duvarları oyularak yapılan bir bölmedir. Şimdiye dek incelenenlerde herhangi bir yazıya rastlanmadı, sadece o mezarın sahibi olan ölülerin tasviri resimleri görüldü." Bu açıklamadan sonra, hikayesine döndü:

Trelawny, söylemek istediği şeyi anladığımı farkedince, o eski maceracı kimliğini çağrıştıran bir edayla, anlatmayı sürdürdü:

"O mezarda gizli bir serdab olduğu sonucuna vardım. Bunu daha önce akıl edememiş olmamız tam bir ahmaklık. Her yanını kadınsı bir zevkle tasarladıktan sonra, böylesi güzel ve kusursuz bir mezarı inşa ettiren o kızın, serdab gibi bir mimari özelliği unutmuş olamayacağını düşünmemiz gerekirdi. Ayinsel bir önem arz etmese bile, sırf süs olsun diye yaptırırdı. Diğer mezarlarda olan bir bölmeydi bu, onunki de onlardan geri kalamazdı ya. Buna dayanarak, o mezarda bir serdab olduğu sonucuna vardım ve onu keşfedince lambaları orada bulacağız. Tabii, şu an bildiğimiz şeyleri o zaman da bilseydik veya en azından lambaların varlığından şüphelenseydik, mezarda gizli bir bölme olacağından kuşkulanırdık. Senden tekrar Mısır'a gitmeni, mezarı araştırıp serdabı bulmanı ve lambaları geri getirmeni isteyeceğim!"

"Peki ya serdabı bulamazsam ya da bulsam bile, lambaların izine rastlayamazsam ne olacak?" Ağır ağır cevap verirken, yüzüne, son yıllarda hiç görülmeyen kendine has o kasvetli tebessüm yerleşmişti:

"O zaman onları bulana dek çırpınıp durman gerekecek!"

"Pekala!" dedim. Kağıtlardan birini işaret etti.

"Burada, mabedin güney ve doğu yüzlerindeki yazıtların kopyaları var. Bunları tekrar tekrar gözden geçirdim ve tam yedi noktada, Kraliçe Tera'nın kendi doğumuna ve kaderine yön verdiğine inandığı, bizim Saban dediğimiz takımyıldıza şekil veren sembollerin bulunduğunu saptadım. Onları dikkatle inceledim ve her birinin, bu takımyıldızın göğün çeşitli yerlerinde belirdiği şekillere uyacak şekilde, yıldız kümelerini temsil ettiğini fark ettim. Konumları, astronomik olarak doğru çizilmiş, Büyük Ayı'nın son iki yıldızı, tıpkı gerçekte

olduğu gibi, Kutup Yıldızı'nı gösteriyor, bu da demek oluyor ki, bunların hepsi duvardaki belli bir noktayı, serdabların genellikle bulunduğu yeri işaret ediyor!"

"Bravo!" diye haykırdım, çünkü böylesi bir tahmin övgüye değerdi. Devam ederken, halinden memnun görünüyordu:

"Mezara girince, bu noktayı incele. Orada, hazneyi açmaya yarayan bir yay veya mekanizma olacaktır muhtemelen. Bunun ne gibi bir düzenek olabileceği üzerinde kafa yormak fayda getirmez. Sen bizzat oraya varınca, ne yapılması gerektiğini nasıl olsa çıkarırsın."

Ertesi hafta Mısır'a doğru yola çıktım ve bir kez daha kendimi o mezarda buluncaya kadar hiç durup dinlenmedim. Önceki ekibimizden birkaç kişiyi bulmayı başarmıştım, hem bu sefer, yerel mercilerden çok fazla yardım görüyordum. Ülke, onaltı yıl önce olduğundan çok farklıydı artık, yolculuk sırasında herhangi bir birliğe veya silahlı refakatçilere ihtiyaç duyulmuyordu.

Kayalığa tek başıma tırmandım. Güçlük çekmemiştim, çünkü tahtadan merdiven, o güzelim iklimde sağlamlığını korumuştu. Geçen yıllar boyunca, mezarı başkalarının da ziyaret ettiği kolayca anlaşılıyordu ve kalbim, bazılarının o gizli bölmeyi kazara bulmuş olabileceği düşüncesiyle sıkışıyordu. Benden önce davranmış olduklarını ve yolculuğumun boşa gittiğini fark etmek, çok acı bir keşif olurdu doğrusu.

Meşaleleri yakıp mabede giden koridordaki yedi kenarlı sütunların arasından yürürken, durumun ne derece vahim olduğu ortaya çıktı.

Serdabın girişi, orada, tam da onu bulmayı umduğum

noktadaydı, serdab ise boştu.

Ama Mabet boş değildi, Arap elbiseleri içindeki bir adamın kurumuş vücudu, sanki vurulup da düşmüş gibi, girişin hemen yakınında, yerde uzanıyordu. Trelawny'nin şüphelerinin doğru olup olmadığını öğrenmek için duvarları boydan boya taradım ve yıldızların gösterildiği farklı pozisyonların tümünde, Saban'ın ucundaki son iki yıldızın, güneyde, serdabın girişinin soluna düşen bir noktadaki, altın renkli tek bir yıldızı işaret ettiğini gördüm.

Bu noktanın üzerine bastırınca, mekanizma harekete geçti. Serdabın ön yüzünü oluşturan ve içerideki duvara doğru uzanan taş, hafifçe kımıldadı. Girişin diğer yanını biraz daha inceleyince, takımyıldızın başka görünümleri ile işaretlenmiş olan benzer bir nokta daha buldum; fakat buradaki, her biri altınla parlatılmış yedi yıldızdan oluşuyordu. Bu yıldızlara tek tek bastım; ama hiçbir sonuç elde edemedim. Sonra birden, girişi açan yay solda olduğuna göre sağdakinin, yedi parmaklı bir elin tüm yıldızlara aynı anda basmasına göre ayarlanmış olacağı geldi aklıma. Her iki elimi kullanarak bu olayı gerçekleştirmeyi başardım

Yüksek sesli bir tıkırtı eşliğinde, metal bir şekil, serdabın girişine yakın bir yerden fırlar gibi oldu, taş yavaşça geri savruldu ve yine bir tıkırtı eşliğinde kapandı. Aşağı inen bu şeklin bir anlık görüntüsü beni afallatmıştı. Piramitleri inşa ettiren Kral Saurid İbn Salhuk'un hazinesini koruması için Batı Piramidi'ne yerleştirdiği vahşi nöbetçiye benziyordu, tıpkı Arap tarihçi İbn Abdülhakim'in tarif ettiği gibi: *'Başında yılan şeklinde bir çelenkle, elinde mızrağı, mermer misali dimdik duran bir şekil. Eğer birisi yaklaşırsa, yılan onu ısıracak ve boğazı-*

na sarılıp öldürecek, sonra da yerine geri dönecektir.'

Böyle bir şeklin şaka olsun diye yapılmış olamayacağını pekala biliyordum, bu iş çocuk oyuncağı değildi oldukça ciddi bir işti! Ayaklarımın dibinde yatmakta olan ölü Arap, neler olabileceğinin kanıtıydı! Bunun üzerine, tekrardan duvar boyunca inceleme yapmaya koyuldum ve orada burada, ağır çekiç darbelerinin bırakacağı cinsten kesikler fark ettim. Bu durum, her şeyi açıklıyordu: Bize oranla çok daha işinin ehli biri olan mezar soyguncusu, gizli bir serdab olduğundan şüphelenerek, onu bulmaya girişti. Girişteki yayı şans eseri harekete geçirdi ve Arap yazarın kullandığı tabirle *'Hazine Bekçisinin gazabına uğradı.'* Ne olup bittiği ortadaydı. Elime bir odun parçası aldım ve duvarla aramda güvenli bir mesafe bıraktıktan sonra, sopanın ucunu yıldıza bastırdım.

Hemen o anda, taş arkaya doğru gömülmüş, içeri gizlenmiş olan şekil, mızrağını savurarak öne fırlamıştı. Sonra da tekrar doğrulup gözden kaybolmuştu. Artık yedi yıldızın üstüne güven içinde başarabileceğimi düşündüm ve öyle de yaptım. Taş tekrar geriye yattı ve gizli ininde bekleyen *'Hazine Bekçisi'* açığa çıktı.

Bu iki deneyi birkaç kez tekrarladım, her seferinde aynı sonucu veriyorlardı. Böylesi bir etkinlikle çalışan o şeklin mekanizmasını uzun uzadıya incelemek isterdim, ama bunu yapmak için zor bulunan birtakım gereçlere ihtiyaç vardı. Kayanın tam bir kesitinin yarılması bile gerekebilirdi. Günün birinde, tam teçhizatlı olarak geri gelip bunu denemeyi umdum.

Serdab girişlerinin hemen her zaman oldukça dar olduğunu, hatta bazen bir elin bile zorlukla içeri sokulabildiğini

büyük ihtimalle bilmiyorsunuzdur. Bu serdab, bana iki şey öğretti. Birincisi, lambaların tabii gerçekten varsalar büyük olamayacaklarıydı, ikincisi ise, sağ üst köşesi daha küçük bir kare şeklini alan büyük bir karenin içindeki şahin sembolünün, içerideki duvarın üstüne, Kitabede kullanılanla aynı parlak kırmızı renkle kabartma şeklinde işlenmiş olan Hathor'la bir şekilde bağlantılı olduğuydu. Mısır mitolojisinde Hathor, güzellik ve zevki temsil etmesinden dolayı, Venüs'ün Yunan mitolojisinde oynadığı rolü üstlenir. Bununla beraber, Mısır mitolojisinde her Tanrının farklı görünümleri ve vasıfları olduğu unutulmamalı, Hathor'un da, bazı yönlerden, yeniden doğuş kavramıyla ilintisi vardır. Bu tanrıçanın yedi ayrı görünümü veya yüzü olduğuna göre, neden bunlar şu yedi lambayla ilişkili olmasıydı ki! O lambaların gerçekten var olduğuna inanmıştım artık. Mezar soyguncularının ilki ecelini, ikincisi ise serdabın içinde saklı olan şeyleri bulmuştu. Ölü vücudun durumuna bakılacak olursa, ilk denemenin yıllar önce yapıldığı anlaşılıyordu. İkinci denemeye ilişkin bir ipucum ise yoktu. Çok uzun zaman önce gerçekleşmiş de olabilirdi, yakın geçmişte de. Ama gerçekten mezara başkaları girdiyse, lambaların çok önceleri alınmış olması daha muhtemeldi. Anlayacağınız o ki, işim şimdi daha da zorlaşmıştı, ama bunun üstesinden gelmek zorundaydım!

Bu olay gerçekleşeli tahminen üç yıl oluyor, aradan geçen tüm bu zaman boyunca, Binbir Gece Masalları'ndaki şu adam gibi, her yerde eski lambalar arayıp durdum; ama bir farkla ben karşılığında yeni lambalar değil, para veriyordum Tam olarak ne aradığımı ben de bilmiyor, lambalar, kendi kendime tarif etmekten kaçınıyordum, aksi halde, araştırmamın geleceği tehlikeye düşebilirdi. Yine de, başlangıçta ne bulmam

gerektiğine dair aklımda belli belirsiz bir fikir de oluşmamış değildi. Zamanla bu fikir giderek daha belirgin bir hal aldı, öyle ki, sonunda neredeyse hedefi şaşırıp yanlış bir şeyin peşine takılacak duruma gelmiştim.

Yaşadığım hayal kırıklıklar, ve çılgıncasına arayışlarımın haddi hesabı yoktu; fakat yılmadım. En sonunda, iki aydan az bir zaman önce, Musul'daki yaşlı bir satıcıda aradıklarıma benzer bir lambaya rastladım. Bir yıla yakın zamandır bu lambayı bulmak için gösterdiğim çabaların sonu hep hüsranla bitmiş, ama her seferinde, içimde gitgide büyüyen ve doğru iz üzerinde olduğuma ilişkin umut, beni araştırmalarımı sürdürmeye itmişti.

Sonunda, hedefime ulaşmama çok az kaldığını farkedince kendimi nasıl dizginleyebildim, ben de bilmiyorum. Doğu usulü ticaretin incelikleri ve püf noktalar, konusunda uzmanlaşmıştım bu sayede, bu Yahudi-Arap-Portekiz kırması tüccar karşısında kendisine denk bir pazarlıkçı buldu. Satın almadan önce elindeki malların tümünü görmek istedim, bunun üzerine, yığınla hurdanın içinden, yedi farklı, lamba bulup çıkardı. Bu lambaların her birinin üzerinde ayırt edici birer işaret bulunuyor ve bu işaretler de Hathor'u sembolize ediyordu. Alışverişimin derecesi, bu esmer arkadaşımın kendine olan güvenini ve soğukkanlılığını biraz zedelemişti sanırım, çünkü ne gibi eşyalar aradığımı tahmin etmesini engellemek amacıyla dükkanındaki hemen hemen her şeyi satın almıştım. Sonunda ağlayacak gibi oldu ve onu mahvettiğimi söyledi, çünkü ona satacak herhangi bir mal bırakmamıştım. Az fiyat biçtiği mallarından bazılarına verebileceğim ücreti bilse saçını başını yolardı herhalde.

Çoğunu uygun fiyatlardan aldığım mallarla oradan ayrıldım ve eve doğru hızla yola koyuldum. Şüphe çekmemek için işime yaramayan mallar, elden çıkarmayı, hatta kaybetmeyi göze alamıyordum. Yanımda taşıdığım yük, herhangi ahmakça bir hareket yüzünden riske atılamayacak kadar değerliydi. Olabildiğince hızlı bir yolculuktan sonra, beraberimde sadece lambalar ve yaptığım geziler sırasında topladığım taşınabilir bazı sanat eserleri ile papirüsler olduğu halde, Londra'ya geldim.

"Şimdi, Bay Ross, benim bildiğim her şeyi siz de öğrenmiş olduğunuza göre, bunları Bayan Trelawny'e anlatıp anlatmamak, anlatırsanız da ne ölçüde anlatacağınız size kalmış."

Sözünü tam bitirmişti ki, arkamızdan genç ve su gibi berrak bir ses duyuldu:

"Ne olmuş Bayan Trelawny'ye? O zaten burada!"

İrkilerek sesin geldiği yöne döndük ve kızın ne kastettiğini anlamak istercesine birbirimize baktık. Bayan Trelawny, kapının önünde duruyordu. Ne kadar zamandır orada bulunduğunu veya konuşulanların ne kadarına kulak misafiri olduğunu bilmiyorduk.

TRANSTAN KURTULUŞ

Beklemediği sözler onları duyan kişiyi her zaman telaşlandırır, ama ilk şok atlatılınca dinleyici kendisini toparlar ve konuşmanın havasını ve içeriğini tartıp ona göre hüküm verir. Yaşadığımız bu olayda da aynen öyle olmuştu. Artık dikkat kesilmiş bulunduğumdan, Margaret'in sonraki sorusunun içtenliği ve saflığından kuşku duyamazdım.

"Siz ikiniz bunca zamandır ne konuşuyordunuz, Bay Ross? Bay Corbeck size lambaları bulurken başından geçen maceraları anlatıyordu sanırım. Umarım bir gün bana da anlatırsınız, Bay Corbeck, ama zavallı babam iyileşmeden olmaz. Eminim ki o, bunlardan bana kendisi söz etmek veya siz anlatırken yanımızda bulunmak isterdi." Keskin ve net bakışlarını bir Corbeck'in bir benim üzerimde gezdiriyordu. "Ah, ben içeri girerken siz de tam bundan bahsetmiyor muydunuz zaten? Pekala! Ne yapalım, beklerim ben de, ama umarım uzun sürmez. Babamın içinde bulunduğu bu durumun devamı, beni perişan ediyor. Kısa bir süre önce, sinirlerimin çok yıprandığı kanısına vardım ve dışarı çıkıp parkta şöyle bir gezinti yapma-

ya karar verdim. Bunun bana iyi geleceğinden eminim. Ben yokken babama refakat etmenizi rica edeceğim, Bay Ross, tabii sizce de uygunsa. Babamın güvende olduğundan ancak o zaman kuşkum duymam.

Zavallı kızın yarım saatliğine de olsa dışarı çıkacağını duymanın verdiği sevinçle ve büyük bir şevkle ayağa kalktım. Oldukça bitkin ve yıpranmış bir hali vardı, solgun yanaklarını görmek içimi paralıyordu. Hasta odasına gittim ve her zamanki yerime oturdum. Gündüz vakti birden fazla kimsenin nöbet tutmasına gerek görmediğimiz için, o sırada odada sadece Bayan Grant vardi. Ben içeri girince, birtakım ev işleriyle ilgilenmek üzere odadan ayrıldı. Panjurlar yukarı çekiliydi, ama odanın yüzü kuzeye baktığından, dışarıdan gelen güneş ışığı yumuşaktı.

Bay Corbeck'in bana anlattığı şeyleri düşünerek ve bu eve girdiğimden beri yaşanan olayları zihnimde sıraya dizip şekillendirerek, uzunca bir süre orada oturdum. Bazen kuşkuya kapılıyordum, herkesten ve her şeyden, hatta kendi duyularımın ortaya koyduğu kanıtlardan kuşkulanıyordum. O usta dedektifin uyarıları beynimde yankılanıyordu. Bay Corbeck'in becerikli bir yalancı olduğunu ve Bayan Trelawny ile işbirliği yaptığını vurgulayıp durmuştu. Bayan Trelawny'nin suç ortağı! Bu, her şeyi açıklıyordu! Böylesi bir varsayımla karşı karşıya kalınca tüm kuşkularım yok oldu. Kızın görüntüsü, ismi veya onun hakkında en ufak bir düşünce aklıma her geldiğinde, her bir olay capcanlı ve kaskatı çıkıyordu ortaya. Benim yaşamım, onun kaderine bağlıydı!

Bir aşk denizi misali içine daldığım bu derin düşüncelerden, bir çırpınışta kurtulmam gerekmişti. Yatağın olduğu

yönden bir ses geliyordu, derin, güçlü, buyurucu bir ses. Sesi duyar duymaz, tüm duyularım büyük bir dikkatle harekete geçmişti. Hasta adam uyanmış, konuşuyordu!

"Kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz?"

Nasıl uyanacağına ilişkin ne kadar çeşitli fikirler üretmiş olursak olalım, eminim ki böyle aniden ve aklı başında olarak ayılmasını kimse beklemiyordu. O kadar şaşırmıştım ki, mekanik sayılabilecek bir şekilde cevap verdim:

"Ross, benim adım. Yanı başınızda gözcülük ediyordum!" Bir an için hayretle bana baktı, sonra hüküm verme alışkanlığının devreye girdiğini gördüm.

"Gözcülük mü? Ne demek istiyorsunuz? Neden başımda nöbet tutuyordunuz?" Bakışları şimdi de sımsıkı sarılmış olan bileğine çevrilmişti. Sesinde farklı bir tonla devam etti, daha az sinirli, gerçekleri kabullenmiş birinin sevecen sesiydi bu seferki:

"Siz doktor musunuz?" Bu soruyu yanıtlarken az daha gülümseyecektim, ne de olsa, hastanın yaşamına dair duyduğumuz endişenin uzun zamandır süren baskısı, ortadan kalkmıştı artık:

"Hayır, efendim!"

"Öyleyse neden buradasınız? Eğer doktor değilseniz, nesiniz peki?" Sesi yeniden otoriter bir tona bürünmüştü. Çabucak düşünmem gerekiyordu, kelimeler dudaklarımdan dökülmeden önce, müthiş bir mantık silsilesi içinde vereceğim cevabı şekillendirmem şarttı. Margaret! Margaret'i düşünmeliydim! Hakkımda henüz hiçbir şey bilmeyen, varlığımdan bile habersiz olan bu adam onun babasıydı. Onun hastalığı süresince kı-

zına yardımcı olmak üzere seçilen kişinin neden ben olduğum hususu, adamı endişelendirmese bile, meraklandıracaktı haliyle. Babalar, kızlarının yapacağı bazı seçimler söz konusu olunca doğal olarak biraz kıskanç davranırlar. Margaret'e duyduğum, henüz ilan edilmemiş olan aşk ise beni, kızı üzebilecek şeyler yapmaktan kaçınmaya zorluyordu.

"Ben bir avukatım. Ancak burada bulunuşumun nedeni bu değil tabii, kızınızın bir dostu olarak buradayım sadece. Sizi öldürmeye çalışmış olabileceklerini düşündüğünde beni yardıma çağırmasına sebep olan başlıca faktör de, avukat oluşumdu büyük olasılıkla. Beni bir dost olarak kabul etmesi ve birisinin gözcülük yapması gerektiği yönündeki kesin arzunuz doğrultusunda burada kalınama izin vermesi, daha sonralara rastlıyor."

Bay Trelawny'nin pratik zekalı; fakat suskun biri olduğu açıktı. Ben konuşurken keskin gözlerle beni süzüyor, insanın içine işleyen gözleriyle düşüncelerimi okuyordu sanki. Sözlerimin doğruluğunu kabul etmiş gibi görünmesi ve o an için bu konu üzerinde daha fazla konuşmaması, beni rahatlatmıştı. Bu kabullenmenin benim sandığımdan daha derin gerekçelere dayandığına şüphe yoktu. Çözleri parladı ve ağzının etrafında, tatmin olduğunu belirten belli belirsiz bir hareket buna seğirme demek zordu görüldü. Aklından binbir türlü düşünce geçiyor gibiydi. Sonra, aniden şöyle dedi:

"Beni öldürmeye çalıştıklarını sanıyor, öyle mi? Dün gece mi oldu bu?"

"Hayır! Dört gün önce!" Şaşırmışa benziyordu. O ana dek yatakta oturduğu yerden konuşmuştu, şimdi ise kalkmak istercesine bir hareket yapıyordu. Yine de, ufak bir çabayla ken-

dini dizginledi ve yastıklarının üstüne gerisingeri uzanarak, sakince konuştu:

"Bana her şeyi anlatın! Ne biliyorsanız! Bütün ayrıntısıyla! Hiçbir şeyi atlamayın! Ama önce kapıyı kilitleyin! Birisini görmeden önce, her şeyi öğrenmek, durumu iyice kavramak istiyorum."

Nedense bu son sözleri yüreğimi hoplatmıştı. 'Birisi!' O halde, beni bir istisna olarak görüyor ve güvenilir buluyordu. Kızına karşı duyduğum hisler göz önüne alınacak olursa, bu rahatlatıcı bir düşünceydi. Kapıya doğru gidip anahtarı yavaşça çevirirken içimi bir sevinç kaplamıştı. Yatağa döndüğümde onu bir kez daha doğrulup oturmuş halde buldum. "Başla bakalım!" dedi.

Bunun üzerine, aklıma gelen en ufak ayrıntıları bile atlamadan, eve gelişimden bu yana yaşanmış olan her şeyi ona anlattım. Tabii Margaret'e olan hislerimden bahsetmedim ve sadece onun da zaten bildiği şeyler üzerinde durdum Corbeck'e gelince, onun bir süredir aradığı birtakım lambaları eve getirdiğini söylemekle yetindim. Sonra, lambaların kayboluşu ve evin içinde yeniden bulunuşuyla ilgili her şeyi eksiksiz şekilde aktardım.

Bu koşullar altında inanılmaz denebilecek bir sakinlikle, kendine tamamen hakim olarak dinledi söylediklerimi. Vurdumduymazlık değildi bu, çünkü ara sıra gözleri parlıyor ve sağlam elinin güçlü parmaklarıyla çarşafı kavrayıp buruşmasına neden olacak kadar çekiştiriyordu. Bu durum, ona Corbeck'in dönüşünden ve lambaların hanım odasında bulunuşundan bahsedince iyice belirginleşti. Bazen lafa giriyordu, ama sözleri, heyecan içinde kendi kendine yorum yaparcası-

na söylenmiş birkaç kelimeden ibaret kalıyordu, işin en gizemli, kafamızı en çok karıştıran tarafları, onda özel bir ilgi uyandırmıyorsa benziyordu, onları çoktan biliyordu sanki. En büyük tepkisini, ona Daw'ın odada ateş etmesinden söz edince gösterdi İsabet alan dolaba çabucak göz atarken 'Sersem herif!' diye mırıldanması, ne derece hoşnutsuz olduğunu ortaya koyuyordu. Kızının onun durumundan dolayı duyduğu büyük endişeden, ona olan sonsuz ilgi ve bağlılığından, göstermiş olduğu merhamet ve sevgiden bahsettiğimde ise, oldukça etkilenir gibi oldu Dalgın dalgın düşünürken, bir yandan da 'Margaret! Margaret!' diye fısıldamasında, üstü kapalı bir hayret seziliyordu.

Bayan Trelawny'nin babasının yanında bulunmamdan dolayı o an benim için 'Margaret' değil, 'Bayan Trelawny' idi- bir yürüyüşe çıkmak üzere evden ayrılmasına dek yaşanan tüm olayları anlatmayı bitirdiğimde, uzunca bir süre sessiz kaldı. Aslında iki ya da üç dakika olan bu süre, bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Sonra birden bana doğru dönüp büyük bir şevkle şöyle dedi:

"Şimdi de bana kendiniz hakkında her şeyi anlatın!" Bu, bende şaşırtıcı bir darbe etkisi yaratmış, heyecanlanıp kızardığımı hissetmiştim. Bay Trelawny'nin gözleri üzerimdeydi, bakışları artık daha sakin ve meraklı bir hal almış olsa da, insanın düşüncelerini okumaya çalışan o ifadesini hiç yitirmiyordu. Dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme, huzursuzluğumu artırmasına artırıyordu, ama bir nebze rahatlamamı da sağlamıştı. Yine de, zorluk çektiğim bir gerçekti, ama sahip olduğum en büyük yetenek, bir kez daha imdadıma yetişecekti. Dosdoğru gözlerinin içine bakarak,

söze başladım:

"Adım, daha önce de söylemiş olduğum gibi, Ross, Malcolm Ross. Ben bir avukatım. Kraliçe'nin tahtta bulunduğu son sene, Q.C. ünvanı kazandım. Yaptığım işte oldukça başarılıyımdır." Şu sözleri, içime su serpti:

"Evet, biliyorum. Bu övgüye değer yeteneklerinizden bahsedildiğini çok duydum! Peki, Margaret'la nerede ve nasıl tanıştınız?"

"İlk karşılaşmamız, on gün önce, Belgrave Meydanında, Hay'in yerinde oldu. Sonraki ise, Lady Strathconnell'in düzenlediği, nehir kıyısındaki bir piknikte. O zaman, Windsor'dan Cookham'a kadar gitmiştik yani Bayan Trelawny, benim teknemdeydi. Boyna kürekli, kendime ait ufak bir sandalım var da. O gezinti boyunca bayağı sohbet etme imkanı bulduk doğal olarak."

"Tabii ya, doğal olarak!" Bu cümlenin söyleniş tarzında alaycı bir yan vardı, başka türlü olması da beklenemezdi zaten. Güçlü bir adamın karşısında olduğuma göre, benim de kendi gücümü göstermem gerekir, diye düşünmeye başladım. Dostlarım ve bazen düşmanlarım bile, güçlü biri olduğumu söyler. O an içinde bulunduğum koşullarda, zayıf biri olduğum izlenimi uyandırmak, hiç de uygun düşmezdi. O yüzden, söyleyeceğim şeylerin Margaret'i babasına duyduğu sevgiden dolayı etkileyebileceğini bir an bile aklımdan çıkarmadan, karşılaştığım bu zorluğun üstüne gittim ve devam ettim:

"Öylesi bir yer ve zamanda, öylesi hoş ve insana güven aşılayan bir yalnızlık ortamında yaptığımız bu sohbet sırasında, kızınızın iç dünyası hakkında bir izlenim edinme olanağı

yakaladım. Benim yaşımda ve benim tecrübeme sahip bir erkeğin genç bir kızdan kapabileceği türden bir izlenim!" Ben konuştukça, babanın yüz ifadesi ciddileşiyordu; ama bir şey söylemedi. Artık belli bir konuşma tarzı yakalamıştım ve aklımı elimden geldiği kadar ustaca kullanmaya çalışıyordum. Ne de olsa gidişat, benim açımdan da ciddi sonuçlar doğurabilecek bir şekle bürünmüştü.

"Kızınızın üzerinde bir türlü kurtulamadığı, artık benliğine yerleşmiş bir yalnızlık duygusunun hakim olduğunu ister istemez fark ettim. Bu duyguyu anlayabileceğimi sandım, çünkü ben de ailemin tek çocuğu olarak büyümüştüm. Benimle açık açık, çekinmeden konuşması için onu cesaretlendirmeye çalıştım ve ne mutlu bana ki bunu başardım. Böylece, aramızda bir çeşit güven oluştu." Adamın yüzündeki bir şey beni hemen şu sözleri eklemeye itti:

"Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, efendim, kızınız uygunsuz sayılabilecek hiçbir şey söylemedi. Benimle, içine atıp uzun zamandır özenle gizlediği düşünceleri dışa vurma özlemiyle yanıp tutuşan birinin yapacağı gibi konuşarak, çok sevdiği babasına daha yakın olma ve onunla daha sıkı ilişkiler kurma arzusundan, onun güvenini ve sempatisini kazanma isteğinden bahsetti. Ah, inanın bana efendim, o kadar temiz düşüncelere sahip ki! Bir babanın kalbi bundan daha fazlasını ne umabilir, ne de isteyebilir. Size o kadar bağlı, o kadar sadık ki! Bana açılmış olması, onun gözünde arada bir çekince sınırı olmadan konuşabileceği bir yabancıdan ibaret olmamdan ileri geliyordu herhalde."

Tam bu noktada duraksadım. Devam etmek benim için zordu, kapılmış olduğum heyecanın etkisiyle boş bulunup

Margaret'e bir zarar vermekten korkuyordum. Oysa gerginliğime son verip beni ferahlatan, yine kızın babasının kendisi oldu.

"Peki ya siz neler söylediniz?"

"Efendim, Bayan Trelawny çok tatlı ve güzel biri! Çok genç, ruhuysa bir kristal berraklığında! Onunla beraber olmak, bir şeyler paylaşmak, büyük zevk! Ben pek öyle yaşlı biri sayılmam, duygularımı ise kolay kolay tek bir kişiye bağlayabileceğimi sanmazdım. Ta ki onunla tanışana dek. Huzurunuzda bu denli ileri gitmem sizi kızdırmamıştır umarım!" Gözlerim ister istemez yere çevrilmişti. Başımı tekrar kaldırdığımda, Bay Trelawny'nin beni halen dikkatle süzmekte olduğunu gördüm. Elini bana uzatırken, tüm cana yakınlığı tek bir gülümsemeye yansımış gibiydi:

"Malcolm Ross, sizden hep korkusuz ve onurlu bir beyefendi olarak söz edildiğini duydum. Kızım sizin gibi bir dosta sahip olduğu için mutluyum! Anlatmaya devam edin lütfen!"

Kalbim yerinden oynayacaktı sanki. Margaret'in babasının güvenini ve saygısını kazanma yolundaki ilk adımı başarıyla atmıştım. Söze tekrar başladığımda, konuşmamda ve tavrımda çok daha coşkun bir hava olduğu şüphesizdi. Çünkü tek kelimeyle coşmuştum.

"Yaşımız ilerledikçe bir yetenek kazanıyoruz: Yaşımızı daha akılcı kullanmayı! Genç biri olmama rağmen çok fazla tecrübeye sahibim. Tüm yaşamım boyunca bunun için çalışıp çabaladım ve şimdi bu tecrübelerimden faydalanmayı en doğal hakkım olarak görüyorum. Bayan Trelawny'den beni iyi bir dost olarak kabul edip bana güvenmesini, ihtiyaç olduğu tak-

dirde yardımıma başvurmakta tereddüt etmemesini istedim. Öyle yapacağına dair bana söz verdi. Ona yardım etme şansını bu denli kısa süre içinde ve böylesi bir gerekçeyle yakalayacağımı tahmin edemezdim tabii. Ama sizin hastalandığınız gece, duyduğu çaresizlik ve korku, beni yardıma çağırmasına neden oldu!" Bir an durakladım yine. Ben yeniden söze başlayıncaya kadar gözlerini benden bir an olsun ayırmadı.

"Talimatlarınızın yazılı olduğu mektup bulunduğunda, ona bu olayda yardım etmekten mutluluk duyacağımı söyledim. Bildiğiniz gibi, o da kabul etti."

"Peki, bu günler sizin için nasıl geçiyor?" Bu soru beni irkiltmiş, telaşlandırmıştı. Soruluş tarzında Margaret'in sesi ve tavrı hissediliyordu, kızın, içimdeki tüm erkekliği hareket geçiren o hallerini andıran bir şey vardı bu soruda. Cevap vermeden önce sözlerimi özenle seçtim:

"İçinde bulunduğumuz şu günler, efendim, taşıdıkları tüm kedere ve her geçen saat daha da aşık olduğum kıza acı vermelerine rağmen, hayatımın en mutlu günleri!" Uzunca bir süre sessizliğini korudu, o kadar uzun ki kalbim güm güm atarak konuşmasını beklerken samimiyette biraz aşırıya kaçıp kaçmadığımı düşünmeye başladım. Sonunda konuştu:

"Bir başkası hakkında bu denli övücü sözler sarf etmek biraz zor olsa gerek. Zavallı annesi sizi duymalıydı, sözleriniz onu çok mutlu kılardı!" Sonra, yüzü solgunlaştı ve eskisine oranla daha hızlı bir şekilde konuşmasını sürdürdü.

"Bütün bunlardan kesinlikle emin misin peki?" "İçimden geçenleri biliyorum, efendim, ya da en azından bildiğimi sanıyorum!"

"Hayır! Hayır!" diye atıldı, "Seni kastetmiyorum. O konuda şüphem yok. Mesele başka. Kızının bana karşı olan duygularından bahsettin oysa o bir yıldır burada, benim evimde yaşıyor ve hâlâ sana yalnızlığından terk edilmişliğinden söz edebiliyor. Bunu söylemek beni üzüyor, ama gerçek bu: Geride kalan bir yıl içinde bana hiçbir sevgi gösterisinde bulunmadı!" Bu itirafta bulunurken adamın sesinde belli bir keder seziliyordu.

"Öyleyse, efendim," dedim, "sizin bir yaşam boyu göremediğiniz şeyi birkaç gün içinde görebilme şansına sahip olmuşum!" Sözlerim onu etkilemişe benziyordu, konuşmaya devam ederken, şaşkınlığın yanında memnuniyet de duyduğu açıktı:

"Aslına bakarsan pek bir fikrim yok. Kızının bana karşı kayıtsız olduğunu sanmıştım. Kendi gençliğini karartarak benden intikam aldığını, kalbinde bana karşı soğukluk olduğunu zannediyordum... Kızımın da tıpkı annesi gibi beni sevdiğini öğrenmek, benim için anlatılamayacak kadar büyük bir sevinç!" Geçmişten gelen anıların içinde kaybolarak, kendinden geçmiş şekilde tekrar yastığına gömüldü.

Eşini kim bilir ne kadar çok seviyordu! Onu asıl saran şey, kızına duyduğu sevgiden çok, eşinden olan çocuğuna duyduğu sevgiydi. Bu adama içim gitgide daha çok ısınıyordu. Anlamaya başlamıştım. Bu iki yüce, sessiz, içine kapanık kişiliğin, birbirinin sevgisine dayanılmaz bir açlık duymasına neden olan ihtirasın yavaş yavaş farkına varıyordum! Bundan dolayıdır ki, kendi kendine mırıldanırken dudaklarından boşanan sözler beni hiç şaşırtmadı:

"Margaret, evladım! Benim nazik, düşünceli, güçlü ve ce-

sur yavrum! Tıpkı sevgili annesi gibi! Annesi gibi!"

İşte o an, açık sözlülükle düşüncelerimi ifade etmiş olduğum için memnuniyet duydum.

Aniden, Bay Trelawny yüksek sesle haykırdı: "Dört gün! Ayın onaltısıydı! O halde bugün temmuzun yirmisi, öyle değil mi?" Ben başımı sallayarak onaylayınca, devam etti:

"Desene dört gündür trans halinde yatıyormuşum. Bu ilk kez olmuyor. Bir keresinde, garip koşullar altında üç gün boyunca trans halinde kalmıştım ve zamanın nasıl geçtiği bana söylenene dek bu durumun farkına dahi varmamıştım. Bir gün o olayı size anlatırım, tabii dinlemek isterseniz."

Bu teklif, içimi bir hoş etti. Demek ki onun, Margeret'in babasının güvenini kazanmıştım. Adamın sesindeki ciddiyet ve tetiklik, bu düşüncelerden sıyrılıp kendime gelmeme sebep oldu:

"Artık kalksam çok iyi olacak. Margaret döndüğünde, iyileştiğimi ona bizzat siz haber verin lütfen. Bu, muhtemel bir şoku önleyecektir! Bir de, Corbeck'e onu hemen görmek istediğimi söylerseniz sevinirim. O lambaları görmek ve haklarında her şeyi duymak istiyorum."

Adamın takındığı tavır, beni sevincimden uçuruyordu. Ölüm döşeğinde olsam beni yine ayağa kaldıracak bir baba-damat ilişkisinin ilk belirtilerini görür gibiydim. Arzularını yerine getirmek üzere hızla uzaklaşıyordum ki, tam elim kapının anahtarını çevirmek üzereyken, beni geri çağırdığını duydum:

"Bay Ross!"

Bay' demesi hoşuma gitmemişti. Kızıyla olan dostluğumu öğrendikten sonra bana Malcolm Ross şeklinde hitap eden bu adamın aniden resmiyete geri dönüşü bana acı vermekle kalmamış, aynı zamanda beni endişelendirmişti de. Margaret'le ilgili bir şey söz konusuydu mutlaka. Onu kaybetme tehlikesi ortaya çıkmış olduğuna göre, benim için 'Bayan Trelawny' değil, yeniden 'Margaret'ti artık. O anki hislerimi şimdi açıkça yorumlayabiliyorum: Onu kaybetmektense onun uğruna savaşmayı göze almıştım. Adamın çağrısı üzerine, elimde olmadan kendimi dik tutmaya çalışarak geri döndüm, insanların düşüncelerini irdeleme ustası Bay Trelawny, aklımdan geçenleri okumuş gibiydi, yeni bir endişe ifadesine bürünmüş olan yüzü, konuşurken her nasılsa gevşedi:

"Bir dakika oturun lütfen, daha sonra konuşmaktansa şimdi konuşmamız daha iyi olacak sanırım. İkimiz de erkeğiz, hayat tecrübesi olan, dünyayı tanıyan adamlarız. Kızım hakkında anlattıklarınız benim için çok yeni ve çok ani şeylerdi, o yüzden, içinde bulunduğum konumu tam olarak kavramak istiyorum. Yanlış anlamayın, dediklerinize karşı çıkıyor değilim, ama bir baba olarak ciddi ve ızdırap verici olabilecek görevlerim var. Ben...ben..." Nasıl ve nereden başlayacağını bilemez bir hali vardı ve bu durum, beni ümitlendirmişti "Bana açmış olduğunuz, kızıma karşı olan hislerinizden hareketle, gelecekte onun eşi olmaya aday olduğunuz sonucunu çıkarabilirim sanırım." Hemen cevapladım:

"Kesinlikle! Daha nehirde onunla geçirdiğim günün gecesinde, size ulaşmaya -tabii aradan uygun bir süre geçtikten sonra- ve kızınızla ilgili niyetimi görüşünüze sunmaya

karar vermiştim. Ne var ki, olaylar, beni kızınızla ve ailenizle umduğumdan da çabuk bir şekilde yakın ilişki içine girmeye zorladı, ancak birincil hedefim, kalbimin bir köşesinde capcanlı kalmayı sürdürdü ve duygularım hem şiddetini artırdı, hem de o andan beri her geçen saat daha da yoğunlaştı." Bana bakarken yüz hatları yumuşadı, kendi gençliğinin anısı, zihninde içgüdüsel olarak yeniden canlanıyor olmalıydı. Kısa bir suskunluktan sonra, şöyle dedi:

"Sanırım, Malcolm Ross," Bana hitap ederken yeniden samimiyete dönmesi, müthiş bir heyecan dalgasına kapılmama yol açmıştı, bu konuda kızıma henüz açılmadınız?"

"Sözle değil, efendim." Kullandığım cümlenin anlamı, beni bile sarsmıştı, ama yalnızca içerdiği nükteyle değil, adamın yüzünde belirmesine sebep olduğu anlamlı, içten tebessümle. Bu lafımın üstüne yaptığı yorumda, tatlı bir hiciv seziliyordu:

"Sözle değil! Doğru karar! Sözler tehlikelidir! Ne de olsa, kızım onlardan kuşkulanabilir, hatta onlara inanmayabilirdi."

Konuşmamı sürdürürken, tepeden tırnağa turp gibi kızardığımı hissettim:

"Nezaket, insanı bazen çıkmaza sokar, babasına duyduğum saygı o zamanlar sizi şahsen değil, sadece onun babası olarak tanıyordum, efendim beni kendimi dizginlemek zorunda bıraktı. Ancak bu engeller olmasaydı bile, böyle vahim ve korkunç koşullar altında ona açılmaya cüret edemezdim. Bay Trelawny, şerefim üzerine yemin ederim ki, kızınızla olan ilişkim, onun gözünde, şimdilik arkadaşlıktan ibaret, aramızda bunun ötesinde bir şey yok." Bir kez daha ellerini uzattı ve gönülden tokalaştık. Sonra, büyük bir içtenlikle şöyle dedi:

"Tatmin oldum, Bay Ross. Yalnız, ben onu görene ve sonrasında size izin verene dek, kızıma hiçbir şey ilan etmeyeceksiniz sözle," diye ekledi, hoşgörülü bir gülümsemeyle Fakat, sözlerine devam ederken, yüzü yine sertleşti:

"Zaman gittikçe daralıyordu, bense çok acil ve bir o kadar da tuhaf bazı meseleler üzerinde kafa yormak durumundayım, o yüzden kaybedecek tek bir saatim bile yok. Aksi halde, kendimi, elimde bu kadar az bilgi varken, daha yeni tanıştığım birine, kızımın yaşamını ve gelecekteki mutluluğunu doğaldan ilgilendiren bir konuyu açmaya hazır hissetmezdim." Bunları öyle asil ve gururlu bir edayla söylemişti ki, hayranlık duymadan edemedim.

"İsteklerinizi yerine getireceğim, efendim!" dedim, geri dönüp kapıyı açarken. Dışarı çıkınca kapıyı arkamdan kilitlediğini duydum.

Bay Trelawny'nin kendine geldiğini ve durumunun iyi olduğunu Bay Corbeck'e haber verdiğimde, adam çılgıncasına dans etmeye başladı. Fakat hemen sonra durdu ve benden, lambaların bulunuşu veya mezara yapılan ilk ziyaretler hakkında yapılacak ileriki konuşmalar esnasında, her ne olursa olsun, hiçbir çıkarsamada bulunmamaya dikkat etmemi istedi. Bu, özellikle Bay Trelawny konuyu benimle görüşmek isterse geçerli olacaktı, ki isteyecektir de, diye ekledi, kalbimin derinliklerinde nelerin saklı olduğunu bildiğini gösteren bir bakışla beni yan yan süzerek. Doğru olduğuna inandığım için bu isteği kabul ettim. Yine de, neden böyle istendiğini tam olarak anlayamamıştım, ama Bay Trelawny'in kendine özgü, garip özelliklere sahip bir adam olduğunu biliyordum. Ketum davranan birinin hata yapması hiçbir şekilde mümkün değildi.

Sır saklayabilme, her güçlü erkekte bulunması gereken bir özelliktir.

Ev ahalisinin bu yeni haberlere karşı verdiği tepki, kişiden kişiye değişiyordu. Bayan Grant sevinçten ağlamış, sonra da evi, her zaman kullandığı deyimle Efendisine hazır hale getirmek için kişisel olarak yapabileceği bir şey olup olmadığını kontrol etmek üzere hızla harekete geçmişti. Hemşire'nin suratı asılmıştı, ne de olsa, kendini iyice kaptırmış olduğu bu ilginç nöbet görevinden mahrum kalacaktı artık. Ama yaşadığı hayal kırıklığı sadece bir an sürmüş, sonuçta sorunların ortadan kalkışına herkes gibi o da sevinmişti. İhtiyaç olduğunda hastanın yardımına gelmeye hazır olduğunu belirtirken, bir yandan da valizini hazırlıyordu.

Ona haberi verirken yalnız olmamızın daha uygun olacağını düşündüğümden, Çavuş Daw'ı alıp çalışma odasına götürdüm. Hastanın nasıl uyandığını ona anlatınca, çelik gibi sinirleri olan bu adam bile hayrete düşmekten kendini alamadı. Diğer yandan, onun ilk sözleri de beni hayrete düşürmüştü.

"Peki, uğradığı ilk saldırıyı nasıl açıkladı? İkinci saldırı sırasında zaten kendinde değildi."

O ana dek, o eve gelişimin sebebi olan saldırının nasıl gerçekleştiği, olup bitenleri sırasıyla Bay Trelawny'ye anlatırken yaşadığım akıl karışıklığı sayılmazsa, kafama hiç takılmamıştı. Dedektif, verdiğim yanıtı pek de umursuyormuşa benzemiyordu.

"İnanır mısın? bunu ona sormak hiç aklıma gelmedi!" Bu adamdaki profesyonel içgüdünün, diğer her şeyi bastıracak kadar güçlü olduğu açıktı.

"İşte bu yüzden, pek çok vaka sonuçsuz kalmıştır," dedi, "tabii bizim ekipten birileri duruma müdahale etmemişse. Sizin amatör dedektif, kendini paralayacak kadar yoğun bir araştırma içine asla girmez. Normal kişilere gelince, olaylar düzelir gibi olduğu an, şüphelerden kaynaklanan gerginlik ortadan kalkınca, ellerindeki işi bırakıverirler. Bu durum, deniz tutmasına benzer," diye filozofça ekledi, bir anlık duraklamadan sonra, "kıyıya çıkar çıkmaz başka hiçbir şey düşünmeksizin bir büfe bulup yemek yersin! Her neyse, Bay Ross, bu konunun hallolduğuna sevindim, çünkü bana kalırsa öyle. Bay Trelawny ne yaptığını bilen biridir sanırım ve artık iyileşmiş olduğuna göre, gerisiyle kendi ilgilenecektir. Ancak, hiçbir şey yapmayabilir de. Bir şeylerin gerçekleşmesini bekler gibi göründüğü halde polisten hiçbir koruma talebinde bulunmamasını, onları bu işe karıştırmak istememesine bağlıyorum. Sanıyorum ki; Kayıt Departmanı'nı tatmin etmek için bize bunun bir kaza veya bir uyurgezerlik veya onun gibi bir şey olduğu söylenecek ve böylelikle bu olay kapatılacak. Size samimiyetle söyleyebilirim ki, efendim, böylesi benim için de daha iyi olur. Doğrusunu isterseniz, bıkmaya başlamıştım. Bu olayda bana göre olmayan, gerçeklere veya onlara neden olan faktörlere bağlanması gereken o kadar çok gizem vardı ki! Şimdiyse, bu zırvalıktan kurtulup, yeniden bildik suçlarla uğraşmaya başlayabileceğim. Yalnız şunu da belirtmeliyim ki, efendim, bu vakayla ilgili herhangi bir hususu aydınlatacak olursanız, onları öğrenmekten mutluluk duyarım. Bir de, kedi onu ısırdığında adamın nasıl olup da yataktan dışarı sürüklendiğini ve Efendi Silvio bunu yapmış olamayacağından, bıçağı kimin kullandığını bana izah edebilirseniz, size minnettar kalırım. Görüyorsunuz

ya, bu ayrıntı halen kafamı kurcalıyor. Kendime çeki düzen verip bunları aklımdan çıkarsam iyi olacak, aksi halde, başka olaylar üzerinde çalışırken bile kafam dönüp dolaşıp buraya takılacak!"

Margaret gezintisini bitirip eve dönünce, onu giriş holünde karşıladım. Hâlâ solgun ve üzgün görünüyordu, oysa ben, bu yürüyüşün onu biraz neşelendireceğini düşünmüştüm. Beni görür görmez gözleri parladı ve capcanlı bakışlarını üstüme dikti.

"Bana vereceğin iyi haberler var herhalde," dedi. "Babamın durumu düzeldi mi yoksa?"

"Öyle! Ama bunu nereden bildin?"

"Yüz ifadenden bunu anladım. Hemen gidip onu görmeliyim." Hızla uzaklaşıyordu ki, onu durdurdum.

"Giyininceseni yanına çağırtacağını söyledi."

"Beni çağırtacağını mı söyledi?" diye tekrarladı, hayretle. "Öyleyse uyanmış ve şuuru da yerine gelmiş! Bu denli toparlanmış olacağını beklemiyordum! Ah, Malcolm!"

En yakın koltuğa yığılıp ağlamaya başladı Bu görüntü karşısında ben de fazlasıyla etkilenmiştim. Onun duyduğu mutluluk ve heyecan, adımı hem de böylesi bir zamanda söyleyiş şekli, bütün bu muhteşem olasılıkların aynı anda çıkagelişi, beni oldukça sarsmıştı. O da kapıldığım heyecanı fark etmiş olmalıydı ki, elini uzattı. Elini sımsıkı tuttum ve öptüm. Bu gibi anlarda, aşıkların yakaladığı fırsatlar, tanrıların bir hediyesidir! O ana dek, onu sevdiğimi ve onun da hislerime karşılık verdiğini bilmeme rağmen, umut etmekten öteye gidememiştim. Oysa şimdi, elini kavramama izin vermekte

gösterdiği teslimiyet, karşılık verirken ortaya koyduğu tutku ve onları benimkilerle aynı hizaya getirirken o güzel, derin, siyah gözlerinde okunan aşk, ancak en sabırsız ve hevesli aşığın arzulayabileceği ve bekleyebileceği kadar dokunaklıydı.

Tek kelime etmedik, çünkü buna ihtiyaç yoktu. Suskun kalmamayı seçseydim bile, kelimeler duyduğumuz hisleri ifade etmekte yetersiz kalırdı. İki küçük çocuk gibi, el ele, merdivenleri çıkıp Bay Trelawny'nin çağrısı gelene dek sahanlıkta bekledik.

Kulağına, babasının nasıl uyandığını, uyanınca neler söylediğini ve onun söz konusu olduğu haller dışında aramızda geçen her şeyi fısıldayarak anlattım, böylesi, arada mesafe bırakıp yüksek sesle konuşmaktan daha iyiydi.

Az sonra, odadan bir zil sesi geldi. Margaret ellerimin arasından kayarcasına ayrıldı ve içeri girmeden önce geri dönüp parmağını dudağına götürerek susmamı işaret etti. Sonra kapıyı hafifçe vurdu.

"İçeri gelin!" dedi, babasının kuvvetli sesi.

"Benim, baba!" Bu ses ise aşk ve umuttan dolayı titriyordu.

Odanın içinde hızlı ayak sesleri duyuldu, kapı çabucak açıldı ve Margaret, bir anda babasının kollarına atıldı. Ara sıra duyulan kesik cümleler dışında, çok az konuştular.

"Baba! Canım, canım babacığım!"

"Yavrum! Margaret! Sevgili kızım benim!"

"Ah, baba, babacığım! Sonunda! En sonunda!"

Sonra, baba kız beraberce odaya girdiler ve kapı kapandı.

DOĞUM LEKESİ

Bay Trelawny'nin odasından geleceğine kesin gözüyle baktığım çağrıyı tek başıma beklerken, zaman geçmek bilmedi. Margaret'in sevincine tanık olmanın verdiği o ilk anlık heyecan ve mutluluktan sonra, nedense kendimi yalnız ve terk edilmiş hissediyordum ve kısa bir süre için aşıklara özgü o kıskançlığın etkisi altına girdiğimi sandım. Fakat bu durum uzun sürmedi. Margaret'in mutluluğu benim için her şey demekti ve bu hisler içindeyken, kendi benliğimi bile ihmal ediyordum. Kapı üzerlerine kapanmadan önce Margaret'in dudaklarından dökülen son sözler, içinde bulunduğum durumu bütünüyle ve olduğu gibi gözümün önüne sermişti. Bu iki onurlu ve güçlü insan, baba kız olmalarına karşın, ancak kız büyüdükten sonra birbirlerini tanıyabilmişlerdi. Margaret'in ise, erken olgunlaşmış bir yapısı vardı.

Her birinde mevcut olan gurur ve kuvvet ile çoktandır içlerine atmış oldukları ve henüz açığa çıkmış olan sırlar, başlangıçta ikisi arasında engel teşkil etmişti. Bunu izleyen dönemde birbirlerinin ketumluğuna biraz fazla saygı göstermişler ve bundan dolayı aralarındaki kopukluk alışkanlık

haline gelmişti. Sonuçta, gerçekte birbirinin ilgisi dışında bir şey istemeyen sevgi dolu bu iki kalp, ayrı düşmüştü. Şimdi ise her şey düzelmişti ve Margaret'in geç gelen bu sevincini tüm kalbimle paylaşıyordum. Ben derin derin bunları düşünüp hayaller kuradurayım kapı açıldı ve Bay Trelawny eliyle işaret ederek beni içeri davet etti.

İçeri buyurun, Bay Ross!" dedi içtenlikle, ama aynı zamanda beni ürküten bir resmiyetle odaya girdim, o ise kapıyı bir kez daha kapadı. Elini uzattı ve tokalaştık. Ama o, elimi bırakmayarak beni kızına doğru götürdü. Margaret bir ona bir bana bakıyordu, sonra gözlerini yere çevirdi. Kıza yaklaşınca, Bay Trelawny elimi bıraktı ve dosdoğru kızının yüzüne bakarak, şöyle dedi:

"Eğer olaylar sandığım gibiyse, birbirimizden bir şey saklamamız için neden yok. Malcolm Ross benim meşgul olduğum işler hakkında zaten oldukça fazla şey biliyor, bu yüzden, ya her şeyi olduğu gibi bırakıp sessizce çekip gitmeli, ya da daha fazlasını öğrenmeli. Margaret! Bay Ross'a bileğini gösterir misin lütfen?"

Yalvaran gözlerle babasına bir bakış fırlatan kızın kararını çoktan vermiş olduğu belliydi. Tek kelime etmeden sağ elini kaldırdı, böylelikle, açılmış bir çift kanat şeklindeki bilezik geri çekilmiş ve bileğin teni görünür hale gelmişti. O anda, tüm vücudumun ürperdiğini hissettim.

Kızın bileğinde, kandamlalarını andıran kızıl lekelerle kaplı, ince bir kesik vardı!

Kız olduğu yerde öylece durdu, bu haliyle tam bir sabır ve onur abidesiydi.

Ah! Öyle gururlu bir görüntüsü vardı ki! Ondaki tüm tatlılık, tüm asalet, var olduğunu zaten bildiğim ama o ana dek hiç bu denli ortaya çıkmayan tüm o alçakgönüllülük gözlerinin siyah derinliğinden fışkırıp alev alev içime işleyen o ışıltı, hepsi bu gururu daha da belirginleştiriyordu.

İnançla dolu, saflıktan kaynaklanan bir gururdu bu, sadakatin bütün yüce değerler içinde ilk, en büyük ve en çok cesaret gerektiren değer olduğu o eski zamanlarda hüküm sürmüş gerçek bir kraliçenin gururu. Birkaç saniye böylece durduktan sonra, babasının derin, ciddi sesi kulaklarımı çınlattı:

"Şimdi ne diyorsun?"

Yanıtımı verirken hiçbir söze başvurmadım. Margaret'in indirmekte olduğu sağ elini yakalayıp kendiminkinin içine aldım ve diğer elimle altın takıyı geriye doğru ittikten sonra eğilip kızın bileğini öperken, sımsıkı tuttum. Elini bırakmaksızın başımı kaldırıp baktığımda, kızın yüzünde ancak cenneti düşünürken hayalini kurabileceğim bir sevinç olduğunu gördüm. Sonra, babasına baktım.

"İşte cevabım, efendim!" Adamın karakterli yüzüne oldukça temkinli bir tebessüm yerleşmişti. Elini bizim içiçe geçmiş ellerimizin üzerine koyduktan sonra eğilip kızını öperken, sadece tek bir kelime söyledi:

"İyi!"

Kapının vurulmasıyla irkildik. Bay Trelawny'nin sabırsızca içeri gelin!' diye seslenmesine yanıt olarak, Bay Corbeck girdi odaya. Bizi bir arada görünce gerisingeri dışarı çıkmaya yeltendi, ama Bay Trelawny bir anda ileri atılarak onu yakalayıp içeri aldı. Onunla her iki elini kullanarak tokalaşırken fark-

lı bir kimliğe bürünmüştü sanki. Bay Corbeck'in bize anlatmış olduğu gençlik hevesi ansızın geri gelmiş gibiydi.

"Demek lambaları bulup getirdin!" dedi, bağırırcasına "Desene düşüncelerimde haklıymışım. Benimle kütüphaneye gel, orada yalnız kalabiliriz ve bana her şeyi anlatırsın! Bu esnada, Ross," dedi, bana dönerek, "anahtarı kasadan alıp getirme inceliğinde bulunursanız, lambalara bir göz atabilirim!"

Sonra, sevgiyle babasının koluna girmiş olan kızı da yanlarına alarak, üçü birlikte kütüphanenin yolunu tuttular, bu arada ben de, Chancery Lane'e doğru hızla yola çıktım.

Anahtarla beraber döndüğümde, onları hâlâ aynı konu üzerinde görüşürken buldum, ancak bu kez, ben gittikten hemen sonra eve gelmiş olan Doktor Winchester de yanlarındaydı. Margaret'ten, olaylar süresince göstermiş olduğu büyük ilgi ve yakınlığı ve karşı yöndeki tüm baskılara rağmen onun yazılı arzularına nasıl sıkıca bağlı kaldığını dinleyen Bay Trelawny, doktorun da kalıp konuşulanları dinlemesini özellikle istemişti. "Hikayenin nasıl sonuçlanacağını öğrenmeyi," demişti, "sanırım sız de istersiniz."

Akşam yemeğini erkenden yedikten sonra, uzunca bir süre beraberce oturduk ve ardından Bay Trelawny şöyle dedi:

"Artık hepimiz yataklarımıza çekilsek daha iyi olacak sanırım. Yarın konuşacak çok fazla şeyimiz var, o yüzden bu gece biraz düşünmek istiyorum.

Kibar bir öngörüyle Bay Corbeck'i de yanına alan Doktor Winchester oradan ayrılırken, beni diğerleriyle başbaşa bırakmış oluyordu. Onlar gidince, Bay Trelawny, "Bu geceyi geçirmek üzere evinize gitmeniz bence sizin için daha iyi

olacaktır," dedi.

"Kızımla yalnız kalmak istiyorum, onunla ve sadece onunla konuşmak istediğim pek çok konu var. Belki yarın onlardan size de bahsedebilirim, ama şimdilik evde yalnız kalmak ikimiz için de en iyisi." Hislerini son derece iyi anlamış ve olumlu karşılamıştım, ama son birkaç gün içinde yaşananların tecrübesi, bende fazlasıyla yer ettiğinden, biraz da tereddütle, sordum:

"Bu sizce de biraz tehlikeli olmaz mı? Bizim bildiklerimizi siz de bilseydiniz..." Margaret, beni şaşırtan bir şekilde sözümü kesti:

"Hiçbir tehlike söz konusu olmayacak, Malcolm. Ben hep babamın yanında bulunacağım!" Bunları söylerken, koruyucu bir tavırla babasına yaklaşmıştı. Bunun üzerine, başka bir şey söylemeden ayağa kalktım ve gitmeye hazırlandım. Bay Trelawny içtenlikle şöyle dedi:

"Sabahleyin mümkün olduğunca erken gelin, Ross. Kahvaltıya yetişmeye bakın. Ondan sonra, sizinle bir çift laf etmek isterim." Sessizce odadan çıkıp bizi yalnız bıraktı. Margaret'in bana uzatmış olduğu elleri kavrayıp öptüm, sonra onu kendime doğru çektim ve dudaklarımız ilk kez buluştu.

O gece pek uyuyamadım. Bir yandan mutluluk, bir yandan endişe, uyumama engel oldu. Tüm endişeme rağmen, kendimi hayatımın hiçbir döneminde olmadığı ve bir daha da olamayacağı ölçüde mutlu hissediyordum. Gece öyle çabuk geçmişti ki, şafak birdenbire üstüme çullanmıştı sanki.

Saat daha dokuz bile olmadan, kendimi Kensington'da buldum. Margaret'le karşılaşınca, tüm endişelerim uçup gidi-

vermişti ve kızın yüzündeki solgunluğun, yerini o bildik taptaze pembeliğe bırakmış olduğunu gördüm. Bana babasının iyi bir uyku çektiğini ve yakında bize katılacağını söyledi.

"Bana öyle geliyor ki," diye fısıldadı, "Benim düşünceli, sevgili babacığım, seni tek başıma karşılayabilmem ve bir süre yalnız kalabilmemiz için bilhassa gecikiyor!"

Kahvaltıdan sonra Bay Trelawny bizi çalışma odasına götürdü ve içeri girerken, "Margaret'in de gelmesini istedim," dedi. Yerlerimize yerleştiğimizde, ciddi bir edayla devam etti:

"Dün gece size, birbirimize söylememiz gereken bazı şeyler olduğunu belirtmiştim. Bunun Margaret ve sizinle ilgili olduğunu söylememe gerek yok sanırım, değil mi?"

"Öyle."

"Pekala, oğlum, demek ki her şey yolunda Margaret ve ben bu konu üzerinde yeterince konuştuk, onun arzularının bilincindeyim." Bana elini uzattı. Ben onu sıkıp babasının anlatacaklarını elele dinleyebilmemiz için koltuğunu benimkine yaklaştırmış olan Margaret'i öptükten sonra, adam konuşmasını sürdürdü, ancak bu defa, sesinde, bana yabancı gelen belli bir tereddüt okunuyordu bunun sinirden kaynaklandığını söylemek güçtü:

"Bu mumya ve ona ait olan şeylerin peşinde koşturuşum hakkında fazlasıyla bilgi sahibisiniz, kaldı ki, kuramlarım üzerine de çokça tahmin yürütmüş olduğunuza eminim. Daha sonra, gerek olursa, bunları kısa ve açık bir şekilde anlatacağım nasıl olsa. Halen size danışmak istediğim şey ise şu: Margaret ve ben, bir nokta üzerinde ters düşüyoruz. Ben bir deney yapmak üzereyim, ona hazırlanmak uğruna yirmi yıl

boyunca göğüslediğim sayısız tehlikenin ve yürüttüğüm yorucu araştırmaların karşılığı olan meyveleri bana verecek olan bir deney. Bu sayede, yüzlerce hatta binlerce yıldır insanlığın gözünden uzak kalmış ve bilgisinden saklanmış olan şeyleri öğrenebileceğiz. Kızımın bu deneye tanık olmasını istemiyorum, çünkü neresinden bakarsan bak, bu iş tehlike hem de bilinmeyen, büyük bir tehlike içeriyor olabilir. Bense şimdiye dek bilinmeyen türden pek çok büyük tehlike göğüsledim, tüm bu süre boyunca bana yardımcı olan şu cesur meslektaşım da öyle. Hiçbir riskten kaçınmam. Çünkü bilim, tarih ve felsefe sayemizde bir şeyler kazanabilir ve sırlarla kaplı bu çağa bir miktar ışık tutabiliriz. Kızımın böyle bir riske girmesini ise asla kabullenemem. Onun genç ve parlak yaşamı, kolaylıkla harcanamayacak kadar değerli, özellikle de yepyeni bir mutluluğu kucaklamak üzere olduğu böylesi bir dönemde. Zavallı annesininki gibi, onun yaşamının da kaybolup gittiğini görmek istemiyorum..."

Bir an için sustu ve elleriyle yüzünü kapadı. Bunu gören Margaret, hemen yanında bitivermiş ve onu kucaklayıp öpmeye, sevgi dolu sözcüklerle avutmaya başlamıştı. Sonra, dimdik ayağa kalkarak, bir eli babasının başında olduğu halde, şöyle dedi:

"Baba, sen bilinmeyen tehlikelerle dolu o Mısır yolculuğuna çıkarken bile ki o zamanlar bu ülke baştan başa savaşla ve savaş sonrası ortaya çıkan türden tehditlerle çalkalanıyordu annem kalman için sana hiçbir baskıda bulunmadı. Gidip gitmemekte seni nasıl serbest bıraktığını bana kendin anlatmıştın, oysa senin adına endişeleniyor ve korkuyordu, işte kanıtı burada!" Kanıyorsa benzeyen o yaranın bulunduğu bileğini

yukarı kaldırdı. "Şimdi, ben de aynı annemin davranacağı gibi davranacağım!" Sonra, bana dönerek devam etti:

"Malcolm, seni sevdiğimi biliyorsun! Ama sevgi, aynı zamanda güvenmektir, bana mutlulukta olduğu kadar tehlike anında da güven duymalısın. Sen ve ben, bilinmeyen tehlikeler barındıran bu zamanda, babamın yanından ayrılmamalıyız. Bu işin üstesinden ya birlikte geliriz, ya da birlikte başarısız olur, birlikte ölürüz. Benim arzum bu, kocama ilettiğim ilk arzum! Bir evlat olarak, sence de bu benim hakkım değil mi? Babama ne düşündüğünü söyle!"

Bu haliyle, yalvarmak üzere eğilmiş bir kraliçeyi andırıyordu. Ona olan aşkım giderek büyüyordu. Ayağa kalkıp onun yanında dikildim ve elini elime alıp şöyle dedim:

"Bay Trelawny! Bu işte Margaret ve ben de varız!"

Ellerimizi tutup kuvvetle sıkarken, sesinde heyecan okunuyordu:

"Annesi olsa o da aynını yapardı!"

Bay Corbeck ve Doktor Winchester tam vaktinde gelip kütüphanede bize katıldılar. Duyduğum büyük mutluluğa rağmen, bu buluşma süresince son derece ciddi ve temkinli davranmıştım. Çünkü yaşanmış olan garip olaylar asla aklımdan çıkmıyor, bundan sonra yaşanabilecek başka garip olaylara karşı tetikte olma gereği duyuyordum. Beraberimdekilerin tavrındaki ciddiyetten, onların da benzer düşünceler taşıdığı sonucunu çıkardım.

İçgüdüsel olarak, koltuklarımızı, pencerenin hemen yanındaki büyük koltuğa kurulmuş olan Bay Trelawny'yi çevreleyecek şekilde yerleştirip oturmuştuk. Margaret, babasının sa-

ğına oturmuş, ben de onun yanındaki yerimi almıştım. Bay Corbeck, adamın soluna geçmiş, Doktor Winchester de onun yanında yer tutmuştu. Birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından, Bay Trelawny, Bay Corbeck'e dönüp konuşmaya başladı:

"Doktor Winchester'a, kararlaştırdığımız gibi, şimdiye dek meydana gelen her şeyi anlattınız, değil mi?"

"Evet," yanıtını alan Bay Trelawny, konuşmasını sürdürdü: "Margaret'e de anlattığıma göre, hepimiz her şeyi biliyoruz demektir!" Sonra, doktora dönerek sordu:

"Bunca yıldır olup bitenleri takip eden bizler gibi, siz de olayla ilgili her şeyi öğrenmiş olduğunuza göre, yapmayı umduğumuz deneyde siz de yer almak istiyorsunuz sanırım, öyle mi?" Doktorun cevabı kesin ve netti:

"Kesinlikle! Daha olayın başında, bu vakayı sonuna kadar kovalamaya karar vermiştim zaten. Kendimi bu denli kaptırdıktan sonra, hiçbir şey beni gelişmelerin dışında kalmaya zorlayamaz, içiniz rahat olsun, Bay Trelawny. Ben bir bilimadamı olmanın yanısıra, bilinmezleri çözmeyi seven hevesli bir araştırmacıyım da. Bana bağlı veya muhtaç olan hiç kimsem yok. Tamamen yalnızım ve istediğim gibi davranmakta özgürüm yaşamım söz konusu olsa bile!" Bay Trelawny ciddi bir ifadeyle onu selamladıktan sonra, Bay Corbeck'e dönüp devam etti:

"Senin fikir yapını öğreneli yıllar oldu, eski dostum, o yüzden sana sormama gerek yok. Margaret ve Malcolm Ross'a gelince, onlar da arzularını ve verdikleri kararı bana çekinmeden iletmiş bulunuyorlar." Düşüncelerini veya sözlerini düzenlemek ister gibi birkaç saniye durakladı, sonra

görüşlerini ve niyetini bizlere açmaya başladı. Bazılarımızın bazı şeylerin kökenini ve yapısını tam bilmediği gerçeğini aklından çıkarmaksızın, dikkatle konuşuyor, her şeyi mümkün olduğunca açıklamaya ve zihinlerimizde belirginleştirmeye çalışıyordu:

"Bizi bekleyen deneyde, çok eski zamanlardan kalma büyülerde bir güç ve gerçeklik olup olmadığını sınayacağız. Bu deney için bundan daha elverişli koşullar bulunamazdı, bu işi gerektiği gibi yapabilmek için koşulları elden geldiğince gerektiği gibi ayarlamaya bizzat özen gösterdim. Çünkü böyle bir gücün var olduğuna gönülden inanıyorum, içinde yaşadığımız şu dönemde böyle bir gücü yaratmak, ayarlamak veya organize etmek mümkün olmayabilir, ama ben inanıyorum ki, eğer bu güç geçmişte var olmuşsa, bu varlığını günümüze dek sürdürmüş olması da pekala mümkün. Sonuçta, incil de bir efsaneden ibaret değil, oysa orada, güneşin bir adamın buyruğuyla olduğu yerde sabit kaldığını ve bir eşeğin -dikkatinizi çekerim, eşeklik eden bir insanın değil, gerçek bir eşeğin- konuştuğunu okumuyor muyuz? Endor'daki Cadı, Samuel in ruhunu Saul'e çağırabiliyorsa, denk güçteki başkalarının olmadığı ve onlardan birinin hayatta kalmadığı ne malum? Gerçekten de, Samuel'in Kitabında, Endor Cadısı'nın kendine benzeyen hemcinslerinden yalnızca biri olduğu ve Saulun ona şans eseri danıştığı yazılıdır. İsrail'den sürüp çıkardığı daha pek çok cadı içinde sadece birini görebilmiştir: 'Hizmetçi cinlere sahip olanların hepsi, büyücüdür aynı zamanda.' Saul'den önce iki bin yıla yakın bir süre hüküm sürmüş olan Tera adlı bu Mısır kraliçesinin de, kendisine hizmet eden bir cini var ve kendisi de bir büyücü. Onun dönemindeki ve daha sonraki rahiplerin onun

ismini dünya üzerinden silmek için nasıl uğraştığına ve kimse bu kayıp ismi keşfedemesin diye mezarının kapısına nasıl bir lanet işlediklerine bakın. Belli ki başarılı da olmuşlar, İsa'dan önce onuncu yüzyılda yaşamış olup kendinden önceki kırk yüzyılın tüm bilgi birikimini arkasına alarak eserler yazan ve muhtemelen bütün kayıtlara ulaşma imkanına sahip olan, Mısır krallarının tarihçisi Manetho bile onun adını bulup gün yüzüne çıkaramadı. Yaşadığımız son olaylara bakınca, bu kraliçenin ruhunun kimde veya neyde olduğu hiç birinizin dikkatini çekmedi mi?" Bu noktada, ellerini gürültüyle birbirine çarpan Doktor Winchester, araya girdi:

"Kedi! Mumya kedi! Biliyordum zaten!" Bay Trelawny ona bakıp gülümsedi.

"Haklısınız! Büyücü Kraliçenin ruhunun, onunla beraber mumyalanmış olan ve onunla aynı mezarda yer almanın ötesinde, onun yanına, lahitin içine konulan o kedide olduğuna ilişkin her tür işaret mevcut. Benim bileğimi ısıran ve pençeleriyle beni yaralayan da oydu." Adam durdu. Bu defa araya giren, yorumunu büyük bir saflıkla dile getiren Margaret olmuştu:

"Öyleyse zavallı Silvio'm aklandı demektir. Buna çok memnun oldum!" Babası kızın saçını okşadıktan sonra, konuşmasını sürdürdü:

"Bu kadın sıra dışı bir öngörüye sahip birine benziyor. Kendi çağının ve o çağın felsefesinin çok çok ötesine ulaşabilen bir öngörü. Kendi dininin zayıflığını görmüş, gözlerini farklı bir dünyaya açma hazırlıkları bile yapmış. Tüm arzuları Kuzeye, hayatı eğlenceli hale getiren serin, canlı meltemlerin estiği o bölgeye odaklanmış. Gözlerinin, ta başından beri, Sabanı

oluşturan yedi yıldıza çevrili olduğu, mezarındaki hiyerogliflerde de yazılı olduğu gibi, içinden yaşamının tılsımı olarak kabul edeceği Yedi Yıldız Mücevheri çıkacak olan şu büyük göktaşının tam o doğarken düşmüş olmasından belliymiş. Bu mücevher, onun kaderini öylesine yönlendiriyormuş ki, tüm düşünceleri ve ilgisi o taşa yoğunlaşmış. Yine aynı kaynaktan öğrendiğimiz kadarıyla, harika bir şekilde işlenmiş olan yedi kenarlı şu Büyülü Kutu da, aynı göktaşının içinden çıkmış. Yedinin onun gözünde neden büyülü bir rakam olduğuna şaşmamalı. Ne de olsa, bir eli ve bir ayağı, yedi parmaklı. Üzerinde, doğumuna yön veren takımyıldızın dizilimi ile aynı şekilde konumlanmış, her biri yedi köşelikli bu, başlı başına jeolojik bir mucize yedi yıldız bulunan kırmızı bir yakutun tılsımın etkisi altına girmemesi garip kaçardı doğrusu. Dahası, mezarındaki Kitabeden okuyup öğrendiğimize göre, yılın yedinci ayında doğmuş Nil'in Taşması ile başlayan ayda. Kendi ailesinin, yani Teb soyundan gelen Antefler'in tanrıçası olan Hathor'un farklı şekiller altında güzelliği, zevki ve yeniden doğumu sembolize eden bir tanrıçanın temsil ettiği ayda. Daha bitmedi, sonraki dönemlerde geçerli olan Mısır astronomisine göre 28 Ekim'de başlayan ve bizim hesabımıza göre 27 Kasıma dek süren bu yedinci ayın yedinci gününde, Saban'ın ucu, Teb'in üzerindeki göğün ufuk çizgisinin hemen üzerinde yükseliyor.

"Gördüğünüz gibi, bu kadının yaşamında pekçok şey tuhaf şekilde bir araya gelmiş durumda Yedi rakamı, yedi yıldızdan oluşan burcuyla Kutup Yıldızı, onun ve ailesinin, yani Teb Hanedanı'ndan Antefler'in tanrısı olmanın yanısıra, krallarının da sembolü olan ve büründüğü yedi şekil ile aşka, hayatın zevklerine ve yeniden doğuma hükmeden, içinde doğduğu ayın tanrıçası Hathor. Eğer herhangi bir zamanda ve herhangi

bir yerde büyü diye bir şey gerçekleştiyse, sembolizmin gücü mistik amaçlarla kullanılıp bizim Tanrımızdan haberi olmayan bir çağda ölümlü ruhlara inanıldıysa, burada olsa gerek

"Unutmayın ki, bu kadın, kendi döneminde geçerli olan bilimlerin tümünde ustalaşmıştı. Bilge biri olan babası, kızının günü gelince Hiyerarşinin entrikalanyla kendi aklını kullanarak çarpışacağını bildiğinden, tedbirli bir şekilde hareket ederek, onun bu yönde eğitilmesini sağlamıştı. Astronomi biliminin eski Mısır'da doğup inanılmaz derecede geliştirildiğini, astrolojinin ise astronominin bir sonucu olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Bilimin sonraki aşamalarında ortaya çıkan ışınlara bakılacak olursa, astroloji bilimsel bir tabana dayandırılabilir. Bilimsel düşünüşümüzün bir sonraki dalgası, bu konuyu çözmeye yönelebilir. Aklınızı hemen bu konuya vermenizi sağlayacak özel bir şey var yanımda. Mısırlıların, elimizdeki tüm avantajlara rağmen bugün bile tamamen habersiz olduğumuz bazı bilimlere sahip olduğunu da size hatırlatmak isterim. Karnak ve Luxor gibi tapınakların ve Büyük Piramitlerin mimarları tarafından en ince ayrıntısına dek bilinen ve kullanılan bir bilim olan akustik, Bell, Kelvin, Edison ve Marconi gibi günümüz bilim adamları için tam bir gizemdir. Bu eski ve mucizevi bilim adamları, bazı diğer güçleri kullanmayı da biliyordu muhtemelen, mesela bizim şu an hayalini bile kuramayacağımız ışığın gücünü. Ama şimdilik bu konudan bahsetmeyeceğim. Kraliçe Tera'nın Büyülü Kutusu, birden fazla özelliği olan bir kutu olsa gerek. Bizim aklımızın almayacağı şeyler barındırıyor olabilir ki, büyük ihtimalle öyle. Onu açamayız, içeriden kapatılmış olmalı. Nasıl kapatılmış öyleyse? Sıradan bir mermerden çok bir mücevhere benzeyen, kapağıyla birlikte müthiş sertlikteki tek parça bir taştan yapıl-

ma bir kutu bu, bütün olarak öylesine güzel işlenmiş ki, bugün kullanılan en iyi alet bile onun kapağını açmayı başaramaz. Peki, bu kadar mükemmel bir çalışma nasıl yapılabilmiş? Çıkıntılı kısımları takımyıldızı oluşturan yıldızlara uyan bu taş nasıl seçilmiş? Güneş ışığı içeri vurduğunda içeriden parlaması hatta lambaları aynı şekilde yerleştirip yaktığımda daha da çok parladığı halde sıradan ışığa karşı kayıtsız kalması nasıl açıklanabilir? Bence bu kutu büyük bir sır barındırıyor. Işık, yaratacağı etkiye tuhaf bir şekilde duyarlılık gösteren bir maddeye vurarak veya daha da büyük bir gücün açığa çıkmasına neden olarak, onu bir şekilde açıyor olmalı, bunu bulmak ise bize düşüyor. Tek korkum, cehaletimiz yüzünden bu mekanizmaya zarar verecek bir acemilik yapmamız ve böylelikle beş bin yıla yakın zamandır mucize eseri saklı kalmayı başarmış bir bilgiden çağımızı mahrum bırakmamız.

"O kutuda, dünyamızı iyi ya da kötü yönde aydınlatacak gizemler saklı da olabilir. Tuttukları kayıtlardan biliyoruz ki, Mısırlılar otların ve minerallerin özelliklerini büyü yapmak amacıyla kullanıyordu gerek beyaz, gerekse kara büyü yapmak için. Eski zaman büyücülerinden bazılarının, insanlara uyku sırasında istedikleri rüyayı gösterebildiklerini biliyoruz. Hiç kuşkusuz, bunda, Nil'in kıyısında gelişmiş bir diğer bilim dalı olan hipnotizmanın payı büyük. Diğer yandan, uyuşturucu ilaç kullanımı alanında bilemeyeceğimiz ölçüde ilerlemiş olmaları da mümkün. Bizim bildiğimiz bazı ilaçlar da, istediğimiz rüyayı görmemize belli bir yere kadar imkan veriyor. Öyle ki, iyi ve kötü arasında tatlılık duygusu veren rüyalar ile huzursuz edici kabuslar arasında seçim bile yapabiliyoruz. Ama bu eski ustalar, her türden ve her renkten rüyaya hükmedebiliyor, herhangi bir konu veya fikir üzerinde istenen her şekilde

çalışabiliyormuş. Sizin de görmüş olduğunuz o kutuda, pek çok rüya saklı olabilir. Gerçekten de, içinde saklı tutulan güçlerden bazıları benim evimde çoktan kullanılmıştır belki." Doktor Winchester bir kez daha araya girdi.

"Eğer sizin başınıza gelen olayda, kutunun içine hapsedilmiş olan bu güçlerin bazıları kullanıldıysa, onları tam zamanında serbest bırakan şey neydi ve bunu nasıl başarmış olabilir? Dahası, siz ve Bay Corbeck, Kraliçe'nin mezarına ikinci girişinizde, üç tam gün boyunca trans halinde kalmıştınız O seferinde, Bay Corbeck'in anlattıklarından bildiğim kadarıyla, mumya yine mezardaydı, ama kutu orada değildi. Her iki olayda da harekete geçirilmiş bir güç ve onu yöneten bir başka güç olduğu kesin" Bay Trelawny'in yanıtı, aynı noktayı vurgular nitelikteydi.

"Harekete geçirilmiş bir güç vardı, evet. Bundan eminim. Hiç yanından ayrılmayan bir diğer güce sahip olduğu da doğru. Her iki olayda da, yönetici rol oynayan bu gücün hipnotizma olduğuna şüphem yok."

"Peki bu güç nerede saklı tutuluyordu? Bu konudaki fikriniz ne?" Gözlerini dikkatle açmış halde, öne doğru eğilip nefes nefese konuşurken, Doktor Winchester'ın sesi, duyduğu heyecanın şiddetiyle titriyordu. Bay Trelawny ciddi bir tavırla cevap verdi:

"Kraliçe Tera'nın mumyasında! Ben de sözü tam buraya geti- riyordum zaten. Kafamdakileri size biraz daha açana dek beklememiz, en doğrusu sanırım. Ben, o kutunun özel bir sebepten dolayı tasarlanmış olduğuna inanıyorum, tıpkı mezarın kendisi ve onunla ilgili diğer tüm şeyler gibi. Kraliçe Tera'nın, vadi tabanından üç metre yukarıda ve zirvenin iki

metre aşağısında, dimdik kayanın yüzüne oyulmuş o mezarda, yılanlardan veya akreplerden korunmaya ihtiyacı yoktu herhalde. Aldığı önlemler, insanlar tarafından rahatsız edilmeye karşıydı, özellikle de, gerçek amacını bilseler hiç durmadan onu boşa çıkarmayı deneyecek olan rahiplerin kıskançlığı ve nefretine karşı. Kendi açısından, her ne olursa olsun, yeniden doğuş için gerekli olacak her şeyi hazırlamıştı. Mezardaki sembolik resimlerden, kendi döneminde hakim olan inançlarla ters düştüğünü ve bu yüzden, vücudunun ileride yeniden hayata dönmesini sağlamak istediğini çıkardım. Rahiplerin nefretini şiddetlendiren ve onlara kuramlarını zedeleyip tanrılarına hakaret eden kişinin o anki ve gelecekteki varlığını ortadan kaldırmak için geçerli bir sebep kazandıran şey de buydu hiç kuşkusuz. Yeniden doğumun gerçekleştirilmesi sırasında ve daha sonrasında kızın gereksinim duyabileceği her şey, kayanın içinde, hava sızmayacak şekilde lehimlenmiş o odalarda mevcuttu. Büyük lahitin içinde ki biliyorsunuz bu lahit, krallarınkilerde bile görülmeyen bir büyüklüğe sahip Yakını'nın, yani, boyutlarına bakınca bir çeşit yaban kedisi olduğu sonucuna vardığım kedinin mumyası vardı. Mezarda ise, yine sağlam bir kabın içinde, genelde birbirinden ayrı olarak mumyalanmış iç organlarını saklamakta kullanılan ama bu defa içine böyle şeyler konulmamış olan kavanozlar bulunuyordu. Anlaşılan o ki, onun mumyalanması sırasında alışılandan farklı hareket edilmiş ve organlar, vücuttaki yerlerine -tabii eğer çıkarıldılarsa- geri konulmuş. Bu varsayım doğruysa, Kraliçenin beyni ya hiç çıkarılmadı ya da çıkarıldıysa bile sargıların içine konulacağı yerde tekrar yerleştirildi demektir. Son olarak, lahitin içinde, mumyanın ayakları altında, Büyülü Sandık'ın durduğunu hatırlayalım. Kızın tüm bu eşya-

lar üzerinde kontrol sahibi olabilmesi için gösterilen özene de dikkatinizi çekerim Onun inancına göre, sargıların dışında bırakılan el, Havayı, içinde parıldayan yıldızlar bulunan tuhaf Mücevher ise Ateş'i kontrol ediyordu. Ayaklarının tabanına çizilmiş olan sembollere gelince, onlar da Toprak ve Su üzerinde etki doğurabilmesini sağlıyordu. Yıldız Taşı'ndan size daha sonra söz edeceğim, ama hazır lahit hakkında konuştuğumuza göre, sırrını mezar soyguncuları veya davetsiz misafirlerden nasıl koruduğuna bir bakalım. Lambalar olmadan Büyülü Sandığı kimse açamazdı, çünkü artık biliyoruz ki, sıradan bir ışık bu işi görmüyor. Lahitin büyük kapağı, olması gerektiği gibi tam anlamıyla yerine oturtulmamıştı, çünkü Kraliçe, havayla teması kaybetmek istemiyordu. Diğer taraftan, Büyülü Sandıkla beraber kullanılması gereken lambaları, sadece bilge kişilerin izleyebilmesine yönelik hazırlamış olduğu yolu keşfedebilecek olanlar dışında hiç kimsenin bulamayacağı bir yere sakladı. Burada bile işi şansa bırakmamış ve içeri girmek isteyeni gafil avlayacak bir ölüm oku hazırlamıştı. Bunun için, Mısır tahtının Dördüncü Hanedanından gelen atalarından birinin yaptırmış olduğu piramidin hazinelerini koruyan intikamcı muhafıza başvurmuştu.

"Bu mezar inşa edilirken olağan kuralların dışına nasıl çıkıldığını fark etmişsinizdir sanırım. Örneğin, Mumya Çukuruna inilmesini sağlayan ve benzerleri çoğunlukla taş ve çer çöple dolu olan şaft, açık bırakılmış. Neden acaba? Bana kalırsa, yeniden doğumun ardından, önceki yaşamında katlandığı zorluklara karşı daha dayanıklı hale gelmiş, farklı kişiliğe sahip yepyeni bir kadın olarak mezardan ayrılmayı planlıyordu. Anlaşılan o ki, yeniden gün yüzüne çıkarken ihtiyaç duyacağı her şey, Van Huyn tarafından tarif edilen, kayadaki girişin he-

men yakınında bulunan ve aşağı inmekte kullanacağı demir zincire dek düşünülmüş. Kullanılan malzemenin seçiminden, oldukça uzun bir bekleme süresi tasarladığı belli oluyor. Sıradan bir ip, zamanla yıpranıp güvenilmez hale geleceğinden, bu iş için demiri uygun görmüş ve doğrusunu da yapmış.

"Tekrardan dış dünyaya ayak basınca ne yapmayı planladığını bilmiyoruz, hissiz dudakları yumuşayıp konuşmadıkça da asla öğrenemeyeceğiz."

KRALİÇE'NİN AMACI

Gelelim Yıldız Mücevheri ne! Sahip olduğu hazineler içinde en çok değer verdiği parça hiç kuşkusuz buydu. Bu taşın üzerine, o zamanlar kimsenin söylemeye cesaret edemeyeceği sözler kazıtmıştı.

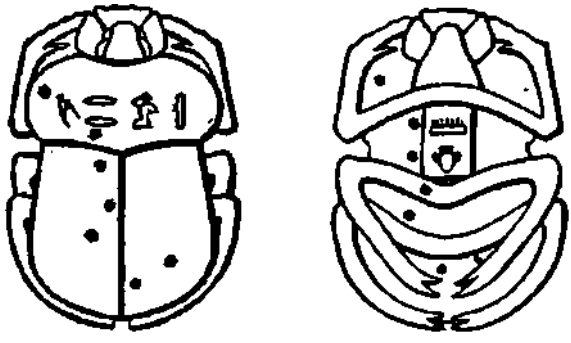
"Eski Mısır inanışına göre, uygun şekilde kullanıldığında -çünkü söyleniş şekilleri de en az sözcüklerin kendileri kadar önemliydi- Yukarı ve Aşağı Dünyaların efendilerine hükmetmeyi sağlayacak birtakım sözler vardır. 'Hekau,' diğer bir deyişle güç bazı törenlerde öne çıkan en önemli sözcüktü. Yedi Yıldız Mücevherinin üzerinde de ki bildiğiniz gibi bir skarab şeklinde oyulmuştur biri üstte, diğeri altta olmak üzere hiyeroglif yazıyla iki hekau sözcüğü kazılıdır. Görünce, ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız! Bekleyin! Bir yere kımıldamayın!"

Konuşurken, bir yandan da ayağa kalkıp odayı terk etti. Tam onun için endişe duymaya başlıyordum ki, Margaret'e bakınca tuhaf bir şekilde kendimi rahatlamış hissettim. Babasına yönelik herhangi bir tehlike olasılığı söz konusu olduğunda büyük bir korkuya kapılırdı, oysa şimdi, sakin ve durgundu. Bunun

üzerine bir şey söylemeden beklemeyi tercih ettim.

İki üç dakika içinde Bay Trelawny geri döndü. Elinde küçük bir altın kutu tutuyordu. Koltuğuna otururken, bunu masanın üzerine, tam önüne koydu. Onu açarken, hepimiz yakından görebilmek için eğildik.

Beyaz satenden bir astarın üstünde, şaşılacak boyutta, neredeyse Margaret'in küçük parmağının en üst eklemi kadar büyük bir yakut duruyordu. Kanatları toplanmış, bacakları ve uzuvları ise iki yanına bükülerek kapanmış olan bir skarab şeklinde oyulmuştu, bu onun doğal şekli olamazdı, ama bu gibi kıymetli taşların üzerinde çalışılıp çalışılmadığı çok zor anlaşılır. Güvercin kanı olarak nitelenebilecek kızıllıktaki renginin içinde, her biri yedi köşeli olan ve tıpkı Büyük Ayı takımyıldızı şeklinde dizili, yedi farklı ve parlak yıldız seçiliyordu. Bu burcu tanıyan birinin bu benzerlikten şüphe duyması mümkün değildi. Bay Trelawny'in cebinden çıkarıp bize verdiği büyüteçle inceleme sırası bana geldiğinde, mücevherin üzerinde, büyük bir incelikle işlenmiş birtakım hiyeroglif yazılar olduğunu gördüm.

Hepimiz taşı tepeden tırnağa inceledikten sonra, Bay Trelawny onu ters çevirip kutunun üst kesiminde, sığabileceği şekilde yapılmış küçük oyuğa yerleştirdi. Böceğin karın kısmına aynen uyacak tarzda işlenmiş olan taşın altı da en az

üstü kadar güzeldi. Bu kısımda da hiyeroglif yazılar bulunuyordu, hepimiz gözlerimizi bu mücevhere dikmiş halde yerlerimize oturunca, Bay Trelawny konuşmasına kaldığı yerden devam etti:

"Gördüğünüz gibi, biri üst diğer alt kısımda olmak üzere iki sözcük var. Taşın üst tarafındaki semboller, uzatılarak söylenen tek bir heceden oluşma tek bir sözcüğü simgeliyor. Sanırım hepiniz, Mısır dilinin seslere ait işaretlerden oluşan, fonetik bir dil olduğunu ve hiyeroglif şekillerin de sesleri temsil ettiğini biliyorsunuz. Burada görülen ilk sembol, şu çapaya benzeyeni, 'mer' demektir, şu iki elips ise 'mer'in sonundaki r harfinin uzatılması anlamına gelir, yani mer-r-r. Elini yüzüne kapatmış halde oturan şekil, düşünceyi, papirüs rulosu ise ayırmayı simgeliyor. Böylelikle, en belirgin, en genel ve en bütün anlamıyla, aşk', yani 'mer' sözcüğünü elde ediyoruz. Yukarı Dünyaya hükmedebilecek olan hekau, işte bu."

Derinden gelen, alçak ama çınlayan bir sesle konuşurken, Margaret'in yüzü zafer kazanmış bir edayla aydınlanmıştı:

"Ah, doğru ya. Bu eski bilgeler, kutsal gerçeği nasıl da bulmuşlar!" Sonra, yüzüne bir allık yayıldı ve gözlerini utanarak aşağı indirdi. Onun bu halini görünce sevgiyle gülümseyen babası, konuşmasını sürdürdü:

"Taşın alt kısmındaki sözcüğü oluşturan semboller daha basit, ne var ki, diğerine oranla anlaşılması daha güç bir anlama geliyorlar. İlk sembol, 'men,' yani 'beklemek' anlamına geliyor, ikinci ise ab,' yani 'kalp'. Bu durumda, kalbin bekleyişi ya da bizim dilimizde söylenecek olursa, 'sabır' karşımıza çıkıyor. Bu da, Aşağı Dünya üzerinde hakimiyet kurmaya yarayan hekau!"

Kutuyu kapattı ve bize yerlerimizde kalmamızı işaret ederek, mücevheri kasaya geri koymak üzere odasının yolunun tuttu. Dönüp bir kez daha koltuğuna oturunca, şöyle devam etti:

"Üzerindeki esrarengiz sözcüklere ve Kraliçe Tera'nın lahitin içinde onu el altında bulundurmasına bakılırsa, bu mücevher, onun hayata geri dönüş sürecinde işlevi olan önemli bir faktör olsa gerek , belki de en önemlisi. Ta başından beri içimden bir ses bunu bana söylüyordu. Bu yüzden mücevheri büyük kasamın içinde sakladım, çünkü onu oradan kimse çıkaramazdı, sonsuzluğa karışmış vücuduyla Kraliçe Tera'nın kendisi bile."

"'Sonsuzluğa karışmış vücut' demekle ne kastediyorsun, baba?" Beni biraz şaşırtan bu soruyu sorarken, Margaret'in sesinde keskin bir merak okunuyordu, buna karşılık Trelawny, üzerindeki ciddiyeti, bir bulutu yarıp geçen gün ışığı misali dağıtan babacan bir gülümsemeyle cevap verdi:

"Sonsuzluğa, uzaya karışmış vücut, Budist inanışının bir parçası olup, günümüzde modern mistisizmin genel kabul gören gerçeklerinden biri haline gelmiş, en parlak dönemini ise Eski Mısır'da yaşamıştır, en azından, bildiğimiz kadarıyla öyle. Bu yeteneğe sahip olma şansını yakalayan kişi, düşünce kadar hızlı bir şekilde, atom parçacıklarının çözülmesi ve sonra yeniden bir araya gelmesi suretiyle, bedenini istediği yere ulaştırabilir. Tarih öncesi dönemlerde, insanoğlunun çeşitli parçalardan oluştuğuna inanılıyordu. Bunu siz de öğrenseniz iyi olur, bu sayede onlarla ilgili veya onlara dayanan olaylar gerçekleştikçe, olup biteni daha iyi kavrayabilirsiniz.

'İlk olarak, 'Ka'yı, yani İkiz'i ele alalım, Doktor Budge bu-

nun, temsil ettiği bireyin tüm karakteristik özelliklerini taşıyan, ama aynı zamanda tamamen bağımsız bir varlığa sahip olan, 'kişiliğin ayrı bir parçası' olarak nitelenebileceğini söyler. Dünya üzerinde keyfine göre serbestçe mekan değiştirebildiği gibi, Cennete gidip Tanrılarla konuşabilir de. Sonra bir de, 'Kanın içinde gizlenen, kimi zaman maddi kimi zamansa ruhani olabilen 'Ba' var, diğer bir deyişle, 'ruh'; Budge'un tarif ettiğine göre, 'Hem cisme hem de şekle sahip... Mezarı terk edecek, sonra mezardaki bedenini ziyaret etmek üzere geri dönecek ve bedenini tekrardan hayata döndürüp onunla konuşacak gücü var.' 'Khu'yu da unutmayalım, 'ruhani zeka,' ya da 'hayalet.' 'Parlayan, ışık saçan, elle tutulamayan bir tür vücut,' diyor Budge. 'Güç' anlamına gelen 'Sek hem'den de bahsedelim, kişinin kuvvetini ve yaşama azmini ifade eder. Bunlar kişinin 'Khaibit'i, yani gölgesi, 'Ren'i, yani ismi 'Khat'i, yani fiziki bedeni, son olarak da, kişiliği tamamlayan, yaşamı barındıran 'Ab'ı, yani kalbidir.

"Tüm bunlardan yola çıkarak, insan vücudundaki fonksiyonların ruhi veya bedeni, ruhani veya cismani, fikri veya fiili bölünmesinin mümkün olduğunu kabul edersek, hapsedilemez bir arzu ve irade tarafından her daim yönetilen bedensel bir transferin gerçekleşmemesi için bir neden yok demektir." O cümlesini bitirip susunca, Shelley'in 'Dizginlenemeyen Prometeus'undan bir dize mırıldandım:

"Magnus Zoroaster...

Bahçede gezinirken kendi görüntüsüyle karşılaştı."

Bay Trelawny bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Aynen öyle!" dedi, sakince. "Shelley, tarih öncesi inançlar üzerinde, bizim şairlerimizin hiçbirinde olmayan bir anla-

yışa sahipmiş." Konuşmasını sürdürürken, sesini tekrar değiştirmişti, en azından bazılarımıza öyle gelmişti:

"Eski Mısırlıların, aklınızdan çıkarmamanız gereken bir inanışı daha vardı, Yeraltı Dünyasında işe yaramaları için ölülerin yanına bırakılan Osiris'in ushaptiu şekillerine ilişkin bir inanış. Bu fikrin gelişmesiyle, herhangi bir canlının ruhunun ve özelliklerinin büyülü formüller kullanılarak kendisiyle aynı görünüşe sahip bir şekle aktarılmasının mümkün olduğu inancı yaygınlaştı. Bu durum, büyü yapabilme yeteneğine sahip olanlara, güçlerini feci şekilde artırma imkanı vermişti.

"Bunca farklı inanıştan ve onların doğal sonuçlarından yola çıkarak, Kraliçe Tera'nın, yeniden doğuşunun ne zaman, nerede ve nasıl gerçekleşeceğini kendisi bizzat tayin etmeyi beklediği sonucuna vardım. Bu planını yürürlüğe koymak için belli bir zaman dilimi belirlemiş olması, kuvvetle muhtemel. Şu an onu açıklamakla zaman yitirmeyeceğim, bu konuya daha sonra geliriz. Tanrılarla iç içe bir ruh, canı istediğinde dünya üzerinde yer değiştirebilen bir hayalet ve bedenini transfer edebilmesini sağlayan böylesi bir güç veya uzayda gezinen bir vücuda sahip olduktan sonra, onun emelleri sınır tanımayacaktı. Bu durumda bize, onun son kırk veya elli yüzyıl boyunca o mezarda uyur vaziyette yattığına...ve beklediğine inanmak kalıyor. Yukarı Dünyanın tanrılarına komut verebilmesini sağlayacak bir aşk' uğruna, Yeraltı Dünyası'nınkilere hükmedebilecek bir 'sabırla beklediğine. Bu süre zarfında ne gibi hayaller kurduğunu, ne gibi rüyalar gördüğünü bilemeyiz, ancak Hollandalı araştırmacının onun kayalığın içine oyulmuş mağarasına girmesi ve takipçisinin de onun elini çalmak suretiyle mezarın kutsal gizliliğini bozmasıyla, bu rüyaların

yarıda kesilmiş olduğu kesin.

"Bu hırsızlık olayı ve sonrasında yaşananlar bize bir şeyi kanıtlıyor. Vücudunun her bir parçası, her ne kadar geri kalan kısımlardan ayrı olsa bile, onun uzayda gezinen bedeninin atomları için merkezi bir toplantı yeri olmalı. Odamdaki o el, onun bedeninin bir an için bir araya gelmesini ve aynı hızla yeniden çözülmesini sağlayabilir.

"Şimdi, tüm öngörülerim içinde en iddialısına gelelim. Bana yapılan saldırının asıl amacı kasayı açmaktı, çünkü kutsal Yedi Yıldız Mücevheri, ancak böyle dışarı çıkarılabilirdi. Kasanın o kocaman kapısı bile, onun, kasanın gerek içinde gerekse dışında tamamen veya kısmen bir araya gelebilen, uzaya karışmış olan vücudunu dışarıda tutmaya yetmezdi. Kaldı ki, o mumyalanmış elin, gecenin karanlığında Tılsım Mücevheri'ni aradığından ve ona her dokunuşunda yeni bir ilham aldığından kuşkum yok. Fakat tüm gücüne rağmen, sonsuzlukta gezinen bu beden, Mücevher'i kasanın çatlaklarından dışarı çıkarmayı başaramadı. Yakut, uzaya karışmış bir şey olmayıp, tam anlamıyla katı bir madde olduğundan, sadece olağan biçimde, kapıların açılması yoluyla çıkarılabilirdi. Bunu başarmak, anahtarı kasanın anahtar deliğine sokup amacına ulaşmak için de, Kraliçe, boşlukta gezinen kendi vücudunu ve hizmetçi ruhunun vahşi gücünü kullandı. Yıllardır bundan kuşkulanıyor, hayır, buna inanıyordum, o yüzden, ben de kendimi Ölüler Dünyası'nın güçlerine karşı korumaya çalıştım. Büyülü Kutu nun açılması ve mumyalanmış Kraliçe'nin yeniden hayata dönmesi için gereken faktörlerin bir araya gelmesini, ben de sabırla bekledim!" Durakladı, o anda, kızının derin hislerle dolu, tatlı ve berrak sesi duyuldu:

"Baba, Mısır inanışına göre mumyalanmış bir bedenin tekrardan hayata dönmesi genel ve kalıcı bir güç mü gerektirir, yoksa sınırlı bir güç mü? Söylemek istediğim şey şu: Çağlar boyunca defalarca yeniden doğabilir mi, yoksa bunu yalnızca bir kez mi yapabilir?"

"Tek bir geri dönüş olabilir," diye yanıtladı babası. "Bazıları bunun, bedenin gerçek dünyaya kesin olarak dönüş yapması olduğuna inanıyordu. Öte yandan, genel kabul gören yaklaşım, ölü ruhların, bol miktarda besin barındıran ve kıtlık tehlikesi yaşanmayan Cennet Bahçeleri'nde huzur bulduğu yönündedir. Sulak arazilerin, kökü derine inen kamışların ve kuru bir toprağa ve yakıcı bir iklime sahip insanların düşleyebileceği tüm diğer zevklerin bulunduğu yerde."

Ardından, Margaret, söylenenlere tüm benliğiyle katıldığını gösteren bir samimiyetle, şöyle dedi:

"Tüm bunları dinleyip öğrendikten sonra, çok eski zamanlarda yaşamış bu yüce, ileri görüşlü ve soylu bayanın gördüğü ve gerçekleşmesini onca yüzyıl boyunca büyük bir sabırla beklediği rüyanın ne olduğunu anladım. Muhtemel bir aşkın rüyası, farklı koşullar altında olsa dahi, kendi yaratabileceği ve yaşayabileceğini sandığı bir aşkın ister eski, ister yeni çağlarda yaşamış olsun, ister pagan, ister hiristiyan olsun, hangi ülkede yaşarsa yaşasın, hangi mertebede bulunup hangi ünvanla anılırsa anılsın, yaşamına başka yollarla acı veya mutluluk getirse bile, her kadının hayali olan bir aşkın rüyası. Ah! Biliyorum! Ben de bir kadınım ve bir kadının kalbinde yatan şeylerin ne olabileceğini bilirim, iki Mısır'ın Tacının gölgesi şakaklarına vurarak, bir sarayda doğmuş olan bu kadının nelere aç nelere tok olduğunu, bu kadına neyin ziyafet neyin

açlık gibi geldiğini bilirim! Saltanatının simgesi olan kayıklar dağlardan denize dek tüm Nil'i boydan boya katedebilen bu kadın için kamış dolu bataklıkların ve akan suyun sesinin neyi çağrıştırdığını tahmin ederim. Elinin bir hareketiyle orduları hücuma geçiren ve saraylarının suyla bitişen basamaklarına tüm dünyadan tüccarların akın ettiği bu kadında, önemsiz, ufak tefek sevinçlerin ve ufak tefek kederlerin eksikliğinin ne gibi duygular uyandırdığını tahmin edebilirim! O kadın ki, tek bir komutuyla, canlandırmayı ve yeniden hak ettiği yere getirmeyi çok istediği eski dönemlerin o sanatsal incelikleriyle bezenmiş tapınaklar inşa edilirdi! O kaskatı kayalık, onun rehberliğinde, kendi tasarladığı bir mezara dönüşüverınişti.

"Böyle birinin normalden daha soylu rüyalar görmesinden daha doğal ne olabilir? Onları kalbimde hissediyorum, uyurken onları ben de görüyorum!"

Konuştukça, giderek daha fazla şevke geliyor gibiydi, gözlerine ise, ölümlü gözlerin göremeyeceği şeyleri süzermişçesine, derin bir bakış yerleşmişti. Sonra birden, o gözler, büyük bir heyecanın ürünü olan ama akmayan gözyaşlarıyla doluverdi. Biz büyülenmiş gibi oturup onu dinlerken, sözü edilen kadının ruhu onun sesiyle dile geliyordu sanki

"Onu, çevresini saran yalnızlığın ve o müthiş gururundan kaynaklanan sessizliğin ortasında, etrafındakilerden çok farklı olan şeylerin hayalini kurarken görebiliyorum. Üzerini bir yorgan gibi örten sessiz gecenin altında, yıldızların o güzelim pırıltısıyla aydınlanan, uzak, çok uzak bir diyarın hayalini kurarken. Kuzey Yıldızının altında, yakıcı çöl havasını serinleten o tatlı meltemlerin estiği diyarın. Çok uzaktaki, yemyeşil bir diyarın. Sinsice planların ve fikirleri karanlık

tapınaklar ve daha da karanlık mağaralarda hiç durmadan düzenlenen ölüm törenleri sayesinde güç kazanan uğursuz rahiplerin olmadığı bir yerin! Aşkın sadece basit bir duygu olarak değil, ruhun derinliklerinde hissedilen bir servet olarak kabul edildiği bir yerin! Kendisiyle, onunkiler gibi ölü dudaklar yoluyla konuşabilen ve varlığı, tıpkı aldıkları nefeslerin havaya karışması gibi, onunkiyle iç içe geçebilen tanıdık bir ruhu bulabileceği bir yerin! Onun ne hissettiğini biliyorum, çünkü bu hisleri ben de paylaşıyorum. Artık benim yaşamım da bunun bir parçası olduğuna göre, size bundan bahsedebilirim. Çevresindekilerden çok farklı ve zamanının çok ötesinde olan o tatlı ve sevgi dolu Kraliçenin hislerini ve çektiği yalnızlığı dile getirebilmek için, konuşabilirim artık! O ki, ağzından dökülecek tek kelimeyle, Yeraltı Dünyasının güçlerini kontrol edebilir ve yıldızlardan gelmiş bir taşın üzerine kazılı olan adı, Yüce Tanrıların Pantheon'undaki tüm güçlere hükmedebilir

"Ancak bu rüyanın gerçekleşmesiyle, huzur içinde uykuya çekilecektir!"

Genç kız, çok eskiden yaşamış olan bu kadının plan ve amaçlarını açıklarken biz sessizce oturduk. Konuşurken sesinin aldığı tondan, anlattığı şeylere içtenlikle inandığı anlaşılıyordu. Düşüncelerinin azameti, onu dinleyen bizleri de heyecanlandırıyordu. Müzikal bir ahenkle akan ve duyduğu coşkudan dolayı titreyen o asil sözleri, büyük bir manevi güçten kaynaklanıyor gibiydi. Sesinin aldığı ton bile bize çok farklı gelmişti, öyle ki, yeni ve garip bir dünyadan gelmiş yeni ve garip bir varlığı dinliyorduk sanki. Babasının yüzünden memnuniyet okunuyordu. Bunun nedenini anlamıştım. Rüyalar ülkesinde geçirdiği o uzun misafirliğin ardından, tanıdığı

dünyaya geri dönmüş olmaktan duyduğu mutluluğu anlayabiliyordum. O ana dek hakkında pek bir şey bilmediği kızının böylesi sevgi dolu biri olduğunu görmek, böylesine yüksek bir kavrama yetisine, böylesine zengin bir hayal gücüne sahip olduğunu fark etmek, böylesine Geri kalan hisleri de umuttan ileri geliyordu!

Diğer iki adam, kendilerinden geçmişçesine sessizce dinlemeyi sürdürüyordu. Biri çoktan rüyalar alemine dalmıştı, diğeri de dalmak üzereydi.

Bana gelince, ben de transa girmiş biri gibiydim. Korkularımızı saran sisin ve karanlığın içinden çıkmayı başaran, ışık saçan bu yeni varlık da kimdi? Aşk, aşık olunan kişinin kalbinin derinliklerini algılayabilmeyi sağlar! Ruhunun kanatları, sevilen kişinin omuzlarından her an açılıp onu bir meleğe dönüştürebilir. Margaret'imin, pek çok alanda kullanabileceği büyük bir sezgi gücüne sahip olduğunu biliyordum. Nehirde, söğüt ağacının gölgesi altındayken, onun güzel gözlerinin içine dalıp gitmiştim, o andan itibaren, içime, onda sayısız güzellik ve mükemmeliyet bulunduğuna dair şaşmaz bir inanç yerleşmişti, ancak beraberinde yüksek fikirlilik ve anlayış getiren bu ruh, aslında tanrı tarafından sunulmuş bir vahiy, bir ilhamdan ibaretti. Gururum, tıpkı babasınınki gibi, dışa vuruyordu, duyduğum keyif ve mutluluk ise olabilecek en yüksek seviyede ve eksiksizdi:

Hepimiz şaşkınlığı üzerimizden atıp bir şekilde kendimize geldikten sonra, Bay Trelawny, kızının elini tutarak, konuşmasına bıraktığı yerden devam etti:

"Şimdi, gelelim Kraliçe Tera'nın yeniden doğumu için öngördüğü zamana! Gerçek konumla bağlantılı bir dizi astro-

nomik hesabı yapabilecek durumdayız. Bildiğiniz gibi, yıldızlar gökyüzünde sürekli yer değiştirirler ve gerçek uzaklıklar bizim kullandığımız ölçülerle hesaplanamayacak kadar büyük olsa da, etkileri oldukça küçük. Bununla beraber, yıllarla değil, yüzyıllarla ölçülecek mesafede oldukları bir gerçek. Sir John Herschel'in Büyük Piramit'in inşa edildiği gün gelişinin nedeni de buydu tam olarak kuzeyi gösteren yıldızın Ejder değil Kutup Yıldızı olduğunun anlaşılmasına dek geçen süre zarfında düzeltilen ve ondan bu yana yapılan keşiflerle doğruluğu sürekli onaylanan bir gün. Bu anlattıklarımdan, astronominin, Kraliçe Tera'dan en az bin yıl önce bile Mısırlılar tarafından çok iyi bilinen ve kullanılan bir bilim olduğu sonucu çıkıyor. Bir takımadayı ve dolayısıyla bir burcu oluşturan yıldızlar, zamanla yer değiştirirler, işte Büyük Ayı da, bu duruma verilebilecek kayda değer bir örnektir. Ona şekil veren yıldızların konumlarında her kırk asırda bir gerçekleşen değişim, böylesine dikkat gerektiren bir hususu inceleme konusunda tecrübeli olmayan gözlerden kolaylıkla kaçabilecek ölçüde küçük olmakla beraber, yine de ölçülebilir ve sonrasında da tasdik edilebilir. Yakutun üstündeki yıldızların Büyük Ayı'yı oluşturan yıldızlarla ne kadar benzeştiğini veya Büyülü Kutunun üstündeki çıkıntılarla ne derece uyuştuğunu fark edeniniz oldu mu?"

Hepimiz bunu onayladık. Sonra, devam etti:

"Bu, oldukça doğru bir tespit. Gerçekten de, tamamen uyuşuyorlar. Şu var ki, Kraliçe Tera mezarına yatırıldığında, ne mücevherdeki yıldızlar ne de kutunun üstündeki çıkıntılar burçtaki yıldızların konumuyla benzeşiyordu."

O durunca hepimiz birbirimize baktık, mesele aydınlan-

maya mı başlıyordu yoksa? Sesi çevresine hükmedercesine çınlayarak sözlerini sürdürdü:

"Bunun ne anlama geldiğini görmüyor musunuz? Sizce de bu, Kraliçenin niyetinin ne olduğunu açıklamıyor mu? Kehanet, büyü ve batıl inançla hareket eden bu kadının, dünyaya yeniden gelmek için, mesajlarını diğer dünyalardan yolladıkları bir yıldırım vasıtasıyla ileten en büyük tanrıların bizzat işaret ettiği tarihi seçmesinden daha doğal ne olabilir? İlahi bilgelik böyle bir zamanı gösterdikten sonra, insan aklına bundan faydalanmaktan başka ne yapmak düşer ki? Anlaşılan o ki," tam bu noktada sesi boğuklaştı ve duyduğu hislerin yoğunluğundan dolayı titredi "Eski zamanları gizlice gözetleme şansı, bize ve bizim yaşadığımız döneme nasipmiş, bizimle aynı çağda yaşayan hiç kimse bu fırsatı bir daha yakalayamayabilir, çünkü bu durum, büyük olasılıkla bir daha hiç yaşanmayacak."

O harika kadının harika mezarındaki yazıt ve sembollerin hepsi, bize yol gösteren bir ışık saçıyor, tüm bu sır perdesini aralamamıza yarayacak olan şey ise, onun ölü eliyle kavrayıp, daha yeni ve daha asil bir dünyada bir kez daha çarpacağını büyük bir inançla umduğu ölü kalbinin üstünde tuttuğu, hepsinin en harikası olan o mücevherde saklı!

"Bize düşen, eksik kalan kısımları tamamlayıp olayı çözmek. Margaret bize, diğer Kraliçe'nin taşıdığı hislerin iç yüzünü gösterdi zaten!" Sevgi dolu bir ifadeyle kızına bakarken, bir yandan da onun elini tuttu. "Kendi adıma, bize aktardıklarının doğru olduğunu umduğumu söyleyebilirim, çünkü eğer gerçekten öyleyse, böylesi bir umudun gerçekleşmesinde pay sahibi olmak eminim hepimizi sevindirecektir. Yine de,

gereğinden hızlı hareket etmemeli ve şu anki bilgi seviyemize çok da fazla güvenmemeliyiz. Kulak verdiğimiz sesin, bize yabancı olan, garip bir dönemden kopup geldiğini aklımızdan çıkarmamalıyız, insan hayatına değer verilmediği ve gerçekleştirilmek istenen arzuların önüne çıkan engellerin hiçbir ahlak kuralı tanınmaksızın aşılmak istendiği bir dönemden. Bilime ve onun yöntemlerine sıkı sıkıya bağlı kalmalı, zihni gelişmeleri beklemeliyiz.

"Şimdi gelelim Büyülü Kutu dediğimiz şu taş kutucuğa. Daha önce de söylediğim gibi, bu kutunun, yalnızca bir ışık oyunu sonucu veya henüz bilmediğimiz birtakım güçlerinin aktif hale getirilmesi yoluyla açılabileceğini sanıyorum. Burada, gerek tahmin yürütmeye gerekse deney yapmaya fazlasıyla ihtiyacımız olacak, çünkü bilim adamları henüz ışığın çeşitlerini, güçlerini ve derecelerini yeterince inceleyip sınıflandırmış değil. Işığın pek çok faklı özelliği ve gücü olduğunu söylemek için, çeşitli ışınları iyice analiz etmiş olmamıza gerek yok sanırım, kaldı ki, bu bilimsel araştırma alanına şu ana dek hemen hemen hiç girilmemiştir. Tabiat güçleri hakkında şu an itibariyle çok az bilgimiz olduğundan, gelecekte nelerin açığa çıkarılabileceğine ilişkin fikir yürütürken hayal gücümüzü herhangi bir şekilde sınırlamamız yersiz olur. Sadece birkaç yıl içinde, aynı şey iki yüzyıl önce olsa kaşiflerini ateşe atmaya yetecek şeyler keşfettik Oksijenin eritilmesi, radyumun, helyumun, polonyumun ve argonun varlığının ortaya çıkarılması, farklı farklı güçlere sahip olan Röntgen, Cathode ve Becquerel ışınlarının keşfedilmesi. Tüm bunlara bir ekleme de biz yapabiliriz ve ışığın farklı türleri ve özellikleri olduğunu kanıtlayabilir, böylelikle de, yanma olayının birbirinden ayrışan elementlere sahip olabileceğini ve bazı alevlerde diğerlerinde olmayan

nitelikler bulunabileceğini tartışmaya açabiliriz. Dayandıkları temeller yıkılsa bile, maddenin olmazsa olmaz hallerinden bazıları devamlılık taşıyor olabilir. Geçen gece bu konu üzerine düşünüyordum ve bazı yağ çeşitlerinde diğerlerinde görülmeyen belli özellikler olduğundan yola çıkarak, bunların karışımlarının da benzeşen veya çakışan özellikler veya güçlere sahip olabileceği sonucuna ulaştım. Kolza yağı yakılarak elde edilen ışığın parafinden elde edilenle aynı olmadığını veya tutuşturulan bir miktar maden kömüründen yükselecek alevlerin balina yağından elde edilenlerle bir olmayacağını hepimiz geçmiş tecrübelerimizden biliyoruz sanırım. Bu zaten biliniyor ki, fener ışıkları ona göre ayarlanıyor! Sonra aniden, Kraliçe Tera'nın mezarına ilk girildiğinde bulunan o kavanozlardaki yağın içinde, özel etkiler doğuran bir madde olabileceği geldi aklıma. Bunlar, oraya her zamanki gerekçeyle, yani bağırsakları korumaları için konmamıştı, başka bir işlevleri olmalıydı mutlaka. Biraz kafa yorunca, Van Huyn'un, kitabının bir bölümünde kavanozların kapatılış şekli üzerinde durduğunu hatırladım. Hafifçe, ama yeterince etkili şekilde kapatılmışlardı, pek öyle güç kullanılmadan açılabilirlerdi. Bu kavanozlar da, oldukça sağlam ve hava geçmeyecek ölçüde sımsıkı kapatılmış olmasına rağmen kolaylıkla açılabilecek bir hitin içine yerleştirilmişti. Bunun üzerine, hemen gidip kavanozları incelemeye koyuldum. Az çok az bir miktar da olsa, içlerinde hâlâ biraz yağ kalmış, ama aradan kavanozların açık bırakıldığı iki buçuk yüzyıl geçtiği için, sertleşmişti. Yine de, ekşimişe benzemiyordu, kısa bir incelemeden sonra, bunun bir çeşit katran olduğunu ve halen az da olsa koruduğu orijinal kokusunu etrafa yaydığını fark ettim. Bu durum, bu yağın lambaları doldurmak için hazırlandığı fikrine kapılmama

neden oldu. Her kim bu yağı kavanozlara doldurup onları da lahite koymuşsa, içine yerleştirildikleri su mermerinden vazolara karşın, zamanla çekilip eksilebileceklerini düşünmüş ve bunu göze almış olmalı çünkü her bir kavanoz, lambaları altı yedi kere doldurabilecek kapasitede. Yağın arda kalan kısmıyla, faydalı olabileceğini düşündüğüm bazı deneyler yaptım. Sizin de bildiğiniz gibi, doktor, Mısırlıların ölülerin hazırlanması ve defnedilmesi işlemleri sırasında sıkça kullandığı bu katran, başka yağlarda rastlamadığımız, belli bir kırılma özelliğine sahip. Örneğin, daha net görüntü elde edebilmek için, onu mikroskoplarımızın lenslerinde kullanıyoruz. Dün gece bu yağın birazını lambalardan birine koydum ve onu da, Büyülü Kutunun şeffaf kısımlarından birinin yakınına yerleştirdim. Etkisi çok büyük oldu, kutunun içindeki ışık, hayal ettiğimin de ötesinde güçlenmiş ve yoğunlaşmıştı, oysa aynı şekilde yerleştirilen bir elektrik ışığı, neredeyse hiç etki doğurmuyordu. Aynı şeyi diğer lambalarda da denemeliydim, ama elimdeki yağ sınırlı olduğu için bunu göze alamadım. Ancak bu soruna da bir çare düşündüm. Bir miktar katran siparişi verdim, çok geçmeden bol miktarda yağımız olacak. Başka engeller çıkar mı bilmem, ama yapacağımız deneyin yağ kısıntısı yüzünden aksamayacağına eminim. Göreceğiz bakalım! Göreceğiz!"

Adamın aklından geçenleri dikkatle takip ettiği, Doktor Winchester'in şu yorumundan anlaşılıyordu:

"Umarım kutuyu açmamızı sağlayacak olan bu ışık yüzünden mekanizmaya herhangi bir zarar gelmez."

Onun bu şüphesi, bazılarımızı endişeye sürüklemişti

MAĞARA

O akşam, Bay Trelawny herkesi bir kez daha çalışma odasında topladı. Hepimizin ona kulak verdiğinden emin olduktan sonra, planlarını bize açmaya başladı:

"Büyük Deney olarak adlandıracağımız bu işlemin doğru dürüst bir biçimde yürüyebilmesi için, kendimizi dış dünyadan tamamen soyutlamamız gerektiği sonucuna vardım. Bu soyutlama bir iki günlük değil, deneyin gerektirdiği uzunlukta olmalı. Ancak, içinde bulunduğumuz ortam göz önüne alınacak olursa, bunun imkansız olduğu görülür, hayatımıza pek çok yönden müdahale eden koca bir kentin ihtiyaçlarının ve akışının er ya da geç canımızı sıkması işten değil. Telgraflar, iadeli taahhütlü mektuplar veya haberciler bu işi görmeye zaten yetecektir, ancak onlar gelmese bile, çeşitli şeyler istemek üzere kapımızı çalacak olan bir yığın insan, huzurumuzu nasıl olsa bozacaktır. Dahası, geçen hafta yaşananlar, polisin dikkatini bu eve çekmiş durumda. Scotland Yard veya Bölge Polis Karakolu, bu evin göz hapsinde tutulmasına yönelik talimatlar çıkarmamış olsa bile, olağan nöbetini yerine getiren her polis memuru buraya özel bir dikkatle yaklaşacaktır.

Bu da yetmezmiş gibi, işten ayrılan hizmetçilerin konuşmaya başlamasının gecikeceğini pek sanmıyorum. Bu çevrede fazlasıyla tanınan ve takdir edilen bir hizmetin böyle aniden son buluşuna, kendi onurlarını da kurtarmak açısından, geçerli bir sebep göstermeleri gerekecektir. Böylelikle, komşuların hizmetçileri ve muhtemelen komşuların bizzat kendileri de konuşmaya başlayacaktır. Her an tetikte olan, zeka küpü basınımız hiç geri kalır mı, her zamanki halkı aydınlatma şevkiyle olayı kurcalayıp etrafa yayacaklardır. Muhabirlerden biri bize dadandı mı, gizliliği koruma gibi bir şansımız kalmamış demektir. Kendimizi eve kapatsak bile, başta davetsiz misafirler olmak üzere, dış faktörlerden arınmamız mümkün olmayacak. Her halükarda planlarımız aksayacağından, işimize yarayacak her şeyi yanımıza alıp, geri çekilme taktiği izlemeliyiz. Ben buna hazırım Uzun zamandır böyle bir ihtimali hesaba kattığımdan, gerekli hazırlıkları yapmıştım. Yaşananları önceden bilmem tabii ki mümkün değildi, fakat bir şeyin yaşanacağını ya da yaşanabileceğini tahmin ediyordum. İki yılı aşkın bir süredir, Cornwall'daki evim, burada görmekte olduğunuz tüm antika eşyaların saklanabileceği şekilde hazır bekliyordu. Corbeck lambaları bulmak üzere yola çıkınca, Kyllion'da ki eski evimi hazırlattım, o evin her yanı elektrik lambalarıyla donatılmıştır ve ışık elde edilmesi için gereken bütün koşullar sağlanmıştır. Keşke size bundan daha önce bahsetseydim; çünkü hiçbiriniz, Margaret bile, o evin dışarıya tamamen kapalı olduğunu, hatta dışarıdan bakınca görülemediğini bilmiyor. Dik bir tepenin hemen ardındaki ufak ve kayalık bir burnun üstünde yer alan bu ev denizden bakılmadığı sürece görülemiyor. Eskiden yüksek bir taş duvarla çevriliydi, çünkü atalarımdan birinin onu inşa ettirdiği dönemde, merkezden

uzak bir yere yapılan böylesine büyük bir evin korunaklı olması bir zorunluluktu. Sizin anlayacağınız, bu ev tam bizim ihtiyacımızı giderecek özelliklere sahip, sanki özellikle bu iş için yapılmış. Oraya vardığımızda, neden böyle düşündüğümü size açıklayacağım. Bunun için çok beklememiz gerekmeyecek, çünkü çoktan harekete geçmiş sayılırız. Bizi taşıyacak olan trenin hazırlanması için Marvin'e haber yolladım. Bizim için, dikkat çekmemek için gece yolculuk edecek olan özel bir tren ayarlayacak. Bu trende, beraberimizde götüreceğimiz tüm paketleri Paddington'a ulaştırmamıza yardım etmeye yetecek sayıda adam ve aleti taşıyacak birkaç yük vagonu da bulunacak. Şu uyanık gazeteci Pressman kokuyu aldığında, biz uzaklaşmış olacağız. Paketleme işlemlerine hemen bugün başlarsak, hazırlıkları yarın geceye dek tamamlamış oluruz sanırım. Evin dışındaki ufak depoya, vaktiyle Mısır'daki eşyaları getirmek için kullandığım bütün kasa ve kutuları yığdırdım, çölü geçip Nil boyunca ilerledikten sonra İskenderiye'ye, oradan da Londra'ya sapasağlam varmayı başardıklarına göre, buradan Kyllion'a kadarki yolu da kazasız belasız katedeceklerine eminim. Margaret'in de yardımıyla, biz dördümüz eşyaları paketleme işini rahatça halledebiliriz, onları vagonlara yükleme kısmını ise Marvin'in adamları halleder.

"Evde kalan uşaklar bugün Kyllion'a gidecekler ve oraya ulaştıklarında, Bayan Grant gerekli hazırlıkları yapacak. Yanında günlük ihtiyaçlar için gerekli her şeyi götürecek, böylece, o yörenin sakinlerinin dikkatini çekme riskinden kurtulmuş olacağız, kolay bozulur nitelikteki gıdaları da Londra'dan günübirlik getirteceğiz. Margaret'in, yanımızda kalma kararı alan hizmetçilere karşı bilgece ve cömertçe yaklaşması sayesinde, emrimizde her zaman güvenebileceğimiz bir ekip var.

Şu ana dek gizliliği bozucu hiçbir harekette bulunmadılar, o yüzden içeriden sızacak dedikodulardan korkmaya gerek yok. Kyllion'daki hazırlıklarını tamamlar tamamlamaz hizmetçiler Londra'ya gideceğinden, hakkında dedikodu türetilecek fazla bir malzemeleri, en azından detaylı bir malzemeleri de olmayacak zaten.

"Şimdilik ilgilenmemiz gereken tek şey, bir an önce paketleme işlemlerine başlamak, sonrasını boş zamanımız olduğunda düşünürüz."

Bunun üzerine, hemen işe koyulduk. Bay Trelawny'nin rehberliğinde, hizmetçilerin de yardımıyla, evin dışındaki depolardan paketleme işinde kullanacağımız büyük kutu ve kasaları alıp eve taşıdık. Bunların bazıları, kat kat odundan yapılmış ve sonunda vida somunları bulunan demir kayış ve çubuklarla desteklenmiş olup, müthiş derecede sağlamdı. Onları, her biri içine konacak eşyanın yakınına olmak üzere, evin çeşitli yerlerine yerleştirdik. İlk aşamayı böylelikle tamamladıktan ve evin her odasını ve büyük salonu yeni kesilmiş kuru ot, pamuk ipliği artığı ve kağıt yığınlarıyla doldurduktan sonra uşaklar evden ayrıldı. Sonra biz, paketleme işine başladık. Paketleme işine alışık olmayanların o gün nasıl bir uğraş verdiğimiz hakkında en ufak fikirleri olamaz. Bay Trelawny'nin evinde Mısır'la ilgili oldukça fazla eşya bulunduğunu şöyle böyle biliyordum, ama ne derece önemli olduklarını anlamam, bazılarının boyutlarını ve saymakla bitmeyecek kadar çok olduklarını fark etmem için, onları birer birer elden geçirmem gerekiyormuş meğer. Gece geç saatlere kadar çalışmayı sürdürdük. Bazen tüm gücümüzü tek bir eşya üzerine yoğunlaştırmamız gerekiyor, diğer hallerde ise yalnız

çalışıyorduk, ama hep Bay Trelawny'in komutlarıyla hareket ediyorduk, onun yönetimi altındaydık. Margaret de, her bir parçanın eksiksiz şekilde çetelesini tutarak, ona yardım ediyordu.

İşin büyük bölümünü geride bırakmış olduğumuzun farkına, yorgunluktan tükenmiş halde fazlasıyla geciken bir akşam yemeği sofrasının başına oturduğumuzda varabildik ancak. Buna rağmen, henüz kutuların pek azı kapatılabilmişti, daha yapacak çok işimiz vardı. O ana dek, her biri büyük lahitin belli bir parçasını içeren kutuları halletmiştik sadece. Diğer kasalar, ancak tüm eşyalar grup grup ayrılıp ona göre paketlendikten sonra kapatılabilecekti.

O gece, kımıltılardan ve rüyalardan arınmış deliksiz bir uyku çektim ve sabahleyin diğerleriyle yaptığımız karşılaştırma sonucunda, herkesin geceyi aynı şekilde geçirmiş olduğunu öğrendim.

Ertesi günkü akşam yemeğine dek iş tamamen bitirilmiş ve eşyaların tümü, o gece yarısı gelmesi beklenen nakliyatçılara teslim edilmeye hazır hale getirilmişti. Belirlenen saatten az önce, at arabalarının gürültüsünü duyduk ve hemen ardından, hazırlamış olduğumuz paketleri sayı avantajlarından dolayı pek de fazla güç kullanmadan ve dur durak bilmeden taşıyan, ufak çaplı bir işçi ordusunun baskınına uğradık. Bir saati azıcık aşan bir süre, işlerinin bitmesi için yeterli olmuştu, arabaların gümbürtüsü artık duyulmaz olduğunda, hepimiz onların peşi sıra Paddington'a gitmek üzere hazırlıklara başladık Silvio da, grubun bir üyesi olarak bizimle beraber gelecekti tabii.

Ayrılmadan önce eve şöyle bir baktık, doğrusu tamamen terk edilmişe benziyordu. Uşakların hepsi Cornwall'a gitti-

ğinden, evi derleyip toplama imkanı kalmamış ve çalışırken kullandığımız her bir oda, koridor ve merdiven kağıt ve çöp yığınlarıyla kaplanmış, her yan kirli ayak izleriyle donanmıştı.

Bay Trelawny'nin evi terk etmeden önce yaptığı son şey, büyük kasadan üzerinde yedi yıldız bulunan yakutu almak olmuştu Adam onu cebindeki bir keseye koyup güven altına alırken, o ana dek son derece yorgun görünen ve solgun, cansız bir ifadeyle babasının yanı başında duran Margaret, mücevherin görüntüsü onu şevke getirmeye yetmişçesine, birden canlanmıştı. Memnuniyetle gülümserken, bir yandan da babasına şöyle dedi:

"Haki ısın, baba. Bu gece başka bir sorunla karşılaşmayacağız O, senin planlarının aksamasına hiçbir şekilde izin vermeyecek. Bunun üzerine kendi yaşamımı bile koyarım."

"Büyücünün Vadisindeki mezardan çıkıp çölde ilerlerken, o ya da başka bir şey planlarımızı aksatmıştı ama!" Hemen yanlarında dikilmekte olan Corbeck'in bu yorumu acı verici, Margaret'in ona verdiği yanıt ise yıldırım gibiydi:

"Ah! Yalnız o zaman Kraliçe, vücudunun binlerce yıl boyunca hiç kıpırdamadan ve dışarı çıkartılmadan yattığı mezarın yakınındaydı. Şimdiyse durumun farklı olduğunu biliyor olmalı." "Nasıl bilebilir ki?" diye sordu Corbeck, zekice. "Babamın bahsettiği gibi uzayda gezinen bir bedene gerçekten sahipse, bilmesi gerekir! Böyle görünmez bir varlığa ve yıldızlar, hatta bizimkinin ötesindeki başka dünyalar arasında yolculuk eden bir zihne sahip olan birinin, bunu başaramaması mümkün mü?" Kız susunca, babası sakince söze girdi:

"Biz de öyle olduğunu varsayarak hareket ediyoruz zaten.

İnandığımız fikirler doğrultusunda sonuna kadar gidecek cesarete sahip olmalıyız!"

Margaret babasının elini öyle hoş bir tavırla tuttu ki, bu sahne, hepimiz beraberce evden ayrılırken, rüyadan çıkmış bir görüntüyü andırıyordu. Babası evin kapısını kilitlerken bile kız onun elini bırakınamıştı, sonra, bahçe kapısına kadar giden yolu geçtik ve orada arkası kapalı bir at arabasına binerek Paddington'a doğru yola koyulduk.

Bütün mallar istasyondaki trene yüklenince işçilerin hepsi vagonlara doldu, büyük lahitin parçalarını içeren kutular da taş vagonlara yerleştirilmişti. Gerekli arabaları ve çok sayıda atı, Kyllion'a doğru hareket edeceğimiz istasyon olan Westerton'da bulabilecektik. Bay Trelawny, ekibin uyuması için özel bir yataklı vagon hazırlanmasını istemişti, tren hareket eder etmez, hepimiz yataklarımıza çekildik.

O gece de, yine deliksiz bir uyku çektim. Güvende olduğuma dair çok yoğun bir duygu vardı üzerimde. Margaret'in o kendinden emin sözleri kulaklarımda çınlıyordu: 'Bu gece hiçbir sorun çıkmayacak!' Bu olayı ne ben ne de başkası sorgulamıştı. Nasıl bu kadar emin olabildiği, daha sonra aklıma takıldı. Tren oldukça yavaş ilerliyor ve her seferinde uzun molalar vererek, sık sık duruyordu. Bay Trelawny Westerton'a hava kararmadan önce varmak istemediğine göre acele etmenin gereği yoktu, işçilerin doyurulması meselesi ise, önceden ayarlandığı üzere, yol üzerindeki çeşitli yerlerde çözülüyordu. Biz ise yemeklerimizi kendi özel vagonumuzda yiyorduk.

O günün bütün öğle saatlerini, neredeyse aklımızı meşgul eden tek düşünce haline gelmiş olan Büyük Deney üzerine konuşarak geçirdik. Zaman geçtikçe, Bay Trelawny gider-

ek daha büyük bir hevese kapılıyor ve içindeki ümit yerini kesinliğe bırakıyordu. Ara sıra diğerlerinin savlarıyla çelişen ve bir nevi şoka girmemize neden olan bilimsel gerçekler ortaya atmasına rağmen, Doktor Winchester da kendini kısmen bu işe kaptırmış gibiydi. Diğer yandan, Bay Corbeck, grup içinde gene! kabul gören teoriye biraz ters düşen bir yaklaşım benimsemişti. Bu durum, diğerlerinin fikirleri sürekli gelişirken onunkilerin sabit kalmasından kaynaklanıyordu belki, ama ne olursa olsun, her ne kadar tam anlamıyla bir ret sayılmazsa da, olumsuz yönde bir tavır takınmasına sebep olduğu kesindi.

Margaret'e gelince, her nasılsa, kızcağız kendini bu meseleye herkesten fazla kaptırmışa benziyordu. Belki yeni birtakım duygulara kapılmış, belki de meseleyi o ana dek olmadığı kadar ciddi ele almaya başlamıştı. Genellikle, çevresini göremeyecek kadar derin düşüncelere dalmışa benziyor ve bu durumdan kurtulması için silkinmesi gerekiyordu. Bunu da ancak yolculuğun belli evrelerinde, mesela bir istasyonda mola verdiğimizde ya da trenin gürültüsünün çevremizi saran kayalık tepeler ve uçurumlarda yankılanması eşliğinde bir viyadükten geçtiğimizde başarabiliyordu. Her defasında, tüm o düşünceli görüntüsüne rağmen olup bitenlerin tamamen bilincinde olduğunu göstermek istercesine, konuşmanın orta yerine atlıyordu. Bana karşı olan tavırları da garipleşmişti. Bazen aramıza biraz mesafe koyuyordu, ondaki bu yarı utangaç, yarı kibirli hava, benim için alışılmadık bir şeydi. Bazense, bakışlarından, davranışlarından ve sesinden, zevkten başımın dönmesine sebep olan bir ihtiras fışkırıyordu. Yine de, yolculuk boyunca, olağandışı bir şey yaşanmadı. Sadece bir keresinde telaş verici bir olay yaşanmış, fakat o sırada hepimiz uyumakta

olduğumuzdan hiç kimsenin bundan haberi olmamıştı. Söz konusu olayı ertesi sabah, geveze bir nöbetçiden öğrenmiştik. Dawlish ile Teignmouth arasında seyahat ederken tren, rayların üstünde durup elindeki meşaleyi ileri geri sallayarak işaret veren birinin uyarısı üzerine durdurulmuş. Aracı durdurduktan sonra dışarı uzanıp etrafı kolaçan eden makinist, trenin hemen önünde meydana gelen ufak bir toprak kayması sonucu bir miktar kızıl toprağın yola döküldüğünü görmüş. Ne var ki, aşağı kayan bu toprak, raylara ulaşamadan durmuşmuş ve bu sayede makinist az bir gecikmeyle de olsa yola devam edebilmiş. Kendi sözleriyle aktaracak olursak, nöbetçiye göre 'bu güzergah üzerinde tedbiri elden bırakmamamızı gerektiren çok unsur var!'

O akşam saat dokuz sularında Westerton'a ulaştık Orada, arabalar ve atlar bizi bekliyordu ve vagonları boşaltma çalışmaları hemen başlatıldı. Bu görev, işini bilen, güvenilir adamlara teslim edildiğinden, biz, işin bitirildiğini görmeyi beklemeksizin, bizim için hazırlanmış olan bir arabaya binip gecenin karanlığında Kyllion'a doğru hızla yola çıktık.

Evin ayışığı altındaki görüntüsü, hepimizi etkilemişti. Jacobean döneminin izlerini taşıyan, gri taştan yapılmış büyük bir malikaneydi burası, yüksek bir yarın tam ucunda, denize bakacak şekilde inşa edilmiş olup, oldukça geniş bir alana yayılmıştı. Kayaları yarıp geçen yol üzerindeki son virajı da aldıktan sonra, kayalıklara çarpan dalgaların insana zindelik veren nemli deniz havasını da beraberinde alıp getiren o uzak gürültüsü eşliğinde, binanın bulunduğu yüksek platoya ulaştık. O anda, denizin üzerindeki bu kaya çıkıntısında, dünyanın geri kalanından ne denli kopuk bir konumda bulunduğu-

muzun daha iyi farkına vardık.

Eve girdiğimizde her şeyi hazır bulduk. Bayan Grant ve ekibi sıkı çalışmıştı, her şey parlak, capcanlı ve temizdi. Belli başlı odaları şöyle bir gezdikten sonra, yirmi dört saati aşan uzun yolculuğumuzun yükünü üzerimizden atmak ve yıkanıp elbiselerimizi değiştirmek üzere bize ayrılan odalara dağıldık.

Akşam yemeğimizi evin güney yakasında, duvarları tam anlamıyla denizin üstünde asılı duran büyük yemek salonunda yedik. Dalgaların mırıltısı uzaktan boğuk boğuk geliyor, ama hiç kesilmiyordu. Bu küçük kayalık burun denizin tam üstünde uzandığı için, evin kuzeye bakan yüzü, diğer kesimlerin dünyayla olan bağını koparırcasına uzanan kaya kütlesinin etkisinden uzaktı. Buradan bakıldığında, koyun karşı kıyısındaki kalenin titreyen ışıkları ve kıyı şeridi üzerindeki çeşitli noktalarda balıkçı kulübelerinin soluk ışıkları görülebiliyordu. Manzaranın geri kalan kısmını, ay ışığının kabaran dalgaların sırtına vurması sonucu oluşan pırıltıyla ara sıra aydınlanan, koyu mavi bir deniz oluşturuyordu.

Yemek bittiğinde, hepimiz Bay Trelawny'in kendisine çalışma odası olarak seçtiği, yatak odasının hemen yanında bulunan odada toplandık. İçeri girince ilk dikkatimi çeken şey, Londra'daki odasındakine benzeyen büyük kasa olmuştu. Herkes toplanınca, Bay Trelawny masaya doğru yürüdü ve cebindeki keseyi çıkarıp masaya koydu. Bunu yaparken, avucunun içiyle kesenin üstünü yoklamış ve yüzü tuhaf bir şekilde sararmıştı. Titreyen parmaklarıyla onu açarken, şöyle dedi:

"Eski boyutunda değil gibime geldi, umarım bir şey olmamıştır"

Biz üç erkek, hemen onun etrafını sardık. Sadece Margaret sakinliğini korumuştu, bir heykel gibi sessiz ve dimdik durmayı sürdürüyordu. Uzaklara dalıp giden bir ifade vardı yüzünde, sanki çevresinde olup bitenin farkında değildi veya umursamıyordu.

Ümitsiz bir hareket eşliğinde, Trelawny, Yedi Yıldız Mücevheri'ni içine yerleştirmiş olduğu keseyi açtı. Ardından, boğuk bir sesle şöyle diyerek, yanı başında duran koltuğa çöktü:

"Tanrım! Gitmiş! O olmadan Büyük Deney hiçbir sonuca varamaz!"

Onun bu sözleri, Margaret'in içinde bulunduğu düşünceli havadan silkinip kurtulmasını sağlamıştı. Yüzü bir an için acıyla kasılmış, fakat hemen sonra tekrar sakinleşmişti. Konuşurken neredeyse gülüyordu:

"Belki de onu odanda unuttun, baba. Sen üzerini değiştirirken keseden kayıp düşmüş de olabilir." Bunun üzerine, tek söz söylemeden, çalışma odasını yatak odasına bağlayan ve o an açık durumda bulunan kapıdan hızla geçerek komşu odaya doluştuk. İşte o anda, korku dolu bir bulut misali, ani bir rahatlama çöktü üstümüze.

Oradaydı! Üzerindeki yedi yıldızın yedişer köşesinin her biri kana bulanmışçasına, korku verici bir şekilde kıpkızıl parıldayan Yedi Yıldız Mücevheri, masanın üstünde duruyordu!

Her birimiz ürkekçe önce arkamıza, sonra da birbirimize baktık. Nihayet Margaret de bize benzemişti. Üzerindeki durağanlığı atmış, o düşünceli havasından eser kalmamıştı, öyle ki, parmak boğumları bembeyaz oluncaya dek ellerini birbiri-

ne çarpıp durdu.

Bay Trelawny hiç konuşmaksızın mücevheri eline aldığı gibi aceleyle yan odaya geçti. Bileğine bağlamış olduğu anahtarı kullanarak, kasanın kapısını olabildiğince yavaşça açtı ve mücevheri içeri yerleştirdi. Ancak kasanın sağlam kapıları kapatılıp kilitlendiğinde, rahat bir nefes alabilmişti.

Pek çok yönüyle huzursuzluk verici bir olay olmasına karşın, bu gelişme, hepimizi bir şekilde eski halimize getirmiş gibiydi. Bu olay, Londra'dan ayrıldığımızdan beri fazlasıyla gergin olan bizleri biraz rahatlatmıştı. Böylelikle, garip girişimimizin başarıya ulaşması yolunda bir adım daha atılmış oluyordu. Margaret'te gözlenen değişim hepimizinkinden daha belirgindi. Buf belki onun bir kadın, bizimse erkek olmamızdan ileri geliyordu, belki de en gencimiz oluşundan; sanırım her ikisinin de bunda payı vardı. Her ne sebepten dolayı olursa olsun, ortada bir değişim vardı ve bu durum, kendimi tüm yolculuğumuz boyunca olmadığı kadar mutlu hissetmemi sağlamıştı. Ondaki tüm canlılık, şefkat ve diğer içten duygular bir kez daha gün ışığına çıkmış, onun bu halini gören babasının yüzü de aydınlanmıştı.

At arabalarının gelmesini beklerken, Bay Trelawny, beraberimizde getirdiğimiz eşyaların nerelere yerleştirileceğini izah ederek, bize evi gezdirdi. Sadece tek bir hususta gizliliği elden bırakmamış, Büyük Deneyle bağlantılı olan eşyaların nereye konacağından bahsetmemişti. Onları taşıyan kasalar, o an için dış holde bırakılmıştı.

Ev içindeki gezimizin sonlarına doğru, arabalar teker teker eve ulaşmaya başladı ve bir gece önceki koşuşturma ve telaş yeniden baş gösterdi. Demirle desteklenmiş devasa kapının

yanında, girişte duran Bay Trelawny, etrafındakilere her bir kutunun ve kasanın nereye yerleştirileceğine ilişkin komutlar yağdırıyordu. Birden fazla eşya barındıranlar, iç salona konacak ve orada açılacaktı.

Malların teslimi işlemi, inanılmayacak kadar kısa bir süre içinde tamamlanmış, usta başıları aracılığıyla her birine yüklü miktarda bahşiş verilen adamlarsa, coşkulu teşekkürlerini iletiktikten sonra evden ayrılmıştı. Sonra, herkes kendi odasına çekildi. Üzerimize garip bir güven duygusu yerleşmişti. Gecenin kalan kısmının sakin geçeceğine ilişkin kimsenin en ufak şüphe duyduğunu sanmıyorum.

Gerçekten de, beklentilerimiz boş çıkmamış ve ertesi sabah yeniden bir araya geldiğimizde, herkesin rahat ve huzurlu bir uyku çektiğini öğrenmiştik.

O gün boyunca, Büyük Deneyde yer alacak olanlar dışındaki tüm antika eşyalar, kendileri için ayrılan yerlere yerleştirildi. Ardından, bir sonraki sabah bütün hizmetçilerin Bayan Grant'le beraber Londra'ya dönmesine karar verildi.

Hepsi gidince, Bay Trelawny, kapıların kilitlendiğinden emin olduktan sonra, bizi çalışma odasına götürdü.

"Şimdi," dedi herkes oturduğunda, "Size söylemek istediğim bir sır var, ancak, vermiş olduğum eski bir söz beni buna mecbur bıraktığından, bu sırrı saklayacağınıza dair sizin de bana söz vermenizi istiyorum. Bu söz, en azından üç yüz yıldır bu sırrın söylendiği herkesten istenmiş ve hayatın güven içinde devam edebilmesi ancak bu sözün tutulmasıyla mümkün olmuştur. Normalde sadece aile yakınlarıma söylemem gereken bu sırrı size açmam, verdiğim söze aykırı düşüyor gibi

görünse de, aslında geleneğin ruhunu zedelemiyor."

Hepimiz bizden istendiği gibi söz verdikten sonra o devam etti:

"Bu evde gizli bir bölme var, evin altında, aslen doğal olan ama son şekli insan eliyle verilmiş bir mağara. Şu ana dek hep yasalara uygun olarak kullanılmış olduğunu söyleyecek değilim. Kanlı Mahkeme döneminde birden çok Cornishliye sığınak görevi görmesi bir yana, onun öncesinde ve sonrasında, kaçak malların saklandığı bir yer olarak kullanılmıştır. 'Tre Pol ve Pen'in eskiden beri kaçakçılıkla geçindiğini sanırım hepiniz biliyorsunuz, tabii dostları, komşuları ve onlarla ilişkisi bulunan diğer kişiler de ganimetten pay almayı ihmal etmiyordu. Bundan ötürü iyi bir sığınak, onlar için her zaman aranan, değerli bir mekan olagelmiştir ve ben de, bu evin sahibi ve yöneticisi olarak, söz konusu sırrı saklamak üzere onur sözü verdim. Her şey yolunda giderse, daha sonra, sana Margaret ve tabii sana da Ross, bu sözü ne gibi koşullar altında vermiş olduğumu anlatırım."

Ayağa kalktı, hepimiz onu izledik. Bizi dış holde bırakarak, birkaç dakikalığına yalnız başına uzaklaştı ve sonra geri dönüp onu izlememizi işaret etti.

Onun peşi sıra iç salona girdiğimizde, odanın büyükçe bir köşesinin, kayalara oyulmuş eğri büğrü bir merdivenin en üst basamaklarına açılan karanlık bir deliği ortaya çıkaracak şekilde yerinden oynatılmış olduğunu gördük. Bu oyuk zifiri karanlık olmadığına göre, aydınlanmasını sağlayan doğal bir kaynak vardı elbet, o yüzden, basamaklardan aşağı inmeye başlayan rehberimizi hiç tereddütsüz takip ettik. Rüzgarlı bir yol boyunca kazınmış basamakların kırk elli tanesini indikten

sonra, karşı ucu gittikçe incelerek karanlıklar içinde kaybolan, oldukça büyük bir mağarada bulduk kendimizi. Burası, düzensiz şekilde sıralanmış acayip şekilli birtakım ince uzun yarıklar yoluyla hafifçe aydınlatılmış olan, devasa bir yerdi. Bunların, pencereleri gizlemek üzere kayalarda meydana getirilmiş çatlaklar olduğu açıktı. Her birinin yanıbaşında, aşağı sarkan bazı ipleri savurmak suretiyle kolaylıkla açılabilecek olan kepenkler vardı. Çok aşağılarda bir yerlerden, dalgaların o hiç kesilmeyen, boğuk gürültüsü duyuluyordu. Bay Trelawny hemen söze girdi:

"Büyük Deney'imizin sahnelenmesi için seçtiğim mekan, işte burası. Deneyimizin başarıya ulaşması açısından şart olduğuna inandığım tüm koşulların gerçekleşmesi için, bu mağara her bakımdan en uygun yer. Burada, dış dünyadan en az Kraliçe Tera'nın Büyücünün Vadisindeki kendi kaya mezarında olacağı kadar soyutlanmış durumda olacağız, üstelik burası da kayalar içine oyulmuş bir mağara. Her ne olursa olsun, burada kalıp şansımızı denemeli ve çıkacak sonuçlara katlanmalıyız. Eğer başarılı olursak, Eski Dünya'dan modern bilim dünyasına, mevcut düşünce, deney ve pratiği kökünden değiştirecek bir ışık tutmuş olacağız. Başarısız olursak, bu denememiz hakkındaki her tür bilgi de bizimle beraber ölecektir. Hem bunun için, hem de yaşanabilecek diğer tüm olasılıklar için, sanırım hazırız!" Sustu. Kimse konuşmamış, bunun yerine, herkes başını söylenenleri onaylarcasına öne eğmişti. Gözle görülür bir tereddüt geçirerek, yeniden konuşmaya başladı:

"Henüz hiçbir şey için gecikmiş değiliz! Eğer içinizden birinin herhangi bir şüphesi veya korkusu varsa, Tanrı aşkına şimdi söylesin! Aranızda gitmek isteyen olursa, sizi temin ede-

rim ki hiçbir şekilde engellenmeyecektir. Yolumuza, kalanlarla da pekala devam edebiliriz!"

Bir kez daha sustu ve keskin bakışlarını hepimizin üstünde sırayla gezdirdi. Biz de birbirimize baktık, ama kimsede cesaretini yitirmiş bir hal yoktu. Kendi adıma konuşacak olursam, devam edip etmeme hususunda herhangi bir şüphem olsaydı bile, Margaret'in yüzündeki ifade, beni bu fikrimden caydırmaya yeterdi. Korkusuz bir ifadeydi bu, etrafına kuvvet ve müthiş bir soğukkanlılık saçıyordu.

Derin bir nefes alan Bay Trelawny, daha neşeli olduğu kadar daha kararlı bir sesle, devam etti:

"Hepimiz bu konuda hemfikir olduğumuza göre, trenden işimize yarayacak şeyleri getirmeye bir an önce başlasak iyi olur. Evin geri kalan kısmı gibi, bu mağaranın da elektrikle aydınlatılabileceğini belirteyim. Kabloları ana hatta bağlayamayız, aksi halde sırrımız ortaya çıkar, ama hole uzatarak dolaşım işlemini tamamlayabileceğimiz bir kablo var burada!" Konuşurken, bir yandan da merdivenleri tırmanmaya başladı. Girişin hemen yanındaki bir kabloyu kavradı ve ileri doğru çekerek duvardaki bir düğmeye kenetledi. Sonra, bir tıpayı çevirerek, tüm mahzeni ve aşağıdaki merdiveni ışığa boğdu. Koridordan akıp gelen ışığın yoğunluğunu görünce, merdivenin yanındaki deliğin dosdoğru mağaraya açıldığını anlamıştım. Tıpanın üstünde bir makara ve Smeaton tarzında iri taş parçalarından yapılmış sağlam bir palanga bulunuyordu. Benim bunu incelediğimi gören Bay Trelawny, aklımdan geçenleri tam anlamıyla söze dökerek, şöyle dedi:

"Evet, yeni yapıldı! Onu oraya ben kendim bilhassa astım. Bazı ağır yükleri aşağı sarkıtmamız gerekeceğini tahmin et-

miştim ve başkalarının bundan haberdar olmasını istemediğim için, gerektiğinde tek başıma kullanabileceğim bir palanga yaptım."

Hemen işe koyulduk ve gece çökmeden, büyük lahitin tüm parçalarını ve yanımızda getirdiğimiz diğer tüm antika eşyalar ile malzemeleri aşağı sarkıtmayı, çengelden kurtarmayı ve Bay Trelawny'nin her biri için önceden tasarlamış olduğu yerlere yerleştirmeyi başardık.

Çağlar öncesinden kalma muhteşem anıtları, yapısı, yapılış amacı, son model mekanizması ve elektrik lambalarıyla hem yeni hem de eski dünyadan izler taşıyan o yeşil mağaraya yerleştirmek, ilginç ve bir o kadar da tuhaf bir iş olmuştu. Ama zaman geçtikçe, Bay Trelawny'nin ne kadar doğru ve bilgece bir seçim yapmış olduğunun farkına daha iyi varıyordum. Mağaraya sahibesinin kollan arasında indirilen ve çıkarmış olduğum ceketimin üstüne kurulup uyumaya başlayan Silvio'nun, kedi mumyası paketten çıkarılır çıkarılmaz uyanıp onun üstüne daha önce de sergilemiş olduğu vahşetle atılması, beni huzursuz etmişti. Bu olay, Margaret'i, daha önce görmediğim ve kalbimi sancılandıran bir duruma sokmuştu. Mağaranın bir köşesinde, son zamanlarda üzerine yerleşmiş olan o dalgınlıkla, bir lahitin üstüne eğilmiş sakin sakin duruyordu, ancak gürültüyü duyup Silvio'nun vahşi saldırısına tanık olunca öfkeden neredeyse deliye döndü. Gözleri alev alev olmuş, yüzüne ise benim için yeni olan sert ve acımasız bir gerginlik ifadesi yerleşmişti, içgüdüsel olarak, saldırıyı durdurmak istercesine Silvio'ya doğru ilerledi. Ben de tam o yana doğru atılmıştım ki, onunla göz göze gelince kız tuhaf bir titreme nöbeti geçirerek durdu. Bu titremenin şiddeti karşısında

ister istemez nefesim kesilmiş ve iyice kendime gelmek için elimle gözlerimi örtmüştüm. Ben böyle yaparken kız bir anda yeniden sakinleşti ve bu sefer yüzü meraklı bir ifadeye büründü Ardından, o bildik zarafeti ve içtenliğiyle uzanıp Silvio'yu kaldırdı ve onu her zaman yaptığı gibi kollarına alıp pışpışlamaya, ona sanki daha yeni hata yapmış olan küçük bir çocukmuşçasına davranmaya başladı.

Onun bu halini görünce, üzerime garip bir korku çöktü. Benim tanıdığım Margaret değişiyordu sanki, tüm kalbimle, bu rahatsızlık verici durumun artık son bulmasını diliyordum. Korkunç Deneyimizin sağlıklı bir şekilde sona ereceği anı, hiç olmadığı kadar büyük bir özlemle beklemeye başlamıştım.

Oda aynen onun istediği gibi hazırlandıktan sonra, Bay Trelawny, tüm dikkatimizi ona verdiğimizden emin olmak için her birimize sırayla baktı. Sonra, şöyle dedi:

"Burada artık her şey hazır. Bize sadece uygun zamanın gelmesini beklemek kalıyor."

Bir süre için kimseden çıt çıkmadı. Bu sessizliği ilk bozan Doktor Winchester oldu:

"Uygun zamandan kastınız nedir peki? Gününü tam olarak bilmeseniz bile bir tahmininiz vardır herhalde, öyle değil mi?" Yanıt hemen geldi:

"İyice düşünüp taşındıktan sonra, temmuzun otuzbirinde karar kıldım!"

"Neden o tarihi seçtiğinizi sorabilir miyim?" Bu defa cevabın tane tane verilmesi gerekmişti:

"Kraliçe Tera'nın yaşamına büyük ölçüde mistisizm yön

veriyordu, yeniden doğmayı kesin olarak kafasına koyduğuna göre, bu iş için böylesi durumlarda uzmanlaşmış bir tanrının hükmü altındaki bir zaman dilimini seçmesinden daha doğal bir şey olamaz. Tufan mevsiminin dördüncü ayı, Harmachis'in, diğer bir deyişle, her sabahki doğuşuyla, yeniden dirilişi simgeleyen Güneş Tanrısı 'Ra'nın kontrolü altındadır, insan ömrünün tam ortasına denk geldiğinden, bu dirilişin fiziksel bir olayı ifade ettiği apaçık. Söz konusu ay, bizim takvime göre temmuzun yirmi beşinde başlıyor, bu durumda, yedinci gün de otuz bir temmuza denk düşüyor, demek istediğim o ki, bizim esrarengiz kraliçenin ayın yedinci günü veya yedi rakamının etkisi altındaki başka bir gün dışında herhangi bir tarih seçmesi beklenemez.

"Bazılarınız yaptığımız hazırlıkların üstünde neden bu denli titizlikle durmuş olduğumuzu merak ediyordur sanırım, işte nedeni bu! Zaman geldiğinde her yönden hazır olmalıyız, diğer yandan günlerce gereksiz yere beklememiz de yersiz olur."

Böylece, Büyük Deney'in yapılacağı gün olan bir sonraki güne, yani otuz bir temmuza dek beklemekle başladık.

ŞÜPHELER VE KORKULAR

Çok küçük ve önemsiz deneyimler bize büyük ve oldukça önemli şeyler öğretir. Tarih, şu an yaşamakta olduğumuz olayların belli belirsiz bir tekrarından ibarettir aslında. Zihne kazınan bir kayıt, anlık bir olayın aşamalarından biridir sadece. İnsanların yaptığı işlerin kayıtlarını tutan Melek, Büyük Kitabına gökkuşağındaki renklerle yazmaz; çünkü onun kalemi hiçbir renge batırılmamıştır, sadece ışığı ve karanlığı çizebilir. Sınırsız aklın görebilmesi için hiçbir sipere veya gölgeye ihtiyaç yoktur. Bütün varlıklar, bütün düşünceler, bütün duygular, bütün tecrübeler, bütün kuşkular, umutlar ve korkular, bütün arzular, bütün istekler, unsurlarının tüm gerçekliği ve sayısı ile, en ince ayrıntısına dek görülür ve sonuçta tam karşıtı şekillerde çözümlenir.

Herhangi bir kişi, bir Ademoğlunun edinebileceği tüm tecrübelerin bir araya toplanıp gruplara ayrılışını görmek isteseydi, önümüzdeki kırk sekiz saat içinde olacakları samimiyetle ve eksiksiz olarak kaydedecek olan hafızam, onu tatmin etmeye yeter de artardı bile. Kayıtçı Melek ise Cennet

ve Cehennem'in nihai görünümleri olarak kabul edilebilecek olan günışığında ve gölgede kayıt tutabilirdi. Çünkü Cennet, en yüce anlamıyla İnanç'tır ve Şüphe, Cehennem'in derin karanlığı üzerinde asılıdır.

O iki gün boyunca güneşin parladığı anlar da oldu tabii; Margaret'ın cana yakınlığının ve bana olan aşkının öne çıkmasıyla, tüm kuşkuların güneşin önünde dağılan sabah sisi gibi yok olup gittiği anlar. Ama zamanın dengesi ki dayanılmaz bir dengedir bu üzerime kara bir örtü gibi çöktü. Gelişine çoktan razı olduğum o an, o kadar büyük bir hızla yaklaşıyordu ki, yolun sonuna geldiğimiz hissi şimdiden tüm benliğimi sarmıştı!

Bu olay, kiminiz için ölüm kalım meselesi demek olacaktı belki, ama hepimiz kendimizi buna hazırlamıştık. Margaret ve ben, aynı riski paylaşır durumdaydık. Olayın, benim o ana dek pek de umursamadığım dini inançları da içeren ahlaki boyutu, benim açımdan herhangi bir sorun teşkil etmiyordu, ne de olsa, yaşadığımız olayların ardında yatan koşul ve sebepler, benim idrak gücümü bile aşar nitelikteydi.

Büyük Deneyin başarılı olup olmayacağına duyulan şüphe, pek çok ihtimal taşıyan böylesi girişimlerin hepsinde görülen bir özellikti. Tüm yaşamı birtakım entelektüel mücadelelerle geçmiş olan benim gibi biri için, bu şüphe, caydırıcı olmaktan çok teşvik ediciydi. Beni huzursuz eden, üzerinde uzun süre düşününce beni kedere boğan şey neydi öyleyse? Margaret'tan şüphelenmeye başlamıştım! Kuşkulandığım şeyin ne olduğunu ben de açıkçası tam olarak bilmiyordum. Onun aşkı, onuru, dürüstlüğü, sevecenliği veya hevesi değildi beni şüphelendiren. Peki neydi o halde? Margaret'ın

ta kendisiydi! O, değişiyordu! Son birkaç gün içinde, nehir kıyısındaki o piknikte tanıştığım ve babasının hasta odasında gece nöbetlerinde eşlik ettiğim kızı tanıyamadığım anlar, hiç de azımsanacak gibi değildi. O zamanlar, en acılı, en korku dolu veya en endişeli anlarında bile, hayat dolu, düşünceli ve zeki bir tablo çizerdi. Oysa şimdi genellikle dalgın bir görüntüsü vardı ve kimi zaman zihni hatta tüm benliği orada değilmişcesine, olumsuz ve silik bir ruh haline bürünüyordu. Böyle anlarda düşüncelerine ve anılarına tam anlamıyla hakim oluyor, çevresinde yaşananları ve geçmişte olup biten olayları hatırlıyor ve biliyordu. Tekrardan kendi kimliğine bürünmesi ise, bende odaya yeni birisi girmiş hissi uyandırıyordu.

Londra'dan ayrıldığımız ana dek onun varlığı bana hep memnuniyet vermişti. Aşkın karşılıklı bir şey olduğunu bilmek içimi harika bir güven duygusuyla dolduruyordu. Ama şimdi, o duygu yerini kuşkuya bırakmıştı. Karşımdaki kişi gerçekten de benim Margaret'im, ilk görüşte aşık olduğum eski Margaret mi, yoksa zorlukla anlayabildiğim ve zihinsel uzaklığı yüzünden aramıza görülmez bir engel koyan yeni Margaret mi, asla emin olamıyordum. Bazen aniden uyanıyor, özüne dönüyordu Böyle zamanlarda, eskiden sık sık yaptığı gibi bana tatlı ve güzel şeyler söylese de, bu hareketleri yapmacık kaçıyordu. Bu, bir papağan konuşması veya sözleri ve hareketleri okuyabilen ama düşünceleri okuyamayan birinin dikte yapmasıydı sanki. Bu duruma iki üç kez tanık olduktan sonra, benim zihnimde oluşan kuşkular, bizzat engel oluşturmaya başladı, çünkü her zamanki rahatlık ve serbestiyle konuşamıyordum artık. Bunun sonucunda, her geçen dakika birbirimizden daha çok uzaklaşır olduk. Eski Margaret'ın, bütün büyüsüyle yine

yanımda olduğu o tek tük anlar da olmasaydı, ne yapardım, bilemiyorum. O anların her biri bana yeni bir enerji aşılamış, aşkımın değişmesini engellemişti.

Sırrımı benimle paylaşacak biri için neler vermezdim ki, ama bu şüphesiz benim için imkansızdı. Margaret'la ilgili kuşkularımı bir başkasına, hele babasına açmam düşünülemezdi! Söz konusu olan Margaret'ın kendisiyken, bu şüphelerimi onunla paylaşmamın pek de mantıklı bir hareket olmayacağı ortadaydı! Tek yapabileceğim, katlanmak ve ümit etmekti. Bu iki seçenekten de, şüphelerimi içime atıp duruma katlanmak, daha az acı verici olanı gibi görünüyordu.

Margaret zaman zaman aramızda bir bulut olduğu hissine kapılıyor olsa gerekti ki, ilk günün sonlarına doğru, benden hafifçe kaçmaya başlamıştı bu, benden her zamankinden de çok çekinmeye başlamasından kaynaklanıyordu belki de. O ana dek, tıpkı benim aynısını yapmak için çabaladığım gibi, benimle beraber olmak için hiçbir fırsatı kaçırmamışken, şimdi ikimizden birinin diğerinden böylesine kaçınması, her ikimiz için de yeni bir acıydı.

O gün evde çok sakin bir hava hakimdi. Herkes ya kendi işiyle meşguldü, ya da kendi düşüncelerine dalmıştı. Sadece yemek saatlerinde bir araya geliyorduk, sonrasında ise, az çok konuşmamıza rağmen, herkes yine kendi içine çekiliyordu. O koca evde olağan servis koşuşturmasından kaynaklanan hareketlilik bile yoktu. Bay Trelawny'nin her biri birimize olmak üzere üç ayrı oda hazırlatmakla aldığı önlem, hizmetçileri gereksiz kılmıştı. Yemek salonu, bize günlerce yetebilecek kadar pişmiş yemekler ve erzakla dolup taşıyordu zaten. Akşama doğru, tek başıma yürüyüş yapmak üzere evden ayrıldım. Ona

benimle gelmesini teklif etmek için Margaret'ı aramıştım, ama onu bulduğumda, o soğuk, cansız hallerinden birindeydi ve bu durumdayken, benim gözümde hiçbir cazibesi kalmıyordu. Kendi kendime kızarak, ama hoşnutsuzluğumu bastırmayı bir türlü başaramayarak, kayalık burunda gezinmek üzere tek başıma dışarı çıktım.

Önümde alabildiğine uzanan o muhteşem deniz manzarası, aşağıda kıyıya çarpan dalgaların sesi, yukarıda ise martıların haşin çığlıkları olduğu halde, yarın kenarında durmuş manzarayı seyrederken, içimde kısılı kalmış olan tüm düşünceler açığa çıktı. Ne yaparsam yapayım, dönüp dolaşıp tek bir noktaya, kafamdaki kuşkuların çözümlenmesine geliyorlardı. Orada, Tabiat Ananın sürekli çekişme halindeki o güçlü ve geniş çemberinin ortasında yapayalnızken, aklım başka hiçbir mekanda olmadığı kadar sağlıklı işlemeye başlamıştı. Farkında olmadan, kendimi, cevap vermeye asla razı gelmeyeceğim bir soruyu sorarken buldum. Düzgün çalışan aklın inadı, sonunda galip gelmiş ve kendimi, şüphemle yüz yüze bulmuştum. Her zamanki alışkanlığım bir kez daha kendini göstermiş, elimdeki kanıtları incelemeye başlamıştım

Ancak kendimi zorlayarak mantığa bağlı kalabildiğimi görmek, beni oldukça ürkütmüştü. Hareket noktam şuydu: Doğru, Margaret değişmişti ama ne bakımdan ve nasıl değişmişti? Değişen onun karakteri miydi, aklı mı, yoksa doğası mı? Fiziksel görünümünde herhangi bir değişiklik aramak yersizdi, çünkü o aynı kalmıştı. Onun hakkında duyduğum her şeyi, doğumundan başlayarak, kafamda grupladım. Bu durum, başlangıçta bana biraz garip geldi. Corbeck'in ifadesine göre, babası ve onun bir dostu Aswan'daki mezarda trans

halindeyken, annesinin ölümüyle sonuçlanan bir doğumla dünyaya gelmişti. Söz konusu transın da, bir kadının etkisiyle gerçekleştiği sanılıyordu, mumyalanmış, ama edindiğimiz deneyimlere dayanarak kesinlikle emin olduğumuz kadarıyla, özgür bir irade ve devamlı aktif halde bulunan bir zeka tarafından yönetilen soyut bir bedene sahip bir kadın. Öylesi soyut bir bedene sahip olduktan sonra, mekan kavramı onun için önemini yitiriyordu. Londra ve Aswan arasındaki müthiş uzaklık hiçe iniyordu ve bu büyücü kadın her nasıl bir sihir gücüne sahip idiyse, onu ölü anne ve muhtemelen ölü çocuk üzerinde de kullanmış olması işten değildi.

Ölü çocuk! Bebeğin ölmüş ve yeniden hayata döndürülmüş olması mümkün müydü? Öyle olsa bile, vücudu hareket ettiren unsur., yani ruh, nasıl geri getirilebilmişti? Mantık, bana bu işin içinde bir intikam olduğunu işaret ediyordu!

Eğer Mısır inanışında gerçeklik payı varsa, o zaman ölü Kraliçe nin 'Ka'sı ve 'Khu'su, canının istediği şeyi hareket ettirmesini sağlayabilirdi. Bu durumda, Margaret yalnızca basit bir birey olmayıp, Kraliçe Tera'nın ta kendisinin bir görüntüsü de demekti, onun iradesinin tutsağı olan, uzaya karışmış bir vücut!

Bu noktada mantığa isyan ettim. Tüm benliğimle böylesi bir çıkarımı şiddetle reddediyordum. Margaret'in gerçekte varolmadığına, bundan kırk yüzyıl önce yaşamış ve ona ikizi kadar benzeyen bir kadının kendi emellerine hizmet etmekte kullandığı, uzaktan yönetilen bir görüntüden ibaret olduğuna nasıl inanabilirdim! Şu da var ki, zihnimde beliren bu yeni kuşkulara karşın, her şey gözüme daha net görünmeye başlamıştı. En azından Margaret'a sahiptim!

Kendimi yeniden mantık silsilesinin içinde savrulurken buldum. Demek ki çocuk ölmemişti. Madem öyle, Büyücü onun doğumuyla neden bu kadar ilgilendi? Kraliçe Tera'nın resimleri ile Margaret arasında yine Corbeck'ten öğrendiğime göre müthiş ve bir o kadar da tuhaf bir benzerlik olduğu açıktı. Peki bu nasıl mümkün olabiliyordu? Annenin aklındakileri hayata geçiren bir doğum izi söz konusu olamazdı, çünkü Bayan Trelawny, Kraliçenin resimlerini hiç görmemişti. Babası bile, resimleri, doğumdan birkaç gün önce mezara girdiğinde görebilmişti ancak. Bu faktörü aklımdan bir türlü atamıyordum, tüm benliği mi bir sükunet kaplamıştı. Geriye sadece kuşkudan kaynaklanan korku kalmıştı, insan aklı ne gariptir ki, o zaman bile, kuşkunun kendisi kaskatı kesiliyor, karanlığı canlandırırcasına dağınık ve anı bir şekilde içinden geçip giden son derece küçük ışık huzmeleriyle, geniş ve delinmez bir karaltı halini alıyordu.

Margaret ve mumyalanmış Kraliçe arasında ilişki olabileceği ihtimali, temel olarak, Büyücünün, sahip olduğu birtakım doğaüstü güçleri kullanarak, diğeriyle yer değiştirebilmesine dayanıyordu. Gerçekten de, olaylar, göz ardı edilemeyecek kadar açıktı. Tüm aklımı ve dikkatimi buna vermiş olduğum için, bu olasılığı garanti edebilecek pek çok kuşku uyandırıcı koşul görebiliyordum. Bunun üzerine, son birkaç gündür yaşamlarımızı da beraberlerinde sürükleyen akıl almaz gariplikteki olayları hatırlamaya başladım. Başlangıçta, karmaşık bir yığın halinde zihnime yığılmışlar, ama iş hayatımın bana kazandırdığı akıl yürütme yeteneğinin bir kez daha devreye girmesi sonucu, belli bir düzene sokulmuşlardı. Artık kendimi daha rahat kontrol edebiliyordum, çünkü karşımda, Margaret'in aleyhine olmasından veya o potansiyele sahip bu-

lunmasından dolayı her ne kadar üzücü de olsa, halledilmesi gereken bir şey, yapılacak bir iş vardı. Ama tehlikede olan Margaret'in bizzat kendisiydi zaten! Onun iyiliğini düşünüyor ve bu uğurda çabalıyordum, tam olarak ne ile mücadele etmekte olduğumu bilmezsem, ona zararım bile dokunabilirdi. Onu korumakta kullanacağım ilk silah, gerçekti. Bilmeli ve anlamalıydım, ancak o zaman harekete geçebilirdim. Haklı bir savım olmadan, gerçekleri gerektiği gibi algılamadan bu işe atılırsam, bu kesinlikle onun yararına olmazdı. Sonuç olarak, zihnimde, aşağıdaki gruplamayı yaptım:

İlk olarak: Annesinin, onun gibi birinin varolduğunu aklının ucundan bile geçiremeyeceği, yüzlerce kilometre ötedeki yabancı bir ülkede doğmuş olan Margaret ile Kraliçe Tera arasında garip bir benzerlik bulunması.

İkinci olarak: Ben Yıldız Yakutunun tarifini okuduktan sonra, Van Huyn'un kitabının ortadan kaybolması.

Üçüncü olarak: Lambaların hanım odasında bulunması. Soyut vücudunu kullanan Tera, Corbeck'in otel odasının kapısının kilidini açmış ve lambaları alıp çıkıp gittikten sonra tekrar kitlemiş olabilir. Aynı yolla, pencereyi açmış ve lambaları hanım odasına koymuş da olabilir. Bu işte Margaret'ın parmağının olması şart değil, ama diğer türlüsü de biraz garip kaçıyor.

Dördüncü olarak: Bu noktada, dedektifin ve doktorun kuşkulan, yepyeni bir güç ve daha geniş bir anlaşılırlıkla, tekrardan aklıma takılıyor.

Beşinci olarak: Margaret'ın, uzayda gezinen Kraliçenin niyeti hakkında bir fikri veya bir ön bilgisi varmışcasına, önü-

müzdeki günlerin sakin geçeceğini belirtmesi ve bunda haklı çıkması.

Altıncı olarak: Margaret'ın, babasının kaybettiği Yakut'un nerede bulunabileceğini söylemesi. Şimdi, kızın sahip olduğu güçleri de hesaba katarak, bu olayı sakin kafayla bir kez daha ele alınca, vardığım tek sonuç, tabii Kraliçenin soyut güçlerine ilişkin kuramın doğru olduğu varsayımından asla şaşmayarak Kraliçe Tera'nın, Londra'dan Kyllion'a yapılacak olan yolculuk sırasında her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak istediği ve yolculuğun sağlıklı şekilde gerçekleşmesini temin etmekte kendisine yardımı dokunacağını düşündüğü Mücevheri kendine has yöntemlerle Bay Trelawny'in cebinden çıkardığı. Bundan dolayı, esrarengiz bir şekilde Margaret'i kullanarak, mücevherin nerede olduğunu bize gösterdi.

Yedinci ve son olarak, Margaret'in son dönemde yaşadığı ve daha önce meydana gelmiş bütün olayların bir sonucu olan, kişilik ikilemi geliyor.

Çift kişilik! Tüm zorlukları ortadan kaldırıp karşıt fikirleri uzlaştıran sonuç, işte buydu. Eğer Margaret gerçekten göründüğü gibi serbest değil de, ona verilen talimatlar doğrultusunda hareket eden ve konuşan biriyse ya da tüm benliği kimse fark etmeden bir başkasınınkine dönüşebiliyorsa, imkansız diye bir şey yok demekti. Her şey, böylesine şaşmaz bir şekilde itaat ettiği kişinin ruhuna bağlıydı. Bu kişi adil, cana yakın ve temizse, sorun yok demekti. Ama ya değilse, söze dökülemeyecek kadar korkunç bir düşünceydi bu. Tüm bu korkunç ihtimallerin gerçekleşebileceği düşüncesi aklımdan geçerken, dişlerimi gereksiz bir öfkeyle sıktım.

O sabaha dek, Margaret'ın yeni kimliğine yaptığı geçişler,

son derece seyrek ve zorlukla fark edilir cinstendi, bana karşı olan tavırlarını sadece bir iki keresinde garipsemiştim. Oysa bugün, tam tersi söz konusuydu, bu seferki değişim, çok olumsuz bir yönde cereyan etmişti. Anlaşılan o ki, şu diğer kişilik, onun öz kimliğinden daha yüce değil, daha aşağı özellikler taşıyordu! Şimdi yeni baştan düşününce, o zamanlar korkmakta haklı olduğumu anlıyorum. Van Huyn'un mezara girişinden itibaren mumyayla ilgili yaşanan süreçte, bilgimiz dahilindeki ölümlerin tahminen onun isteği ve iradesiyle gerçekleşmiş olması, son derece ürkütücü. Mumya eli lahitten çalan Arap ve sonrasında ondan çalan diğer Arap. Mücevheri Van Huyn'dan çalmaya çalışan ve boynunda yedi parmaklı bir elin iziyle bulunan Arap şefi. Trelawny'nin lahiti mezardan çıkardığı ilk gece ölü olarak bulunan iki adam ve mezara geri dönüş yolunda ölen diğer bir üçlü. Gizli serdabı açmayı başaran Arap. Biri Kraliçenin kendi eliyle boğazlanmış olmak üzere, ölen dokuz adam! Dahası, Yakınının yardımıyla kasayı açıp tılsım mücevherini çıkarmayı denerken Kraliçenin Bay Trelavvny'ye kendi odasında düzenlediği vahşi saldırılar. Anahtarı çelik bir zincirle bileğine bağlama formülü, işe yaramış olsa da, hayatına da pekala mal olabilirdi.

Her ne kadar kanlı da olsalar, kendi tasarladığı koşullarda yeniden hayata dönmeyi kafasına kesinkes koyan Kraliçe, bu amacına ulaşma yolunda nelerden kaçınmazdı ki? Arzularını gerçekleştirmek için ne korkunç adımlar atmazdı ki? Peki, neydi bu arzular, neydi bu kadının nihai amacı? Şimdilik, Margaret'in o mağrur ruhunun tüm hevesiyle bize aktarmış olduğu açıklamalar dışında bir şey bilmiyorduk. Onun anlattıklarında, en ufak bir sevgi ve bağlılık belirtisi bile yoktu. Emin olduğumuz tek husus, Kraliçenin yeniden hayata gelme-

yi kendine hedef olarak belirlediği ve bu hedefine ulaşmada Kuzeyin özel bir yeri olduğunu, gösterdiği düşkünlükle ortaya koyduğu. Yeniden dünyaya gelişin ise Büyücünün Vadisindeki o ıssız mezarda gerçekleşmesinin düşünüldüğü açıktı. Mezarın içinde, bunun başarılması ve onun yeni, yaşayan bir bedene kavuşması için her tür hazırlık özenle yapılmıştı. Lahit, tam olarak kapatılmamış, günü geldiğinde dışarı çıkılabilmesi amacıyla açık bırakılmıştı. Yağ kavanozları, hava geçirmeyecek şekilde lehimlenmiş olmalarına rağmen, elle kolayca açılabilir durumda olup, içlerindeki yağ, uzun bir süre geçse de çekilip bitmeyecek ölçüde hazırlanmıştı. Gerektiğinde ateş elde edilebilmesi için çakmaktaşı ve çelik bile unutulmamıştı. Mumya Çukuru, kullanıma açık halde bırakılmış, kayalığın taş kapının yanına düşen kısmına da, kadının kendini güvenlik içinde aşağı sarkıtıp yere inebilmesi için, zedelenmeyecek cinsten bir zincir yerleştirilmişti. Kraliçe'nin bunların sonrasına yönelik amaçları hakkında ise hiçbir fikrimiz yoktu. Yaşamına sıradan bir insan olarak yeniden başlamaya niyetliyse, bu düşüncede, içimi ona karşı ısıtacak ve başarılı olmasını dilememe yol açacak derecede yüce bir şeyler vardı.

Bu fikir, Margaret'in kendini bu amaca bu denli adayışını onaylamamı sağlar gibi olmuş ve huzursuzluğumu az da olsa gidermişti. Bunun üzerine, kapıldığım bu fikirlerin de etkisiyle, Margaret'i ve babasını olası tehlikelere karşı uyarmaya ve cehaletimin elverdiği ölçüde sakin kalmaya çalışarak, güçümü aşan bu olayları kendi seyrine bırakıp beklemeye karar verdim.

Eve, ayrılırken taşıdıklarımdan farklı fikirler benimsemiş halde döndüm ve Margaret'i eski Margaret'i beni beklerken

bulunca oldukça sevindim.

Akşam yemeğinden sonra, kız ve babasıyla bir süre için başbaşa kaldığımda, yoğun bir tereddütle de olsa, bu konuyu onlara açtım:

"Kraliçe'nin, Deney den önce, uyanışı sırasında veya sonrasında ki tabii uyanırsa bizim yapacaklarımızdan hoşnut kalmayabileceği seçeneğini de hesaba katarak, mümkün olan her tür önlemi almamız sizce de daha yerinde bir hareket olmaz mı?" Margaret'in yanıtı çok çabuk gelmişti, o kadar çabuk ki, bu cevabı kime olursa vermeye kendini hazırlamış olduğu hissine kapılmıştım:

"O, yapacaklarımızı onaylayacaktır! Başka türlü olması mümkün değil. Babam, tüm aklını, tüm enerjisini ve tüm cesaretini ortaya koyarak, yüce Kraliçe'nin tasarlamış olduğu her şeyi tamı tamına yerine getiriyor zaten!"

"Fakat," diye cevapladım, "Bu çok zor bir ihtimal. Onunki, çölün yalnızlığı içinde, yüksek bir kayalığın içine oyulmuş bir mezarda, dünyanın geri kalanından her bakımdan soyutlanmış bir mekanda gerçekleşmek üzere tasarlanmış bir plan. Herhangi bir kazaya kurban gitmeyeceğinden emin olmak için böyle ıssız bir yer seçmiş olmalı. Böylesi farklı koşullar altındaki farklı bir ülke ve çağda bulunmaktan dolayı heyecana kapılıp, eski dönemlerde çevresinde yer alan kişilere yaptığı bazı şeyleri, içinizden -içimizden- bazılarına da yapması kuvvetle muhtemel. Bildiğimiz kadarıyla dokuz adam, ya bizzat onun tarafından, ya da onun kışkırtması sonucu katledildi, istediği zaman son derece acımasız olabiliyor" Kraliçe Tera'nın yaşadığına ve çevresinde olup bitenlerden haberi olduğuna bu denli inanmış gözükmem, yapmış olduğum bu konuşma

üzerinde daha sonra düşünene dek, pek de dikkatimi çekmemiş, beni sarsmamıştı. Konuşmaya başlamadan önce, Bay Trelawny'nin tepkisini çekmekten korkmuştum, ama bana gülümseyerek cevap vermesi, içimi rahatlatmıştı:

"Sevgili dostum, pek de haksız sayılmazsın. Kraliçe'nin planlarını gözden uzak bir mekanda hayata geçirmek istediği şüphe götürmüyor, bununla beraber, yapmak istediği deneyin kendi tasarladığı gibi gerçekleşmesi en uygunu olacaktır. Ama bir düşün, Hollandalı gezginin onun mezarına girmesiyle, bu, imkansız hale geldi. Bu olayda benim payım yok. Mezarı yeniden keşfetmek üzere harekete geçmek benim fikrim olsa da, ben bu konuda masum sayılırım. Kaldı ki, Van Huyn'un yerinde olsam aynını yapmayacağımı da asla söylemedim. Ben o mezara merakıma yenik düşerek girmiştim, çünkü her koleksiyoncuyu şevke getirecek bir hevesle yanıp tutuşuyordum. Ama şunu da hatırlayalım ki, o zamanlar ne Kraliçe'nin yeniden doğuş planlarından, ne de bu yöndeki hazırlıkların tamamlanmış olduğundan haberim vardı. Tüm bunlardan, çok sonraları haberdar oldum ve o zaman da, arzularının eksiksiz şekilde yerine getirilmesi için elimden geleni yaptım. Tek korkum, mezardaki talimatların bazılarını yanlış tercüme etmiş veya herhangi bir şeyi atlamış ya da gözden kaçırmış olmam. Fakat bu konuda da kendimden eminim, yapılması gerektiğini düşünüp de yapmadığım hiçbir şey olmadı ve Kraliçe Tera'nın hazırlıklarını sekteye uğratacağını düşündüğüm şeyleri yapmaktan da özellikle kaçındım. Onun Büyük Deney'inin başarıyla sonuçlanmasını istiyorum. Bu hedefe varma yolunda, emek, zaman veya para bakımından hiçbir fedakarlıktan kaçınmadım kendimi bile ortaya attım. Zorluklara katlandım, tehlikelere göğüs

gerdim. Tüm aklımı, tüm bilgi ve birikimlerimi, tüm çabamı, oynadığımız bu büyük kumarı kazanana veya kaybedene dek, bu uğurda seferber ettim, ediyorum ve edeceğim de."

"Büyük kumar mı?" diye tekrarladım. "Üzerinde kumar oynadığımız şey kadının yeniden hayata dönmesi ve onun yaşamı mı? Yoksa büyü gücü, bilimsel yöntemler veya şu an dünya üzerindeki kimse tarafından bilinmeyen bir güç kullanılarak yeniden doğumun başarılabileceğinin kanıtlanması mı?"

Ben bunları söyledikten sonra, Bay Trelawny, o ana dek açığa vurmayıp ima etmekle yetindiği, kalbinin derinliklerindeki umutlardan bahsetti. Bir iki kez, Corbeck'in, gençliğinin verdiği ateşli enerjiyle konuştuğunu duymuştum, ancak Margaret'ın, Kraliçe Tera'nın beslediği ümit üzerine yaptığı ve bu kadının gücünün, her nasılsa kalıtım yoluyla etki doğurduğu fikrinin yerleşmesine neden olan konuşma haricinde, o enerjiye bir daha rastlayamamıştım. Oysa şimdi, Trelawny'nin, tüm karşıt görüşleri bir sel misali sürükleyip götüren sözleri, bu adamın farklı bir yanını tanımamı sağlamıştı.

"'Bir kadının yaşamı!' Umut ettiğimiz şeyin yanında bir kadının yaşamının ne önemi olabilir ki? Halihazırda başka bir kadının yaşamını, hem de dünyada en çok değer verdiğim ve her geçen saat daha da bağlandığım kadının yaşamını tehlikeye atmıyor muyuz zaten? Bununla birlikte, dört kişinin daha yaşamını riske atmış durumdayız, sizinkini, benimkini ve güvenimizi kazanmış diğer iki insanınkini. 'Yeniden doğumun başarılabileceğinin kanıtı!' Bu gerçekten de büyük bir olay. Bilimin bu denli ilerlemiş olduğu bir çağda, böyle muhteşem bir gelişmeden nasıl kuşkulanılır ki? Yaşam ve yeniden doğum,

Büyük Deney yoluyla ulaşılacak olan başarının basit birer parçasından başka bir şey değiller. Vaktiyle İskenderiye'nin Büyük Kütüphanesinde saklanan ve alevlerin içinde yitip giden onca bilgiyi bize geri getirebilecek birinin, geçmişin bilinmezleri içinden çıkıp gelmesi, düşünce dünyası için insan gelişiminin gerçek dünyası için ne anlama gelirdi, bir düşünün. Sadece tarih doğru algılanmakla ve bilimin öğretileri yerli yerine konmakla kalmazdı, unutulmuş sanatlara, kayıp öğretilere ve silinip gitmiş bilimlere giden yola çıkmış ve tüm bunların yeniden geçerli kılınmasına yönelik önemli bir adım atmış olurduk. Bu kadın, Tufan'dan önceki dönemlerde dünyanın neye benzediği hakkında bizi bilgilendirebilir, bu hayret verici efsanenin nereden kaynaklandığını açıklayabilir, şu an en eskileri olduğunu sandığımız, oysa atalarımızın yaşadığı dönemlerde bile eski kabul edilen bazı şeyleri yeniden anlamamızı sağlayabilir. Ama bununla da bitmiyor! Hayır, bu daha başlangıç bile değil! Eğer bu kadının geçmişi gerçekten düşündüğümüz gibiyse yani, bazılarımızın kesin olarak inandığı gibi, bu kadın birtakım güçlere sahipse ve bu güçler yeniden hareket geçirilecekse, bilinenin çok ötesinde bir bilgi dağarcığına erişeceğiz, ademoğlunun ulaşabileceği düşünülen bilgi seviyesinin çok çok üstüne çıkacağız demektir. Eğer bu yeniden doğuş gerçekten başarıyla sonuçlanırsa, eski zamanların bilgisinden, büyüsünden ve inanışlarından nasıl şüphe edebiliriz ki? Beklenen şey gerçekleşirse, bu büyük ve bilge kraliçenin 'Ka'sı, yıldızlardan, ölümlülerin düşleyebileceğinin çok ötesinde bir değere sahip sırlarla beraber gelecek demektir. Bu kadın, henüz sağken, diri diri gömülmeye ve mezarındaki kayıtlardan anladığımız kadarıyla, sonrasında yeniden hayata dönmeye gönüllü olmuş, hesaplanamaz uzunluktaki transı sona

erip de başka bir çağda dirildiğinde, mezarından, gençliğinin verdiği tüm enerji ve güçle çıkabilmek için de, ölümlüler dünyasındaki yaşamına gençken son vermeyi tercih etmiş. Bedeni yüzyıllar boyunca uyku halinde kalmasına rağmen, aklının asla silinmediğine, azminin asla gevşemediğine, iradesinin asla sarsılmadığına ve hepsinden önemlisi, belleğinin asla eksilmediğine dair elimizde pek çok kanıt mevcut. Ah, böyle birinin aramıza katılması halinde neler neler yaşanabilir! Geçmişi, bizim İncil'in yayılmasından çok öncelere dayanan, birikimleri, Yunan tanrılarının hüküm sürdüğü dönemlerden de eski olan, eskiyi ve yeniyi, Cennet'i ve Cehennem'i birleştirip mevcut düşünce ve fiziksel varlık dünyalarına, bilinmeyenin...Eski Dünyanın ilk evrelerinin ve hiç bilmediğimiz, aklımızın bile ermeyeceği başka dünyaların gizemlerini sunan biri!"

Neredeyse kendini kaybetmiş halde sustu. Margaret, kendisinden büyük bir sevgi ve yakınlıkla bahseden babasının elini sımsıkı tutmuş ve bırakmamıştı. Öyle ki, o konuşmasını sürdürürken kız hâlâ elini tutuyordu. Sonra birden, son zamanlarda sık sık gördüğüm o değişik ifade, kızın yüzüne yerleşti, her defasında, içten içe ondan ayrıldığım, koptuğum hissine kapılmama neden olan o esrarengiz maske, yine yüzündeydi şimdi. Ancak, duyduğu heyecanın hararetinden dolayı bu durumu fark etmemiş olan babasının konuşmayı bitirmesiyle, kız bir anda tekrar kendi kimliğine bürünüvermişti. O güzelim gözleri, henüz dökülmemiş gözyaşlarıyla dolup pırıl pırıl olmuş halde, sevgi ve takdir dolu bir hareketle eğilerek babasının elini öptü. Sonra, bana dönerek, Şöyle dedi:

"Malcolm, zavallı Kraliçe'nin sebep olduğu ölümlerden bahsettin, ya da daha doğru bir deyişle, planlarının zedelenme-

si ve hedefine ulaşmasının tehlikeye sokulmasından kaynaklanan haklı ölümlerden. Bu olayları bu şekilde ortaya koymakla, sence de biraz haksızlık etmiş olmuyor musun? Onun yerinde kim olsa aynını yapardı! Unutmayın ki o, hayatı uğruna mücadele veriyordu! Hatta hayatından da fazlası uğruna! Yaşam uğruna, aşk uğruna ve içinde çılgın ümitlerin yeşermesine sebep olan Kuzeyin bilinmeyen dünyasındaki karanlık geleceğin ona sunacağı göz kamaştırıcı imkanlar uğruna! Sahip olduğu onca bilgi ve bünyesinin o muazzam, karşı konulmaz gücü göz önüne alınırsa, ruhunun derinliklerinde sakladığı emelleri daha geniş bir alana yaymayı ummasından daha doğal ne olabilir? Uyku, ölüm ve zaman yoluyla kazanmış olduğu ve bir kiralık katil veya hırsız tarafından her an boşa çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya bulunan her şeyi, bilinmeyen dünyaların fethi ve halkının çıkarı uğruna kullanmasından başka bir şey beklenemez. Onun yerinde siz olsaydınız, gerçekleşme olasılığı hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen onca yıl boyunca sürekli artan, hayatınızın en önemli hedefine, en büyük umudunuza ulaşmak için tüm gücünüzle mücadele etmez miydiniz? Onunki gibi işlek bir beynin, bitmek tükenmek bilmeyen onca yıl süresince, ölümlü bedeni zamanında geçerli olan dinin ve bilimin tüm imkanlarıyla hazırlanmış olan bir çevrede güven içinde saklanmış halde uyuyarak belirlenen saati beklerken, birbirinden hiçbir sınırla ayrılmamış olan yıldız bölgeleri arasında gezinmeksizin dinleneceğini nasıl düşünebilirsiniz? Her biri farklı yaşamlar barındıran bunca yıldız, onun ve halkının, geceleyin lambaların çevresinde daireler çizerek uçan kanatlı hayalleri yollayarak bize göstermiş olduğu o muhteşem yolda ilerlemeye başladığımızdan beri bize öğrettiği gibi, ona da bir şeyler öğretmedi mi acaba?"

Sustu. Yaptığı konuşmaya kendini öyle kaptırmıştı ki, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ben de, onun bu halinden ve söylediklerinden, tarif edemeyeceğim kadar etkilenmiştim. Bu, gerçekten de benim Margaret'imdi, onun varlığını hissetmek, kalbimin şiddetle çarpmasına neden oluyordu. Mutluluğum, cesaretimi körükledi ve beni, söylenmeleri şu an bana imkansız gibi gelen ve Bay Trelawny'nin dikkatinin, çift karak terlilik olduğunu sandığım ve kızını etkisi altına almış olmasından korktuğum şeye çekilmesine neden olan sözleri söylemeye itti. Margaret'in elini tutup öperken, babasına şunları söylemiştim:

"Görüyorsunuz ya, efendim, bizzat Kraliçe Tera'nın ruhu onu yönlendirip ona düşünceler aşılıyor olsa, kızınız bundan daha dokunaklı konuşamazdı!"

Bay Trelawny'nin yanıtı beni hayrete düşürmeye yetmişti. Bu cevap, onun da, benim aklımı kurcalayan şeyleri bir süredir kafasında tartmakta olduğunu gösteriyordu.

"Zaten de öyle! Annesinin ruhunun onun içine girmiş olduğunu çoktan biliyorum. Buna bir de o yüce ve harika kraliçenin ruhu eklenirse, kızımın benim gözümdeki değeri azalmayacak, hatta ikiye katlanacaktır! Onun durumu seni korkutmasın, Malcolm Ross, en azından geri kalanımızın durumundan duyduğun kadar endişe duy!" Margaret söze girdi, o kadar hızlı konuşuyordu ki, sözleri, araya giren birininkilerden çok, babasının konuşmasının devamıydı sanki.

"Benim için korkma, Malcolm. Kraliçe Tera her şeyi biliyor, bize zarar vermeyecektir. Bundan eminim! Hem de sana olan sevgimin derinliğinden emin olduğum kadar!"

Sesinde, gözlerinin içine çabuk bir bakış atmama yol açan, bana garip gelen bir şeyler vardı. Gözleri, her zamanki gibi parlıyordu, ama bana öyle geliyordu ki, bu gözlerin ardında, kafese kapatılmış bir aslanınkini andıran bir ifade gizliydi

Sonra, diğer iki kişinin de içeri girmesiyle, konu ister istemez değişti.

KA'DAN ÇIKARILAN DERS

O gece hepimiz erkenden yattık. Ertesi gecenin hareketli ve korku verici bir gece olacağını tahmin ediyorduk, o yüzden, Bay Trelawny uykumuzu olabildiğince iyi almamızı uygun görmüştü. Gün içinde de, yapılacak pek çok iş bizi bekliyordu. İşin sonuna bu denli yaklaşmışken beklenmedik bir sorunla karşılaşmamak için, Büyük Deneyle ilgili her şey, son kez kontrolden geçirilecekti. Bu arada, ihtiyaç duyulması halinde başvurmak için yardım ayarlamayı da ihmal etmedik tabii, ama sanmıyorum ki o an herhangi birimiz herhangi bir şeyden korku duyuyor olsun. Bay Trelawny'in Londra'daki o uzun transı süresince bizi nöbet tutmak zorunda bırakan fiziksel saldırı benzeri bir tehditten korkmadığımız kesindi.

Kendi adıma konuşacak olursam, ben bu meseleyle ilgili tuhaf bir rahatlık duyuyordum. Bay Trelawny'nin Kraliçe hakkında varmış olduğu kanı, gerçekten de sandığımız ve şu an kesinlikle inandığımız gibi idiyse, onun tarafından çıkarılacak herhangi bir zorluktan çekinmemize gerek yok demekti, ne de olsa biz, onun arzularını sonuna dek yerine

getirmeye çalışıyorduk. O ana dek kendimi rahat hissediyordum tahmin ettiğimden de rahat, ama aklımdan bir türlü çıkarıp atamadığım başka sorunlar da yok değildi. Bunların başında, Margaret'ın içinde bulunduğu garip durum geliyordu. Eğer gerçekten de kendi benliğinde ikinci bir kişilik daha barındırıyorsa, bu iki karakterin birleşmesi halinde neler yaşanırdı kim bilir? Bir sinir krizinin eşiğine gelip silkinene dek, bu meseleyi tekrar tekrar kafamda kurcalayıp durdum. Margaret'ın içinde bulunduğu durumdan şikayetçi olmadığını ve babasının da buna razıymış gibi bir görüntü çizdiğini hatırlamak, beni teselli etmeye yetmiyordu. Sonuçta aşk, bencilce bir duyguydu ve bir şey ile ışığın arasında durursa, o şeyin üzerine gölge düşürmekten geri kalmazdı. Yelkovan ve akrebin saatin kadranı etrafında gezinirken çıkardığı sesleri duyar gibiydim, karanlığın önce daha az kasvetli bir renge bürün düğünü, sonra kurşuni bir renk aldığını, sonra da, hiçbir engele takılmadan ve duraksamaksızın, acıyla dolu olan hislerimin yerine geçecek bir ışığa dönüştüğünü görüyordum. En sonunda, bunu diğerlerini rahatsız etmeden yapmak mümkün olduğunda, yatağımdan kalktım. Koridor boyunca sessizce ilerleyerek her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için herkesi sırayla kontrol ettim, en ufak bir gürültünün rahatlıkla ve açıkça duyulabilmesi amacıyla, yattığımız odaların her birinin kapısının hafifçe aralık bırakılmasını kararlaştırmış olduğumuzdan, bunu yapmak kolay oldu.

Herkes uyuyordu, düzenli şekilde nefes alıp verdiklerini duydukça, bu gergin geceyi kazasız belasız geride bırakmayı başardığımız için kalbim sevinçle doluyordu. İçimden tanrıya şükrederek kendi odama girerken, duyduğum korkunun ne derece büyük olduğunun farkına daha iyi vardım. Sonra

evden çıktım ve kayalara oyulmuş uzun merdivenden aşağı inerek suyun kenarına vardım. Denizin serin suyunda şöyle bir yüzmek sinirlerimi yatıştırmış ve beni tekrar kendime getirmişti.

Aynı yolu geri kat edip basamakların tepesine ulaşırken, arkamdan yükselen güneş ışığının koyu çevreleyen tüm kayalıkları parlak bir altın rengine boğduğunu görebiliyordum. Buna rağmen, içimde, nedenini bilmediğim bir huzursuzluk başgöstermişti. Fırtına öncelerinde bazen görüldüğü gibi, gökyüzü biraz fazla berraktı. Manzarayı seyretmek için durduğumda, omuzumda, bir elin yumuşak dokunuşunu hissettim ve o yana dönünce, Margaret'i hemen yanıbaşımda buldum, tüm göz alıcılığı ve azametiyle, sabah güneşi misali çevresine ışık saçan Margaret'i! Bu seferki, benim Margaret'imdi, başka kimseyle karışmamış haliyle, o bildik Margaret, düşündüm ki, en azından bu son ve en önemli gün, iyi başlamıştı.

Ama ne yazık ki, bu sevincim uzun sürmedi Tepelerde yaptığımız kısa bir gezintinin ardından eve döndüğümüzde, önceki günün tekdüzeliği ve alışıldık duyguları yeniden üzerime çökmüştü: Kasvet ve endişe, umut, coşku, bunalım ve kızın bana karşı olan o soğuk uzaklığı.

Her şeye rağmen, o gün, yoğun bir çalışmayla geçirilmesi gereken bir gündü ve beraberinde getirdiği tempoyla, enerjik ve zinde kalmamızı sağlıyordu.

Kahvaltının ardından, hepimiz, Bay Trelawny'nin deney için gerekli olan tüm eşyaları bir bir yerleştirdiği, mağaraya indik. Yürürken, bir yandan da her bir parçanın neden oraya yerleştirilmiş olduğunu bize açıklıyordu. Hem kendi notları-

na hem de Corbeck'in kabaca tutmuş olduğu notlara bakarak toparlamış olduğu işaret ve resimler ile matematiksel planları içeren büyük kağıt demetleri de yanındaydı. Bize söylediği kadarıyla, bu kağıtlar, Büyücünün Vadisi'ndeki mezarın duvarlarındaki, tavanındaki ve zeminindeki tüm hiyeroglif çizimleri kapsamaktaydı. İnceden inceye hesaplanarak çizilmiş olan planlar, her bir eşyanın nereye konması gerektiğini göstermeseydi bile biz, mezardaki yazı ve sembollerden yola çıkarak, onları uygun şekilde yerleştirmeyi yine beceririrdik.

Bay Trelawny bize planlarda yer verilmemiş olan bazı diğer şeyleri daha izah etti. Örneğin, masanın çukur kısmı üzerine yerleştirilecek olan Büyülü Kutunun tam olarak oturabileceği şekilde yapılmış. Bu masanın her bir ayağına, birbirinden farklı yılan şekilleri dolanmış olup, zemindeki yılan figürleri de, her biri kendisine benzeyen yılanın bulunduğu ayağı gösterecek şekilde uzanıyormuş. Mumya ise, lahitin tabanındaki, bu iş için tasarlanmış olduğu anlaşılan kaldırılabilir kısma yatırıldığında, başı batıyı, ayakları ise doğuyu gösteriyor ve böylelikle, dünyanın doğal dönüş yönüne uygun biçimde uzanıyormuş. "Eğer yanılmıyorsam," demişti, "Kullanılacak olan gücün manyetizma veya elektrik enerjisi ile, ya da her ikisiyle birden ilişkisi var. Başka bir güce, mesela radyumdan kaynaklanan güce de başvurulabilir tabii. Her ne kadar çok küçük çaplı bir deney olduysa da, ben radyum kullanarak bir deneme yaptım ve gözlemlediğim kadarıyla, Kutunun yapılmış olduğu taş, dış etkilere tamamen kapalıydı. Doğada böylesine dayanıklı maddeler de varmış demek ki. Radyum, birkaç çeşit maddeyle karıştırıldığında kendini belli etmiyor, içine hapsedilebileceği başka maddeler de vardır hiç kuşkusuz. Bunlar, Sir William Ramsay tarafından keşfedilen, daha

doğrusu birbirinden ayrılan 'tembel' elementler sınıfına giriyor muhtemelen. Böyle kabul edecek olursak, bir göktaşından yapılmış olan ve dolayısıyla, bizim dünyamızda tanınmayan bir madde barındırması pekala mümkün olan bu Kutunun içinde, kutunun açılmasıyla serbest kalacak olan müthiş bir güç saklı olabilir."

Bunlar, konunun bu kısmı hakkında söylenebilecek son sözlerdi belki, ama halen düşünmekte olduğunu gösteren o sabit ifade adamın yüzünden silinmediği için, sessizliğimizi koruyarak onu dinlemeyi sürdürmüştük. Kısa bir duraklamadan sonra, şöyle devam etti:

"Dürüst olmalıyım ki, şu ana dek çözemediğim, kafamı hâlâ karıştıran bir nokta var. Çok önemli bir şey değil belki, ama bizimki gibi, her şeyin belirsiz olduğu bir meseleyle karşı karşıya kalınınca, hiçbir şey önemsiz kabul edilemez. Böylesi bir titizlikle yürütülen bir olayda, bu gibi bir hususun göz ardı edilebilmesi bana pek mümkün görünmüyor. Mezarın krokisinde de görülebileceği üzere, lahit kuzey duvarının yanında, Büyülü Kutu ise onun güneyinde duruyor. Lahitin bulunduğu kısımda hiçbir sembol veya süs göze çarpmıyor. İlk bakışta, bu durum resimlerin lahit oraya yerleştirildikten sonra yapıldığı fikrinin uyanmasına neden oluyor. Fakat, daha detaylı bir inceleme, zemindeki sembollerin belli bir etki doğurmak üzere ayarlanmış olduğunu ortaya koyuyor. Bakın, buradaki yazılar, şu yangın üstünden atlamışlarcasına doğru bir sıra izliyor. Bunun bir anlamı olduğu, ancak belli etkiler doğrulduktan sonra açıkça fark edilebilir. Bizim bilmek istediğimiz şey de, bunun ardındaki anlamın ne olabileceği zaten. Lahitin başına ve ayaklarına denk gelecek şekilde batıya

ve doğuya doğru uzanan şu boş alanın tavanına ve tabanına bakın hele. Her iki kısımda da, aynı sembollerin birer kopyası var, ama öyle bir ayarlanmışlar ki, her birinin belli bölümleri, çapraz bir seyir izleyen başka bir yazının belli parçalarından oluşuyor. Orada semboller olduğu, baş veya ayak kısmından bakıldığında görülebiliyor; ancak. İşte bakın, gördünüz mü? Köşelerde ve hem tavanın hem de zeminin ortasında, üçer sembol dizisi var. Ortak yanlarından biri, her birinde görülen ve lahitin üst hatları tarafından ufuk çizgisi misali ortasından kesilen şu yarım güneşler. Her birinin hemen arkasında, sanki bir şekilde ona bağımlıymış gibi yüz çevirmiş şekilde, hiyeroglif yazında 'kalp' sözcüğünü sembolize eden...ve Mısırlılar tarafından 'Ab' diye adlandırılan birer vazo bulunuyor. Yine her bir vazonun arkasında, dirsekleri yukarı doğru kırılmış haldeki, iki yana uzanmış bir çift kol görülüyor ve bu da, Ka'yı, yani 'İkiz'i sembolize ediyor. Ama bu şekillerin üstünün ve altının konumu, diğerlerinden biraz farklı Lahitin baş kısmında, 'Ka'nın tepesi, vazonun ağzına doğru dönmüşken, lahitin ayaklarına denk gelen kısımda, yana açılmış durumdaki kollar, vazoyu değil, başka yönleri gösteriyor.

"Bu semboller güneşin batıdan doğuya geçişi sırasında günbatımından şafağa, diğer bir ifadeyle, geceleyin Yeraltı Dünyası'ndan geçilirken mezarın içinde bile cismi olma özelliğini koruyan ve bu nedenle oradan aynlamayan Kalp'in, tüm iyiliklerin kaynağı olan Güneş Tanrısı 'Ra'nın üzerinde devamlı olarak dinlenebilmek için yön değiştirdiği, diğer yandan, hareket halindeki unsuru simgeleyen İkiz'in, gece gündüz demeden, istediği gibi dolaşabildiği anlamına geliyor. Eğer bu anlatılanlar doğruysa, burada, mumyanın iradesinin asla dinlenmediğine ve hesaba katılması gerektiğine dair bir uyarı

bir ikaz bir hatırlatma söz konusu.

"Şu da var ki, yeniden doğumun gerçekleşeceği gecenin ardından, 'Ka'nın kalbi tamamen terk edeceği ve böylelikle, dirilen Kraliçe'nin daha zayıf ve tümüyle fiziksel bir varlığa kavuşacağı da belirtilmek istenmiş olabilir. Bu gibi bir durumda, belleğine ve akıl almaz mesafeler kat ederek gezinen ruhunun edindiği tecrübelere ne olacaktır peki? Yeniden doğuşunun en önde gelen kazanımını elden kaçırmış olacağız! Yine de, bu beni telaşlandırmıyor. Sonuçta, bu sadece bir tahmin yürütme oyunu ve 'Ka'yı insanlığın vazgeçilmez bir parçası olarak gören Mısır teolojisinin entelektüel inanışlarına ters düşüyor." Sustu, bizse beklemeyi sürdürdük. Sessizliği ilk bozan, Doktor Winchester oldu:

"İyi de, tüm bunlar, Kraliçenin mezarına zorla girilmesinden endişe ettiği anlamına gelmiyor mu?" Bay Trelawny cevap verirken gülümsüyordu:

"Sevgili dostum, o, böylesi bir duruma karşı hazırlıklıydı. Mezar soyguncuğu, modern çağlara özgü bir uğraş değil elbet, pek tabii ki Kraliçenin hüküm sürdüğü dönemde de biliniyordu. Mezarına yapılacak olası bir tecavüze hazırlanmakla kalmadığı, böyle bir şeyi kesin olarak beklediği anlaşılıyor. Lambaların serdaba gizlenmesi ve intikamcı 'hazine bekçisinin orada konuşlandırılmış olması, hem olumlu hem de olumsuz yönde savunma hazırlıklarına girişildiğini gösteriyor. Gerçekten de, pek çok ipucu, onun, zamanı geldiğinde bizzat yürütmek için önceden hazırlamış olduğu işi başkalarının -örneğin, bizim gibi kişilerin- büyük bir ciddiyetle üstlenebileceği olsılığını göz önünde bulundurduğunu bize işaret ediyor. Size bahsetmiş olduğum bu konu, bir istisna.

Gerçek ipucu ancak dikkatli gözler tarafından fark edilebilir!"

Yeniden sessizliğe gömüldük. Bu defa ilk konuşan, Margaret olmuştu:

"Baba, planları alabilir miyim? Onları gün içinde incelemek istiyorum!"

"Pek tabii, canım!" diye içtenlikle yanıtladı Bay Trelawny, kağıtları ona uzatırken. Sonra, daha değişik bir ses tonuyla, açıklamalarını sürdürdü, bu kez, hiçbir gizemli yanı olmayan, kolay anlaşılır bir şeyin anlatımına uyacak şekilde, daha sıradan bir sesle konuşuyordu:

"Acil bir durumun söz konusu olması halinde kontrolü yitirmemeniz için, elektrik ışığının nasıl çalıştığını öğrenmenizde yarar var sanırım. Tek bir köşenin bile karanlıkta kalmaması için, evin her yanında eksiksiz bir donanım kurmuş olduğumuzu fark etmiş olmalısınız. Bu düzeni ben özellikle hazırladım. Niagara'daki türbinler örnek alınarak yapılmış olan, akış ve gelgite dayalı olarak çalışan bir dizi boru kanalıyla elektirk sağlıyoruz. Bu yolla, kaza olasılığını sıfıra indirmeyi ve stoğu her an hazır durumda bulundurmayı amaçladım. Benimle gelirseniz, size dolaşım sisteminin nasıl çalıştığını açıklar ve tıpalarla fitilleri gösteririm." Onun peşi sıra tüm evi gezerken, kurmuş olduğu sistemin ne denli mükemmel olduğunun ve kendisini insan aklının öngörebileceği tüm felaketlere karşı nasıl korumaya almış bulunduğunun farkına varmadan edemedim.

Ama bütün bu mükemmelliğin ortasından bir korku çıkageldi! Bizim girişmek üzere olduğumuz gibisinden bir denemenin boyutları ve içeriği yanında, insan aklının sınırları

daracık kalıyordu. Bu girişimin ardında, o uçsuz bucaksız genişliğiyle İlahi Akıl ve ilahi Kudret yatıyordu!

Mağaraya döndüğümüzde, Bay Trelawny, diğer bir konuya değindi:

"Büyük Deneyin yapılacağı saati tam olarak saptamanın zamanı geldi. Tüm ayarlamalar gerektiği gibi yapıldığı takdirde, bilim ve mekanizma, tüm saatlerin aynı zamanı göstereceğini bize garanti ediyor. Ama biz sıra dışı bir akla sahip olan, büyüye sarsılmaz derecede inanan ve her şeye üstü kapalı bir anlam bağlayan bir kadının yaptığı hazırlık ve ayarlara göre hareket etmek durumda olduğumuzdan, karar vermeden önce, kendimizi onun yerine koymalıyız. Günbatımının, onun tasarladığı planda önemli bir yere sahip olduğunu artık kesin olarak biliyoruz. Bu kanıya varmamızda, lahitin üst kenarı tarafından son derece kesin bir şekilde bölünmek üzere ayarlanmış olan şu güneşler önemli rol oynadı. Bundan başka, olayın bütününe bakınca, yedi rakamının Kraliçenin düşüncelerinin, çıkarımlarının ve eylemlerinin her safhasında önemli bir yer tuttuğu görülüyor. Mantık bize, belirlenen saatin, güneşin batmasından itibaren ki yedinci saat olduğu sonucunu veriyor. Benim evimde gerçekleşen her saldırının bu saat içinde yaşanmış olması da, bu çıkarımı doğrular nitelikte. Cornwall'da bu gece güneş saat sekizde batacağına göre, deneyin gerçekleşeceği saat, sabahın üçü olacaktır!" Büyük bir ciddiyetle, ama basit bir dille konuşuyordu, sözlerinde anlaşılmaz hiçbir taraf yoktu. Bununla beraber, duyduklarımız, hepimizi oldukça etkilemişti. Bazılarımızın yüzüne yerleşen solgunluğa ve verilen karar karşısındaki tepkisiz sessizliğe bakınca, bu daha da iyi fark ediliyordu. Rahatlığını koruyabilen tek kişi,

yine birtakım düşüncelere dalıp gitmiş gibi görünürken, büyük bir memnuniyetle silkinip kendine gelen Margaret'ti. Onu dikkatle izlemekte olan babası, gülümsedi, kızın bu hali, onun gözünde, teorisini tamamen onayladığının göstergesiydi.

Bense fazlasıyla heyecanlanmıştım. Saatin kesin olarak belirlenmesi, kıyametin habercisiydi sanki. Şimdi bir kez daha düşününce, bir idam mahkumunun kendisi hakkında verilen kararı dinlerken ve yaşamının son saatine girdiğini ilan eden saat gonguna kulak kabartırken neler hissettiğini çok daha iyi tahmin edebiliyorum.

Artık geriye dönüş yoktu! Hepimizin kaderi Tanrının ellerindeydiler

Tanrının elleri! Sırada başka ne gibi güçler bekliyordu kim bilir.! Kimsenin bilemeyeceği bir yerden gelip yine bilinmez bir yere doğru esen bu rüzgarda toz zerrecikleri gibi savrulan bizlerin başına neler gelecekti acaba? Kendim için endişelenmiyordum tek endişem, Margaret'ti! Bay Trelawny'nin kararlı sesi, beni kendime getirdi:

"Şimdi lambalarla ilgilenelim ve böylece hazırlıklarımızı tamamlayalım." Bunun üzerine, işe koyulduk ve onun rehberliğinde, içlerini katranla doldurmak ve fitillerini düzgünce ayarlamak suretiyle, Mısır lambalarını hazır hale getirdik. Onları tek tek yakıp kontrol ettikten sonra, zamanı geldiğinde hemen yanıp etrafa ışık saçmaya başlayabilmeleri için, hazır durumda bıraktık.

Tüm bunlar oldukça fazla zaman almış olmalıydı ki, mağaradan çıkıp da salondaki büyük saatin dördü vurduğunu duyunca, sanırım hepimiz bayağı şaşırmıştık.

Gecikmiş bir öğle yemeği yedik, mevcut erzak stoğumuzdan dolayı, her öğün yemek yemek, bizim için hiçbir sorun oluşturmuyordu. Ardından, Bay Trelawny'in tavsiyesine uyarak, bizi beklemekte olan gergin geceye her birimiz kendi yöntemlerimizle hazırlanmak üzere, ayrılıp odalarımıza çekildik. Margaret solgun ve nedense biraz da halsiz görünüyordu, bu yüzden ona, bir süre için uzanıp uyumayı denemesini önerdim. Böyle yapacağına dair bana söz verdi. Kesik kesik de olsa tüm gün boyunca süren dalgınlığı, o an için ortadan kalkmış, o bildik tatlılığı ve sevgi dolu inceliğiyle beni öperek, kısa bir süreliğine veda etmişti! Bunun verdiği mutlulukla, çevredeki tepelerde şöyle bir gezintiye çıktım. Hiçbir şey düşünmek istemiyordum, içimden bir ses, taze havanın, gün ışığının ve Tanrının kendi eliyle yarattığı sayısız güzelliğin, o gece yaşanacak olan olaylar öncesinde bana en büyük dayanma gücünü vereceğini söylüyordu.

Eve döndüğümde, grubun geri kalanının bir çay partisi için toplanmış olduğunu gördüm. Doğanın verdiği neşe ve ferahlığı sıcağı sıcağına hissetmiş olduğumdan, son derece garip hatta inanılmaz bir işi sona erdirmek üzere olan bizlerin, her zamanki ihtiyaç ve alışkanlıklardan kopamadığını görmek, komiğime gitmişti.

Herkesin üstünde bir ciddiyet vardı, inzivaya çekildiğimiz bu kısacık süre, bize dinlenme imkanı tanıdığı kadar, düşünme olanağı da tanımıştı. Margaret capcanlıydı, neşeli olduğu bile söylenebilirdi, yine de, onun o her zamanki hallerini özlüyordum. Bende ise, eski kuşkularımdan bazılarını da beraberinde getiren, karanlık bir sıkıntı havası hakimdi. Çay saati sona erince, kız odadan çıktı ve çok kısa bir süre sonra, o günün

erken saatlerinde almış olduğu kağıt demetiyle çıkageldi. Bay Trelawny'ye yaklaşarak, şöyle dedi:

"Baba, güneşlerin, kalplerin ve 'Ka'ların gizli anlamları hakkında bugün söylemiş olduğun şeyler üzerinde kafa yordum ve resimleri tekrardan inceledim."

"Peki, ne gibi bir sonuca vardın, yavrum?" diye sordu Bay Trelawny, sabırsızca.

"Bu kayıtları başka bir anlama gelecek şekilde okumak mümkün!"

"Nasıl yani?" Bu defa, adamın sesi korkudan titriyordu. Margaret'in sesinde tuhaf bir ahenk vardı; ancak doğruyu söyleyen birinin sözlerinde rastlanabilecek bir ahenk:

"'Ka'nın gün batarken' Aba gireceği ve güneş yeniden yükselmeden orayı terk etmeyeceği yazılı!"

"Durma, devam et!" dedi babası, sesi heyecandan kısılarak.

"Kraliçenin normalde serbestçe gezinebilen ikizinin, bu gece onun kalbinde kalacağından, bu kalbin de, ölümlü olmasından dolayı, mumya sargıları içinde hapis tutulmakta olduğu yerden çıkamayacağından bahsediliyor. Bu da demektir ki, güneşin batışından ertesi sabah yeniden doğuşuna kadarki süre zarfında, Kraliçe Tera, şuuru yerinde bir varlık olarak dolaşamayacak. Büyük Deney onu yeniden hayata döndürmezse tabii. Bu da, hepimizin hatırlayacağı o saldırılara benzer bir tehdidin Kraliçe'den kaynaklanmasını beklememizin yersiz olacağı anlamına gelir. Büyük Deney nasıl bir değişime yol açarsa açsın, yüzyıllardır bu geceyi bekleyen ve bu an uğruna, özlemini çektiği yeni bir dünyada kurulacak yeni bir

yaşam umuduyla eski yoldan kazandığı sonsuzlukta gezinme özgürlüğünden vazgeçen, zayıf, çaresiz ve ölü bir kadından bize herhangi bir zarar geleceğini sanmıyorum!" Aniden sustu. Konuştukça, sesine, yalvarışı andıran ve içimi burkan, garip ve hüzünlü bir ton yerleşmişti. Susup da başını öte yana çevirirken, gözlerinin dolu dolu olduğunu görmüştüm.

İlk kez olarak, babasının kalbi, kızının hislerine karşılık vermemişti. Sevinçli görünüyordu, ama trans halinde yatarken yüzünde taşıdığı o katı ifadeyi hatırlatan ciddiyet ve kendinden eminliği bir an olsun yitirmeden. Onun bu acınası hali karşısında, kızına hiçbir tesellide bulunmamış, şunları söylemekle yetinmişti:

"Senin kuşkuların ve onun hislerinin doğruluğunu zamanı gelince sınayacağız!" Böyle dedikten sonra, odasına gitmek üzere taş merdiveni tırmanmaya başladı. Margaret ise, yüzünde şaşkın ve huzursuz bir ifadeyle, babasının ardından bakakalmıştı.

Ne gariptir ki, onun bu durumu, her zamankinin aksine, beni hiç etkilememişti.

Bay Trelawny gidince, ortalığa sessizlik çöktü. Sanmıyorum ki içimizden biri konuşmak istesindi. Hemen sonra, Margaret de kendi odasına çekildi, bense denizin tam üzerine denk düşen terasa çıktım. Temiz hava ve önümdeki manzaranın güzelliği, o günün erken saatlerinde kazanmış olduğum moralin geri gelmesini sağladı. O gece Kraliçe'den kaynaklanabileceğinden korktuğum, şiddet içeren bir hareketin gerçekleşme olasılığının önüne geçilmiş olması, beni sevince boğmuş, rahatlatmıştı. Margaret'in fikrinin doğruluğuna öylesine inanıyordum ki, onun bu çıkarımını sorgulamak,

aklımdan bile geçmiyordu. Böylesi yüksek bir moral ve günlerdir duymadığım kadar büyük bir huzurla, odama gidip kanepeye uzandım.

Orada uyumuşum, ta ki, Corbeck telaşlı bir şekilde bana seslenene dek:

"Olabildiğince çabuk mağaraya in. Bay Trelawny hepimizi bir an önce orada görmek istiyor. Acele et!"

Ayağa fırlayıp hemen mağaraya indim. Kucağında Silvio'yla ardımsıra gelen Margaret dışında, herkes oradaydı. Kedi, eski düşmanını görünce, kızın kollarından kurtulup aşağı atlamak için çırpındı, ama Margaret onu sımsıkı tutup yatıştırmayı başardı. Saatime baktım. Saat sekize yaklaşıyordu.

Margaret de bize katılınca, babası, daha önce hiç tanık olmadığım hafif bir tereddüt geçirdikten sonra, doğrudan söze girdi:

"Kraliçe Tera'nın, bu gece yaşanacaklar uğruna, özgürlüğünden kendi isteğiyle, gönüllü olarak vazgeçtiğine mi inanıyorsun, Margaret? Deney bitinceye kadar cansız, basit bir mumya olarak kalmaya razı geliyor, öyle mi? Hem de, her şey bitip de yeniden doğuş başarı veya başarısızlıkla sonuçlanana dek tüm güçlerinden mahrum kalacağını bile bile?" Kısa bir suskunluktan sonra, Margaret, zor duyulur bir sesle cevap verdi: "Evet!"

Bu kısacık duraklama süresince, dış görünümü, yüz ifadesi, sesi, hareketleri kısacası tüm benliği değişmişti. Silvio bile bunu farketmiş olmalı ki, kızın kollarından kurtulmak için vahşi bir denemeye girişmişti, ancak o, hiç de bunu hissetmişe benzemiyordu. Serbest kalan kedinin, mumyanın üstüne

atılacağını sanmıştım, oysa bu defa öyle bir şey yaşanmamıştı. Zavallı hayvan, bunu yapamayacak, hatta mumyanın yanma dahi yanaşamayacak kadar korkmuşa benziyordu. Bir silkinişte kendini yere attı ve yanıma gelip acıklı bir 'miyav' sesi eşliğinde dizlerime sürtünmeye başladı. Onu kollanma alıp kaldırmamla beraber, huzur içinde kucağıma yerleşti. Tam o sırada, Bay Trelawny yeniden söze başladı:

"Ne söylediğinden kesin olarak emin misin, kızım? Tüm ruhunla inanıyor musun buna?" Margaret'in yüzündeki uyuşuk ifade silinip gitmiş, onun yerini, genellikle önemli bir mesele hakkında konuşmak üzere olan birinin suratında gözlenen o hevesli ve aydınlık ifade almıştı. Cevap verirken, kızın sesi her ne kadar sakinmiş gibi duyulsa da, karşısındakileri ikna etme çabasından doğan bir titreyiş de yok değildi hani:

"Bundan eminimi Çünkü benim bilgim inancın da ötesinde!" Bay Trelawny üsteledi:

"Kraliçe Tera'nın, senin aracılığınla bizimle irtibata geçecek olsa, benim önereceğim herhangi bir yolla bunu bize kanıtlayacağından eminsin yani?"

"Elbette, her şekilde kanıtlayabilir!" Kızın yanıtı, korkusuzca çınlamıştı. Adam tekrar ağzını açtığında, sesinde en ufak bir kuşku kırıntısı yoktu:

"İkiz ruhunu ölüme terk etmek yok olmaya mahkum etmek pahasına olsa bile mi?"

Kız aniden durakladı, acı çektiğini hem de korkunç derecede acı çektiğini görebiliyordum. Gözlerinde, sevdiği kadının durumundan dolayı üzüntü çekmeyen hiçbir er-

keğin kolay kolay fark- edemeyeceği, bir şeylerin arayışı içinde olduğunu gösteren bir ifade vardı. Tam araya girecektim ki, babasının, keskin bir kararlılıkla bir bir üzerimizde gezinen bakışları, benimkilerle çakıştı. Tıpkı diğerleri gibi, büyülenmişcesine, tek kelime edemeden öylece kalakaldım. Ortada anlayamadığımız bir şeylerin döndüğü açıktı!

Birkaç uzun adımda, Bay Trelawny mağaranın batı yakasına ulaştı ve pencerenin önünü kapatmış olan panjuru yukarı kaldırdı. Serin hava içeri doluyor ve güneş ışığı, her ikisinin üstüne vuruyordu; çünkü Margaret de babasının yanına gelmişti. Kızgın güneşin altın bir hale oluşturarak denizin ardında kaybolduğu yeri gösterirken, adamın yüzü, çakmaktaşı misali sert ve ifadesizdi. Öleceğim güne dek kulaklarımdan silinmeyecek olan donuk sesiyle, şöyle demişti:

"Karar verme zamanı geldi! Konuş bakalım! Güneş denizin ardında kaybolduğunda, her şey için çok geç olacak!" Batan güneşin ışıltısı Margaret'ı canlandırmıştı sanki, cevap verirken yüzü, bedeninin içinde kutsal bir ışık yanıyormuşçasına parlıyordu:

"Ne pahasına olursa olsun!"

Sonra, mumya kedinin üzerinde durmakta olduğu küçük masanın yanına gitti ve elini mumyanın üstüne koydu. Güneş ışığının aydınlattığı kesimden uzaklaşmış olduğu için, üzerine vuran gölgeler daha karanlık ve daha derin oldukları izlenimi yaratıyordu. Berrak bir sesle, şöyle dedi:

"Ben Tera olsaydım, 'Benim olan ne varsa alın,' derdim, 'çünkü bu gece sadece Tanrılar için!'"

O konuşurken, güneş battı ve birden, üzerimize insanın

içini ürperten soğuk bir gölge düştü. Bir süre için hiç hareket etmeden olduğumuz yerde kaldık. Bu arada, Silvio kollarımın arasından fırlayıp aşağı atlamış ve doğruca sahibesine koşarak, kucağa alınmak istercesine onun elbisesine tırmanmaya yeltenmişti. Kedi mumyasını artık hiç umursamıyor gibiydi.

Margaret, şu sözleri söylerken, her zamanki sevimliliğiyle göz kamaştırıyordu:

"Güneş battı, baba! İçimizden herhangi biri onu yeniden görebilecek mi acaba? Gecelerin en karanlığı geldi çattı!"

BÜYÜK DENEY

Her birimizin nasıl olup da bu Mısırlı kraliçenin ruhi varlığına tamamen inandığını açıklayacak bir kanıt istenseydi, Margaret'ın yardımıyla ortaya konduğuna inandığımız bu gönüllü istek bildiriminin üzerimizde yarattığı etkiyi göstermek, sanırım yeterli olurdu. Üzerimizde yarattığı etkiyi aklımızdan bir türlü söküp atamadığımız yaklaşmakta olan, büyük sınava rağmen, müthiş bir rahatlama duyuyormuş gibi görünüyor ve davranıyorduk. Bay Trelawny'nin trans halinde kaldığı günler boyunca öyle bir korkunun pençesinde yaşamıştık ki, dehşet hissi içimize işlemişti. Her an her şekilde gelebilecek olan böyle bilinmez bir tehlikenin devamlı olarak gölgesinde yaşamanın nasıl bir şey olduğu, bizzat yaşamadan bilinemez.

Grupta yaşanan değişim, kendini kişiden kişiye farklılaşan hallerde gösteriyordu. Margaret hüzünlüydü. Doktor Winchester'ın ise morali yerindeydi ve çevresinde olup bitenlere dikkat kesilmişti, asıl görevinin sorumluluklarından şimdilik kopmuş olduğu için, korku karşısında antidot işlevi gören

düşünme işlemi, onun entelektüel hevesini kamçılıyordu. Bay Corbeck'e gelince, düşüncelere dalmaktan çok geçmiş şeyleri hatırlamaya çalışır bir hali vardı. Benimse neşem yerinde sayılırdı, Margaret'in bana yetip yetmeyeceğine ilişkin endişelerim o an için ortadan kalkmış olduğundan, kendimi rahatlamış hissediyordum.

Aramızda bu değişimden en az etkilenmişe benzeyen Bay Trelawnydi. Doğal olanı da buydu belki, ne de olsa bunca yıldır yapmak istediği şeyi o gece başarmayı deneyecektik, bu deneyle ilgili her olay, onun gözünde ufak birer parça, sonuca giderken aşılması gereken birer adımdı sadece. Üstlenilmiş bir şeyin doğrudan sonucuyla ilgilenen ve diğer her şeyi ikincil plana iten, emredici bir yapısı vardı bu adamın. Gerginliğin azalması sayesinde o müthiş sertliğinin yumuşadığı şu anda bile, amacından bir an olsun geri adım atmıyor en ufak tereddüt göstermiyordu. Tüm erkeklerden kendisiyle gelmelerini istedi. Bunun üzerine salona gittik ve duvarın karşısında duran meşe ağacından yapılma, pek geniş olmayan uzunca bir masayı merdivenlerden indirip mağaranın tam ortasında, güçlü bir ışık saçan elektrik lambası grubunun tam altına yerleştirdik. Margaret bir süre bizi izledi, sonra birden, beti benzi atmış şekilde, sesi heyecanla titreyerek babasına seslendi:

"Bununla ne yapmayı düşünüyorsun, Baba?"

"Mumya kedinin sargılarını açmayı! Kraliçe Tera'nın bu gece ruhuna ihtiyacı olmayacak. Eğer onu yanında isterse, bu durum bizim için tehlikeli olabilir, o yüzden önlemimizi almalıyız. Bu seni korkutmadı ya, yavrucuğum?"

"Oh, hayır!" diye çabucak cevapladı kız. "Aklıma Silvio'm geldi sadece, sargıları açılacak olan mumya kedi o olsaydı, kim

bilir neler hissederdim!"

Bay Trelawny, bıçakları ve makasları hazırladıktan sonra, kediyi masaya koydu. Bu, geceye hiç de iç açıcı bir başlangıç olmayacaktı, karanlığın ortasındaki o terk edilmiş evde neler yaşanabileceğini düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Çok aşağılardan gelen, dalgaların kıyıya vururken çıkardığı sesler ve rüzgarın şiddetini giderek artıran uğultusu, bir nevi uğursuzluk habercisi görevi görüyor, yalnızlık ve dünyanın geri kalanından kopmuş olmak duygusunu yoğunlaştırıyordu. Ama bizim önümüzde, dış etkenlerle ilgilenmemizi engelleyecek nitelikte bir iş vardı: Mumyanın sargıları çıkarılmaya başlanmıştı.

Sargı adedinin çokluğu, bandajlar birbirinden ayrılırken çıkan yırtılma sesi çünkü zift, sakız ve baharatlarla tutturulmuşlardı ve her seferinde havaya yükselen, keskin kokulu küçük toz bulutları, sinirlerimizi geriyordu. Son sargılar da çıkarıldığında, mumyanın içindeki hayvanı açıkça görebildik. Tek parça halinde korunmuş olup, tüyleri, dişleri ve pençeleri yerli yerindeydi. Gözleri kapalıydı ve göz kapaklarında, beklediğim kadar vahşi bir ifade yoktu. Sargılardan dolayı yüzünün iki yanına yatmış olan bıyıkları, serbest kalınca yeniden dikilip normal pozisyonlarını almışlardı. Muhteşem bir yaratıktı, kocaman bir yabani kedi. Ama onu seyrettikçe, ilk bakıştaki hayranlığımız yerini bir çeşit korkuya bıraktı ve hepimiz ister istemez ürperdik, çünkü karşımızda korkularımızın hiç de boş olmadığının kanıtı vardı.

Hayvanın ağzı ve pençeleri taze kan lekeleriyle kızıla bulanmıştı!

Kendini toplamayı başaran ilk kişi Doktor Winchester

oldu, kan görmekten etkilendiği pek söylenemezdi. Büyütecini çıkarıp kedinin ağzına bulaşmış olan kanı incelemeye koyuldu. Bay Trelawny ise, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi, derin bir nefes almıştı.

"Tam beklediğim gibi," dedi. "Bu durum, sonrasında olumlu şeyler yaşanacağının habercisi."

Bu sırada, kan lekeli pençeleri incelemeye geçmiş olan Doktor Winchester da, "Tam umduğum gibi!" dedi. "Üstelik her patisinde yedi tırnak var!" Cebinden, üzerinde Silvio'nun pençe izlerinin ve ayrıca Bay Trelawny'nin bileğindeki yaranın kalemle çizilmiş şeklinin bulunduğu kurutma kağıdını çıkardıktan sonra, bu mumya kedinin patisinin altına yerleştirdi. Pençe izleri birebir uyuşuyordu.

Kediyi daha yakından incelemiş, ama inanılmaz derecede güzel korunabilmiş olması dışında, hiçbir garipliğe rastlayamamıştık. İşlem tamamlanınca Bay Trelawny onu masadan kaldırdı. Bunu gören Margaret ise, haykırarak ona doğru atılmıştı:

"Dikkat et, baba! Dikkat et! Seni yaralayabilir!"

"Şu an yapamaz, canım!" dedi babası, merdivene doğru ilerlerken. Başını önüne eğen kız, zorlukla duyulan bir sesle, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Mutfağa," diye yanıtladı adam. "Ateş, geleceğe yönelik tüm tehlikeyi ortadan kaldıracaktır, uzayda gezinen soyut bir beden bile, bir kez kül oldu mu, bir daha maddeleşemez!" Bunu söylerken, bir yandan da kendisini izlememizi işaret ediyordu. Margaret, arkasını dönüp hıçkırarak uzaklaştı. Onun yanına gittim; ama beni eliyle durdurarak şöyle fısıldadı:

"Hayır, hayır! Diğerleriyle git Babamın sana ihtiyacı olabilir. Ah! Bunun cinayetten farkı yok! Zavallı Kraliçenin evcil hayvanıydı o!" Gözyaşları, gözlerinin üstüne kapanmış olan parmaklarının arasından aşağı süzülüyordu.

Mutfakta yakılmak üzere hazır bırakılmış bir miktar odun vardı. Bay Trelawny elinde bir kibritle bu yığına yaklaştı, odunların tutuşması için birkaç saniye yetmişti. Alevler iyice şiddetlendiğinde mumya kedinin bedenini ateşin içine attı. Hayvan, kısa bir süre için alevlerin arasında karanlık bir kütle olarak görünürken, oda yanık kıl kokusuyla doldu. Ardından, kurumuş vücut da ateş aldı. Mumyalama işlemi sırasında kullanılmış olan yanıcı maddeler alevleri körüklemişti. Birkaç dakikalık hararetli bir yanışın ardından yeniden rahat nefes almaya başlamıştık. Kraliçe Tera'nın hizmetçi ruhu artık yoktu!

Mağaraya vardığımızda, Margaret'i karanlığın içinde otururken bulduk. Elektriği kapamıştı, ortalığı aydınlatan tek şey daracık çatlaklardan içeri dolan ay ışığının hafif parıltısıydı. Babası hemen onun yanına gitti ve sevgi dolu, koruyucu bir tavırla kollarını ona doladı. Kız da, bir süre için başını babasının omuzuna yasladı, rahatlamış görünüyordu. Az sonra bana seslendi:

"Malcolm, ışıkları yak!" Bu isteğini yerine getirdim ve gördüm ki, gözlerindeki yaşlar artık kurumuştu. Babası da bunu görmüş ve memnun olmuştu. Ciddi bir ses tonuyla, hepimize dönerek konuştu:

"Şimdi asıl önemli görevimiz için hazırlanmalıyız. Elimizdeki işi geciktirmenin, son ana bırakmanın hiçbir faydası olmaz!" Margaret, yapılacak olan işten kuşkulanmış ola-

cak ki, zor duyulur bir sesle sordu:

"Şimdi ne yapacaksınız?" Bay Trelawny de onun hislerini sezmiş olmalıydı, alçak sesle şöyle dedi:

"Kraliçe Tera'nın mumyasını açacağız!" Kız babasına yaklaştı ve yalvaran bir sesle fısıldadı:

"Baba, onun sargılarını çözeceğinizi söyleme bana! Bunca erkek! Hem de ışığın altında!"

"Neden olmasın ki, kızım?"

"Bir düşün, baba, o bir kadın! Yapayalnız! Böyle bir yerde, böyle bir şekilde onu soymanız! Ah, bu çok zalimce, çok acımasız!" Kendini fazlasıyla kaybettiği açıkça görülüyordu. Yanakları kızarmış, gözleri ise öfkeden dolu dolu olmuştu. Onun çektiği bu sıkıntıyı gören babasının içinde merhamet uyanmış ve adam, kızını yatıştırmaya çalışmıştı. Ben de tam kızın yanına gidiyordum ki babası, olduğum yerde kalmamı işaret etti. Adamın böylesi bir durumda yardıma ihtiyacı olacağını ve üzüntü çekmekte olan bir kadını teselli etme yükünü başka birinin üstüne yıkmak isteyeceğini düşünmüştüm. Oysa o, ilk olarak, kızını ikna etmeyi denemeyi seçmişti:

"O bir kadın değil, yavrucuğum, sadece bir mumya! Neredeyse beş bin yıldır ölü o!"

"Ne fark eder ki? Cinsiyet, aradan geçen yıllarla değişen bir şey değildir! Bir kadın, her zaman için bir kadındır, isterse beşbin yıl asır önce ölmüş olsun! Üstelik siz, onun bu uzun uykudan uyanmasını bekliyorsunuz! Eğer uyanacaksa, gerçekten ölmemiş demektir! Kutu açıldığında onun tekrardan yaşama döneceğine inandırdın beni!"

"Doğru, canım, inandırdım; çünkü buna ben de inanıyorum! Ama bunca yıldır ölü olarak yatmadıysa, bu işte yanlış olan bir şeyler var demektir. Hem bir düşünsene, onu mumyalayanlar da erkekti. Antik Mısır'da kadın hakları veya kadın doktorları yoktu, tatlım!" Kızının tam anlamıyla katılmamakla beraber, onun savlarını kabullenir gibi olduğunu görünce, daha serbest bir şekilde devam etti konuşmasına. "Dahası, burada gördüğün erkekler, bu tür durumlara alışık kişilerdir. Corbeck ve ben belki yüz mumya açmışızdır ve seni temin ederim onların içinde kadın mumyalarının sayısı hiç de küçümsenecek gibi değildi. Doktor Winchester de, mesleği gereği, erkeklerle olduğu kadar kadınlarla da ilgilenmek zorunda, bu durum onu cinsiyeti gözönüne almadan çalışmaya alıştırmış. Ross bile mesleği olan avukatlığı yaparken," Aniden durdu

"Demek sen de onlara yardım edeceksin!" demişti kız bana, hiddetli bir bakış eşliğinde.

Hiçbir yanıt vermedim, sanırım sessiz kalmak o an için en iyi seçenekti. Bay Trelawny konuşmasını aceleyle sürdürdü, araya girildiği için memnun olduğunu fark ettim, çünkü avukatlık mesleğiyle ilgili söyleyecekleri muhtemelen dayanaksız kalacaktı:

"Çocuğum, bu deneyde sen de bizimlesin. Seni incitecek veya sana zarar verecek bir şey yapacağımızı nasıl düşünebilirsin? Haydi, yapma! Mantıklı ol biraz! Burada bir zevk partisinde değiliz. Hepimiz, eski çağların sırlarını açığa çıkarabilecek, insanoğlunun bilgisini sınırsız şekilde artırabilecek, insanlığın zekasını yeni düşünce ve araştırma alanlarına itebilecek bir deneye girişmiş bulunan ve bu işin ciddiyetinin

bilincinde olan adamlarız. Bu, öyle bir deney ki," konuştukça, sesi giderek derinleşiyordu, "içimizden biri...ya da hepimiz için ölüm getirebilir! Şimdiye dek yaşananlardan, şu an evde bulunanların hiçbirinin sonucunu göremeyeceği, büyük ve bilinmeyen tehlikelerin, bizi beklediğini veya bekleyebileceğini biliyoruz. Şunu bil ki, yavrum, biz bu işi hafife almıyor, aksine, meseleye tüm ciddiyetimizle yaklaşıyoruz. Hem senin, canım, ya da gruptaki herhangi bir kişinin bu olayla ilgili kişisel görüşleri ne olursa olsun, deneyimizin başarıya ulaşması açısından, o mumyayı çözmemiz şart. Soyut bir vücuda sahip ruhi bir ceset olmaktan kurtulup yeniden yaşayan bir insana dönüşmeden önce, sargıları çıkarmamız gerekecek nasıl olsa. Arzusu yerine getirilip de yeni yaşamına başladığında mumya sargıları içinde olursa, bu, tabuttan mezara geçişten başka bir anlama gelmez! Bunun, diri diri gömülmekten farkı olmayacaktır! Şimdi ise, hazır manevi vücudunu gönüllü olarak terk etmişken, hiç durmadan gerekeni yapmalıyız."

Margaret'ın yüzü aydınlanmıştı. "Pekala, babal" dedi, onu öperken. "Ah! Yine de bu, bir Kraliçe ve bir kadın için korkunç bir aşağılama olmalı."

Kız bana seslendiğinde merdivenlere doğru yürüyordum: "Nereye gidiyorsun?" Yanıt vermeden önce geri dönüp onun elini sımsıkı tuttum "Sargıları açma işlemi bitince döneceğim!" Bana uzun uzun baktıktan sonra şunları söylerken, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm dolaşmıştı:

"Belki de bir daha dönmesen daha iyi! Kim bilir, göreceklerin avukatlık mesleğini icra ederken işine yarayabilir!" Gözgöze gelince gülümsedi, ama hemen sonra değişiverdi. Bir ölününkü gibi bembeyaz kesilen yüzüne ciddi bir ifade

yerleşmişti. Çok uzaklardan geliyormuş gibi duyulan bir sesle şöyle dedi:

"Babam haklı! Bu çok korkunç bir olay, o yüzden ciddiyeti elden bırakmamalıyız. Ama her ne olursa olsun yo, sırf o sebepten dolayı sen kalmalısın, Malcolm! Daha sonra, bu gece burada bulunmuş olduğun için memnuniyet duyacaksın!"

Onun bu sözleri içimi burkmuştu, yine de, hiçbir şey söylememenin daha yerinde olacağını düşündüm. Korku daha şimdiden yeterince hissedilir biçimde aramızda dolaşıyordu zaten!

Bu esnada, Bay Corbeck ve Doktor Winchester'in de yardımıyla, Bay Trelawny, içinde Kraliçenin mumyasının bulunduğu demir lahitin kapağını kaldırmıştı. Geniş bir lahitti bu, ama pek de büyük sayılmazdı. Mumya ise hem uzun, hem geniş, hem de yüksekti ve o kadar ağırdı ki, onu yerinden kaldırmak dördümüz için bile oldukça zor bir iş gibi görünüyordu. Bay Trelawny'nin yönlendirmesiyle onu kaldırıp, önceden bu iş için hazırlanmış olan masaya yerleştirdik.

Sonra birden olayın tüm dehşeti, daha önce olmadığı kadar üzerime çöktü ve yüreğimde bir ağırlık hissettim. Orada, o parlak ışıkların altında, ölüm, tüm kötülüğü ve kendisini çağrıştıran bunca eşya ile, gözlerimizin önüne serilmişti. Oraya buraya sürtünmekten dolayı yıpranıp gevşemiş olan dış sargıların rengi, kimi yerinde toz yüzünden kararmış, kiminde ise sürtünme sonucu hafiflemişti, sargıların keskin kenarları, saçak saçak görünüyordu, mumyanın boyası lekelenmiş, cilası ise aşınmıştı. Gövde büyük olduğundan pek çok sargı kullanılmıştı. Yine de, tüm bunlar, üzeri kısmen açılmış olan ve bu haliyle her zamankinden de korkunç görünen bedeni

gizleyemiyordu. Karşımızdaki şey, ölümün ta kendisinden başka bir şey değildi. Kapıldığımız romantizm ve hayaller tümüyle yokolup gitmişti. Daha yaşlıca olan ve bu tip işlemleri daha önceleri de sık sık yapmış bulunan iki adam, istiflerini hiç bozmadan, büyük bir şevkle çalışıyor, Doktor Winchester ise, kendini ameliyat masasında farz edip, işinin gereği olan resmiyeti elden bırakmamaya çabalıyordu. Bana gelince, hevesimi yitirmiştim, hüzünlüydüm ve utanıyordum, bunlar yetmezmiş gibi, Margaret'in yüzündeki o solgun ifade gözümün önünden hiç gitmiyor, bu da bana acı veriyor ve telaşlanmama sebep oluyordu.

Derken, çalışma başladı. Mumya kedinin sargılardan çıkarılması, beni buna bir şekilde hazırlamıştı, ancak bu seferki mumya, çok daha büyük ve çok daha özenle hazırlanmış olmasından dolayı, farklıydı. Hiç kaybolmayan ölüm hissine ek olarak bu iş, insana hoş gelen bir tür his daha içeriyordu. Kedi adi malzemeler kullanılarak, kabaca mumyalanmıştı, bu defakinde ise mumyalama işlemi, dış sargılar çıkarıldığında da görüldüğü gibi, büyük bir titizlikle yürütülmüştü. Sadece en kaliteli sakız ve baharatlar kullanılmıştı sanki. Diğer yandan mumyayı çevreleyen maddeler öncekinin aynıydı, kızıl toz ve keskin kokulu zamk bandajlar çıkarılırken duyulan o yırtılma sesi bile aynıydı. O kadar çok sargı kullanılmıştı ki, çıkarılıp bir yana atılan sargılar zamanla koca bir yığın oluşturdu. Diğerleri mumyanın üstünü açtıkça ilgim ve heyecanım da giderek artıyordu. Ben bu aşamada şahsen yer alınamayı tercih etmiştim, geri çekildiğimi gören Margaret'in minnettar bakışlarını üzerimde hissediyordum. Onunla el ele tutuştuk ve birbirimizin elini sımsıkı kavrayıp bırakmadık. Sargıların çözülmesi işlemi devam ettikçe, mumyayı çevreleyen bez

katmanı giderek küçülüyor ve havayı, zamk kokusundan çok, o bildik keskin koku dolduruyordu. Bana öyle geliyor ki bu koku, bizi bir şekilde sarmış, hepimiz o kokuyu hissetmeye başlamıştık. Yine de bu, yaptığımız işi etkilemiyor, sargıları çözme işlemi kesintisiz devam ediyordu. Daha iç kısımda kalan sargılardan bazılarının üstünde sembol ve resimler vardı. Bunlar bazen tümüyle soluk yeşille, bazense çeşitli renklerle işlenmiş oluyor, ama hepsinde az çok yeşil hüküm sürüyordu. Kimi zaman, Bay Trelawny ve Bay Corbeck, bir sargıyı çıkarıp arkalarında giderek yükselmekte olan yığının üstüne atmadan önce, sargının üstündeki özel bir resme dikkatimizi çekiyorlardı.

Sonunda, sargıların bitmek üzere olduğunu anladık. Mumyalanmış beden, çoktan küçülmüş ve ortalamanın biraz üstünde bir boya sahip olduğu anlaşılan Kraliçenin normal boyutlarına indirgenmişti. Sona yaklaşıldıkça, Margaret'in yüzü daha da solgunlaşıyor ve göğsünü beni korkutacak ölçüde şişirecek kadar hızlı atıyordu.

Son bandajları çıkarmakta olan babası, tam o anda başını kaldırmış ve Margaret'in solgun yüzündeki acı dolu, endişeli ifadeyi yakalamıştı. Bir an için durmuş ve kızının bu halini, onun yapılmakta olan bu cüretkar hareket karşısındaki tepkisine yorarak, yatıştırıcı bir sesle şöyle demişti:

"Huzursuz olmanı gerektirecek bir şey yok, kızım! Bak! Sana zarar verecek bir şey yok burada. Kraliçe bir kaftana sarılmış durumda, hem de krallara layık bir kaftana!"

Vücudu enlemesine ve boylamasına kaplamış olan sargılar tümüyle çıkarılınca, vücudu başından ayak uçlarına dek kaplayan, beyaz ketenden yapılmış oldukça kalın bir kaftan orta-

ya çıktı.

Hem de ne keten! Hepimiz ona daha yakından bakmak için üzerine eğildik.

Tüm diğer kadınlar gibi, güzel şeylere düşkün olan Margaret bile, kendini kaybedip bize katılmıştı. Hepimiz büyük bir hayranlıkla ipe bakıyorduk, çünkü bu ipin çağdaşımız olan hiç kimse tarafından görülmemiş olduğu kesindi. En azından en iyi ipek kadar kaliteliydi. Ama bizim bildiğimiz hiçbir ipek böyle dokunamaz, hiçbir ipekten bu cins bir iplik elde edilemez, hiçbir ipek, mumya sargılarıyla bitişik durmaktan dolayı büzülmesine ve aradan geçen binlerce yıl içinde sertleşmesine rağmen güzelliğini korumuş olan böylesi sargılar içine konamazdı.

Boynun çevresi, küçük firavun inciri dallarıyla özenle işlenmiş olup, ayakların etrafında da, doğal boyutlarının tüm o kendine has zarafetiyle, benzer şekilde işlenmiş, birbirine eşit olmayan boylardaki, hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir sıra halinde dizilip giden nilüfer dalları bulunuyordu.

Vücudun tam ortasında, onu çevrelemediği açıkça görülen, mücevherlerden bir kemer göze çarpıyordu. Parıldayan ve göğün tüm biçimleri, görünümleri ve renkleriyle etrafa ışık saçan bir kemerdi bu!

Kemerin tokası dış hatları bakımından yuvarlak ve bastırılmış bir küre misali derin ve kavisli olan büyük, sarı bir taştan oluşuyordu. O da, içinde ışınları dışa vuran ve çevredeki her şeyi aydınlatan gerçek bir güneş varmış gibi, parlıyor ve ışık yayıyordu. Tokanın her iki yanında, parıltıları güneş taşınınkinin yanında ayışığının gümüşümsü pırıltısını andı-

ran, daha küçük boyutlardaki birer aytaşı bulunuyordu.

Ayrıca, her iki yanda, eşi bulunmaz zariflikteki altın kopçalarla birbirine tutturulmuş, görende alev alev yandıkları izlenimi uyandıran bir dizi mücevher vardı. Bu taşların her biri, ışığın kırılması sırasında ortaya çıkan renk demetini taşıyan birer yıldız barındırıyordu sanki.

Margaret büyük bir coşku ve beğeniyle ellerini kaldırmış ve uzanmakta olan vücudu daha yakından incelemek üzere masaya doğru eğilmişti ki, kadının muazzam boyutlarını görünce, aniden geri çekilip kaskatı kesildi. Konuşurken, ne dediğini bilen bir hali vardı:

"Kefen değil bu! Ölüyü giydirmek için kullanılınamış! Bu bir evlilik kaftanı!"

Bay Trelawny eğilip ketenden kaftana dokundu. Elbisenin boyun kısmındaki bir kırışığı kavrayıp hafifçe kaldırırken nefesini hızla içeri çekişinden, onu şaşırtan bir şeyler olduğunu anladım. Bir miktar daha kaldırdıktan sonra, o da gerileyip masadan uzaklaştı ve vücudu işaret ederek şunları söyledi:

"Margaret haklı! Bu elbise bir ölüye giydirilmek üzere hazırlanmamış! Bakın! Kadının vücudu kaftanın içine konmamış, elbise onun üstüne örtülmüş." Mücevher süslü kemeri kaldırıp Margaret'e verdi. Sonra, her iki elini kullanarak, o kocaman kaftanı kaldırdı ve kızının doğal bir içgüdüyle ona doğru uzatmış olduğu kollarının üstüne yatırdı. Bu güzellikteki bir şey taşınırken, mümkün olan en büyük özen gösterilmeliydi.

Bir peçeyle örtülmüş olan yüz kısmı dışında, önümüzde çırılçıplak uzanmakta olan vücudun güzelliği karşısında

hayretler içinde kalakalmıştık. Masaya doğru eğilen Bay Trelawny, hafifçe titreyen elleriyle, kaftanla aynı güzellikteki keten elbiseyi kaldırdı O doğrulup Kraliçenin o eşsiz güzelliği gözler önüne serilince utançtan kıpkırmızı olduğumu hissettim. Orada öylece durup, cüretkar gözlerimizle böyle çıplak bir güzelliği seyretmemiz hiç de yakışık alır bir durum değildi. Çok edepsiz bir hareketti bu, mukaddes olan bir şeye yapılan saygısızlıktan farksızdı! Şu da var ki, o güzelim vücudun muhteşem beyazlığı, herkesin hayallerini süsleyecek nitelikteydi. Hiç de ölü bir hali yoktu, daha çok, Praxteles'in elinden çıkma, fildişi bir heykeli andırıyordu. Ne ölümün bir anda neden olduğu o korkunç ten kurumasından, ne de çoğu mumyada görülen en belirgin özellik olan buruşukluk ve sertleşmeden eser vardı. Önceleri pek çok müzede tanık olduğum, kumun içine gömülüp kurutulmuş vücutlarda rastlanan zayıflama ve çekilme bunda söz konusu değildi. Bedenin tüm gözenekleri harikulade bir şekilde korunmayı her nasılsa başarmıştı. Vücudun etleri, tıpkı yaşayan bir insanınkiler gibi, diri ve yuvarlaktı, deri ise saten kadar pürüzsüzdü. Ten rengi olağandışı bir tondaydı. Eli koparılırken parçalanıp kan lekesine bulanmış olan ve onlarca yüzyıl boyunca lahitin içinde keşfedilmeyi bekleyen bilek kısmı haricinde, tüm vücut, fildişi...yepyeni bir fildişi rengindeydi.

Margaret, kadınsı bir dürtüyle ağzı şefkatle açılmış, gözleri öfkeden çakmak çakmak ve yanakları da alev alev olmuş halde, kolunda tuttuğu o muhteşem kaftanı çıplak vücudun üzerine örttü. Sadece surat kısmı görünürde kalmıştı. Burası, vücudun geri kalanından çok daha korkunçtu, çünkü bir ölününkine değil, yaşayan birinin yüzüne benziyordu Gözkapakları kapalıydı ve uzun, siyah, kıvırcık kirpikleri yanaklarına dek uzanıyordu. Kibirli bir ifadesi olan burnu, hayattayken çevre-

sine ölümün kendisinden bile daha büyük bir sükunet aşılıyor olmalıydı. Her ne kadar ağzı kapalı da olsa, dolgun ve kırmızı dudaklarının arasından içeride saklanan inci beyazlığındaki dişlerin ufak bir bölümü görülebiliyordu. Bir kuzgun kanadının o parlak siyahlığına sahip olan gür saçları, bembeyaz alnının üstünde toplanmış, aradan sızan birkaç bukle, bir dizi asma misali, alnına düşmüştü. Kızın babasının bu konuda söylediklerini Bay Corbeck'ten dinledikten sonra, kendimi buna hazırlamış olsam da, kadının Margaret'e olan benzerliği, beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Bu kadın onu asla bir mumya veya bir ölü olarak düşünemiyordu. Aynı onu ilk gördüğümdeki haliyle, Margaret'in bir kopyasıydı sanki. Saçında taşıdığı, Margaret'in de bir ara taktığı Disk ve Palmiyelere benzeyen üstü mücevherli takı, bu benzerliği daha da artırıyordu. Bu da, göz kamaştırıcı bir mücevher olup, kenarlarına üzeri oyuk ay taşları yerleştirilmiş, ay ışığı parlaklığındaki tek parça bir inciden ibaretti.

Bu manzara karşısında Bay Trelawny de sarsılmıştı. Neredeyse dizleri boşalacaktı ki, Margaret hemen yanına koşup onu kucakladı, o sırada, bitkin bir sesle şöyle fısıldadığını duydum: "Sanki ölen senmişsin gibi, evladım"

Uzun bir sessizlik oldu. Artık fırtınaya dönüşmüş olan rüzgarın dışarıdan gelen uğultusunu ve çok aşağılarda, köpüren dalgaların kıyıyı kamçıladığını duyabiliyordum. Sonra birden, Bay Trelawny'in sesi, bu büyüyü bozdu:

"Daha sonra, bu mumyalamanın nasıl yapıldığını çözmeliyiz. Burada kullanılmış olan teknik, daha önce gördüklerimin veya öğrendiklerimin hiçbirine benzemiyor. İç organlarının çıkarılması için açılmış herhangi bir kesik görünmüyor,

tüm organlar yerli yerinde olsa gerek. Ayrıca, et nem de kapmamış, onun yerine, ustaca yapılmış bir operasyon yoluyla, damarlara balmumu veya stearin gibisinden bir madde nakledilmiş. Aşamalardan birinde parafin kullanmış olabilirler mi, merak ediyorum doğrusu. Bizim bilmediğimiz bir yöntemle, toplar damarlara parafin doldurulmuş ve orada katılaşmış olabilir!"

Margaret'in isteği üzerine, beyaz bir kağıtla örtmüş olduğu Kraliçe'nin bedenini, onun odasına taşıyıp yatağına yatırdık. Ardından kız odadan çıkmamızı rica etti:

"Onu burada benimle bırakın. Deneye halen saatler varken, onu orada, ışığın altında kaskatı kesilmiş yatar halde bırakamam. Bu, uzun zamandır hazırlandığı Nikah Töreni'dir belki de, ölümle yapacağı evliliğin töreni, güzel elbiseler giymeye hakkı var en azından."

Az sonra beni odasına geri çağırdığında, Kraliçenin ölü vücuduna, üzeri altınla işlenmiş, eşsiz güzellikteki o keten kaftanın giydirilmiş ve tüm mücevherlerin gerektiği gibi takılmış olduğunu gördüm. Vücudun etrafında şamdanlar yakılmış, göğsünün üstüne ise beyaz çiçekler konmuştu.

Bir zaman için elele durup öylece onu seyrettik. Sonra, derin bir iç geçiren Margaret, kendi kar beyaz çarşaflarından biriyle onun üzerini örttü. Ardından da, arkasını dönüp odanın kapısını yavaşça kapattı ve ikimiz birlikte, yemek odasına doluşmuş olan diğerlerinin yanına gittik. Orada, yaşanmış ve yaşanacak şeyler üzerine konuşmaya başladık.

Ara sıra, içimizden herhangi birinin, kendisinden emin değilmişçesine konuşmayı güçlükle sürdürdüğünü ve ken-

dini kastığını hissediyordum. Bu uzun bekleyiş sinirlerimize dokunmaya başlamıştı artık. Bana öyle geliyordu ki, Bay Trelawny, o garip trans sırasında, sandığımızdan ya da onun dışa vurduğundan çok daha fazla yıpranmıştı. İradesinin ve kararlılığının her zamanki gibi yüksek olduğu bir gerçekti, ama fiziksel yönden biraz zayıflamıştı. Bu durum, doğal nedenlere dayanıyor olsa gerekti. Yaşamdan tümüyle kopmuş halde dört koca gün geçiren bir insanın bundan dolayı zayıf düşmemesi düşünülemez.

Her geçen saat, giderek daha ağır ilerliyor gibimize geliyordu. Diğerlerine, onlar tam olarak farkına varmadan, biraz uyku bastırmışa benziyordu. Çoktan Kraliçenin hipnozunun etkisine girmiş bulunan Bay Trelawny ve Bay Corbeck'te, aynı uyuşukluğun görülüp görülmediğini merak ediyordum. Doktor Winchester ise, zaman geçtikçe süreleri uzayan ve daha sık görülen dalgınlık evreleri geçirmeye başlamıştı.

Margaret'a gelince, ortama hakim olan genel belirsizlik havası, her kadından bekleneceği gibi, onu giderek daha çok etkiliyordu. Zaman geçtikçe o kadar solgunlaşmıştı ki, sonunda geceyarısı sularında onun için feci şekilde endişelenmeye başlamıştım. Onu benimle kütüphaneye gelmeye ikna ettim ve bir süre için oradaki bir kanepeye uzanmasını sağlamayı denedim. Bay Trelawny, deneyin günbatımından sonraki yedinci saatte yapılmasına kesin olarak karar verdiğinden, bu büyük sınava giriş saatimiz sabah üç olarak beliriyordu. Son hazırlıkların da tamamlanması için bir saat gerekeceğini varsaysak bile, geriye hâlâ iki koca saat kalacağını ve biraz dinlenmesi için yeterli zamanı olduğunu söyledikten sonra kıza, onun başında bekleyeceğime ve ön-

ceden belirleyeceği herhangi bir saatte onu uyandıracağıma dair söz verdim. O ise bunu duymamazlıktan geldi. İçten bir şekilde tebessümle bana teşekkür etti ve uykusunun olmadığını sabaha dek dayanabileceğini öne sürdü. Solgunluğunun, ortamın gerginliğinden ve bekleyişin verdiği heyecandan kaynaklandığını söyledi. Ben de, mecburen ona inanmış gözükmekle beraber, bir saati aşkın bir süre çeşitli konulardan konuşmamızı sağlayarak, onu kütüphanede tuttum ve bu sayede, sonunda sıkılıp da babasının odasına geri dönme konusunda ısrar edince, zaman geçirmesine yardımcı olmayı başardığımı hissettim en azından.

Üç adamı sabır içinde, sessiz sedasız otururken bulduk. Ellerinden gelen her şeyi yapmış olduklarına inandıkları için, erkeksi bir sebatla sakince oturabiliyorlardı. Biz de onlara katıldık ve hep birlikte beklemeye koyulduk.

Saatin ikiyi göstermesi hepimizi canlandırmıştı. Geride kalan uzun saatler boyunca üzerimize çökmüş olan gölgeler, bir anda kaybolmuştu sanki, herkes büyük bir dikkat ve şevkle kendi işinin başına döndü. İlkin, kapalı olduklarından emin olmak için pencereleri kontrol ettik, sonra da, zamanı geldiğinde hemen takabilmek için, respiratörlerimizi hazır konuma getirdik. Onları kullanmayı işin ta başında kararlaştırmıştık; çünkü büyülü kutu açıldığında, bilmediğimiz bir tür zararlı gazın dışarı sızıp sızmayacağından emin değildik. Her nasılsa, kutunun açılacağına dair hiçbirimizde en ufak şüphe yoktu.

Ardından, Margaret'ın rehberliğinde, Kraliçe Tera'nın mumya sargılarından kurtarılmış bedenini kızın odasından alıp babasınınkine taşıdık ve oradaki bir kanepeye yatırdık.

Uyanması halinde kolayca altından kayıp çıkabilmesi için, üzerine hafif bir çarşaf örtmekle yetindik. Kopuk el, göğsün üstündeki gerçek yerine, Bay Trelawny'nin büyük kasadan alıp getirdiği Yedi Yıldız Mücevheri de, onun altına yerleştirildi. Mücevher, yerine konarken, alev alev yanarcasına parlıyordu.

Bu, hem tuhaf bir manzara, hem de ilginç bir tecrübeydi, biz çarşafı hareket ettirdikçe, ışıldayan şamdanlardan ve beyaz çiçeklerden uzaklaşan fildişi bir heykeli andıran bu hareketsiz beyaz bedenin, yüzü asık, sessiz bir grup adam tarafından taşınması. Onu taşıdığımız odanın ortasına, parlak elektrik ışığının altına, büyük deneyde... bu iki gezginin, uğruna koca birer hayat harcadıkları araştırmaların sonucu olan büyük deneyde kullanılmak üzere, büyük lahit yerleştirilmişti. Margaret ile mumya arasındaki, kızın yüzünün solgunluğundan dolayı daha da belirginleşen ürkütücü benzerlik, içinde bulunduğumuz durumun tuhaflığını daha da artırıyordu. Her şeyin tam olarak hazırlanabilmesi için, üç çeyrek saatin daha geçmesi gerekmişti, çünkü titizlikle çalışıyor, eksik bir yan bırakmamaya büyük özen gösteriyorduk. Margaret'ın ricası üzerine, Silvio'yu getirmek üzere onunla beraber odadan çıktım. Kedi mırlayarak sahibesinin yanına geldi. Kız ise, onu yerden kaldırıp bana uzattıktan sonra, tuhaf bir şekilde huysuzlanmama ve giriştiğimiz bu işin ne derece korkunç olduğunu bir kez daha hatırlamama neden olan bir şey yaptı. Dikkatlice üfleyerek tek tek söndürdüğü şamdanları eski yerlerine yerleştirdi. Bu işi bitirince de, bana şöyle dedi:

"Onlarla işimiz kalmadı. Yaşam veya ölüm her ne ile karşılaşırsak karşılaşalım bu şamdanların hiçbir işlevi yok artık." Bunları söyledikten sonra Silvio'yu kucağına alıp bağrına

bastı ve memnuniyetle mırlamayı sürdüren kediyle beraber odaya geri döndük. Kapıyı arkamdan dikkatlice kapatırken, tuhaf bir şekilde, son perdeye girdiğimiz hissine kapılmıştım. Artık geriye dönüş yoktu. Respiratörlerimizi takıp, önceden kararlaştırılan yerlerimizi aldık. Ben, Bay Trelawny'nin vereceği komutlar doğrultusunda onları çabucak açıp kapayabilmek için, kapının yanındaki elektrik tıpalarının başında duracaktım. Doktor Winchester, kanepenin arkasında duracak ve böylelikle mumya ile lahitin arasına girmemiş olacaktı, ona Kraliçeyi göz hapsine almak düşüyordu. Margaret da kolları arasında tutmakta olduğu Silvio'yu, doğru olduğuna kanaat getirdiği anda kanepenin üstüne veya yanına koymak üzere, doktorun yanı başında yer alacaktı. Bay Trelawny ile Bay Corbeck ise lambaların yakılışıyla ilgilenecekti. Saatin kollan beklenen rakama yaklaştığında, bu ikili, ellerinde kibritler, hazır beklediler.

Gümüş çanın beklenen saati vurması, yüreğimizi hoplatıyor, bize kıyametin haberini veriyordu sanki. Bir! İki! Üç!

Çan üçüncü kez vurmadan lambaların fitilleri tutuşturulmuş, bense elektrik ışığını kaparnıştım. Elektrik ışığının o müthiş parlaklığından sonra bize pek sönük gelen lambaların loş ışığında, oda ve içindeki her şey, tuhaf şekillere bürünüyor, her şey bir anda değişmişe benziyordu. Kalplerimiz güm güm atarak öylece bekledik. Benimkinin attığını zaten biliyordum, ötekilerin kalp atışlarını ise duyduğumu hayal ediyordum.

Saniyeler geçmek bilmiyordu, kurşundan yapılmış kanatları vardı sanki. Tüm dünya olduğu yerde durmuş gibiydi. Diğerlerinin siluetleri bulanıktı, karanlığın içinde açıkça se-

çilebilen tek şey, Margaret'in beyaz elbisesiydi. Yüzümüze geçirmiş olduğumuz kalın respiratörler, manzaranın tuhaflığını daha da artırıyordu. Lambaların titrek ışığı Bay Trelawny'in sert hatlı çenesi ve güçlü ağzı ile Bay Corbeck'in traşlı, esmer yüzünü aydınlatıyordu. Gözleri ışığın altında parlıyor izlenimi veriyordu. Odanın karşı kesiminde Doktor Winchester'in gözleri, bir çift yıldız gibi kıpraşıyor, Margaret'inkiler ise siyah güneşler misali parıldıyordu. Silvio'nun gözleri ise zümrütten farksızdı.

Keşke lambalar hiç yanmasaydı!

Tam anlamıyla yalan için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Giderek parlaklaşan ve maviden kristal beyazına dek renkten renge geçen, durağan bir ışık yayıyorlardı. Onların böylece yanmaya devam ettiği birkaç dakika boyunca, kutuda hiçbir değişim gözlenmedi, ta ki, kutu baştan aşağı ince bir parıltıyla kaplanana dek. Bu ışık giderek yoğunlaştı ve önce etrafa pırıltılar saçan bir mücevhere, sonra da yaşam kaynağı ışık olan canlı bir varlığa dönüştü. Kalplerimiz durmuşçasına, bekledik ve bekledik.

Birdenbire, derinden gelen, hafif bir patlama sesi duyuldu ve lahitin kapağı birkaç santim kadar havalandı, bu saatten sonra, yanılıyor olmamız da mümkün değildi; çünkü tüm oda göz kamaştırıcı bir ışıkla kaplanmıştı. Sonra, kapaklardan biri belli bir denge sağlamak istercesine, diğerinin üzerine doğru yükseldi. Halen parlamakta olan kutudan, yeşilimsi, soluk bir duman sızmaya başlamıştı. Respiratör yüzünden bu dumanın kokusunu tam olarak algılayamıyordum, yine de, yüzümde o alet varken bile o garip keskin kokunun farkına varmıştım. Sonra, duman kalınlaşmaya ve odayı tümüyle kaplayacak kadar

yoğunlaşmaya başladı. Dumanların arasından, halen kanepenin ardında dimdik durmakta olduğunu gördüğüm Margaret'a doğru koşmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Tam o anda, o yana doğru bakarken, Doktor Winchester'm yere yığıldığını gördüm. Kendinden geçmediği ortadaydı, çünkü elini kimsenin yanma yaklaşmamasını işaret edecek biçimde, ileri geri sallayıp duruyordu. Bu arada, Bay Trelawny ve Bay Corbeck'in vücutları, kalın bulut dalgaları halinde çevrelerini saran dumanın içinde giderek belirsizleşiyordu. Sonunda onları tümüyle gözden kaybettim. Kutu parıldamaya devam ediyordu, lambalar ise sönmeye yüz tutmuştu. Önce onların ışığının duman yüzünden zayıfladığını sanmıştım; ama sonra teker teker yeniden hararetle yanmaya başladıklarını gördüm. Böyle şiddetli ve canlı alevler çıkarabilmeleri için aceleyle yakılmış olmaları gerekiyordu.

Işığı açmamı emredecek bir komuta her an kulak kabartarak sabırsızlıkla bekledim; ama hiçbir komut verilmedi. Halen parlamakta olan kutudan fışkıran duman dalgalarını ve lambaların teker teker sönmesini izleyerek, sinirlerim altüst olmuş halde, hiç kıpırdamadan beklemeyi sürdürdüm.

Sonunda titrek mavi bir ışık saçan tek bir lamba kalmıştı geriye. Odadaki tek etkili ışık kutunun parıltısından kaynaklanandı. Gözlerimi Margaret'in üzerine diktim, artık sadece onun için endişeleniyordum. Kanepenin üstündeki, beyaz kefeninin içinde hareketsiz şekilde yatmakta olan vücudun ardında onun beyaz elbisesini seçebiliyordum. Odada duyulan tek ses huysuzlanmış olan Silvio'nun acıklı miyavlayışıydı. Gittikçe yoğunlaşan kara dumanın keskin kokusu, gözlerimi olduğu kadar burun deliklerimi de yakıyordu. Bir süre son-

ra, kutudan sızan duman biraz hafifler gibi olmuş, dumanın kendi yoğunluğu da azalmaya başlamıştı. Odanın karşısında, kanepenin yakınında beyaz bir şeklin hareket ettiğini gördüm. O tarafta bir hareketlenme olduğu kesindi. Duman perdesinin arasından, beyaz bir silueti zorlukla seçebildim; çünkü kutunun parıltısı dinmeye başlamış, ortam loşlaşmıştı. Silvio'yu hâlâ duyabiliyordum, ancak bu defa miyavlaması daha aşağıdan geliyordu öyle ki bir an sonra bana sığınırcasına ayaklanma sürüdüğünü hissettim.

Sonra, son ışık huzmesi de söndü ve karanlığın içinde, pencere kenarlarından sızan ince beyaz hatlardan başka hiçbir pırıltı göremez oldum. İçimden bir ses, konuşma zamanının artık geldiğini söyledi, respiratörümü çıkarıp seslendim:

"Işığı yakayım mı?" Yanıt yoktu, bunun üzerine, dumanın beni öksürtmesine fırsat vermeden, daha yüksek bir sesle tekrar bağırdım:

"Bay Trelawny, elektriği yakayım mı?" Adam cevap vermemiş, ama odanın bir köşesinden Margaret'in capcanlı ve berrak sesi duyulmuştu:

"Evet, Malcolm!" Tıpayı kaldırmamla beraber, lambalar yandı. Yine de odayı doldurmuş olan duman bulutu yüzünden, yaydıkları ışık oldukça yetersiz kalıyordu. Duman perdesi o denli kalındı ki elektrik ışığı, yeterli derecede geçit bulup da ortamı aydınlatamıyordu. Göz ucuyla yakaladığım beyaz elbisesini takip ederek Margaret'e doğru koştum ve elini yakalayıp sımsıkı tuttum. Heyecanımı farketmiş olacak ki hemen belirtti:

"Ben iyiyim Tanrıya şükür!" dedim "Ya diğerleri, onlar

nasıl acaba? Çabuk, bütün pencereleri açalım ve bu dumandan kurtulalım!" Uykulu bir şekilde verdiği cevap beni şaşırtmıştı:

"Onlar için endişelenme. En ufak zarar görmeyecekler." Bu fikre nasıl veya neye dayanarak vardığını sorgulamak için vakit yitirmeden tüm pencerelerin alt çerçevelerini tek tek kaldırıp üsttekileri indirdim. Sonra da kapıyı ardına dek açtım.

Birkaç saniye içinde gözle görülür bir değişim gerçekleşmiş o kalın siyah duman pencerelerden dışarı akıp odayı terketmişti. Bunu takiben, ışıklar ortamı tam olarak aydınlattıkça, etrafı daha net bir şekilde görebildim. Bizim dışımızdaki herkes kendinden geçmişti. Doktor Winchester, kanepenin yanında yere yıkılıp yuvarlanmış gibi bir pozda sırtüstü yatıyor lahitin diğer yanında ise tam deney öncesinde bulundukları noktada, Bay Trelawny ile Bay Corbeck uzanıyordu. Her ne kadar baygın olsalar da, göğüslerinin inip kalktığını görmek, içime su serpmişti. Margaret'a baktığımda, kanepenin yanıbaşında hareketsiz şekilde dikilmekte olduğunu gördüm. Başlangıçta kısmen donmuş bir hali vardı, ama saniyeler geçtikçe kenuini toparladı. Yanıma geldi ve babasını bir pencerenin yanına sürüklememe yardım etti. İkimiz birlikte, diğerlerini de benzer şekilde taşıdıktan sonra, kız, bir koşu yemek odasına gitti ve elinde bir şişe konyakla geri geldi. Bundan sırayla hepsine içirdik. Pencereleri açmamızın üzerinden birkaç dakika geçmişti ki, baygın adamlar kendilerine gelmeye başladılar. Bu süre zarfında, tüm düşünce ve konsantrasyonumu onların durumuna odaklamış, herkesin sağlığının iyi olduğunu görünce ise, gerginliği

üzerimden atıp, deneyin ne gibi sonuçlar yarattığını görmek için çevreme bir göz atmaya başlamıştım. Kalın duman bulutundan neredeyse eser kalmamıştı; ama halen puslu olan odada acı ve keskin oır koku hissediliyordu.

Büyük lahit hâlâ eski yerindeydi. Kutu ise açıktı ve içinde, grup grup dağılmış bir dizi siyah kül göze çarpıyordu. Aslına bakılırsa, duvarlar, lahit, kutu kısacası bütün oda, baştan aşağı yağlı bir çeşit ise bulanmıştı. Kanepeye doğru ilerledim. Halen kanepenin belli bir bölümünü örtecek şekilde serili olan beyaz çarşaf, sanki biri yattığı yerden kalkmış gibi, geriye doğru itilmişti.

Kraliçe Tera ise çoktan kayıplara karışmıştı! Margaret'ı elinden tutup kanepeye doğru çektim. Diz çökmüş konyak içirmekte olduğu babasının başından ayrılmaya pek yanaşmamış, yine de fazla diretmeden benimle gelmeye razı olmuştu. Elini bırakmadan kulağına fısıldadım:

"Kraliçeye ne oldu? Söyle bana! Sen onun yanıbaşındaydın, her ne olduysa sen muhakak görmüş olmalısın!" Son derece yumuşak bir sesle cevap verdi:

"Bir şey görmeme olanak yoktu. Duman iyice yoğunlaşana dek gözlerimi kanepeden ayırmadım, o sırada hiçbir değişiklik olmadığına eminim; Fakat her taraf karanlığa gömülüp de hiçbir Şey göremez hale geldiğimde hemen yakınımda bir hareketlenme duyar gibi oldum. Bu, kendinden geçip yere yığılan Doktor Winchester'di belki yine de emin olamazdım. Kraliçenin uyanıyor olabileceği aklıma gelince zavallı Silvio'yu yere bıraktım. Daha sonra ona ne olduğunu göremedim; ama kapının yakınında miyavladığını duyunca beni bırakıp o yana gitmiş olduğunu anladım. Umarım bana küsmemiştir."

Buna cevap verirmişcesine Silvio koşarak odaya daldı ve kucağa alınmak ister gibi onun elbisesine asıldı. Kız da, eğilerek kediyi kolları arasına aldı ve onu okşayıp pışpışlamaya başladı.

Bu arada ben de kanepeyi ve çevresini önce yalnız başıma sonra da Bay Trelawny Bay Corbeck ve diğerleri kadar çabuk olmasa da sonunda yeteri kadar kendini toplayabilen Doktor Winchester'ın katılımıyla bir kez daha kolaçan ettim. Fakat bulabildiğimiz tek şey etrafa garip bir leş kokusu yayan, belli belirsiz bir tür toz tabakası olmuştu. Kraliçe'nin saçına taktığı üzerinde daire ve palmiyeler olan mücevher takı ile üzerinde tanrılara hükmedecek sözler yazılı olan Yıldız Mücevheri kanepenin üstünde duruyordu.

O gece orada yaşananlara dair bunların dışında hiçbir ipucu bulamadık. Mumyanın fiziksel varlığının kesin olarak son bulduğu kanısına varmamıza neden olan tek unsur, kedi mumyasını içine koyduğumuz salondaki lahitin içindeki, odadakine benzer toz kümesiydi.

* * *

O sonbahar Margaret ve ben evlendik. Gelinlik olarak ilk kez mumyanın üstünde görmüş olduğumuz elbiseyi ve kemeri giymiş, saçına da vaktiyle Kraliçe'nin taktığı mücevheri geçirmişti. Üzerinde tüm dünyaların Tanrılarına hükmetmeye yarayacak sözler kazılı olan o esrarengiz Yedi Yıldız Mücevheri'ni, aşağı doğru sarkan bir nilüfer yaprağını kıskandırcak şekilde yapılmış altın bir yüzüğün içine yerleştirilmiş halde

göğsünde taşıyordu. Kilisedeki evlilik töreni sırasında mihraba bakan pencerelerden içeri dolan gün ışığı üzerine vurunca mücevher yaşayan bir varlıkmış gibi parlamaya başlamıştı.

Taşın üstüne işlenmiş olan sözlerin yararsız, içi boş şeyler olduğu söylenemezdi; çünkü Margaret onlara inanıyor ve o sözleri tutuyor, bu da beni dünyanın en mutlu insanı kılıyordu.

Sonraları çok defa o yüce Kraliçeyi düşündük ve hiç çekinmeksizin onunla ilgili sohbetler ettik. Bir defasında, derin bir iç geçirdikten sonra onun yeni bir dünyadaki yepyeni bir yaşama gözlerini açamamış olmasına üzüldüğümü söylediğimde karım her iki elimi ellerine alıp, ara sıra yüzüne vuran ve insanın içine işleyen o derin ifadeyle gözlerimin içine bakarak sevgiyle şöyle demişti:

"Onun için üzülmene gerek yok! Kim bilir, belki de aradığı mutluluğu bulmuştur! Aşk ve sabır, gerek bu dünyada gerek geçmişin veya geleceğin, gerekse yaşayanların veya ölülerin dünyasında insana mutluluk veren yegane olgulardır. O kendi rüyasını gördü, kendi hayalini kurdu, biz daha başka ne isteyebiliriz ki?"

- SON -